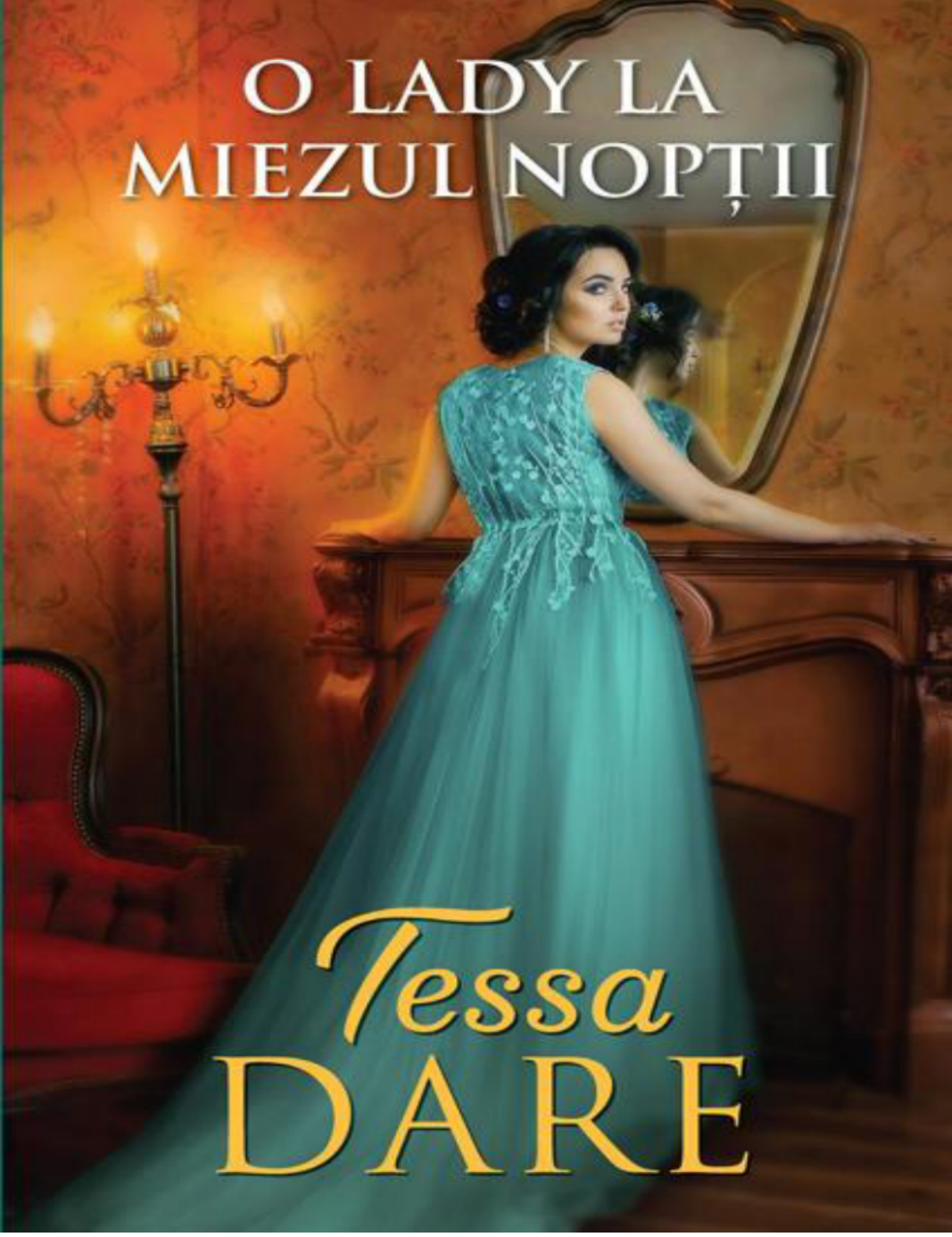
O LADY LA
MIEZUL NOPȚII
Tessa
DARE

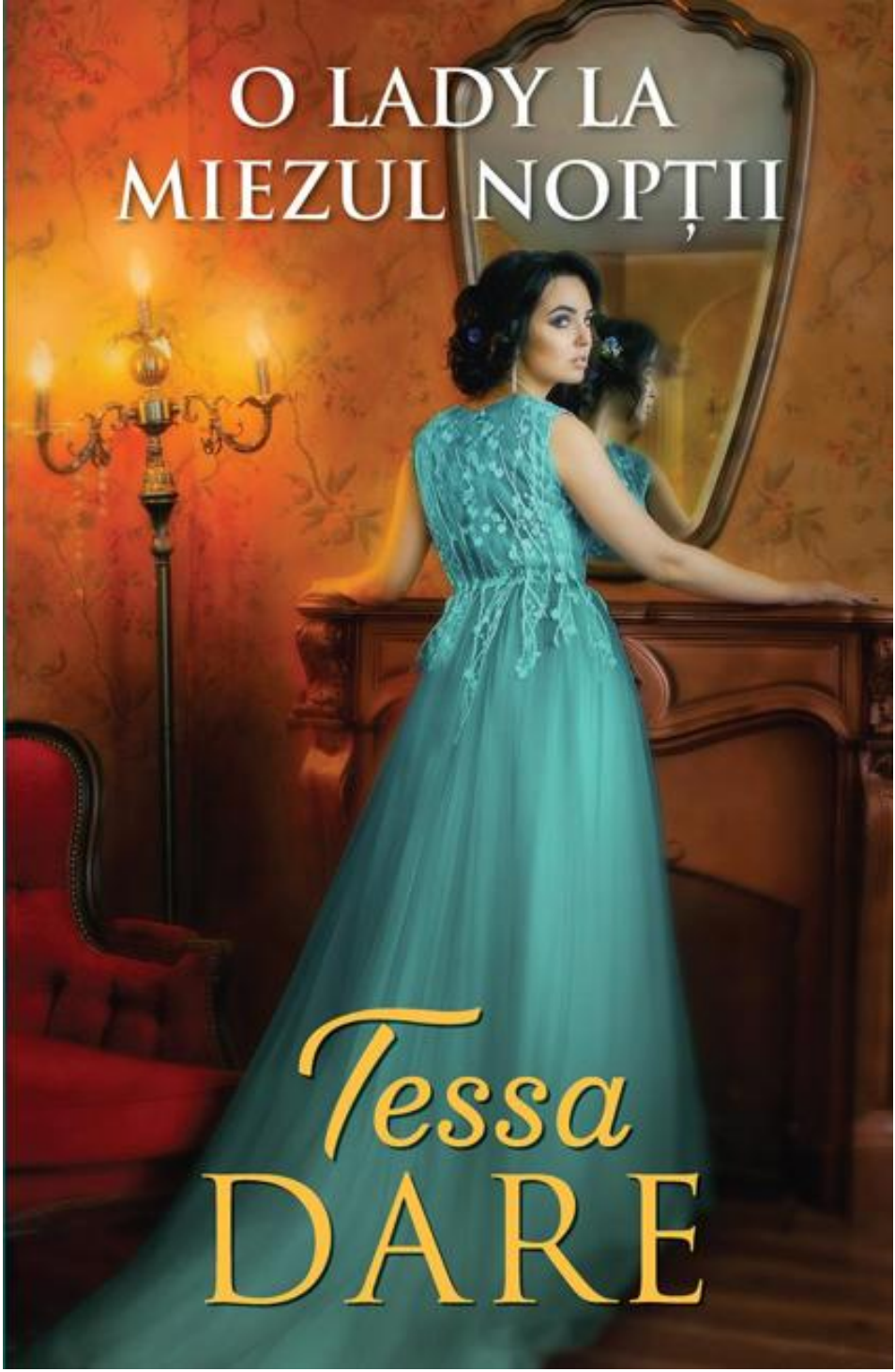
O LADY LA
MIEZUL NOPȚII
Tessa
DARE

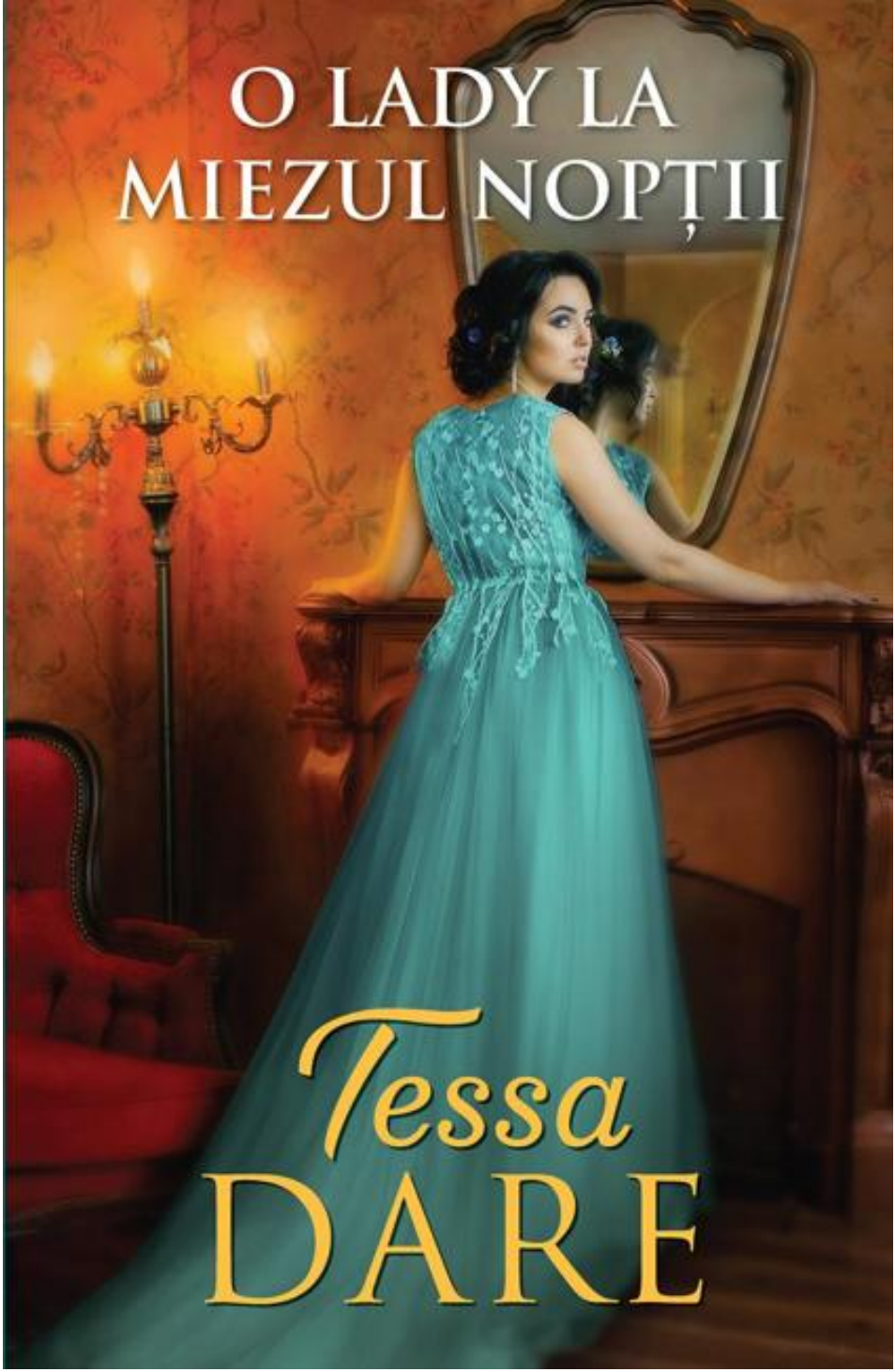
O LADY LA
MIEZUL NOPȚII
Tessa
DARE

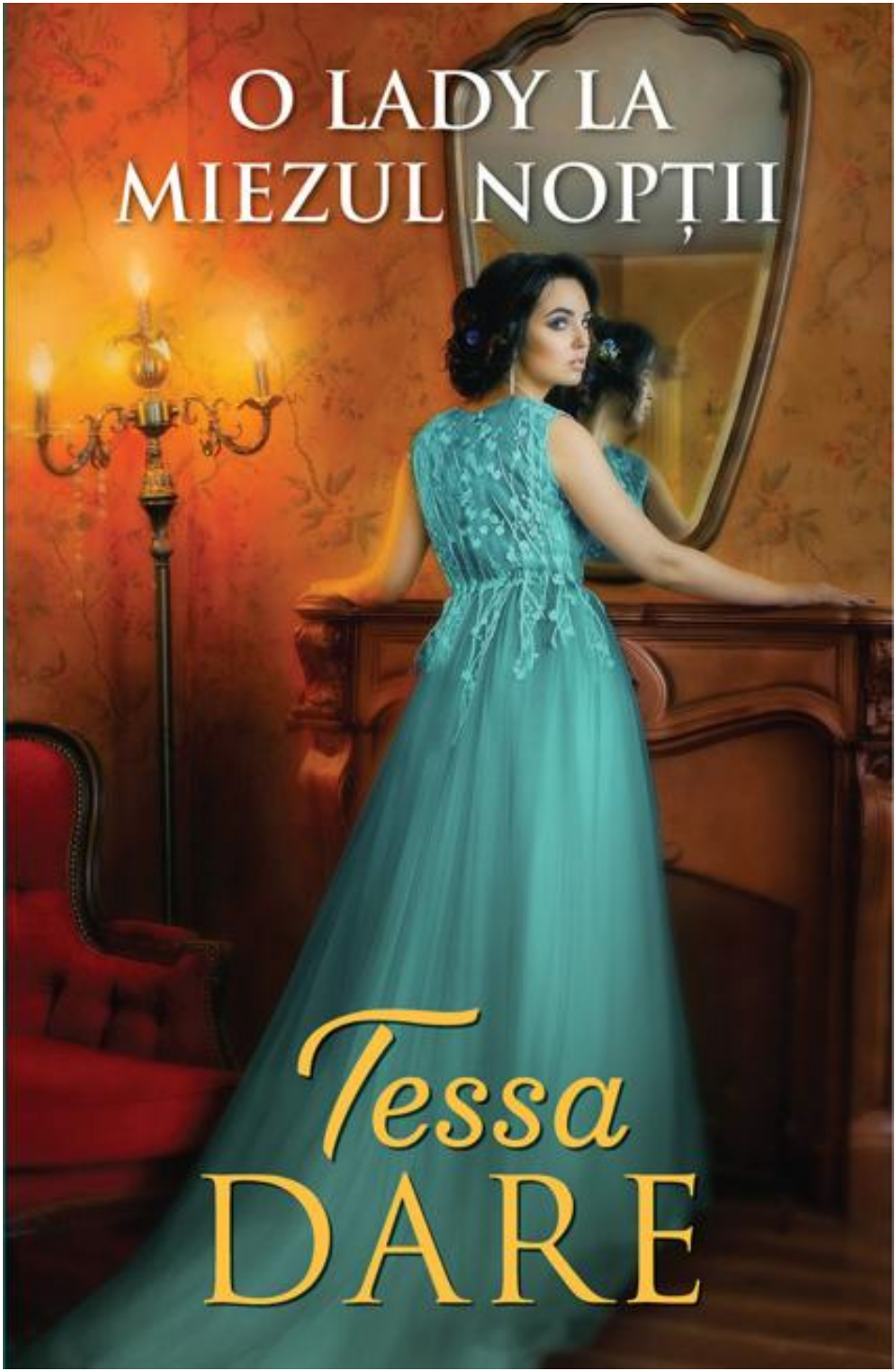
O LADY LA
MIEZUL NOPȚII
Tessa
DARE

Tessa Dare

O lady la miezul nopții

A Lady by Midnight
Tessa Dare
Copyright © 2012 Eve Ortega
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

O lady la miezul nopții
Tessa Dare

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

ISBN 978-606-33-8353-3

ISBN EPUB 978-606-33-8433-2

TESSA DARE

O lady la miezul nopții

Traducere din limba engleză
Corina Nicolae

LITERA
București

Capitolul 1

Vara anului 1814

Chiar și din celălalt capăt al încăperii, caporalul Thorne putea face o femeie să tremure.

Un talent supărător, în ceea ce o privea pe Kate Taylor.

Nici măcar nu era nevoie să se străduiască, observă ea, cu tristețe. Tot ce trebuia să facă era să intre la Bull and Blossom, să se așeze pe un scaun la bar, să privească, încruntat, spre o halbă de bere, cu spatele lui vânjos întors la încăpere. Și fără vreun cuvânt… ori măcar o privire… mâinile domnișoarei Elliott începeau să tremure în timp ce atingeau clapele pianului.

– O, nu pot, murmură fata. Nu pot cânta acum. Nu cu el aici.

Încă o lecție de muzică distrusă.

Kate nu avusese acea problemă până acum un an. Înainte, Spindle Cove era locuit mai ales de femei, iar Bull and Blossom era o ceainărie de modă veche, unde se serveau torturi de înghețată și tarte cu gem. Dar de când fusese înființată garnizoana locală, Bull and Blossom devenise atât locul în care doamnele își luau ceaiul, cât și cârciuma pe care o frecventau domnii.

Kate nu se împotrivea împărțitului – dar nu se punea problema de „împărțit“ ceva cu caporalul Thorne. Prezența lui gravă, contemplativă, ocupa întreaga încăpere.

– Să încercăm din nou! își îndemnă ea eleva, străduindu-se să ignore silueta intimidantă pe care o urmărea cu coada ochiului. Aproape că reușiserăm data trecută.

Domnișoara Elliott se înroși, strângându-și pumnii în poală.

– Nu voi reuși niciodată!

– Ba da! Este doar o chestiune de practică, și nu vei fi singură. Vom continua să lucrăm la duetul nostru și vom fi gata pentru un spectacol la salonul din această sâmbătă.

Doar la auzul cuvântului „spectacol“, obrajii fetei luară foc.

Annabel Elliott era o domnișoară blondă, frumoasă și delicată – însă,

biata de ea, se înroșea mult prea ușor. De fiecare dată când era agitată sau nervoasă, obrajii palizi i se înflăcărau ca și cum ar fi fost pălmuită. Și era agitată sau nervoasă mult prea des.

Câteva domnișoare tinere veniseră la Spindle Cove pentru a se vindeca de timiditate sau pentru a-și reveni de pe urma unui scandal ori de pe urma frigurilor. Domnișoara Elliott fusese trimisă în speranța găsirii unei soluții diferite: un remediu pentru trac.

Kate o îndruma de îndeajuns de multă vreme pentru a ști că impasul domnișoarei Elliott nu avea nimic de-a face cu lipsa talentului sau a pregătirii. Avea nevoie doar de încredere în sine.

– Poate că o partitură nouă va ajuta, sugeră Kate. Cred că o partitură nou-nouță ajută chiar mai mult decât o pălărie nouă.

Îi veni o idee.

– Voi merge la Hastings săptămâna aceasta. Să văd ce găsesc!

Adevărul era că plănuia să meargă la Hastings pentru cu totul alt motiv. Trebuia să facă o vizită pe care o tot amâna. Cumpărarea de noi partituri era un pretext foarte bun.

– Nu știu de ce sunt atât de prostuță, se plânse fata, îmbujorată. Am ani de pregătire excelentă. Și ador să cânt. Chiar îmi place să o fac. Dar când alte persoane ascultă, încremenesc. Sunt timidă fără speranță.

– Nu ești deloc fără speranță. Nici o situație nu este vreodată iremediabilă.

– Părinții mei…

– Nici părinții tăi nu cred că ești fără speranță, altfel nu te-ar fi trimis aici, spuse Kate.

– Vor să am un sezon de succes. Dar nu știi ce presiune pun asupra mea. Domnișoară Taylor, chiar nu poți înțelege cum este.

– Nu, recunoscu Kate. Cred că nu pot.

Domnișoara Elliott își ridică privirea, cuprinsă de teamă.

– Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! Nu am vrut să insinuez nimic. Ce necugetat din partea mea!

Kate dădu din mână, trecând peste situație.

– Nu fi prostuță. Ai spus adevărul. Sunt orfană. Ai perfectă dreptate – nu aș putea să știu cum este să ai părinți care să își pună speranțe atât de mari în tine.

„Deși aș da orice să știu, măcar pentru o zi“, se gândi ea.

– Dar știu cât de important este să fii alături de prieteni. Acesta este Spindle Cove. Cu toții suntem un pic neobișnuiți aici. Ține minte, însă, că noi toți din acest sat suntem alături de tine, continuă ea.

– Cu toții?

Privirea circumspectă a domnișoarei Elliott alunecă spre uriașul singuratic care ședea la bar.

– Este atât de mare, murmură ea. Și atât de înspăimântător! De fiecare dată când încep să cânt, îl văd cum tresare.

– Nu trebuie să îl iei în seamă. Este militar, și știi că toți cei ca el

sunt afectați din pricina exploziilor bombelor. Capul sus, zâmbetul pe buze și continuă să cânți.

– Voi încerca, dar este… este foarte dificil de ignorat.

Da. Era. Kate știa prea bine. Deși caporalul Thorne excela în a o ignora, Kate nu putea nega efectul pe care îl avea asupra ei. O treceau fiorii de fiecare dată când era în preajma lui, iar în rarele ocazii în care se uita la ea, privirea lui o sfredelea. Dar de dragul încrederii pe care trebuia să o capete domnișoara Elliott, Kate își lăsă deoparte propriile trăiri.

– Bărbia sus, îi aminti ea, rapid, domnișoarei Elliott, reamintindu-și asta și ei însăși. Continuă să zâmbești.

Kate începu să cânte partea finală a duetului. Dar atunci când veni rândul domnișoarei Elliott, tânăra șovăi după primele note.

– Îmi pare rău! Eu…, începu domnișoara Elliott, coborându-și vocea.

– A tresărit din nou?

– Nu, mai rău, bâigui ea. De data aceasta s-a cutremurat, cuprins de fiori.

Cu un oftat de indignare, Kate întinse gâtul pentru a privi barul.

– Nu. Nu a făcut așa ceva.

Domnișoara Elliott dădu din cap cu încăpățânare.

– Ba da. A fost groaznic.

Cu asta, răbdarea lui Kate ajunse la capăt. Să îi ignore elevii, mai treacă-meargă. Însă dezaprobarea întrecea orice limite.

– Voi vorbi cu el, spuse Kate, ridicându-se de pe bancheta din fața pianului.

– O, nu! Vă rog!

– E în ordine, o asigură ea din nou pe domnișoara Elliott. Nu îmi e teamă de el. Poate că este grosolan, dar nu cred că mușcă.

Traversă camera și se opri chiar lângă umărul caporalului Thorne. Aproape că își găsi curajul de a-l bate pe epoletul uniformei roșii. Aproape. În schimb, își drese vocea.

– Domnule caporal Thorne?

El se întoarse către Kate.

În toată viața ei nu cunoscuse un bărbat care să arate atât de dur. Fața îi era ca de piatră – formată din unghiuri neîndurătoare, parcă sculptate, nemiloase, și din netezimi inflexibile. Terenul ei arid nu oferea nici un adăpost, nici un refugiu. Gura lui era o crestătură necruțătoare. Sprâncenele întunecate se împreunau acum a dezaprobare. Iar ochii… ochii lui erau albaștri precum apele înghețate ale unui râu în cea mai geroasă și aspră noapte de iarnă.

„Bărbia sus! Continuă să zâmbești!“

– Așa cum probabil că ați remarcat, spuse ea cu glas scăzut, mă aflu în timpul unei lecții de muzică.

Nici un răspuns.

– Știți, domnișoara Elliott este neliniștită atunci când trebuie să cânte

pentru străini.

– Vreți să plec.

– Nu. Pe Kate o luă prin surprindere propriul răspuns. Nu, nu vreau să plecați.

Ar fi însemnat să îl lase să scape prea ușor. Mereu pleca. Aceasta era mereu interacțiunea lor obișnuită. Kate își adună tot curajul și încercă să fie prietenoasă. El își găsea mereu un motiv să părăsească încăperea. Acel joc ridicol o obosea.

– Vă rog să nu plecați, spuse ea. Domnișoara Elliott are nevoie de exercițiu. Va cânta un duet împreună cu mine. Vă invit să ne acordați atenția dumneavoastră.

Caporalul Thorne se uită la ea.

Kate era obișnuită să fie privită cu stânjeneală. De fiecare dată când făcea cunoștință cu cineva nou, devenea dureros de conștientă de faptul că oamenii îi vedeau numai proeminenta pată sângerie de pe tâmplă. Ani de-a rândul încercase să își ascundă semnul din naștere folosindu-se de bonete cu boruri largi sau de șuvițe de păr aranjate cu măiestrie – fără nici un folos. Oamenii se uitau direct prin ele. Kate învățase să treacă de durerea inițială. În timp, evoluase de la a fi considerată doar un semn din naștere, a fi femeia care avea un semn din naștere. Iar în cele din urmă lumea o vedea în ea doar pe Kate.

Privirea caporalului Thorne era oarecum diferită. Kate nu știa prea bine cine era ea în ochii lui. Incertitudinea o aducea pe muchie de cuțit, însă se străduia să își mențină echilibrul.

– Rămâneți, îl provocă ea. Rămâneți și ascultați în timp ce cântăm pentru dumneavoastră, cum putem noi mai bine. Păstrați aplauzele pentru final. Bateți ritmul cu degetele, dacă doriți. Încurajați-o un pic pe domnișoara Elliott. Și surprindeți-mă arătându-mi că aveți un dram de compasiune.

Trecu o eternitate până când el îi dădu un răspuns grav, succint:

– Voi pleca.

Se ridică și aruncă o monedă pe tejghea, iar apoi ieși din cârciumă fără ca măcar să privească înapoi.

După ce ușa vopsită în roșu se închise fără zgomot datorită balamalelor ei bine unse, dar trântindu-se puternic la sfârșit de parcă și-ar fi râs de ea, Kate clătină din cap. Omul acela era imposibil.

La pian, domnișoara Elliott se mulțumi să cânte un arpegiu ușor.

– Presupun că asta rezolvă o problemă, spuse Kate încercând, ca întotdeauna, să vadă partea bună a lucrurilor. Nici o situație nu este vreodată fără speranță.

Domnul Fosbury, cârciumarul de vârstă mijlocie, veni să ia de pe tejghea halba lui Thorne. Împinse o cană de ceai către Kate. O felie rotundă de lămâie plutea în mijloc, iar mirosul de coniac ajungea până la Kate prin aburii plutitori. Ea se încălzi chiar înainte de a lua o înghițitură. Familia Fosbury o trata bine.

Dar, chiar și așa, asta nu era un substitut pentru o familie adevărată. Iată de ce Kate trebuia să își continue căutările. Și avea să o facă indiferent de câte uși i se închideau în față.

– Sper că nu puneți la inimă manierele necizelate ale lui Thorne, domnișoară Taylor.

– Cine, eu? se miră ea, forțând un mic zâmbet. O, nu sunt atât de sensibilă! De ce aș pune la inimă cuvintele unui om fără… inimă? Își plimbă un deget pe marginea cești de cafea, gânditoare. Dar fiți amabil și ajutați-mă cu o favoare, domnule Fosbury.

– Orice îmi cereți, domnișoară Taylor.

– Data viitoare când voi fi dispusă să îi întind caporalului Thorne ramura de măslin, în semn de prietenie… Ridică dintr-o sprânceană și îi aruncă un zâmbet jucăuș cârciumarului. Amintiți-mi ca, în schimb, să îi dau una în cap cu ea.

Capitolul 2

– Mai dorești ceai, domnișoară Taylor?

– Nu, mulțumesc.

Kate sorbi din infuzia slabă, ascunzându-și grimasa.

Frunzele erau folosite cel puțin pentru a treia oară. Păreau stoarse de ultimele urme de substanță.

„Ce potrivire“, gândi Kate. „Amintirile vagi sunt tema zilei.“

Domnișoara Paringham puse deoparte ceainicul.

– Unde ai spus că locuiești? întrebă ea.

Kate îi zâmbi femeii cărunte care stătea pe scaunul din fața ei și îi răspunse:

– La Spindle Cove, domnișoară Paringham. Este un sătuc de vacanță foarte popular printre tinerele de viță nobilă. Îmi câștig existența predând lecții de muzică.

– Mă bucur să aud că educația pe care ai primit-o ți-a oferit șansa de a-ți câștiga traiul în mod onest. Este mai mult decât și-ar fi putut dori o nefericită ca dumneata.

– O, într-adevăr. Sunt foarte norocoasă, răspunse Kate.

Punându-și ceaiul deoparte, Kate aruncă o privire piezișă la ceasul de pe șemineu. Timpul se scurgea foarte repede. Nu îi plăcea să irosească minute prețioase cu politețuri, când avea întrebări care îi stăteau pe vârful limbii. Dar repezeala nu i-ar fi adus nici un răspuns.

Avea în poală un pachet și își îndoi degetele în jurul șnurului, spunându-i domnișoarei Paringham:

– Am fost atât de surprinsă să aud că v-ați stabilit aici! Închipuiți-vă, directoarea școlii la care am învățat să locuiască la doar câteva ore distanță! Nu am rezistat și v-am făcut o vizită pentru a vă aminti de mine. Am atâtea amintiri frumoase despre anii petrecuți la Margate!

Domnișoara Paringham ridică dintr-o sprânceană și întrebă:

– Într-adevăr?

– O, da! răspunse Kate. Căută în minte câteva exemple și continuă: Îmi amintesc mai ales de supa hrănitoare. Și de rugăciunile noastre zilnice. Este atât de greu zilele acestea să găsești două ore pentru a citi

predici!

În ceea ce îi privea pe copiii orfani, Kate știa că fusese mai fericită decât majoritatea. Poate că atmosfera la Școala de Fete Margate era austeră, dar nu fusese bătută sau lăsată să poarte haine ponosite. Legase prietenii și primise o educație folositoare. Dar, cel mai important, fusese instruită în domeniul muzicii și încurajată să o practice.

Într-adevăr, nu se putea plânge. Margate avusese grijă de toate nevoile ei, mai puțin de una.

Dragostea.

În toți anii petrecuți acolo, Kate nu cunoscuse dragostea adevărată, ci doar o variantă diluată a acesteia. O altă fată s-ar fi înăcrit. Dar Kate nu era făcută pentru suferință. Chiar dacă mintea ei nu își putea aminti, inima își aducea aminte de o perioadă de dinainte de Margate. O amintire îndepărtată a fericirii îi răsuna în fiecare bătaie a inimii.

Fusese iubită cândva. O știa. Nu putea numi sau personaliza acea emoție, dar asta nu însemna că nu era reală. Odată ea aparținuse cuiva, undeva. Femeia în fața căreia se afla acum putea fi ultima ei speranță de a găsi acea legătură.

– Vă amintiți de ziua în care am venit la Margate, domnișoară Paringham? Trebuie să fi fost atât de mică! zise Kate.

Bătrâna își țuguie buzele și răspunse:

– Aveai cinci ani, cel mult. Nu puteam ști cu siguranță.

– Nu. Bineînțeles că nu puteați ști, completă Kate.

Nimeni nu știa cu certitudine ziua de naștere a lui Kate, cu atât mai puțin ea însăși. În calitate de directoare, domnișoara Paringham decisese ca toate copilele luate în plasament, care învățau la școală, să împartă ziua lor de naștere cu cea a Domnului, 25 decembrie. Chipurile, în acea zi s-ar fi resemnat cu gândul la familia lor cerească, în timp ce toate celelalte fete se duceau la rudele lor adevărate.

Cu toate astea, Kate bănuise mereu că în spatele acelei decizii se afla un motiv mult mai practic. Dacă zilele lor de naștere coincideau cu sărbătoarea Crăciunului, nu era niciodată nevoie să le sărbătorească. Nu se ofereau cadouri în plus. Orfelinele se mulțumeau cu același cadou în fiecare an: o portocală, o panglică și o bucată de muselină înflorată, frumos împăturită. Domnișoara Paringham nu credea în dulciuri.

Se părea că nici acum nu credea. Kate mușcă un colțișor din biscuitul uscat, fără gust, pe care aceasta i-l oferise, iar apoi îl puse înapoi pe farfurioară.

Pe șemineu, ticăitul ceasului părea să se accelereze. Doar douăzeci de minute până când pleca ultimul poștalion către Spindle Cove. Dacă îl pierdea, Kate trebuia să rămână la Hastings peste noapte.

Își stăpâni emoțiile. Gata cu ezitările!

– Cine erau? întrebă ea. Știți?

– Ce anume vrei să spui? se miră domnișoara Paringham.

– Părinții mei, zise Kate.

Domnișoara Paringham suspină și îi răspunse:

– Ai fost o orfelină a școlii. Nu ai părinți.

– Înțeleg asta, spuse Kate zâmbind și încercând, astfel, să destindă atmosfera. Dar nu am ieșit dintr-un ou, nu-i așa? Nu am apărut de sub o frunză de varză. Am avut o mamă și un tată, la un moment dat. Poate că i-am avut doar vreme de cinci ani. Am încercat atât de mult să îmi aduc aminte! Dar toate amintirile mele sunt foarte vagi și amestecate. Îmi amintesc că mă simțeam în siguranță. Mi-a rămas în minte o imagine de albastru. O cameră cu pereți albaștri, poate, însă nu pot fi sigură de asta.

Se ciupi ușor de nas și se încruntă la franjurile încâlcite ale covorului.

– Poate că doar îmi doresc cu disperare să îmi amintesc, iar asta mă face să îmi imaginez lucruri.

– Domnișoară Taylor…

– Îmi amintesc mai ales sunete. Kate închise ochii, concentrându-se. Sunete fără nici o imagine. Cineva spunându-mi: „Fii curajoasă, draga mea Katie!“ Oare era mama mea? Sau tatăl meu? Cuvintele îmi sunt întipărite în memorie, dar nu le pot asocia cu o față, indiferent de cât de mult aș încerca. Și apoi, mai este muzica. Muzică nesfârșită de pian, și același cântecel…

– Domnișoară Taylor…!

În timp ce repeta numele lui Kate, vocea bătrânei directoare răbufni. Nu precum un porțelan fragil care s-ar fi spart, ci precum un bici.

Din obișnuință, Kate tresări și se îndreptă de spate.

Bătrâna îi aruncă o privire străpungătoare.

– Domnișoară Taylor, te sfătuiesc să abandonezi imediat această anchetă, continuă domnișoara Paringham.

– Cum aș putea face asta? întrebă Kate. Trebuie să înțelegeți! Am trăit cu aceste întrebări toată viața mea, domnișoară Paringham. Am încercat să fac ce m-ați învățat dintotdeauna și să fiu recunoscătoare pentru orice șansă mi-a oferit viața. Am prieteni. Am o viață. Am muzica. Dar încă nu am adevărul. Vreau să știu de unde vin, chiar dacă răspunsul ar fi unul cu care să mă împac greu. Știu că părinții mei au murit, dar poate că există vreo șansă să iau legătura cu rudele mele. Trebuie să mai fie cineva, undeva. Cel mai mic detaliu se poate dovedi util. Un nume, un oraș, un…

Bătrâna izbi cu bastonul în podea și zise:

– Domnișoară Taylor, chiar dacă aș avea vreo informație pe care să ți-o împărtășesc, nu ți-aș spune-o niciodată. Aș lua-o cu mine în mormânt.

Kate se lăsă pe spate în scaun.

– Dar… de ce? întrebă ea.

Domnișoara Paringham nu răspunse, strângându-și buzele în semn de dezaprobare.

– Niciodată nu m-ați plăcut, suspină Kate. Am știut-o. Întotdeauna

mi-ați arătat, prin lucruri mici, că orice semn de afecțiune venit din partea dumneavoastră era plin de resentimente.

– Prea bine. Ai dreptate. Nu te-am plăcut niciodată, recunoscu domnișoara Paringham.

Se priveau una pe cealaltă. Adevărul ieșise la iveală.

Kate se străduia să nu arate nici un semn de dezamăgire sau de durere. Însă bucata de partitură împachetată alunecă pe podea, stârnind un zâmbet disprețuitor pe buzele domnișoarei Paringham.

– Pot întreba de ce am fost atât de desconsiderată? continuă Kate. Am fost recunoscătoare pentru orice nimic care mi-a fost oferit. Nu am cauzat probleme. Nu m-am plâns. Mi-am văzut de lecții și am luat note mari.

– Exact, îi răspunse domnișoara Paringham. Nu ai arătat nici un semn de modestie. Te-ai purtat ca și cum aveai dreptul la fericire ca oricare altă fată de la Margate. Cântând întotdeauna. Zâmbind întotdeauna.

Ideea era atât de absurdă, încât Kate nu se putu stăpâni și spuse, râzând:

– Nu mă plăceați pentru că zâmbeam prea mult? Ar fi trebuit să fiu melancolică și mâhnită? continuă ea.

– Rușinată! se răsti domnișoara Paringham. Un copil al păcatului trebuie să trăiască rușinat!

Kate înlemni de uimire.

„Un copil al păcatului?“

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea. Mereu am crezut că eram orfană. Niciodată nu ați spus…

– Răutate ce ești, rușinea dumitale vine de la sine! Domnul însuși te-a marcat! spuse domnișoara Paringham îndreptându-și degetul osos spre Kate.

Aceasta nici nu avu putere să răspundă, mulțumindu-se să își ducă mâna la tâmplă. Cu mintea în altă parte, își atinse semnul, în același fel în care o făcea pe vremea când era mică – ca și cum ar fi putut să îl șteargă de pe piele. Întreaga ei viață crezuse că era un copil dorit, ai cărui părinți muriseră de timpuriu. Cât de groaznic era să știe că se descotorosiseră de ea, că nu o doriseră!

Degetele ei poposiră pe semnul din naștere. Poate că din acea cauză fusese renegată.

– Prostuțo! Râsul bătrânei era o hârâială batjocoritoare. Visai la un basm, nu-i așa? Credeai că într-o bună zi un mesager avea să bată la ușa dumitale ca să îți spună că erai o prințesă pe care o pierduseră părinții?

Kate își porunci, în gând, să rămână calmă. În mod clar, domnișoara Paringham era o fățarnică bătrână și singură, care acum trăia pentru a-i face pe ceilalți nefericiți. Nu voia să îi dea acelei zgripțuroaice afurisite satisfacția de a o vedea tulburată.

Dar nu voia să mai stea nici un moment în plus.

Se aplecă și își luă partitura de pe podea.

– Îmi pare rău că v-am deranjat, domnișoară Paringham. Voi pleca. Nu trebuie să mai spuneți nimic.

– O, dar voi spune mai multe! Ignorantă cum ești, ai ajuns la vârsta de douăzeci și trei de ani fără să înțelegi nimic din viață. Văd că trebuie să iau asupra mea sarcina de a te învăța o lecție.

– Vă rog, nu vă deranjați! Ridicându-se de pe scaun, Kate făcu o reverență. Își ridică bărbia și îi aruncă bătrânei un zâmbet sfidător. Vă mulțumesc pentru ceai. Chiar trebuie să plec, dacă vreau să prind poștalionul. Nu este nevoie să mă conduceți.

– Nerușinato!

Bătrâna se dezlănțui, lovind-o pe Kate cu bastonul în spatele genunchilor.

Kate se împiedică și reuși să se redreseze abia atunci când ajunse în pragul salonului.

– M-ați lovit! Nu pot să cred că ați făcut așa ceva!

– Trebuia să o fac acum mulți ani. Aș fi putut să șterg zâmbetul acela de pe fața dumitale.

Kate își sprijini umărul de tocul ușii. Umilința era mult mai mare decât durerea fizică. O parte din ea dorea să se ghemuiască pe podea, dar știa că trebuia să părăsească acel loc. Mai mult decât atât, trebuia să fugă de acele cuvinte. De acele idei îngrozitoare, de neconceput, care o puteau marca atât pe dinlăuntru, cât și pe dinafară.

– O zi bună, domnișoară Paringham!

Își lăsă greutatea pe genunchiul care o durea și își trase un pic sufletul. Ieșirea era la doar câțiva pași distanță.

– Nimeni nu te-a dorit! Vocea bătrânei era plină de venin. Nimeni nu te-a dorit atunci. Cine crezi că te va dori acum?

„Cineva“ îi spunea inima lui Kate. „Cineva, undeva.“

– Nimeni!

Cu fața schimonosită de răutate, bătrâna își roti din nou bastonul.

Kate îl auzi izbindu-se puternic de tocul ușii, dar ea deja se lupta să descuie ușa de la intrare. Își ridică fustele și țâșni pe drumul pavat. Ghetele ei cu toc mic aveau talpa subțire, așa că se împiedica și aluneca în timp ce fugea. Străzile orașului Hastings erau înguste și șerpuite, mărginite de magazine și de hanuri aglomerate. Era imposibil ca bătrâna scorpie să o urmărească.

Cu toate astea, alerga.

Alerga fără să îi pese în ce direcție se ducea, atât timp cât se îndepărta. Poate că dacă nu se lăsa și continua să alerge îndeajuns de mult, adevărul nu avea să o ajungă din urmă.

Îndreptându-se înspre grajduri, auzi dăngănitul asurzitor al clopotului unei biserici, care o lovi direct în stomac.

Unu, doi, trei, patru…

„O, nu! Oprește-te! Te rog, nu bate din nou!“

Cinci.

Inima îi tresări. Ceasul domnișoarei Paringham trebuia să fi fost în urmă. Întârziase. Trăsura plecase fără ea. Nu mai era nici una până dimineața.

Zilele de vară erau cele mai lungi, însă noaptea tot avea să vină. Kate își cheltuise aproape toți banii la magazinul de muzică, rămânându-i numai cât îi trebuia ca să se întoarcă la Spindle Cove – nici un ban pentru han sau pentru mâncare.

Kate încremeni locului pe străduța aglomerată. Oamenii se înghionteau și alergau împrejurul ei. Dar ea nu îi aparținea nici unuia dintre ei și nici unul nu ar fi ajutat-o. Rece și întunecată, disperarea își făcu loc în sufletul ei.

I se adevereau cele mai mari temeri. Era singură. Nu doar în acea noapte, ci pentru totdeauna. Propria familie o abandonase cu mulți ani în urmă, iar acum nimeni nu o voia. Avea să moară singură, locuind în cine știe ce casă înghesuită, de pensionar, precum cea a domnișoarei Paringham, bând ceai din frunze opărite a treia oară și rumegându-și propria amărăciune.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!“

Toată viața se agățase de amintirea acelor cuvinte. Crezuse cu tărie că ele însemnau că undeva, cuiva îi păsa. Nu voia să lase acea voce să se stingă. Acea teamă nu o caracteriza și nu îi făcea nici un bine.

Închise ochii, trase aer adânc în piept și făcut un inventar în gând. Era isteață. Era talentată. Era tânără, sănătoasă. Nimeni nu îi putea lua acele lucruri. Nici măcar fata aceea bătrână și zbârcită, cu bastonul și cu ceaiul ei.

Trebuia să existe o soluție. Avea ceva ce ar fi putut vinde? Rochia de muselină roz, împodobită cu panglici și dantelă, era chiar frumoasă – fiind moștenită de la una dintre elevele ei –, dar nu putea vinde hainele de pe ea. Își lăsase la domnișoara Paringham cea mai frumoasă pălărie de vară, dar mai degrabă ar fi dormit pe străzi decât să o recupereze.

Dacă nu s-ar fi tuns atât de scurt anul trecut, ar fi putut să își vândă părul. Însă buclele abia ajungeau sub umeri, și aveau o nuanță obișnuită de castaniu. Nici un peruchier nu le-ar fi vrut.

Cea mai bună șansă a ei era magazinul de muzică. Poate că dacă ar fi explicat situația delicată în care se găsea și l-ar fi rugat foarte frumos, proprietarul ar fi acceptat returnarea partiturilor și i-ar fi înapoiat banii. Astfel, și-ar fi permis o cameră la un han decent. Nu era indicat să stea singură, și nici măcar nu avea pistolul la ea. Dar ar fi putut să proptească un scaun de mânerul ușii și să stea trează toată noaptea, strângând în mână vătraiul și fiind pregătită să strige după ajutor.

Gata. Avea un plan.

Kate tocmai începuse să traverseze strada, când ciocnirea cu un umăr o dezechilibră.

– Hei! strigă posesorul lui. Vedeți pe unde mergeți, domnișoară!

Kate se răsuci, cerându-și scuze. Legătura pachetului ei plesni. Pagini albe fluturară, zburând precum un stol de porumbei speriați, în după-amiaza răcoroasă de vară.

– O, nu! Partiturile!

Kate își întinse larg ambele brațe. Câteva pagini dispărură pe stradă, iar alte câteva căzură pe pavaj, fiind călcate imediat în picioare de trecători. Dar cea mai mare parte a pachetului căzu în mijlocul străzii, încă împachetată în hârtia maronie.

Ea le înșfăcă, disperată să salveze ceea ce mai putea.

– Grăbește-te! strigă un bărbat.

Roțile trăsurilor scârțâiau. Undeva, mult prea aproape, un cal tropăi din copite și necheză. Din locul în care se ghemuise în stradă, Kate se uită în sus și văzu o pereche de copite potcovite, mari cât niște farfurii și care se mișcau precum două moriști, gata să o strivească.

O femeie țipă.

Kate se aruncă într-o parte. Copitele calului călcară chiar la stânga ei. Cu un șuierat puternic din pricina opririi bruște, roata trăsurii scrâșni și se opri – la o distanță milimetrică de piciorul lui Kate, pe care altfel l-ar fi zdrobit.

Pachetul de partituri ateriză la câțiva metri mai încolo. Planul ei era acum întins pe stradă, pătat de noroi, cu urme de roți.

– Naiba să te ia! o înjură vizitiul, învârtindu-și biciul. Vrăjitoare ce ești! Aproape că mi-ai făcut praf căruța!

– Îmi… îmi pare rău, domnule. A fost un accident!

Vizitiul își pocni biciul de pavaj.

– Atunci, la o parte din cale mea, făptură ciudată…!

În timp ce el ridică biciul pentru o nouă lovitură, Kate se feri și se ghemui.

Nu veni nici o lovitură.

Un bărbat apăru între ea și căruță.

– Amenință încă o dată, îl auzi ea prevenindu-l pe vizitiu cu un mormăit gros, inuman, și îți voi smulge carnea de pe oasele alea nenorocite!

Ce cuvinte înfricoșătoare! Dar eficiente. Căruța se îndepărtă de îndată.

În timp ce două brațe puternice o ridicau în picioare, privirea lui Kate urcă spre un adevărat munte de om. Văzu cizme negre, lustruite. Pantaloni lucioși, întinși peste coapse solide. O anumită haină de ofițer, roșie, din stofă de lână.

Inima îi tresări. Cunoștea haina! Chiar ea cususe, probabil, nasturii de alamă la manșete. Aceea era uniforma garnizoanei din Spindle Cove. Kate se afla în brațe cunoscute. Era salvată. Își înălță capul, sigură că avea să întâlnească o față prietenoasă. Doar dacă…

– Domnișoară Taylor?

Doar dacă.

Doar dacă nu cumva era el.

– Domnule caporal Thorne, șopti ea.

Într-o altă zi, Kate ar fi râs de ironia situației. Dintre toți oamenii care puteau să îi sară în ajutor, trebuise să fie acesta.

– Domnișoară Taylor, ce naiba faceți aici?

Auzind acele cuvinte spuse pe un ton grav, toți mușchii lui Kate se încordară.

– Am… am venit în oraș ca să cumpăr partituri noi pentru domnișoara Elliott și pentru… Nu putu să o amintească pe domnișoara Paringham. Dar mi-a căzut pachetul, iar acum am pierdut trăsura către casă. Prostuța de mine!

„Prostuță, nesăbuită, însemnată din naștere, nedorită."

– Mă tem că sunt cu adevărat blocată în clipa de față. Dacă aș fi luat mai mulți bani la mine, mi-aș fi permis o cameră pentru o noapte, iar apoi să mă întorc mâine la Spindle Cove.

– Nu aveți bani?

Ea își întoarse capul, nefiind în stare să suporte dezaprobarea din privirea lui.

– La ce v-ați gândit, să călătoriți singură atâta drum?

– Nu am avut de ales, spuse ea cu voce întretăiată. Sunt complet singură.

El o strânse cu putere de brațe.

– Sunt aici. Acum nu mai sunteți singură.

Acele cuvinte cu greu ar fi putut să fie descrise drept poetice. O simplă afirmație. Abia de erau sinonime cu bunătatea. Dacă adevăratul sprijin era o bucată de pâine, ceea ce îi oferea el erau câteva firimituri învechite.

Nu conta. Nu conta. Kate era o fată flămândă, astfel încât nu avea demnitatea să refuze.

– Îmi pare rău, reuși ea să spună, suspinând. Nu vă va plăcea asta.

Iar apoi căzu în îmbrățișarea lui gigantică, rigidă, îndărătnică – și se puse pe plâns.

„La naiba!"

Izbucnise în lacrimi chiar acolo, în stradă, pentru numele Domnului! Fața ei frumoasă era schimonosită. Se aplecă până când fruntea ei întâlni pieptul lui, iar apoi oftă adânc, puternic.

Apoi oftă din nou. Și din nou.

Armăsarul lui Thorne se foia de colo până colo, iar stăpânul lui îi împărtășea stânjeneala. Dacă ar fi avut de ales între a o privi pe domnișoara Kate Taylor plângând și a-și oferi propriul ficat drept hrană corbilor, și-ar fi scos cuțitul și l-ar fi ascuțit înainte ca prima lacrimă să se rostogolească pe obrajii ei.

Plescăi ușurel din limbă, ceea ce calmă un pic armăsarul. Dar acel sunet nu avu nici un efect asupra fetei. Umerii ei plăpânzi se zgâlțâiau în ritmul în care plângea, lipită de haina lui. Mâinile lui rămăseseră

fixate pe brațele ei.

Cu un gest disperat, el își mișcă palmele în sus și în jos, dar asta nu îi fu de nici un ajutor.

„Ce s-a întâmplat?“ voia să întrebe. „Cine v-a supărat? Pe cine să desfigurez sau să omor pentru că v-a adus în halul ăsta?“

– Îmi pare rău, spuse ea, retrăgându-se după câteva minute.

– De ce?

– Pentru că am plâns la dumneavoastră în brațe. V-am obligat să mă țineți îmbrățișată. Știu că trebuie să vă fi displăcut. Scoase o batistă din mânecă și își tamponă ochii. Nasul și ochii îi erau roșii. Adică, nu că nu v-ar plăcea să țineți femeile în brațe. Toată lumea din Spindle Cove știe că vă plac femeile. Am auzit despre dumneavoastră mai multe decât mi-aș fi dorit să aud…

Păli și se opri din vorbit.

Foarte bine!

El luă căpăstrul calului cu o mână și și-o puse pe cealaltă pe spatele domnișoarei Taylor, pe care o luă din mijlocul străzii. Odată ajunși pe margine, petrecu frâiele calului pe după un stâlp și se gândi cum anume să o ajute să se simtă confortabil. Nu exista nici un loc în care să se așeze. Nici o bancă, nici măcar vreo ladă.

Acest lucru îl deranja peste măsură.

Privirea i se îndreptă spre o tavernă de pe partea cealaltă a drumului – genul de local în care niciodată nu ar fi lăsat-o pe ea să intre –, dar luă în serios posibilitatea de a traversa, de a răsturna primul bețiv de pe scaun și de a-i duce scaunul ei, afară. O femeie nu ar fi trebuit să plângă stând în picioare. Nu părea corect.

– Vă rog, puteți să îmi împrumutați câțiva șilingi? întrebă ea. Găsesc un han pentru noaptea aceasta și nu vă mai deranjez.

– Domnișoară Taylor, nu vă pot împrumuta bani ca să petreceți singură o noapte într-o pensiune. Nu ați fi în siguranță.

– Nu am de ales. Nu mai există nici o altă diligență către Spindle Cove decât mâine-dimineață.

Thorne se uită la armăsarul său.

– Dacă știți să călăriți, pot să vă închiriez un cal.

Ea clătină din cap.

– Nu am luat niciodată lecții.

„Ghinion!“ se gândi el.

Cum să rezolve situația? Avea bani ca să închirieze un alt cal, dar nicidecum suficienți ca să poată închiria o trăsură privată. Putea să o cazeze la o pensiune – dar, la naiba, n-ar fi lăsat-o pentru nimic în lume să stea singură acolo.

Un gând periculos îi dădu târcoale, iar apoi îi pătrunse adânc în minte.

Putea sta cu ea.

Nu într-o manieră nerespectuoasă, își spuse el. Doar ca protector. La

naiba, pentru început putea găsi un loc în care ea măcar să aibă unde să stea jos. Se putea îngriji să aibă mâncare, apă și pături calde. Putea să o păzească atât timp cât dormea și să aibă grijă ca nimic să nu o deranjeze. Putea fi acolo atunci când ea s-ar fi trezit.

După toate acele luni frustrante, de dor, poate că asta era suficient.

„Suficient? Desigur."

– O, Doamne!

Dintr-odată, Kate făcu un pas înapoi.

– Ce s-a întâmplat?

Ea își plecă privirea și înghiți cu zgomot.

– O parte din dumneavoastră se mișcă.

– Nu, nu se mișcă.

Thorne făcu o inspecție rapidă a echipamentului său. Totul era în regulă. Cu o altă ocazie – una care ar fi implicat mai puține lacrimi –, un asemenea grad de apropiere cu siguranță că i-ar fi trezit dorința. Dar îmbrățișarea din acea zi îl afectase mai degrabă sus, în piept, făcând să i se strângă stomacul și să simtă înțepături în ceea ce mai rămăsese din cenușa neagră, fumegândă, a inimii lui.

– Geanta dumneavoastră!

Kate făcu semn către săculețul de piele atârnat peste pieptul lui, într-o parte.

– Se… răsucește.

– O, asta!

În toată agitația, aproape că uitase de creatură.

Își vârî o mână sub clapeta de piele a genții, apucă și scoase sursa răsucelilor, iar apoi o ținu la vedere.

– Este doar asta.

Dintr-odată, totul fu diferit, de parcă întreaga lume se zgudui și apoi se așeză într-un unghi nou, mai bun. În mai puțin de o bătaie de inimă, fața domnișoarei Taylor se transformă. Lacrimile îi dispărură. Sprâncenele grațioase, bine conturate, i se arcuiră a surprindere. Ochii îi prinseră viață, începând să strălucească precum stelele. Buzele i se întredeschiseră într-un strigăt de plăcere:

– O! Își duse mâna la obraz. O, este un cățel!

Kate zâmbi. O, Doamne, cum zâmbi! Totul, datorită acelei mingi neastâmpărate, cu bot și blană, care probabil că ar fi urinat pe pantofii ei sau i-ar fi rontăit până când i-ar fi făcut bucăți.

Ea întinse mâna.

– Îmi permiteți?

De parcă ar fi putut să o refuze! Thorne îi puse cățelul în brațe, iar ea îl dezmierdă și îl mângâie ca pe un copil.

– De unde vii, drăguțule?

– De la o fermă din apropiere, răspunse Thorne. Cred că îl voi lua la castel. Avem nevoie de un câine de vânătoare.

Kate își înclină capul și se uită la cățel.

– Este câine de vânătoare?

– Parțial.

Degetele ei făcură înconjurul unei pete de culoare ruginie, ce încadra ochiul drept al cățelului.

– Presupun că este „aproape“ multe lucruri, nu-i așa? Drăgălașul de el!

Ea îl ridică ținându-l cu ambele mâini și i se uită drept în ochi, țuguindu-și buzele și scoțând un ciripit slab. Cățelul îi linse fața.

„Potaie norocoasă!“ se gândi Thorne.

– Te-a ținut nesuferitul de caporal Thorne în întuneric, într-o desagă enervantă? Ea scutură cățelul cu o mișcare jucăușă. Îți place mult mai mult aici, afară, cu mine, nu-i așa? Bineînțeles că îți place!

Cățelul lătră scurt. Ea râse și îl trase mai aproape de piept, aplecându-e peste gâtul lui blănos.

– Ești perfect, o auzi Thorne șoptindu-i. Ești exact ceea ce îmi trebuia astăzi. Mângâie blana animalului. Mulțumesc!

Thorne simți o împunsătură ascuțită în piept. Ca și cum înlăuntrul lui ceva s-ar fi degradat și s-ar fi încovoiat, desprinzându-se. Fata aceea avea un fel de a face asta – determinându-l să simtă. Mereu o făcuse, chiar și în trecut, ani de-a rândul. Acea perioadă îndepărtată de timp părea să se afle în afara sferei amintirilor ei. O adevărată binecuvântare pentru ea!

Dar Thorne își amintea. Își amintea totul.

Acum își drese vocea și spuse:

– Ar fi mai bine să plecăm. Va fi aproape întuneric atunci când vom ajunge la Spindle Cove.

Ea își luă ochii de la câine și se uită, curioasă, la Thorne.

– Dar cum?

– Veți călări cu mine. Amândoi. Vă voi lua cu mine pe șa. Dumneavoastră veți ține cățelul.

Ca și cum ar fi consultat toate părțile implicate, Kate se întoarse către cal, iar apoi, către câine. În cele din urmă, își ridică privirea către Thorne.

– Sunteți sigur că avem loc?

– Da.

Ea își mușcă buza, părând nesigură.

Se vedea limpede că acea idee nu o încânta prea mult. Iar asta era de înțeles. Nici Thorne nu se arăta prea încântat să își pună planul în aplicare. Trei ore călare pe cal, cu domnișoara Taylor cuibărită între picioarele lui? Iată cea mai mare tortură! Dar nu vedea nici o altă cale de a o aduce acasă rapid și în siguranță.

Putea să facă asta. Dacă rezistase el să locuiască în același sătuc cu ea vreme de un an întreg, putea să reziste câtorva ore de apropiere.

– Nu vă voi lăsa aici, spuse el. Va trebui să ne întoarcem împreună la Spindle Cove.

Ea îi aruncă un zâmbet hazliu și, în același timp, timid. Pentru Thorne era reconfortant să vadă asta, dar, în același timp, devastator.

– Când puneți problema așa, nu vă pot refuza.

„Pentru Dumnezeu, nu spune asta!“

– Mulțumesc, adăugă ea atingându-l pe umăr cu un gest grațios.

„Pentru binele tău, nu face asta.“

Thorne se îndepărtă de atingerea ei, iar Kate păru rănită. Ceea ce îl făcu să își dorească să o aline, dar nu îndrăzni să încerce.

– Aveți grijă de cățel, spuse el.

Thorne o ajută să urce în șa, împingând-o de la genunchi mai degrabă decât de la coapse, de parcă astfel ajutorul pe care i-l dădea ar fi fost mai eficient. Încălecă, luând frâiele într-o mână și trecându-și cealaltă mână în jurul taliei ei. Cum dădu pinteni calului, ea alunecă spre el, delicată și caldă. Coapsele lui i le strânseseră pe ale ei.

Părul lui Kate mirosea a trifoi și a lămâie. Înainte de a-l putea opri, parfumul îi inundă toate simțurile lui Thorne.

„La naiba, la naiba, la naiba!“

O putea descuraja să îi vorbească, să îl atingă. O putea ține ocupată cu câinele. Dar cum o putea împiedica să aibă formele unei femei și să miroasă divin?

Nu mai contau bătăile, biciuirile, anii de închisoare…

Thorne știa, fără nici un dubiu, că următoarele trei ore aveau să fie cea mai aspră pedeapsă din viața lui.

Capitolul 3

În timpul primei ore de călărie se întâmplă cel mai ciudat lucru. Înaintea ochilor lui Kate, caporalul Thorne se transformă într-un bărbat complet diferit.

Într-unul arătos.

Prima dată când Kate furișă o privire către el, lăsându-și ochii să urmeze, lent, calea periculoasă de la rever către fața lui – îl descoperi la fel de aspru și de intimidant ca întotdeauna. Trăsăturile îi erau puse în evidență de lumina aspră a soarelui de după-amiază. Kate se rușină.

Dar apoi, câțiva metri mai jos pe drum, pe când treceau pe sub un pâlc de copaci, se uită din nou la el. De data aceasta îl privi din profil, trăsăturile lui fiind acoperite de umbră. Kate găsi că arăta… nu atât inabordabil, cât protector. Puternic.

Zidul de mușchi încălziți de la spatele ei îi confirma acea impresie, întărită de brațul vânjos care îi înconjura talia și de ușurința cu care el își mâna calul. Fără strigăte sau lovituri de bici, doar cu ajutorul unor împunsături ușoare ale călcâielor și, ocazional, cu câte un îndemn rostit cu glas scăzut. Acele cuvinte îi dădeau frisoane lui Kate, precum notele violoncelului, fiecare dintre ele creându-i câte o vibrație ușoară, incitantă, la baza coloanei vertebrale.

Închise ochii. Voci pătrunzătoare o atingeau în locuri ascunse.

Din acel moment, Kate își ținu privirea ațintită cu încăpățânare la drumul din fața ei. Totuși, în gând îi stăruia imaginea lui Thorne, iar aceasta continua să se schimbe – din inabordabil și server, în protector și puternic, în…

Frumos.

Extrem de, improbabil, nepermis de frumos.

Nu, nu! Nu se putea așa ceva! Imaginația îi juca feste. Kate le cunoștea pe multe dintre lucrătoarele din Spindle Cove care visau la caporalul Thorne, dar niciodată nu înțelesese de ce. Trăsăturile lui nu o atrăgeau – probabil pentru că le folosea mai ales ca să se încrunte sau ca să îi arunce vreo privire scrutătoare. În acele rare ocazii în care se uita în direcția ei.

După ce mai călătoriră câțiva kilometri, cățelul adormi în brațele ei. Între timp, Kate răscolise în gând, printre amintirile legate de numeroasele ei întâlniri neplăcute cu acel bărbat, și reușise să își aducă aminte că nu îl găsea atrăgător.

„Încă o privire“, își spuse ea – doar ca să confirme.

Dar atunci când își ridică privirea, se întâmplă cel mai grav lucru cu putință.

Văzu că se uita la ea.

Privirile li se întâlniră. Albastrul pătrunzător al ochilor lui îi invadă ființa. Spre groaza ei, Kate suspină cu voce tare. Iar apoi se grăbi să se uite undeva, în altă parte.

Prea târziu!

Trăsăturile lui i se imprimaseră în memorie. Când închidea ochii, era ca și cum pleoapele îi erau pictate pe dedesubt cu acel albastru intens, pătrunzător. Acum îi veni ideea că el era, poate, cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată – o afirmație fără nici o bază reală, de altfel. Nici una!

Kate realiză că avea o problemă.

Era îndrăgostită. Sau ușor nebună. Probabil că ambele.

Era nefericită, mai degrabă. Inima îi bătea nebunește și, așa apropiați cum stăteau în șa, Kate știa cu siguranță că el îi simțea bătăile. Pentru numele Domnului, ele puteau la fel de bine să îi deconspire toate secretele. Sau, pur și simplu, ea ar fi putut să spună cu voce tare:

„Sunt o nebună disperată după afecțiune, una care niciodată nu a fost atât de aproape de un bărbat!“

Înspăimântată și dorind să creeze o mică distanță între ei, Kate se îndreptă de spate și se aplecă în față.

Chiar atunci, calul călcă pe o urmă de roată, iar Kate se înclină periculos într-o parte. Cunoștea scurta senzație de neputință pe care o dădea căderea.

Dar apoi, imediat, fu prinsă.

Strângând zdravăn din coapse, Thorne redresă calul. Trase frâiele cu o mână, iar pe cealaltă și-o încordă peste talia ei. Mișcările lui erau naturale, puternice și instinctive – ca și cum întregul corp i-ar fi fost un pumn. O îmbrățișă cu totul pe Kate, strâns.

– V-am prins, zise el.

Da, o prinsese. O prinsese atât de puternic și de aproape încât probabil că găicile metalice ale corsetului îi lăsau mici urme rotunde pe piept.

– Aproape că am ajuns? întrebă ea.

– Nu.

Ea își înăbuși tânguirea care stătea să îi iasă de pe buze.

Pe când soarele cobora la orizont, se opriră la o barieră. Kate așteptă, cu cățelul în brațe, în timp ce Thorne cumpără de la un fermier o găletușă cu lapte și trei pâini fierbinți și crocante. Kate îl urmă pe când

el ducea acel mic picnic peste un gard și o pantă din apropiere.

Se așezară unul lângă celălalt pe pajiștea inundată de iarba în floare. Lumina apusului atingea cu raze portocalii fiecare boboc violet. Kate își împături șalul în patru, iar cățelul îi dădu târcoale de câteva ori înainte de a se așeza pe el și de a-i ataca ciucurii.

Thorne îi dădu lui Kate una dintre pâini.

– Este prea mult.

– Este numai bine.

Pâinea îi încălzi mâinile lui Kate și îi făcu stomacul să chiorăie. Ea o rupse în două, împrăștiind în jur vălătuci de abur delicios, mirosind a drojdie.

În timp ce mânca, pâinea păru să alunge amorțeala profundă dinlăuntrul ei. Purtarea rațională era ceva la care ajungeai cu mult mai ușor dacă aveai stomacul plin. Kate aproape că izbuti să se uite din nou la caporalul Thorne.

– Vă sunt recunoscătoare, îi spuse ea. Spre rușinea mea, nu sunt sigură dacă v-am spus-o mai devreme. Dar vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l acordați. Aveam cea mai îngrozitoare zi din acest an, și văzându-vă chipul…

– Asta a făcut-o și mai groaznică.

Kate râse în semn de protest.

– Nu, nu asta am vrut să spun.

– Din câte îmi amintesc, ați izbucnit în lacrimi.

Ea își aplecă bărbia și îi aruncă o privire piezișă.

– Descopăr o urmă de umor? Din partea seriosului, intimidantului caporal Thorne?

El nu răspunse. Kate îl privi cum hrănea cățelul cu bucățele de pâine înmuiate în lapte.

– O, Doamne! spuse ea. Mă întreb care va fi următorul dumneavoastră truc. O clipire? Un zâmbet? Nu râdeți, pentru că este posibil să leșin și să mor.

Tonul ei era unul de ușoară tachinare, dar vorbea foarte serios. Deja, numai și numai din pricina felului în care el arăta și a puterii lui, ea suferea de accesele cumplite de admirație. Dacă, pe deasupra, caporalul Thorne ar fi lăsat să se vadă și o urmă de istețime, ea ar fi fost pusă într-o încurcătură îngrozitoare.

Din fericire pentru emoțiile ei atât de puternice, el îi dădu un răspuns plin de caracteristica-i lipsită de farmec:

– În absența lordului Rycliff, sunt locotenentul miliției din Spindle Cove. Locuiți la Spindle Cove. A fost datoria mea să vă ajut și să mă sigur că ajungeți cu bine acasă. Asta este tot.

– Ei bine, spuse ea, sunt norocoasă că mă aflu printre îndatoririle dumneavoastră. Accidentul cu birjarul a fost într-adevăr din vina mea. M-am repezit în stradă fără să mă uit.

– Ce s-a întâmplat înainte de asta? întrebă el.

– Ce vă face să credeți că s-a întâmplat ceva înainte?

– Nu vă stă în fire să fiți neatentă.

„Nu vă stă în fire.“

Kate își mestecă încet pâinea. Thorne avea dreptate, dar ce ciudat era să spună asta! O evita așa cum vrabia evită zăpada. Ce drept avea el să decidă ce îi stătea și ce nu îi stătea ei în fire?

Dar nu avea cu cine altcineva să vorbească, și nici nu avea vreun motiv să ascundă adevărul.

Înghiți bucata de pâine și își cuprinse genunchii cu mâinile.

– M-am dus să îi fac o vizită bătrânei directoare de la școala la care am învățat. Speram să găsesc informații despre originea mea. Despre rudele mele.

El o întrerupse:

– Și ați găsit?

– Nu. Bătrâna nu m-ar ajuta să îmi găsesc rudele, spuse ea, chiar dacă ar putea. Pentru că ai mei nu vor să fie găsiți. Mereu am crezut că eram orfană, dar se pare… Clipi cu putere. Se pare că am fost abandonată. Copil din flori, așa m-a numit ea. Nimeni nu m-a vrut atunci, nimeni nu mă va dori acum.

Amândoi se uitau la orizont, unde soarele se vedea precum un gălbenuș de ou așezat deasupra dealurilor alburii.

Kate îndrăzni să se uite la el.

– Nu spuneți nimic?

– Nimic din ceea ce s-ar cuveni să audă o domnișoară.

Ea zâmbi.

– Dar, vedeți dumneavoastră, nu sunt o domnișoară. Dacă nu știu nimic despre părinții mei, pot fi sigură de asta.

Kate locuia în aceeași pensiune ca toate doamnele și domnișoarele din Spindle Cove, iar unele dintre ele îi erau prietene adevărate, precum Lady Rycliff sau Minerva Highwood. Se împrietenise recent și cu noua vicontesă Payne. Dar multe dintre celelalte locatare ale pensiunii o uitaseră de îndată ce plecaseră de acolo. În mintea lor, ea se încadra în aceeași categorie cu guvernantele sau însoțitoarele. La nevoie, era bună ca însoțitoare, însă numai dacă altcineva mai bun nu era disponibil. Unele dintre ele continuaseră să îi mai scrie pentru o vreme. Dacă avuseseră valizele prea pline, îi oferiseră rochiile pe care nu le mai purtau.

Kate își atinse fusta de muselină roz, care acum era plină de noroi. Distrusă, fără a mai putea fi reparată.

La picioarele ei, cățelul se băgase până la jumătate în castronul cu lapte, din care apoi ieși, mulțumit, lingându-se. Kate întinse mâna spre el și îl făcu să stea pe spate, ca să-l scarpine în joacă.

– Suntem la fel, nu-i așa? întrebă ea cățelul. Fără cămine adevărate despre care să vorbim. Fără origini ilustre. Amândoi arătăm un pic bizar.

Caporalul Thorne nu făcu nici un efort să o contrazică. Kate crezu că, dacă cerșea complimente de la unul ca el, tăcerea lui era exact ceea ce merita.

– Dar dumneavoastră, caporale Thorne? Unde ați crescut? Mai aveți rude în viață?

Având în vedere întrebarea ei directă, Thorne rămase tăcut preț de o bucată de timp ciudat de lungă.

– M-am născut în Southwark, lângă Londra. Dar nu am mai văzut locul acela de mai bine de douăzeci de ani.

Ea îi cercetă fața. În ciuda gravității comportamentului lui, nu i-ar fi dat mai mult de treizeci de ani.

– Probabil că ați plecat de acasă pe când erați destul de tânăr.

– Nu la fel de tânăr ca alții.

– Acum, când războiul s-a terminat, nu aveți nici o dorință să vă întoarceți?

– Nici una.

Pentru o clipă, privirea lui o întâlni pe a ei.

– E mai bine să lași trecutul în urmă.

Avea dreptate, credea Kate, având în vedere cât de dezastruoasă fusese ziua ei. Culese un fir lung de iarbă și ademeni cățelul să îl muște și să îl lovească. De bucurie, coada lui lungă, subțire, se mișca înainte și înapoi.

– Cum intenționați să îl numiți? întrebă ea.

Thorne ridică din umeri.

– Nu știu. Patch[1], presupun.

– Dar este un nume oribil! Nu îl puteți numi „Patch“!

– De ce nu? Are un petic, nu-i așa?

– Da, și tocmai de aceea nu îl puteți numi așa.

Kate își coborî vocea, luând cățelul aproape de ea și mângâindu-i pata de culoare ruginie din jurul ochiului drept.

– Va deveni timid. Am o pată, dar nu ar trebui să îmi placă să fiu numită după ea. Nu îmi doresc deloc să mi se reamintească existența ei.

– Cazul de față e diferit. Este vorba de un câine.

– Asta nu înseamnă că nu are sentimente.

Caporalul Thorne scoase un sunet batjocoritor și spuse:

– Este un câine.

– Ar trebui să îl numiți Rex, spuse ea, mângâind cățelul pe cap. Sau Duke. Ori Prince, poate.

Privirea lui lunecă într-o parte.

– Ce anume vi se pare maiestuos la câinele ăsta, ca să merite astfel de nume?

– Ei bine, nimic. Kate puse cățelul jos și îl privi cum alerga prin iarbă. Dar tocmai despre asta este vorba. Dându-i un nume care sugerează grandoarea, ați contrabalansa originile lui umile. Se numește ironie, caporale Thorne. E ca și cum eu v-aș numi Tandrul. Sau

dumneavoastră, pe mine, Elena din Troia.

Thorne se opri și se încruntă.

– Cine este Elena din Troia?

La o asemenea întrebare, Kate aproape că își arătă surprinderea. Din fericire, își dădu seama la timp și se abținu de la orice reacție fățișă. Tocmai își amintise că gradul de caporal era unul de militar activ, ceea ce presupunea doar studii de nivel elementar.

– Elena din Troia a fost o regină din Grecia antică. Se spune să frumusețea ei putea lansa o mie de nave. Era atât de frumoasă, încât fiecare bărbat o dorea. Din cauza asta, au izbucnit războaie în toată puterea cuvântului.

El tăcu preț de câteva momente.

– Așadar, numindu-te Elena din…

– Elena din Troia.

– Corect. Elena din Troia. Un mic șanț se formă între sprâncenele lui întunecate. Cum ar fi asta ceva ironic?

– Nu este evident? Uitați-vă la mine, zise ea râzând.

– Mă uit la dumneavoastră.

O, Doamne! Se uita. Se uita la ea în același fel în care făcea totul. Intens și cu forță. Kate simți încordarea din privirea lui. Iar asta o stânjeni la culme.

– Vedeți foarte bine, nu-i așa? Asocierea mea cu numele Elenei din Troia este ironică fiindcă nu sunt o frumusețe legendară. Bărbații nu poartă războaie pentru mine. Zâmbi, plină de modestie. Asta ar presupune ca cel puțin doi bărbați să fie interesați. Am douăzeci și trei de ani, și până acum nu a existat nici măcar unul.

– Locuiți într-un sat de femei.

– Spindle Cove nu este locuit în întregime de femei. Există și câțiva bărbați. Ca, de pildă, fierarul. Și vicarul.

El scoase un mormăit morocănos, menit să arate desconsiderarea.

– Ei bine… sunteți dumneavoastră, adăugă ea.

El înlemni.

Așa. Ajunseseră și la asta. Probabil că nu ar fi trebuit să îl pună în încurcătură, dar, la urma urmei… el era cel care adusese subiectul în discuție.

– Mai sunteți și dumneavoastră, repetă ea. Și abia suportați să împărțiți același aer cu mine. Atunci când ați venit la Spindle Cove pentru prima oară, am încercat să fiu prietenoasă. Dar intențiile mele nu au fost bine primite.

– Domnișoară Taylor…

– Și nu e vorba că nu sunteți interesat de femei. Știu că ați fost cu altele.

El clipi, iar acea mișcare neînsemnată avu darul de a o face să se simtă incomod în propria-i piele. Incredibil. Clipitul lui avea același efect precum cel pe care altul l-ar fi obținut trăgându-și un pumn în

cealaltă palmă.

– Ei bine, tot ceea ce am spus e de notorietate publică, reluă ea, învârtindu-și încetișor degetul în praf și căutând să își facă un pic de curaj.

– În sat, aranjamentele… dumneavoastră… sunt subiectul unor îndelungi speculații. Chiar și dacă nu aș dori să știu despre ele, tot aș afla.

El se ridică în picioare și începu să meargă către drum. Umerii îi erau masivi și pătrați, iar cadența pașilor, apăsată. Iată cum fugea din nou de ea! Kate ajunsese la capătul răbdării. Obosise să ignore respingerile lui, să își ascundă sentimentele rănite sub masca unui râs amabil.

– Nu vedeți?

Ea se ridică în picioare și înaintă prin iarbă, grăbindu-se să îi prindă din urmă umbra lungă, monumentală.

– Exact despre asta vorbesc. Dacă vă zâmbesc, plecați. Dacă găsesc un scaun în partea dumneavoastră de cameră, socotiți că e mai bine să vă ridicați. Vă provoc mâncărimi, caporale Thorne? Mirosul pudrei mele vă face să strănutați? Sau este ceva în comportamentul meu pe care îl considerați dezgustător ori înspăimântător?

– Nu fiți absurdă!

– Atunci, recunoașteți! Mă evitați.

– Prea bine. El se opri, iar apoi reluă: Vă evit.

– Acum vă rog să îmi spuneți de ce.

Se întoarse cu fața către ea, iar ochii lui albaștri, de gheață, îi sfredeliră pe ai ei. Dar el nu spuse un cuvânt.

Kate oftă și își lăsă umerii să cadă.

– Haideți, pledă ea, spuneți. Este în regulă. După toți acești ani, cred că ar fi o binecuvântare să aud pe cineva spunând adevărul. Fiți onest, vă rog!

Cu o mișcare impulsivă, îi luă mâna și i-o duse la față, atingându-și semnul din naștere cu vârfurile degetelor lui. El încercă să se tragă înapoi, dar Kate nu îl lăsă să scape. Dacă ea putea să trăiască cu acel semn în fiecare zi, putea și el să îl atingă măcar o dată.

Veni mai aproape de el, presându-și de palma lui tâmpla marcată de semn. Mâna lui era rece.

– Acesta este motivul, nu-i așa? Motivul pentru care nu vă interesez. Motivul pentru care nici un bărbat nu este interesat de mine, spuse ea.

– Domnișoară Taylor, eu… Maxilarul lui se încordă. Nu. Nu despre asta este vorba.

– Atunci, despre ce este vorba? întrebă ea.

Nici un răspuns.

Fața ei ardea. Ar fi vrut să îi lovească pieptul, să îl deschidă.

– Despre ce este vorba? Pentru numele Domnului, despre ce este vorba de nu mă puteți tolera? De ce vă par atât de deplorabilă încât nici

nu puteți sta în aceeași cameră cu mine?

El mormăi o sudalmă.

– Nu mă mai provocați! Nu vă va plăcea răspunsul.

– Chiar și așa, vreau să îl aud.

Thorne își înfipse o mână în părul ei, smulgându-i un icnet de pe buze. Degetele lui puternice îi prinseseră partea din spate a capului. Ochii lui îi căutau fața, și fiecare nerv din corpul ei exploda din cauza tensiunii. Apusul de soare aruncă o ultimă rază de lumină roșiatică între ei, înflăcărând momentul.

– Din cauza asta!

Cu o răsucire a mâinii, o trase spre el, într-un sărut.

Și o sărută așa cum făcea totul. Intens și puternic. Își apăsă buzele pe buzele ei, cerând un răspuns.

Acționând din impuls, Kate se împinse în pieptul lui.

– Dă-mi drumul!

– Îți voi da drumul. Dar nu încă.

Strânsoarea lui o ținea nemișcată. Nu avea nici o scăpare.

Cu toate acestea, nu se temea de el. Nu, se temea de ceea ce umplea cu repeziciune spațiul dintre ei. Foamea sălbatică din ochii lui. Acea căldură plăcută care izvora din trupurile lor. Greutatea bruscă din membrele ei, din stomac, din piept. Bătăile nebunești ale pulsului ei. Aerul dintre ei părea încărcat de dorință. Iar acea dorință nu venea doar din partea lui.

El se aplecă să o sărute din nou, iar de data aceasta instinctele ei erau diferite.

Se întinse ca să îl întâlnească la jumătatea drumului.

Atunci când buzele lui puternice le atinseră pe ale ei, Kate se înmuie peste tot. Thorne o trase mai aproape de el, petrecându-și celălalt braț în jurul taliei ei. Kate nici măcar nu încercă să se opună. Vocea conștiinței ei amuți, iar pleoapele îi fluturară într-un plăcut abandon. Oftă în timp ce îl săruta. O mărturisire imorală a dorinței.

Buzele lui erau atât de calde! Și, având în vedere înfățișarea lui rigidă, aveau un gust delicios și reconfortant. Precum pâinea proaspăt coaptă, amestecată cu vagi amintiri amărui de bere. Kate avu o viziune a lui, îi veni în minte o imagine cu el mai devreme în cursul acelei zile, bând într-o tavernă slab luminată. Singur. Solitudinea pătrunzătoare a acelei imagini o făcu acum să își dorească să îl țină în brațe. Trebui să se mulțumească să îl strângă de reverele hainei, cuibărindu-se aproape de pieptul lui.

Își întredeschise buzele pentru a-l putea absorbi mai bine. El îi prinse buza de sus între buzele lui, iar apoi o sorbi pe cea de jos. Ca și cum și el tânjea după gustul ei.

Apoi el îi sărută cu repeziciune colțurile gurii, bărbia, pulsul torențial din zona gâtului. Fiecare apăsare a buzelor lui era grăbită și puternică. Ea simțea fiecare sărut zăbovind precum o pecete arzătoare

pe pielea ei. Astfel, el își întipări dovezile afecțiunii pe care i-o purta.

Gura ei umflată de pasiune… Râvnită.

Arcuirea domoală a gâtului ei… Dorită.

Rotunjimile pomeților ei… Frumoase.

Sărutul lui poposi acolo pentru câteva momente. El respiră cu repeziciune, făcându-i părul să fluture. Stând așa, lipită atât de aproape de el, ea îi simți puterea abia stăpânită ce îi curgea prin trup. Întregul lui corp era zdruncinat de o dorință palpabilă.

Apoi, el se retrase.

Ea se prinse de haina lui, ametită.

– Eu…

– Nu te teme. Nu se va mai repeta.

– Nu se va repeta?

– Nu.

– Atunci, de ce s-a întâmplat de la bun început?

Thorne își puse un deget sub bărbia ei, întorcându-i fața către el.

– Niciodată – dar niciodată – să nu crezi că nici un bărbat nu te dorește. Atât.

„Asta a fost totul?“ se întrebă ea.

Kate îi aruncă o privire bărbatului aceluia împietrit, frumos, imposibil. O sărutase la apusul soarelui, pe o pajiște, făcând-o să se simtă frumoasă și dorită, făcându-i trupul să vibreze de fiori… doar pentru a o aduce cu picioarele pe pământ și pentru a-i spune „Atât“?

El își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, ca și cum se retrăgea.

– Stai! spuse Kate întețindu-și strânsoarea și ținându-l pe loc. Dar dacă eu vreau mai mult?

Petic (în limba engleză în original)

Capitolul 4

„Mai mult!“ cugetă Thorne.

El încercă să se adune. Cuvintele acelea zguduiseră pământul de sub el. Ar fi putut jura că dealul se legăna și se rostogolea.

Mai mult – oare ce înțeles le dăduse ea acelor cuvinte? Cu siguranță că însemnau ceva diferit față de ceea ce își imagina el. Se vedea împreună cu ea, tăvălindu-se în iarbă și învăluiți în pliurile șifonate ale rochiei ei de muselină. De aceea căuta el femei mai experimentate, care împărtășeau definiția lui de „mai mult“ și care nu aveau scrupule în a-i spune exact când, unde și cât de des le plăcea.

Dar domnișoara Taylor era o lady, indiferent cât de mult o nega ea. Era inocentă, tânără, predispusă la speranțe prostești. Se crispă atunci când își imagină ce însemna „mai mult“ în mintea ei. Dulcegării? Curtare? O sticlă de oțet conținea mai mult zahăr decât el. Experiența lui în ale curtării se limita la a cocheta cu pericolul.

Acel sărut necugetat era încă un exemplu.

Neghiob, neghiob ce era! Mama lui o spusese cel mai bine:

„Ești la fel de greu de cap pe cât ești de urât, băiete! Nu te vei învăța minte niciodată.“

– Nu poți pleca așa, spuse ea. Nu după un asemenea sărut. Trebuie să vorbim.

Extraordinar! Asta era mai rău decât dulcegăriile, mai îngrijorător decât curtarea. Ea voia să vorbească.

De ce nu putea o femeie să lase faptele să vorbească de la sine? Dacă ar fi vrut să folosească cuvinte, el le-ar fi folosit deja.

– Nu avem ce să vorbim, spuse el.

– O, nu sunt de acord!

Thorne o țintui cu privirea, gândindu-se. Petrecuse mai bine de o decadă în campanie, luptând în infanteria britanică. Știa când avea cele mai bune șanse să se retragă.

Se întoarse și fluieră după cățel, care veni la el. Thorne era mulțumit. Nu fusese pe deplin hotărât să îl lase la crescător atât de mult timp, dar se pare că săptămânile de dresaj în plus meritaseră.

Plecă spre locul în care își lăsase calul să pască, lângă un pârleaz de lemn ce servea drept singura deschizătură în gardul de piatră înalt până la brâu care împrejmuia câmpul.

Domnișoara Taylor îl urmă.

– Domnule caporal Thorne…

El sări pârleazul, lăsând gardul între ei.

– Trebuie să te întorci la Spindle Cove. Ai pierdut lecțiile din această seară, pe cele cu surorile Youngfield. Ele se vor întreba unde ești.

– Îmi cunoști programul lecțiilor?

Vocea ei avea o intonație în care se ghicea curiozitatea.

El înjură printre dinți.

– Nu toate lecțiile. Doar pe cele enervante.

– O, pe cele enervante!

Thorne scoase din buzunar o bucată de blană de iepure și i-o dădu cățelului, iar apoi începu să verifice harnașamentul calului.

Kate își puse mâinile pe creasta de mortar și de cărămidă a gardului și se săltă ca să se așeze pe ea.

– Așadar, lecțiile mele și serile tale de băutură se întâmplă să coincidă. La aceeași oră și în aceleași zile, într-atât de perfect încât îmi cunoști programul. Pe de rost.

Pentru numele Domnului! Oare ce voia ea să spună cu asta?

El dădu din cap în semn de dezaprobare.

– Nu îți spune în sinea ta cine știe ce poveste sentimentală, cum că am tânjit după tine! Ești o femeie destul de atractivă, iar eu sunt un bărbat care se uită după femei. Am remarcat, atâta tot.

Ea își prinse fustele cu o mână și își ridică picioarele, iar apoi și le atârnă pe partea lui de gard.

– Și, cu toate astea, nu ai spus niciodată măcar un singur cuvânt.

Cu ea stând pe gardul de piatră, erau aproape de aceeași înălțime. Kate își îndoi un deget și își trecu o buclă pe după ureche – în felul acela grațios, involuntar, în care femeile îi aduceau pe bărbați în pragul disperării.

– Nu sunt un bărbat care să știe să se exprime cu eleganță. Dacă mi-aș pune dorințele în cuvinte, te-ai înroși atât de tare încât rochia ți s-ar transforma într-o nuanță mai închisă de roz.

Gata! Astfel de vorbe ar fi trebuit să o sperie.

Ea se înroși ușor. Dar nu renunță.

– Știi ce cred eu? îl întrebă ea. Cred că poate – doar poate – tot acest comportament aspru și amenințător al tău este o bizară formă de modestie masculină. O modalitate de a devia atenția. Îmi este aproape rușine să spun că, în ceea ce mă privește, tactica asta a funcționat în cea mai mare parte a anului, dar…

– Sincer vorbind, domnișoară Taylor…

Ea îi întâlni privirea și își sfârși spusele:

– Dar sunt foarte atentă acum.

La naiba! Chiar era!

Tocmai asta evita el de un an de zile – posibilitatea ca, într-o bună zi, ea să îl observe la biserică sau la cârciumă, să îl privească mai mult decât de obicei, iar apoi… să își amintească totul. El nu putea lăsa să se întâmple așa ceva! Dacă domnișoara Kate Taylor, așa cum se prezenta acum, ar fi fost legată, în ochii societății, de bârlogul de mizerie și de păcat ce îi servise cândva drept leagăn, întreaga ei situație actuală ar fi putut să fie distrusă – reputația, traiul, fericirea.

Așa că el stătuse deoparte. Nu era o misiune ușoară, când satul era atât de mic, iar fata aceasta – care nu mai era o fată, ci o femeie atrăgătoare – era peste tot.

Iar apoi în ziua aceea…

Un an întreg pe care și-l petrecuse evitând-o și intimidând-o se dusese pe apa sâmbetei într-o singură după-amiază, din cauza acelui sărut negândit, prostesc, al naibii de plăcut!

– Uită-te la mine, spuse el.

Se aplecă înainte și se sprijini cu brațele de zidul de piatră, îndemnând-o din priviri la o înfruntare față către față. Provocând-o; provocând soarta. Dacă avea să îl recunoască, asta avea să se întâmple în acea clipă.

Pe când ea îl privea, Thorne își întreprinse și el propria cercetare. Studie cu atenție micile detalii pe care refuzase să le bage de seamă vreme de luni de zile. Rochia rozie, cu panglici de culoarea fildeșului întrețesute, precum mici bucăți de glazură de cofetărie, în răscroiala de la baza gâtului. Micul pistrui de pe piept, chiar dedesubtul claviculei. Linia voluntară a maxilarului ei, precum și modul seducător în care buzele trandafirii i se arcuiau la colțuri.

El căută, apoi, în acei ochi căprui, isteți, atrăgători, orice urmă de înțelegere sau licărire de recunoaștere.

Nimic.

– Nu mă cunoști, spuse el.

Era atât o întrebare, cât și o afirmație.

Ea dădu din cap în semn de încuviințare, iar apoi rosti cele mai prostești, mai neverosimile, poate, cuvinte pe care el le auzise vreodată:

– Dar cred că mi-ar plăcea.

El se prinse de zidul de piatră ca și când ar fi fost pe marginea prăpastiei.

– Mă gândesc că am putea…, spuse ea.

– Nu. Nu am putea…

– Nu mi-am terminat ideea…

– Nu contează. Orice ai fi dorit să sugerezi, nu se va întâmpla.

Thorne se îndepărtă de zid și apucă frâiele calului.

– Totuși, cândva trebuie să vorbești cu mine. Locuim în același sătuc.

– Nu pentru multă vreme.

– Ce vrei să spui?

– Plec din Spindle Cove.

Ea amuți.

„Cum? Când?“

– Într-o lună. O lună prea târziu, se pare.

– Ești repartizat în altă parte?

– Plec din armată. Și din Anglia. De aceea eram azi la Hastings. Am rezervat un loc pe un vas comercial către America.

– O, făcu ea, în timp ce mâinile îi căzură în poală, America!

– Războiul s-a terminat. Lord Rycliff mi-a aranjat o ieșire onorabilă din armată. Îmi doresc să am niște pământ.

Ea se mișcă de parcă ar fi fost gata să cadă de pe gard. Din reflex, el o prinse de talie, coborând-o ușurel pe pământ.

Odată ajunsă cu picioarele pe teren solid, Kate nu păru să aibă vreo intenție să se desprindă din îmbrățișarea lui.

– Dar abia am început să ne cunoaștem, spuse ea.

O, nu! Toată acea poveste se oprea atunci și acolo. Ea nu îl voia cu adevărat. Era istovită după întreaga zi, agățându-se de orice suflet din preajmă.

– Domnișoară Taylor, ne-am sărutat. O dată. A fost o greșeală. Nu se va repeta.

– Ești sigur?

Kate își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

Thorne înlemni, uimit de dorința pe care o vedea în ochii ei.

Doamne, o, Doamne! Fata intenționa să îl sărute!

El putea spune cu exactitate momentul în care ea se hotărî să o facă. Privirea îi zăbovi pe buzele lui, și se auzi cum trăgea aer în piept. Se întinse, iar pe măsură ce buzele ei se apropiau de ale lui, el se minună în fiecare clipă în care ea nu se răzgândi și nu se întoarse din drum.

Kate închise ochii. Și el ar fi putut să și-i închidă, dar nu fu în stare s-o facă.

Trebuia să vadă asta ca să poată crede.

Kate își apăsă buzele pe buzele lui, în timp ce ultima rază de soare se stingea. Iar lumea deveni una pe care el nu o recunoștea.

Ea mirosea atât de frumos! Nu doar plăcut, ci frumos. Curat. Acele izuri ușoare de trifoi cu patru foi și de lămâie erau esența curățeniei. Se simți curățat de acel miros. Thorne aproape că își putu imagina despre sine că nu mințise niciodată, că nu furase, că nu tremurase în închisoare. Că nu luptase niciodată într-o bătălie, că nu sângerase. Că nu omorâse patru oameni de la o distanță atât de mică încât încă își amintea culoarea ochilor lor. Căprui, albastru, încă un albastru, apoi verde.

„Ceea ce fac eu acum e greșit!“ își spuse el.

Un geamăt puternic îi zgudui pieptul. Își ținu mâinile pe talia ei, dar își desfăcu larg degetele.

Degetele mari urcară, trecând pe lângă fiecare coastă, până când ajunseră să mângâie partea de jos a sânilor ei. Apoi, cu degetul mic al

fiecărei mâini, îi atinse șoldurile delicate. Își deschise palma la maximum, ținând în ea cât putea de mult din făptura fetei.

Pentru a o îndepărta, avea nevoie de fiecare centimetru pe care putea să îl atingă astfel.

După ce se desprinseră, ea îl privi. Așteptând.

– Nu ar fi trebuit s-o faci, spuse el.

– Am vrut. Asta mă face destrăbălată?

– Nu. Te face prostuță. Domnișoare ca tine nu ar trebui să își petreacă timpul cu bărbați ca mine.

– Bărbați ca tine? Adică genul de bărbați care salvează domnișoarele în stradă și care ascund căței la piept? Ea se scutură, jucăuș. Să mă ferească Dumnezeu de bărbați ca tine!

Lui Kate îi apăru un zâmbet timid în colțul gurii. Thorne ar fi vrut să o devoreze. Să o ia în brațe și să îi arate ce consecințe ar fi trebuit să își asume ea dacă tachina o fiară nesățioasă, necivilizată.

Dar salvarea acelei fete fusese cel mai onorabil lucru pe care îl făcuse în toată viața lui. În urmă cu nouăsprezece ani își vânduse ultimele fărâme de inocență pentru a o cumpăra pe ea. Să fie al naibii dacă avea să o distrugă acum!

Cu mișcări ferme, îi desfăcu brațele din jurul gâtului. O ținu de încheieturi, cu mâini ce strângeau precum cătușele.

Ea suspină.

– Ai grijă de tine, domnișoară Taylor! Îmi voi asuma vina pentru sărut. Mi-am luat această libertate și este vina mea. Am lăsat un impuls fizic să mă distragă de la datorie. Dar dacă îți imaginezi că nutresc sentimente calde față de tine, află că toate astea sunt simple închipuiri.

Kate se răsuci în strânsoarea lui.

– Mă sperii!

– Foarte bine, răspunse el cu glas monoton. Ar trebui să fii speriată. Am omorât mai mulți bărbați decât vei săruta tu vreodată. Nu vrei să ai de-a face cu mine. Iar eu nu simt nimic pentru tine. Îi dădu drumul la mâini și spuse: Am terminat de discutat.

Terminase de discutat.

Kate își dorea ca întregul episod să se fi terminat.

Din păcate, mai avea încă două ore de mers călare, în care să se sprijine de pieptul lui, rușinată, și să își savureze întreaga umilință. Ce zi oribilă, oribilă!

Nu era obișnuită să călărească. Pe măsură ce înaintau, mușchii începeau să i se tensioneze. O durea spatele ca și când ar fi fost bătută. Iar mândria ei… o, mândria ei primise o lovitură îngrozitor de usturătoare!

Ce era în neregulă cu acel bărbat? O sărutase, îi spusese că o dorea, iar apoi o îndepărtase cu brutalitate! După ce îi suportase comportamentul distant timp de un an, ea ar fi trebuit să se fi învățat

minte. Dar în ziua aceea își imaginase că îi descoperise latura emoțională. Poate că, se gândise ea, monstrul înrăit avea și un dedesubt tandru – o slăbiciune, una numai pentru ea. Așa că nu rezistase și încercase să își confirme bănuiala.

Dar el o îndepărtase.

Asta fusese ceva atât de umilitor! Cum de putuse să se înșele atât de amarnic în privința lui? Ar fi trebuit să îi refuze propunerea de a o conduce acasă și, în schimb, să își petreacă noaptea cântând pentru câțiva bănuți pe străzile din Hastings, ceea ce ar fi fost mai puțin degradant.

„Nu simt nimic pentru tine.“

Singura consolare era că el părăsea Spindle Cove în câteva săptămâni. Astfel, ea nu mai era nevoită să îi vorbească vreodată.

Dar să și-l șteargă din minte era cu totul altă poveste. Indiferent de câți ani avea să mai trăiască ea de atunci încolo, cu acel bărbat împărtășise primul ei sărut. Sau, mai rău, singurul ei sărut.

Nemilosul căpcăun seducător!

În cele din urmă, ajunseră la niște cotituri ale drumului care ei îi erau cunoscute. Luminile chihlimbarii de la ferestrele caselor din sat apărură la orizont, chiar sub stelele argintii.

Kate râse încet pe seama ei înseși. În acea dimineață, plecase din sat purtând în inimă o grămadă de speranțe și de visuri prostești. Iar acum, seara, se întorcea cu spinarea gârbovită de povara umilinței și cu o corcitură în brațe.

– Dacă mai accepți sugestii, l-aș numi Badger[2], spuse ea atunci când liniștea deveni prea apăsătoare. I se potrivește, cred. Este numai nas, dinți și blană.

După mult timp, el răspunse:

– Îl poți numi cum dorești.

Cățelul îi linse lui Kate vârful degetului, iar ea își șterse o lacrimă prostească.

Pe când se apropiau de biserică și de mijlocul satului, ea se uită la Queen's Ruby. Aproape la fiecare fereastră ardeau lumini. Vederea lor îi aprinse o strălucire caldă în suflet. Ca și cum ar fi simțit îmbunătățirea stării ei de spirit, Badger începu să dea din coadă. Chiar avea prieteni, iar ei o așteptau.

Thorne o ajută să descalece și lăsă calul să pască iarbă.

– Vrei să intri și să mănânci ceva? întrebă ea.

El ridică, agitat, din umeri.

– Nu este o idee bună. Știi că se vorbește despre mine. Iar acum te mai și aduc acasă cu mult după lăsarea întunericului. Rochia îți este distrusă, iar părul, vraiște.

Kate se crispă sub acea lovitură care îi spulbera ultima urmă de demnitate.

– Părul meu este vraiște? De când? Mi-ai fi putut spune asta mai din

vreme.

Vârându-l pe Badger sub braț, ea își scoase agrafele cu mâna rămasă liberă. Grija pentru aparențe a lui Thorne nu era nefondată. Satele mici erau stupi de viespi plini de bârfe. Kate știa că, dacă dorea să continue să locuiască la Queen's Ruby și să le predea tinerelor nobile care veneau acolo pe timpul verii, trebuia să își păstreze reputația nepătată.

Cu o reacție instinctivă, strânse cățelul la piept.

– Nu. Nu cred că o voi face.

– Ce anume?

– Eu și cu el ne înțelegem foarte bine. Așa că îl păstrez. Cred că va fi mai fericit așa.

Încruntătura lui Thorne aproape că străpunse întunericul.

– Nu poți să ții un cățel într-o cameră de pensiune. Proprietara nu îți va permite așa ceva. Și, chiar dacă ar face-o, află că un astfel de câine are nevoie de spațiu, ca să alerge.

– Are nevoie, de asemenea, de dragoste. De afecțiune, domnule caporal Thorne. Îmi spui că îi poți oferi așa ceva?

Kate îl trase pe Badger de ceafă, drăgăstos.

– Spune-mi chiar acum că îl iubești pe acest câine, și ți-l dau înapoi pe loc.

Thorne nu răspunse.

– Patru cuvințele, îl tachină ea. Îl. Iubesc. Pe. Cățel. Și este al tău.

– Este proprietatea mea, răspunse el, tăios. Este al meu. Am dat bani pe el.

– Atunci, ți-i voi înapoia. Dar nu voi abandona această creatură drăguță, fără apărare, în mâinile unui om fără sentimente, fără inimă. Fără capacitatea de a-i păsa de ceilalți.

Chiar atunci, ușa de la intrarea pensiunii Queen's Ruby se deschise larg.

Bătrâna doamnă Nichols ieși alergând, atât de repede pe cât o duceau picioarele, draga de ea. Își flutură mâinile.

– Domnișoară Taylor, domnișoară Taylor, o, slavă Domnului că ești aici, în cele din urmă!

– Îmi pare rău că v-ați îngrijorat din cauza mea, doamnă Nichols. Am pierdut trăsura către casă, iar caporalul Thorne a fost atât de amabil să…

– Am așteptat și am tot așteptat. Bătrâna întinse mâinile și o împinse pe Kate către ușă. Vizitatorii tăi te așteaptă de ore bune. Le-am servit trei ceainice de ceai și am epuizat toate subiectele de conversație posibile.

– Vizitatori? Kate era uimită. Am vizitatori?

Doamna Nichols își strânse șalul pe umeri.

– Patu vizitatori.

– *Patru vizitatori? Ce anume doresc?*

– Nu au spus. Cu excepția faptului că au insistat să te aștepte. Și,

după cum ți-am spus, o fac de câteva ore bune.

Kate se opri în prag, scuturându-și noroiul de pe tălpi. Nu își putea imagina cine erau acei vizitatori. Probabil că o familie care dorea să ia lecții de muzică. Dar la acea oră târzie?

– Îmi pare foarte rău că v-am creat atâtea necazuri!

– Ba nu, draga mea! Este o onoare să am în salonul meu un bărbat de un asemenea rang și cu un asemenea statut.

„Un bărbat? De rang și cu statut?“

– Pot să mă reped până sus și să mă aranjez? Sunt ciufulită după ce am străbătut atâta drum.

– Nu, nu! Nu se poate, draga mea. Doamna Nichols o trase înăuntru. Nu se poate să lași un marchiz să aștepte atât.

„Un marchiz?“

În timp ce doamna Nichols închidea ușa, Kate se întoarse ca să își vadă reflexia în oglindă. Se sperie când, în schimb, dădu nas în nas cu caporalul Thorne.

– Am crezut că nu intri, îl acuză ea, vorbindu-i în reverul hainei.

– M-am răzgândit.

În cele din urmă, Kate reuși să își ridice privirea și îi întâlni ochii mijiți a suspiciune. El întrebă:

– Cunoști vreun marchiz?

Ea dădu din cap în semn de negare.

– Bărbatul cu cel mai înalt rang social pe care îl cunosc este Lord Rycliff, iar el e conte.

– Voi intra împreună cu tine.

– Sunt sigură că nu este nevoie. E vorba de un salon, nu de o scenă a crimei.

– Vin oricum.

Până să se mai poată contrazice, Kate se simți împinsă ca să meargă spre salon. Thorne o urmă îndeaproape. Câteva persoane care locuiau la pensiune erau aliniate pe coridor. Pe când Kate trecea pe lângă ele, îi aruncară priviri lungi, speculative.

Când ajunseră în dreptul salonului, doamna Nichols o împinse pe Kate pe ușă.

– Iat-o pe domnișoara Kate, în cele din urmă, domnul meu și doamnelor!

Cu aceste cuvinte, proprietara închise ușa. Kate o putu auzi de cealaltă parte, gonind oaspeții de pe coridor.

Salonul părea aglomerat, deși, în urma unei numărători rapide, Kate descoperi că acolo se aflau doar patru persoane. Bunăstarea și eleganța inundau încăperea. Iar ea purta o rochie ruptă și plină de noroi. Nici nu avea părul prins cu agrafe.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum închis la culoare se ridică în picioare și se înclină. Kate abia reușise să facă o reverență, când un murmur colectiv, puternic, aproape că stinse lumânările.

– Este ea! Trebuie să fie ea!

Kate înghiți cu noduri.

„Aaa… trebuie să fiu… cine?!“

O domnișoară frumoasă se ridică de pe scaun. Arăta cu câțiva ani mai tânără decât Kate și purta o rochie impecabilă, de muselină albă precum zăpada, și un șal brodat, de un verde-jad. În timp ce venea către centrul camerei, expresia ei era una de pură mirare. O privi pe Kate așa cum ar fi privit o fantomă sau o specie rară de orhidee.

– Trebuie să fii tu!

Fata ridică mâna și întinse vârfurile a două degete către semnul din naștere de pe tâmpla lui Kate.

Kate tresări din instinct. Deja, din cauza acelui semn, fusese numită în acea zi „vrăjitoare“ și „copil din flori“.

Fata o cuprinse într-o îmbrățișare caldă, spontană.

Prins între ele, Badger scheună.

– O, Doamne! Am uitat de el!

Kate se retrase, aruncându-i fetei un zâmbet prin care se scuza.

Tânăra din fața ei râse, iar apoi îi întoarse zâmbetul și spuse:

– Cățelul are dreptate să obiecteze. Unde îmi sunt manierele? Să o luăm de la capăt. Mai întâi, prezentările. Întinse mâna. Mă numesc Lark Gramercy. Încântată de cunoștință!

Kate apucă mâna întinsă spre ea.

– Încântată, de asemenea!

Lark se întoarse și începu prezentările:

– Iat-o pe sora mea, Harriet.

– Harry, o corectă cea căreia tocmai i se rostise numele. Aceasta se ridică de pe scaunul său și strânse ferm mâna lui Kate. Toată lumea îmi spune „Harry“.

Kate încercă să nu se uite cu insistență. Harriet, sau Harry, era cea mai izbitor de frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Fără urmă de podoabe precum fardul sau bijuteriile, fața ei era o simfonie a perfecțiunii: piele palidă, luminoasă, ochi mari, buze roșii ca vinul. Un mic semn de frumusețe pe obraz adăuga genelor ei negre un accent senzual. Părul negru ca smoala îi era pieptănat cu cărare pe mijloc și strâns la ceafă într-un coc care îi punea în evidență gâtul ca de lebădă. În ciuda frumuseții feminine clasice a întregii ei făpturi, era îmbrăcată în ceea ce părea să fi fost costumul unui bărbat. O cămașă cu aproape nici o răscroială la gât, o vestă tăiată după modelul purtat de bărbați, și – cel mai șocant – o fustă despicată, de lână gri, mai scurtă cu câțiva centimetri decât ar fi fost decent.

Doamne, o, Doamne! Kate îi putea vedea gleznele.

– Fratele meu, Bennett, călătorește acum în munții Hindu Kush, iar cealaltă soră a noastră, Calista, este căsătorită și trăiește în Nord. Dar o avem cu noi pe mătușa Marmoset[3].

Lark o bătu pe umăr pe bătrâna care ședea pe scaun.

Kate clipi.

– Cred că nu am înțeles bine. Am crezut că ați spus „mătușa…“

– Marmoset, da. Lark zâmbi. De fapt, este Millicent, dar, pe când eram copil, nu puteam niciodată să pronunț. Mereu ieșea Marmoset, și așa i-a rămas numele.

– Cu fiecare an care trece, semăn mai mult cu numele ăsta, spuse mătușa Marmoset, dezinvoltă.

– Da, dragă băbuță, adăugă Harry, sec. Chiar mă plângeam zilele trecute că, dacă trebuie să te mai dau jos din vreun copac…

– O, taci! Voiam să spun că sunt micuță, sprintenă și deosebit de adorabilă!

Bătrânica îi întinse lui Kate o mână osoasă. Strânsoarea ei era mai caldă și mai puternică decât se așteptase Kate.

– Este incredibil să te văd, copilă!

Înainte ca Kate să poată descifra cuvintele bătrânei, Lark își termină prezentările.

– Iar acesta este fratele nostru, Evan, Lord Drewe.

Kate se întoarse către bărbatul care stătea lângă fereastră. Marchizul, bănui ea.

Lord Drewe făcu o plecăciune adâncă, la care ea încercă să răspundă cu o reverență așa cum putu mai bine. Iată un bărbat, după cum se spunea, în floarea tinereții. Frumos, stăpân pe sine, om de lume, și, deși era, cu siguranță, răspunzător pentru sute, dacă nu mii de chiriași și de subordonați, părea că singura persoană pe care o conducea era el însuși.

Kate se simți copleșită de prezența lui. Putea înțelege acum tulburarea doamnei Nichols.

– Casa noastră părintească este în Derbyshire. Dar avem o proprietate lângă Kenmarsh, explică Lark. Se cheamă Ambervale. O căsuță, de fapt. Am petrecut vara acolo.

– Este o plăcere să vă cunosc pe toți.

Kate se așeză pe un scaun, pentru ca marchizul să se așeze și el.

– Și de ce ați venit la Spindle Cove?

– Pentru tine, domnișoară Taylor, răspunse Lark așezându-se alături. Bineînțeles.

– O, doriți lecții de muzică? Ofer lecții de voce, pian, harpă…

Toți membrii familiei Gramercy râseră.

În spatele ei, Thorne își drese vocea.

– Domnișoara Taylor a avut o zi lungă. Cu siguranță că treburile dumneavoastră pot aștepta până dimineață.

Lordul Drewe făcu un semn cu capul.

– Am luat act de îngrijorarea dumneavoastră, domnule…

– Thorne.

– Caporalul Thorne, completă Kate. Este șeful forțelor armate locale.

Ar fi putut să înfrumusețeze introducerea, presupuse ea.

„Este bun prieten cu contele Rycliff“, sau „A servit cu onoare în

Războiul Peninsular, sub Wellington“.

Dar nu se simțea foarte generoasă față de el în acel moment, așa că se mulțumi să îl ridice pe Badger.

– Mi-a dăruit un cățel.

– Iar cățelul este adorabil, gânguri mătușa Marmoset.

Lark bătu din palme cu nerăbdare.

– Domnul caporal Thorne are dreptate. Este îngrozitor de târziu. Harry, doar arată-i tabloul!

Harry se ridică și veni în mijlocul camerei, ținând în mână un pachet dreptunghiular.

Pe măsură ce sora ei îndepărta ambalajul de hârtie, Lark pălăvrăgi în continuare:

– Vezi tu, am avut nevoie de un proiect pentru vară. Ambervale este liniștit, și înnebunesc fără ceva cu care să îmi ocup mâinile. Așa că am decis să umblu în pod. Doar veselă veche, în general. Câteva cărți mucegăite. Dar, ascuns în spate, sub căpriori, am găsit acest tablou înfășurat în pânză gudronată.

Ridică tonul, cu entuziasm:

– O, dar grăbește-te, Harry!

Sora ei continuă să despacheteze în același ritm.

– Ai răbdare, porumbițo!

În cele din urmă, despachetă obiectul și îl ținu în lumina lămpii.

Kate suspină:

– O, Doamne, ce naiba…!

Își puse o mână peste gură, înspăimântată de blasfemia ei accidentală. Să înjure în fața unui marchiz?

Cu toate astea, familia Gramercy nu păru deranjată. Stătură cu toții destul de calmi și de tăcuți în timp ce Harry dezvălui tabloul. Acesta înfățișa o femeie lăsată pe spate, indecent de goală printre așternuturi albe și o cuvertură de catifea roșie. Sânii umflați, cu sfârcuri roșietice, se odihneau, ca două perne, pe un abdomen rotund, alb ca frișca. Femeia din tablou era, în mod clar, însărcinată.

Și semăna cu Kate. Semăna foarte tare cu Kate, cu excepția unor diferențe ale ochilor și bărbiei, la care se adăuga absența oricărui semn din naștere. Asemănarea era ciudată și deranjantă. Și evidentă pentru toată lumea din cameră.

Bursuc (în limba engleză în original)

Saguin (în limba engleză în original) – maimuță mică din America de Sud, cu smocuri de păr în zona urechilor

Capitolul 5

Camera plutea pe dinaintea ochilor lui Kate. Badger fugea de colo până colo, iar ea nici gând să îl oprească. În jurul ei, cei din familia Gramercy se certau:

– Ți-am spus că nu trebuia să îi spunem în felul ăsta!

– Dar așa ni s-a spus și nouă. Nici noi nu am știut nimic până azi-dimineață…

– O, Doamne, este atât de palidă!

Erau așa o… o familie! Kate abia putea crede că ar fi făcut parte din ea. Tentația de a spera era atât de mare, iar optimismul era o trăsătură distinctă a firii ei. Dar nu voia să se facă de râs. Trebuia să își revină un pic.

În timp ce toți ceilalți vorbeau, mătușa Marmoset veni și se așeză lângă ea. Scoase din buzunar o bombonică împachetată în hârtie.

– Ia o bomboană mentolată, draga mea.

Kate acceptă, amorțită.

– Haide, continuă bătrâna. Mănânc-o acum.

Neștiind cum să refuze, Kate desfăcu bomboana și o băgă în gură.

„Ooo… fir-ar să fie!“

Ochii i se umeziră instantaneu. Discul de zahăr arzător o ustură pe limbă. Fu nevoie să își adune toate forțele pentru a nu o scuipa.

– Puternică, nu-i așa? Un pic copleșitoare la început. Dar, cu răbdare și cu puțină muncă, vei ajunge și la dulceață. Mătușa Marmoset o bătu pe Kate pe umăr. Așa stă treaba și cu familia.

Apoi bătrâna li se adresă celorlalți, cu glas tăios:

– Fiți atenți cu toții!

Se făcu liniște dintr-odată. Chiar și marchizul rămase tăcut.

– Cred că singurul mod de a spune asta este ca pe o poveste.

Mâna mătușii Marmoset, pergamentoasă și presărată cu pete de bătrânețe, o apucă pe a lui Kate.

– A fost odată un bărbat pe nume Simon Gramercy, tânărul marchiz de Drewe. La fel ca toți cei din familia Gramercy, era înclinat spre pasiuni furtunoase, nepotrivite. În mod particular, Simon era interesat

de artă. Și de farmecele unei fete foarte puțin potrivite cu el, fiica unui fermier de pe proprietatea din Derbyshire a familiei, nici mai mult, nici mai puțin!

Kate dădu din cap, având încă gura strepezită de bomboana usturătoare.

– Mama lui Simon, văduvă bogată, era scandalizată. Părinții fetei își dezmoșteniseră odrasla. Dar Simon nu voia să audă de nici o cenzură. Și-a încropit la Ambervale un cuib al dragostei, împreună cu muza sa. Au locuit confortabil acolo preț de câteva luni, pictând, fericiți, pozând pentru tablouri și făcând cu pasiune…

– Mătușă Marmoset!

– Serios vorbind, judecând după tablou, nu cred că m-am exprimat prea șocant, spuse bătrâna. În orice caz, sănătatea bietului Simon s-a deteriorat. Următoarea dată când familia a auzit de el, era mort. Dintr-odată, în mod tragic, mort. Și nimeni nu a știut ce s-a întâmplat cu fiica fermierului. Parcă s-a evaporat cu totul. Poate că s-a îmbolnăvit, poate… Poate că a devenit muza unui alt bărbat. Nimeni nu a putut ghici. Titlul de noblețe a trecut la vărul lui Simon, cumnatul meu. Și apoi, după moartea lui, la Evan.

Bătrâna făcu semn spre Lord Drewe.

– Ești deja derutată? întrebă Lark.

– Îți desenăm o schemă mai târziu, zise Harry.

Kate se uită cu uimire la tablou.

– Chiar semănăm, trebuie să recunosc, dar am doar douăzeci și trei de ani. Și am asta.

Își duse mâna la semnul din naștere.

– O, dar semnul este o trăsătură de familie! spuse Lark. Câțiva din familia Gramercy au așa ceva. Harry are doar un mic semn de frumusețe, și cea mai mare parte din semnul meu este acoperită de păr. Al lui Evan este în spatele urechii. Arată-i, Evan.

Plin de bravură, Lord Drewe se întoarse pentru a-și arăta acea parte a gâtului. Da, chiar avea un semn roșiatic, care dispărea sub lavaliera lui scrobită, impecabilă.

– Are sens acum? întrebă Lark. Când am găsit acest tablou în pod, am știut că femeia pictată trebuie să fi fost iubita lui Simon. Dar nimeni nu a știut vreodată că era însărcinată. Așa că ne-am întrebat ce s-a întâmplat cu copilul.

– Noi am crezut că a murit, spuse Harry. Altfel, cu siguranță că am fi aflat ceva. Dar Lark nu a rezistat ispitei și s-a pus pe făcut cercetări.

Lark zâmbi.

– Iubesc misterele. Dacă acel copil s-ar fi născut la Ambervale, știam că trebuia să fi existat o înregistrare a nașterii. Așa că am mers la parohia locală, dar acolo am aflat că biserica arsese în 1782 și că nu fusese reconstruită decât după zece ani de la incendiu. Un accident cu o cădelniță și o tapiserie…

Lord Drewe își drese vocea și spuse:

– Rămâi la partea esențială, Lark. De dragul domnișoarei Taylor.

Lark aprobă înclinând din cap.

– Astfel, nu mai existau nici un fel de documente, povesti ea mai departe. În acea perioadă, parohia era împărțită între cele trei biserici vecine. Ne-am decis să facem ieșiri de familie, vizitând câte una pe săptămână.

– Doar în familia asta, zise Harry, am considera foarte distractiv să cauți în registrele mucegăite ale parohiilor nume de bebeluși morți la naștere.

Lark își ignoră sora.

– Am început la Sfântul Francis, cea mai apropiată dintre cele trei biserici. Nici un noroc acolo. Săptămâna acesta am avut de ales între Sfântul Anton din Glen și Sfânta Maria a Martirilor. Trebuie să recunosc, am preferat Sfântul Anton pentru că îmi place acest nume, dar…

– Dar martirul familiei a avut ultimul cuvânt, așa că a fost Sfânta Maria.

– Da, slavă Domnului! Cartea, Evan!

Lord Drewe scoase la iveală un volum mare, care părea să fi fost registrul – destul de uzat – al unei parohii. Kate fu surprinsă că lui i se permisese să îl ia din biserică. Dar probabil că marchizul era chiar cel care îl plătea pe vicar, așa că era de presupus că orice cerință din partea lui era greu de refuzat.

Lord Drewe îl deschise la o pagină anume marcată, găsi un rând și citi cu voce tare, urmărind cuvintele cu vârful degetului:

– Katherine Adele, născută la 22 februarie, în anul 1791. Tatăl, Simon Langley Gramercy. Mama, Elinor Marie.

– Katherine? întrebă Kate, iar inima începu să îi bată cu putere. Ai spus „Katherine“?

Lark se foi pe scaun, plină de entuziasm, și răspunse:

– Da. Am căutat printre înregistrările din anii următori – nu era înregistrat nici un deces. Nici botez, dar nici deces. L-am întrebat pe vicar dacă se întâmpla să cunoască vreo tânără numită Katherine, care să locuiască în zonă și care să aibă vârsta corespunzătoare. A răspuns că nu știa. Cu toate acestea, a spus că primise recent o scrisoare.

– O scrisoare? întrebă Kate.

Badger îi adulmecă picioarele, iar ea îl ridică în poală.

– Scrisoarea mea?

În ultimii șapte ani, cântase la orgă pentru slujbele de duminică de la biserica Sfânta Ursula. Nu ceruse nici o compensație materială pentru serviciu. Doar o favoare. În fiecare săptămână, domnul Keane, vicarul, îi acorda o oră în biroul lui. Ea alegea o parohie din enormul registru al Bisericii Angliei și scria o scrisoare, solicitând o cercetare a registrelor parohiale în legătură cu o fetiță născută între 1790 și 1791, cu numele de Katherine, care de atunci încolo lipsea din registrul local. Începuse cu

parohiile cele mai apropiate de Margate și continuase spre exterior.

Încetul cu încetul. De-a lungul săptămânilor, lunilor și anilor.

Vicarul semna și trimitea scrisorile pentru ea. Îi mai făcuse, de asemenea, favoarea de a păstra secretul. Majoritatea sătenilor ar fi râs de ea pentru că investea atât de mult timp și efort într-o încercare fără sorți de izbândă. În ochii lor, putea la fel de bine să își petreacă timpul punând bilețele în sticle pe care să le arunce în ocean.

Dar Kate nu fusese în stare să renunțe la idee. Făcuse din speranță deprinderea ei săptămânală. De fiecare dată când poșta îi aducea un „nu“ zdrobitor – sau, mai rău, când treceau luni întregi fără nici un răspuns, făcând-o să priceapă că pierduse o ocazie prețioasă –, Kate își asculta vocea interioară care îi spunea:

„Fii curajoasă, draga mea Katie!“

Iar acum…

Acum bomboana mentolată a mătușii Marmoset aproape că i se dizolvase în gură – bătrâna avusese dreptate. O dulceață densă, delicioasă, îi acoperi limba.

Kate o savură.

– Da, spuse Lark. A fost scrisoarea ta. Și, în sufletul meu, am știut: Katherine a noastră trebuia să fii tu. Am plecat la drum de îndată, am călătorit întreaga după-amiază și am ajuns acum câteva ore.

– I-am arătat vicarului tău asta, zise Harry arătând spre tablou. Imediat ce și-a revenit din uimire, el ne-a spus că domnișoara Kate Taylor seamănă, într-adevăr, foarte tare cu portretul.

– De la gât în sus, bineînțeles, comentă Lark aruncându-i un zâmbet timid caporalului Thorne.

– Așadar, asta este tot, draga mea, adăugă mătușa Marmoset mângâind-o pe Kate pe genunchi. Povestea are un sfârșit miraculos. Te-am găsit! Și, având în vedere toate dovezile, se pare că ești fiica pierdută acum multă vreme a unui marchiz.

Cuvintele bătrânei o loviră pe Kate precum o avalanșă. În acel moment emoțiile ei erau înghețate, disparate. Era prea mult. Avea părinți pe nume „Simon“ și „Elinor“. Avea o zi de naștere. Avea un nume de familie.

Dacă.

Dacă toate acestea erau adevărate.

– Dar nu am locuit niciodată în vreun loc apropiat de Kenmarsh, spuse ea. Până acum patru ani, am fost crescută în plasament, la Școala Margate. După aceea am venit aici, pentru a preda lecții de muzică.

– Și înainte de Margate, unde ai fost? întrebă lordul Drewe.

– Nu am nici o amintire clară, din păcate. Mi-am întrebat fosta directoare despre detalii, răspunse ea. O, Doamne, oare avusese îngrozitoarea discuție cu domnișoara Paringham chiar în acea după-amiază? Mi-a spus că fusesem abandonată.

Kate se uită la femeia din tablou. Mama ei, dacă putea crede așa

ceva. Murise? Sau renunțase la copil, neputând să îl îngrijească singură? Dar, din gestul afectuos cu care își ținea mâna pe pântec, era evident că iubea copilul pe care îl purta în el. Cât de uimitor, gândi Kate, să creadă că putea fi ea în acel tablou, sub pielea care acoperea pântecul femeii, ca făt, mișcându-se și…

Iubită.

– Draga de tine! spuse Lark. Nici nu îmi pot imagina cât ai suferit! Nu avem cum să dăm timpul înapoi, dar vom face tot ce ne stă în putință ca să îl compensăm.

– Da, confirmă Drewe. Trebuie să te ducem la Ambervale cât mai curând posibil. În seara asta, după ce ajung acasă, trimit o servitoare care să te ajute la împachetat.

– Sunt convinsă că nu va fi necesar.

– Deja ai servitoarea ta?

Kate râse, uimită.

– Nu. Nu am atât de multe lucruri de împachetat. Ceea ce voiam să spun este că nu se cuvine să mă invitați la voi acasă.

Lordul Drewe clipi.

– Bineînțeles că se cuvine. Ambervale e casa familiei.

Casa familiei.

Cuvintele acelea o făcură să respire cu greutate. Întrebă:

– Dar nu vă voi face de râs?

– Deloc, zise Harry. Fratele nostru, Bennett, este cel care face familia de râs și își apără cu gelozie locul de orice posibil uzurpator.

– De ce ne-ai face de râs, draga mea? întrebă mătușa Marmoset.

– Dacă ceea ce spuneți este adevărat… sunt verișoara voastră de gradul doi, nelegitimă, nepoata unui fermier.

Kate aștepta ca vorbele ei să își facă efectul. Desigur, oamenii de nivelul social al familiei Gramercy nu se asociau cu bastarzii?

– În cazul în care îți este teamă de scandal, să nu îți faci griji, răspunse Lark. Scandalul îi este asociat numelui de Gramercy – împreună cu atât de multă avere, încât nimănui nu îi mai pasă. Dacă există o lecție pe care mătușa Marmoset să ne-o fi insuflat de când eram mici, este…

– Aveți grijă la bomboanele mentolate, completă Harry.

– Familia înainte de toate, ripostă Lord Drewe. Poate că suntem o adunătură pestriță de aristocrați, dar rămânem uniți în vremuri de scandal, nenorociri, ca și în cele de rare victorii.

Arătă registrul parohiei.

– Simon și-a recunoscut fiica și i-a dat numele lui. Astfel, dacă acel copil ești tu, domnișoară Taylor…

O pauză dramatică îngreună aerul din cameră.

– …atunci, nu ești deloc domnișoara Taylor. Ești Katherine Adele Gramercy.

„Katherine Adele Gramercy?“

Era, pe naiba!

Thorne strânse din dinți. Nu era un om al cuvintelor. Acea situație cerea elocvență, dar el nu se putea gândi decât la acțiune. Pe scurt, voia să deschidă larg ușa și să îi arunce afară pe acei aristocrați bizari și gălăgioși. Apoi ar fi luat-o pe domnișoara Taylor în brațe și ar fi dus-o sus, pentru ca, vreme de câteva ore, ea să se poată odihni așa cum trebuia. Obrajii ei erau foarte palizi.

Ar fi vrut să se întindă lângă ea, dar nu ar fi făcut-o. Pentru că, spre deosebire de acei presupuși intruși, el avea stăpânire de sine. Thorne auzise de legăturile aristocratice incestuoase, din care se puteau naște indivizi suferind de imbecilitate sau cu dantura proastă. Familia aceea părea să se fi molipsit de un soi de holeră verbală. Tot ce spuneau ei nu era altceva decât o adunătură de prostii.

Nu putea crede că acei oameni îi propuseseră domnișoarei Taylor să o ia și să o ducă departe de Spindle Cove. Nu putea crede că ea se gândea să plece cu ei. Ea era rațională.

Și imediat dovedi asta.

– Sunteți foarte amabili. Dar mă tem că nu pot părăsi Spindle Cove așa, în pripă. Am obligații aici. Lecții, elevi. Târgul nostru de vară are loc cam într-o săptămână, iar eu sunt responsabilă pentru toată muzica de dans.

– O, îmi place la târg, zise cea tânără, iar apoi se foi din nou pe scaun.

Avea un mod enervant de a face asta, observă Thorne.

– Târgul nu reprezintă mult, dar ne distrăm la el. Este mai ales un festival pentru copii – sus, la ruinele castelului. Caporalul Thorne ajută și el, împreună cu oamenii săi.

După ce îi aruncă o privire ezitantă lui Thorne, domnișoara Taylor continuă, spunând:

– Sunteți siguri că nu v-ați dori ca această… legătură… să capete un caracter mai oficial înainte de a mă invita în casa voastră? Dacă descoperim că ați făcut presupuneri greșite și că nu vă sunt, de fapt, rudă…

– Dar portretul! protestă tânăra. Registrul! Semnul tău din naștere!

– Domnișoara Taylor are dreptate, spuse lordul Drewe. Trebuie să dovedim că întreaga afacere nu este pură coincidență. Voi dispune ca oamenii să interogheze la școală, să cerceteze mai departe de Ambervale, în împrejurimi. Sunt sigur că, dacă facem niște săpături, vom găsi foarte ușor legătura dintre copilăria ei și Margate.

Thorne știa că oamenii lordului Drewe nu aveau să găsească nici o legătură între registrul parohial și Școala Margate. Ar fi putut să își dreagă vocea și să le spună exact unde își petrecuse Kate Taylor primii ani de viață. Apoi ar fi putut să vadă și ea cât de dornici ar fi fost acei oameni să o considere o Gramercy. Era vorba de scandal la nivelul societății înalte, și mai era vorba și despre imoralitate mizerabilă.

– Domnișoara Taylor nu merge nicăieri cu dumneavoastră, zise el. Tot ceea ce ați prezentat sunt supoziții legate de identitatea ei. Și nici măcar nu știm cine sunteți.

Domnișoara Taylor își mușcă buza, spunând:

– Domnule caporal Thorne, sunt sigură că…

– Nu, nu, o întrerupse cea bărbătoasă. Bunul caporal are perfectă dreptate, domnișoară Taylor. Am putea fi o bandă de proprietari de sclavi cu pielea de culoare albă, sau canibali însetați de sânge. Sau magicieni în căutarea unei fecioare pe care să o sacrifice.

Thorne nu credea că cei din familia Gramercy erau proprietari de sclavi, canibali sau magicieni – deși i se părea că întruchipau versiunea elegantă a pensionarilor unei case de nebuni. Și, deși știa câte ceva despre copilăria lui Kate Taylor, trebuia să recunoască: el nu putea spune cu certitudine că nu erau verii ei. Era posibil, credea el. Nu fusese născută în acel loc. Și avea numele corect, anul corect al nașterii. Aceste lucruri, împreună cu tabloul și cu semnul din naștere, reprezentau argumente care nu puteau fi ignorate cu ușurință.

Chiar și așa, existau mari șanse ca ei să se fi înșelat, iar el nu avea încredere în acei oameni. Era ceva în neregulă cu ei și cu povestea lor. Poate că se înșelau în privința legăturii pe care credeau că o descoperiseră, caz în care domnișoara Taylor ar fi fost dezamăgită și ar fi putut ajunge ținta unei situații ridicole. În schimb, puteau fi rudele ei, unele care cumva să o fi pierdut din vedere vreme de mai bine de douăzeci de ani, lăsând-o să trăiască în sărăcie lucie.

Cel mult, fuseseră nepăsători. Cel mai rău, criminali.

Nu avea încredere în ei nici vreme de cinci minute din viitorul domnișoarei Taylor, darămite pentru tot restul vieții ei!

– Nu va pleca cu voi, repetă el. Nu voi permite asta.

– Amintește-mi, spuse cu calm lordul Drewe, cine ești, mai exact. Vreau să spun, în legătură cu domnișoara Taylor.

Thorne văzu opțiunile pe care le avea, evidente precum bifurcația unei străzi. Fie că ar fi spus cuvintele ce îi stăteau pe limbă – cuvinte la care nici nu îndrăznise să viseze, darămite să le rostească! Fie că ar fi lăsat-o pe domnișoara Taylor să plece împreună cu familia Gramercy, renunțând la orice drept de a veghea asupra siguranței și fericirii ei. Pentru totdeauna.

Nu avea de ales. Rosti cuvintele:

– Sunt logodnicul ei, spuse el. Suntem logodiți și urmează să ne căsătorim.

Capitolul 6

Kate sări de pe scaun. Cu siguranță că înțelesese greșit.

„Logodiți? Urmează să ne căsătorim?“

– Felicitări, draga mea!

Mătușa Marmoset îi strânse mâna.

– Mai ia o bomboană mentolată!

– Cu siguranță, spuse Kate, regăsindu-și vocea în cele din urmă, că nu am nici o…

Până să apuce să protesteze, Thorne își puse mâna lui mare pe umărul ei. Și o strânse tare, transmițându-i un mesaj scurt, de neconfundat:

„Nu!“

– Nimeni nu a spus nimic despre faptul că sunteți logodiți, spuse Lord Drewe uitându-se cu suspiciune la Kate, apoi la Thorne, apoi iarăși la Kate. Nici vicarul, nici proprietara…

– Nu am spus nimănui, deocamdată, răspunse Thorne. S-a întâmplat recent.

– Cât de recent?

– A acceptat azi, în drum spre casă, pe când ne înapoiam de la Hastings.

Thorne își ridică mâna de pe umărul lui Kate și îi aranjă o șuviță de păr, atrăgând atenția asupra faptului că ea avea părul în neorânduială.

Obrajii lui Kate începură să ardă pe măsură ce aluzia lui făcea să se ridice sprâncenele celor patru membri ai familiei Gramercy.

Lark radia.

– O, știam că este ceva între voi! De ce ai fi venit acasă atât de târziu, arătând atât de… Vocea i se stinse pe măsură ce privirea îi rătăci la tivul ud al rochiei lui Kate și la părul ei ciufulit. Atât de firesc!

Kate se ridică, iar picioarele scaunului scârțâiră.

– Caporale Thorne, putem vorbi un pic?

Apoi ea le aruncă oaspeților un zâmbet nervos, menit să o scuze.

– Ce ai de gând? șopti ea în timp ce el o însoțea într-un colț al camerei, lângă pian.

Kate știa din experiență că puteau vorbi acolo fără să fie auziți.

– Acum câteva ore mi-ai spus că nu simți… nimic pentru mine, iar acum îmi spui că suntem logodiți.

– Am grijă de tine, răspunse el.

– Ai grijă de mine? Tocmai ce ai dat de înțeles că suntem… că am…

– Deja gândeau asta, spuse el. Ai încredere în mine. Te-am adus acasă noaptea târziu, arătând ca și cum ai fi fost tăvălită de-a dreptul.

– Eu…

– Și apoi, tu ai spus că ți-am dăruit un cățel. Ce altceva vor crede?

Obrajii ei ardeau. Se uită în altă parte.

– Toată îmbujorarea asta nu ajută nici ea, adăugă Thorne.

Cum se putea abține să roșească? Fața ei continua să fie îmbujorată la gândul că degetele lui îi aranjaseră o șuviță de păr într-un mod atât de îndrăzneț.

– Nu vom continua cu asta, spuse el. Cu căsătoria.

– Nu vom continua? întrebă Kate.

În liniștea care urmă, ea se îngrijoră că ar fi putut să pară dezamăgită.

– Adică, bineînțeles că nu vom continua. Nu am nici o dorință să mă căsătoresc cu tine. Chiar acum îi voi spune asta familiei Gramercy.

– Ar fi o greșeală, zise el.

Mâinile lui o prinseră de talie, împiedicând-o să plece.

– Ascultă-mă un pic. Ești copleșită.

– Nu sunt cople…, răspunse ea.

Vocea ei se curmă. Nu mai avea nici măcar puterea să obiecteze. Bineînțeles că era copleșită. Copleșită, extenuată, derutată. Și parțial era și vina lui. Poate că el avea, de fapt, cea mai mare parte de vină.

Spre meritul lui, Thorne nu încercă să nege asta.

– Este finalul unei zile foarte lungi, spuse el. Fosta ta directoare te-a tratat urât. Birjarul te-a tratat urât. Eu te-am tratat cel mai rău dintre toți. Vrei să vezi ce e mai bun în acești Gramercy pentru că așa ești tu. Dar îți spun, ceva este în neregulă cu ei și cu povestea lor.

– Ce te face să crezi asta?

După o ezitare lungă, el răspunse:

– Este un sentiment al meu.

Kate deschise ochii și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Un sentiment? Credeam că nu ai așa ceva.

Thorne ignoră capcana pe care i-o întindea ea.

– Nu ai de unde să știi ce anume urmăresc cei din familia Gramercy. Încă nu sunt convinși în ceea ce te privește. Întreaga situație e riscantă, și nu ai nici un protector sau rudă care să îți apere interesele. Aici apar eu. Dar nu pot să pretind că am un interes în ceea ce privește binele tău, fără să solicit un drept asupra ta.

„Un drept asupra ta“ – Kate habar nu avea cum să interpreteze acele cuvinte. De când se știa, nimeni nu încercase să aibă vreun drept asupra

ei. Iar acum, într-o singură seară, se iviseră două tabere care cereau asta.

Întreaga situație avea un aer ireal. Ora târzie, lista de coincidențe, ciudățenia totală a familiei Gramercy. Nu știa pe cine să creadă sau în ce să aibă încredere în acel moment. Iar, judecând după modul prostesc în care se aruncase în brațele lui Thorne în acea după-amiază, inima ei disperată părea cel mai puțin de încredere sfătuitor cu putință.

Avea nevoie de un aliat. Dar să îl aleagă tocmai pe el?

– Propui în mod serios să ne prefacem logodiți? Tu. Și cu mine.

El se încruntă.

– Nu joc teatru, domnișoară Taylor. Nu ne vom preface deloc. Îți propun o logodnă reală, astfel încât să îți pot oferi protecție reală. De îndată ce situația ta devine mai sigură, mă poți elibera.

– Să te eliberez, repetă ea, ca un ecou.

– De logodnă. O domnișoară poate renunța oricând la o logodnă, iar reputația ei nu are de suferit. Dacă se va dovedi că ești o Gramercy, nimeni nu se va aștepta să te măriți cu mine.

– Și dacă se va dovedi că nu sunt o Gramercy?

Fruntea lui se încreți.

– Nici atunci nu se va aștepta nimeni să continui.

Kate își dădu seama că el avea dreptate. După cum prea bine se știa la Spindle Cove, ea și Thorne erau echivalentul social al apei și al uleiului. Nu se amestecau.

– De ce faci asta, întrebă ea, căutând indicii în expresia lui dură. De ce îți pasă?

– De ce…

După un oftat posac, el îi dădu drumul din strânsoare.

– Este de datoria mea să am grijă de tine, domnișoară Taylor. În următoarele două săptămâni mă voi întâlni cu lordul Rycliff, ca să pun la punct amănuntele lăsării mele la vatră. Dacă aș lăsa-o pe cea mai apropiată prietenă a soției lui pe mâinile unor străini suspecți, lordul nu va privi cu ochi buni cererea mea.

– O, spuse ea. Înțeleg. Asta are sens.

Cel puțin răspunsul lui lipsit de sentimente era ceva familiar.

– Îmi pare rău, zise ea, întorcându-se către cei din familia Gramercy. Trebuia să vă fi spus mai devreme despre logodnă. Întinse mâna ca să o apuce pe cea a lui Thorne și încercă să se uite cu afecțiune în ochii lui, zicând: Abia ne-am logodit! Nu am avut timp nici să le spunem prietenilor, nu-i așa…

Vocea i se stinse, fiindcă tocmai își dăduse seama că nici măcar nu știa numele de botez al lui Thorne.

„Folosește un nume de alint. Ceva care să reflecte tandrețea. Dragă, dragul meu, iubitule, dragostea mea. Orice.“

– …nu-i așa, iubitule? termină ea, cu un zâmbet drăgăstos.

O, iată că în gheața acelor ochi albaștri apăru o fisură. El își spori

strânsoarea mâinii care o ținea pe a ei. În mod ciudat, Kate se simți ușurată de acele semne evidente de stânjeneală. Într-un fel, faptul că îl tachinase, iar el îi răspunsese pe măsură, făcea ca totul să revină la normal.

Lordul Drewe stătea în picioare în mijlocul camerei, având un aer nobil și autoritar. El spuse:

– Iată ce se va întâmpla.

Și, dintr-odată, Kate fu pe deplin încrezătoare că orice urma să spună lordul Drewe, avea să se întâmple. Chiar și dacă urma să anunțe că avea să plouă cu bomboane mentolate.

– Domnișoară Taylor, observ că te grăbim un pic. Urmează târgul de vară în viitorul apropiat, ceea ce înseamnă că ai treburi importante de rezolvat. Și, după cum este și normal, ai rezerve să pleci din locul ăsta când abia te-ai logodit.

Kate se sprijini de brațul lui Thorne și răspunse:

– Da, bineînțeles.

– În mod evident, nu putem să îți cerem să pleci pe loc din Spindle Cove.

Kate răsuflă ușurată. Slavă Domnului! Lordul Drewe era un om rațional și înțelesese situația. Urma ca el și familia lui să se întoarcă la Ambervale și să își continue investigațiile, iar apoi să o anunțe în privința rezultatului. Probabil că aveau să o facă în scris, nu prin intermediul unei vizite la miezul nopții.

– Ești ocupată, continuă lordul Drewe, pe când noi suntem mai degrabă în vacanță. Dar nu avem nici un motiv să nu ne petrecem vacanța aici.

Kate înghiți cu noduri.

– Vreți să spuneți că veți locui la Spindle Cove? La Queen's Ruby? Cu toții?

– Există vreo altă pensiune în sat?

Kate dădu din cap în semn că nu, apoi zise:

– Queen's Ruby nu acceptă chiriași de sex masculin.

Lordul Drewe ridică din umeri.

– Am văzut o tavernă vizavi de grădină. Cu siguranță că proprietarul are o cameră sau două de închiriat. Nu am pretenții speciale.

„Nu, bineînțeles că nu. Doar sunteți un biet marchiz!"

Iată o complicație neprevăzută. Una era să le spună acelor oameni că era logodită cu Thorne, și alta era ca ei să locuiască acolo, la Spindle Cove.

O, Doamne, nimeni din sat nu avea să creadă una ca asta!

Drewe spuse:

– Voi vorbi cu doamna Nichols și voi rezerva camere pentru doamne, iar apoi voi trimite imediat trăsura după lucrurile noastre.

– Cu siguranță că nu este necesar, zise Kate.

– Vacanțele, de obicei, nu sunt necesare, spuse mătușa Marmoset.

Tocmai în asta constă frumusețea lor, draga mea.

– Nu vreau să vă pricinuiesc nici un deranj.

– Nici nu este vreun deranj pentru noi. Spindle Cove este o stațiune la malul mării, una în care vin doamne neobișnuite, nu-i așa?

Lordul Drewe își desfăcu larg brațele, arătând spre mătușa și surorile lui.

– Se întâmplă să am în grijă de trei doamne foarte neconvenționale, cu toatele urmând a se bucura de această distracție. Cât despre mine, îmi rezolv toate treburile prin corespondență. Pot face asta de oriunde.

– Abia aștept să văd târgul, spuse Lark.

– O baie în mare va fi exact ceea ce îmi trebuie, anunță mătușa Marmoset.

– Chiar sunt încântată de ideea de a petrece un pic de timp la Spindle Cove, spuse Harry, strângându-și haina pe ea în timp ce se ridică de pe scaun. O voi face pe Ames foarte geloasă.

– Vezi, domnișoară Taylor, că aranjamentul ăsta este de-a dreptul ideal. În acest fel, nu te luăm de lângă prietenii tăi și, în același timp, avem destul timp să ne cunoaștem.

– Da, în legătură cu asta… Kate își mușcă buza. Acesta este un sat mic. Aș putea să vă rog să nu povestim nimănui despre posibila relație de rudenie dintre noi? Aș dori să evit pe cât de mult posibil speculațiile și bârfele, în cazul în care… în cazul în care nu se va dovedi că vă sunt rudă.

Kate putea doar să spere că în acel moment nu erau deja trei fete care să tragă cu urechea la ușa salonului.

– Da, bineînțeles, răspunse lordul Drewe, oprindu-se un pic pentru a se gândi. Nici nouă nu ne place bârfa deloc, reluă el, mă refer la aceea care se naște, din păcate, în comunitățile mici, ai căror membri au relații foarte strânse între ei. În ceea ce îi privește pe cei din afara acestei camere, ei vor ști că am contractat serviciile dumneavoastră în calitate de profesoară personală de muzică a lui Lark. Va fi suficient?

Lark se mută lângă Kate.

– Adevărul este că aș avea nevoie de niște lecții. Sunt un dezastru la pian, dar poate că voi lua lecții de harpă.

Zâmbetul cald al tinerei domnișoare îi înmuie inima lui Kate. La fel ca și reconfortanta înclinare din cap a lui Harry, comportamentul plin de încredere în sine al lordului Drewe, precum și aroma bomboanei mentolate a mătușii Marmoset, pe care încă o mai simțea pe limbă.

Erau o familie și voiau să petreacă timp alături de ea. Să o cunoască. Chiar și dacă totul avea să dureze doar câteva zile, însemna, oricum, foarte mult – făcând să merite să mai îndure câteva momente stânjenitoare alături de Thorne.

Iată un beneficiu al respingerii lui crude din poiană. Acum se învățase minte și nu își mai imagina vreun sentiment din partea lui.

– Ei bine, zise Kate, zâmbindu-le prudent celor patru oaspeți, cred că

totul a fost decis.

***

„Decis.“

Mai târziu în acea noapte, în timp ce se băga în pat, Kate nu se simțea deloc calmă.

Ultima dată când dormise în acele așternuturi, fusese orfană și nelogodită. De-a lungul acelei zile nebune, se pricopsise cu patru potențiali veri, cu un pui de corcitură și cu un logodnic temporar.

Nu, nu era deloc calmă. Chiar dimpotrivă. Mintea îi era agitată din pricina entuziasmului, a posibilităților…

Și din pricina acelui sărut.

Chiar și după toată întâmplarea cu familia Gramercy, Kate tot nu putea uita acel sărut.

Îngrozitor! Era extrem de obosită și, pe deasupra, extenuată psihic. Își dorea cu disperare să adoarmă. Dar, de fiecare dată când închidea ochii, simțea pe buze căldura buzelor lui puternice.

De. Fiecare. Dată.

Dacă și-ar fi ținut ochii deschiși în timpul sărutului, poate că ar fi evitat acea asociere. Dar legătura fusese creată: închidea ochii, își amintea sărutul. În clipa în care pleoapele îi fluturau peste obraji, buzele îi tresăreau, iar întregul corp îi era străbătut de o vibrație năvalnică, nedorită.

Ar fi trebuit să se străduiască să fie sărutată cu ani în urmă, astfel încât senzația să nu mai fie atât de nouă în momentul de față. Serios vorbind, ce fată respectabilă era sărutată pentru prima dată la vârsta de douăzeci și trei de ani?

Nici măcar nu îl plăcea pe Thorne. Era un om îngrozitor, lipsit de sentimente.

„Gândește-te la familie“, se certă singură, privind lung la razele de lumină reflectate în tavan. „Gândește-te la zile de naștere în februarie. Gândește-te la femeia complet goală din tablou, mângâindu-și cu dragoste pântecul umflat. S-ar putea să fi fost mama ta.“

Dacă urma să stea trează, întinsă în pat, trebuia ca acele gânduri să fie motivele care să o împiedice să doarmă. Nu un sărut care nu însemnase nimic, oferit de un bărbat care nu simțea absolut nimic pentru ea și care vedea logodna cu ea ca pe un mijloc de a avansa în carieră.

Nu voia să se mai gândească la el. Nu voia să se mai gândească.

Apucă perna, și-o puse peste față și gemu în ea. Apoi o strânse cu putere la piept.

„Crini înalți, de catifea,
Rotundele crizanteme,
Toate florile dansează pentru bucuria ta.“

Cântă cuvintele familiare cu voce șoptită, în întuneric, lăsând melodia să o învăluie precum o pătură. Cântecul acela copilăresc de

leagăn era cea mai timpurie amintire a lui Kate. Ritmul lui cadențat o calma mereu. Continuă să murmure:

„Crini înalți, de catifea,

Rotundele crizanteme,

Toate florile dansează pentru bucuria ta.“

În timp ce ultima notă se estompa, ochii i se închiseră și rămaseră așa.

Visă toată noaptea un sărut fierbinte, răscolitor.

Capitolul 7

– O, domnișoară Taylor! Speram atât de mult să vii în această dimineață!

Kate încremeni în ușa magazinului care se numea Cu De Toate.

Sally Bright, vânzătoarea, care era guraliva satului, își ridică privirea din registrul ei și îi aruncă lui Kate un zâmbet șiret, zicând:

– Abia aștept să aud totul.

Kate însăși abia putea crede că întrevederea ei cu familia Gramercy din seara precedentă fusese reală, darămite să o mai și povestească.

– Să auzi totul despre ce?

– Totul despre tine și Thorne, bineînțeles. Domnișoară Taylor, trebuie să îmi spui! Îți șterg în întregime datoriile din cont, dar vreau să îmi spui toate detaliile. Am auzit că ești logodită. Fata accentuă: Logodită!

Kate închise ochii și spuse:

– O, te referi la asta…

Fata voia să știe despre ea și Thorne. Lui Kate îi venea greu, de asemenea, să creadă că „logodna“ ei cu Thorne fusese un fapt real.

– Ai spus „logodită“?

Cu coada ochiului, Kate văzu o pălărie de dantelă care se agita.

Kate își potrivi pe mână coșul greu. Doamna Highwood, o femeie destul de vârstnică, se afla în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, împreună cu fiica ei cea mai mare, Diana.

– Cine s-a logodit? întrebă doamna Highwood.

Deși nu mai era deloc tânără, acea doamnă avea auzul extrem de fin atunci când venea vorba despre un subiect precum cel al căsătoriei. Iar dacă erai prins între interesul ei nesățios față de subiectele cu caracter matrimonial și limbuția lui Sally…

Ei bine, măcar discuția avea să fie una scurtă.

– Domnișoara Taylor și caporalul Thorne, sări Sally să o informeze. Tocmai ce s-a întâmplat ieri, pe drumul de întoarcere de la Hastings.

– Cum de știi toate astea? întrebă Kate, minunându-se.

– Noua ta elevă a venit la magazin. Domnișoara Lark, nu-i așa? A

venit dis-de-dimineață ca să cumpere praf pentru curățatul dinților. Mi-a spus totul.

Doamna Highwood traversă încăperea și spuse:

– Domnișoara Taylor? Logodită cu caporalul Thorne? Nu pot să cred!

– Este adevărat, Kate? întrebă Diana. Trebuie să recunosc că… este mai degrabă o surpriză.

Bineînțeles că era o surpriză. Kate și Diana erau prietene, iar cea dintâi nu numai că nu îi spusese nimic celei mai mari dintre domnișoarele Highwood despre faptul că l-ar fi plăcut pe caporalul Thorne, dar, dimpotrivă, îi dăduse toate indiciile că îl disprețuia pe acel om.

Pentru că într-adevăr îl disprețuia. Era îngrozitor, rece și lipsit de sentimente, iar acum…

– Este adevărat, spuse Kate, simțind cum i se strângea stomacul. Suntem logodiți.

„Este în regulă“, își reaminti ea. „Este doar temporar.“

– Dar cum s-a întâmplat asta? întrebă Diana.

– Dintr-odată. Kate înghiți în sec. M-am dus la Hastings ca să cumpăr niște partituri noi și am pierdut ultima diligență spre casă. L-am întâlnit întâmplător pe caporalul Thorne pe stradă, iar el s-a oferit să mă conducă înapoi la Spindle Cove.

– Și apoi…?

– Apoi ne-am oprit la o barieră, ca să se odihnească un pic calul. Am… vorbit despre trecut și viitor. Până când am ajuns, târziu în noapte, la Queen's Ruby, eram logodiți.

Da, toate acestea erau adevărate.

Sally pufni:

– Este cea mai proastă povestire pe care am auzit-o! Ne datorezi mai mult de-atât. Oare caporalul s-a așezat în genunchi, declarându-și dragostea nebună pentru tine? V-ați sărutat?

Kate nu știu cum să răspundă. Da, se sărutaseră. Iar primul ei sărut trebuia să fie o împrejurare pe care să și-o amintească cu entuziasm și să le-o împărtășească prietenelor ei cu altruism și în detaliu. În schimb, ea voia doar să își ascundă umilința.

– Uită-te la fața ta, spuse Sally. Roșie ca racul. Trebuie să fi fost, într-adevăr, un sărut foarte reușit. Omul acela nu este un călugăr. Vei fi o mireasă norocoasă, domnișoară Taylor. Am auzit niște povești…, zise ea, începând să scrie în registru.

Doamna Highwood deschise repede un evantai și începu să își facă vânt cu putere.

– Insuportabil! Sănătatea fragilă a Dianei ne-a izolat în acest cătun de la malul mării, în timp ce întreaga Anglie sărbătorește victoria aliaților. Iată cum stăm noi aici, condamnate să vedem cum se duc șansele ei de a se căsători, asemenea corăbiilor pe care le urmărim cu privirea de pe mal. Iar acum domnișoara Taylor se logodește?

Diana îi aruncă lui Kate un zâmbet spășit.

– Mamă, cred că vrei să spui că suntem încântate pentru Kate și că îi dorim multă fericire.

– Multă fericire, mormăi bătrâna doamnă. Da, domnișoara Taylor poate avea parte de multă fericire, dar cum rămâne cu noi? Te întreb, Diana, unde este fericirea ta? Unde? Ultimul cuvânt fu rostit pe un ton plin de regret ezitant. Toată lumea bună este la Londra în această vară. Inclusiv sora ta, care – îți reamintesc – s-a măritat recent cu un viconte.

– Da, mamă, bineînțeles că știu asta. Diana tuși într-o batistă, scoțând un sunet jalnic. Este atât de trist că sănătatea mea a luat o asemenea turnură!

– Chiar arăți foarte palidă, zise Kate.

Ea și Diana schimbară o privire conspirativă. Căsătoria recentă a Minervei Highwood cu lordul Payne era întregul motiv al subterfugiului la care recursese Diana. Lăsată de capul ei, doamna Highwood ar fi plecat pe capul tinerilor căsătoriți la mai puțin de o zi de la venirea lor la Londra, solicitând să se facă prezentări și să se dea baluri. Diana dorise ca sora ei să aibă o lună de miere liniștită – de aici, înrăutățirea sănătății ei în mod brusc și misterios.

– Îți spun, mormăi bătrâna, că în tinerețea mea nu aș fi lăsat tuberculoza, malaria și febra tifoidă la un loc să mă împiedice să sărbătoresc Glorioasa Pace.

– Dar nu v-ați fi simțit bine la petreceri, fiindcă v-ar fi supărat tusea și frisoanele, spuse Kate, neputându-se abține.

Doamna Highwood îi aruncă o privire tăioasă.

Chiar atunci, Sally Bright închise registrul cu zgomot.

– Gata, am terminat. Acum, domnișoară Taylor, povestește-ne totul!

Dar tocmai atunci, Kate scăpă conținutul coșului ei de picnic. Adică pe Badger, care se speriase de zgomotul pe care îl făcuse registrul. Cățelul sări din coșul de răchită și o zbughi, fugind dintr-un colț în altul al încăperii.

– Un șobolan! țipă doamna Highwood, dând dovadă de iuțeala unei femei cu zece ani mai tinere și cocoțându-se pe o scară din apropiere.

– Nu este un șobolan, doamnă Highwood!

Cățelul se vârî sub niște rafturi.

Kate se aplecă și îl căută, strigând:

– Badger! Badger, ieși de acolo!

– Și mai rău, se plânse bătrâna doamnă. Este un bursuc! Ce fel de tânără duce un bursuc în coșul ei? Iată un semn al sfârșitului lumii!

– Cred că este un cățel, mamă, spuse Diana.

Ghemuindu-se, i se alătură lui Kate, care căuta de zor.

– Ei, unde s-o fi dus, dragul de el?

Sprijinindu-se în mâini și în genunchi, Kate se uită sub dulap. Badger era acolo, în spate de tot. Își băgă mâna pe sub dulap și apucă o parte din ceafă. Of, nu putea ajunge!

Diana îngenunche lângă ea.

– Dragul de el, probabil că este înspăimântat!

Sally li se alătură, ținând în mână o bucată de șuncă sărată, luată dintr-un butoi din cămară.

– Uite, încearcă asta. Înainte să facă o băltoacă acolo!

Kate suflă repede o șuviță de păr care îi căzuse pe sprânceană. Cățelul tocmai lăsase două băltoace în camera ei de la Queen's Ruby. Una pe podea, iar alta, în patul ei. Până să apuce să se întoarcă de la micul dejun cu o bucată de șuncă și cu o chiflă ascunse în buzunar, micuța bestie ronțăise mânerul celui mai bun evantai al ei, precum și unul dintre papucii ei cei mai confortabili.

– Haide, Badger, fii băiat cuminte!

Kate își țuguie buzele și scoase tot felul de sunete menite să îl încurajeze. Cățelul adulmecă și înaintă puțin, dar nu îndeajuns.

Amintindu-și cum îl fluierase caporalul Thorne cu o zi în urmă, Kate fluieră și ea, scurt. Asta chiar funcționă. Cățelul o zbughi afară – un glonț de blană care se opri drept în poala ei.

Kate căzu pe spate și scoase un oftat. Se puse pe râs în timp ce Badger îi devoră bucata de slănină din palmă, iar apoi se apucă să îi lingă fiecare urmă de sare din palmă și de pe degete.

– O să mă bagi în atât de multe belele, îi șopti ea. Și nu am puterea să te cert.

Și Badger știa asta. Își înălță capul, apoi ciuli din urechi, mișcă din nas și dădu din coadă. De parcă ar fi spus:

„Uită-te la arsenalul meu de apucături adorabile… și la tremurat!"

– Acest poznaș este Badger, zise ea. El e motivul pentru care am venit azi, Sally. Speram să ai ceva ce eu să pot folosi ca lesă. Este evident că nu am cum să îl duc în coș. Și se întâmplă, oare, să ai și niște bucățele de vreun fel, pe care să le poată roade? Aseară l-am lăsat să distrugă un exemplar din Sfaturile înțelepte ale doamnei Worthington.

Sally își încrucișă brațele.

– Se poate să am o lesă de câine în depozit. Cât despre lucruri pe care să le roadă… Se gândi un moment, iar apoi pocni din degete. Știu. Ce zici de vechiul picior de piele al lui Finn? Acum are o proteză mai bună.

Kate se înfioră la gândul ca Badger să ronțăie un membru uman, chiar și unul fals. Cât de macabru!

– Este… un gând… creativ, dar probabil că vom rămâne la Sfaturile înțelepte ale doamnei Worthington. Este o carte foarte utilă.

Doamna Highwood coborî de pe scară și examină cățelul.

– De unde ai făcut rost de corcitura asta? întrebă ea, mângâindu-l energic pe Badger.

Kate răspunse:

– Caporalul Thorne l-a luat pe micul drăcușor de la un fermier.

Sally se înviora.

– Acesta este câinele lui Thorne?

– Ei bine, acum este câinele meu.

Kate îi acoperi urechile lui Badger ca să nu audă, cel puțin, că era vorbit de rău.

– Este doar un pui de corcitură, care a fost luat dintr-o toană.

Kate știa că nu putea să îi ofere unui cățel în creștere una dintre cele mai potrivite case. Dar îi putea oferi dragoste lui Badger, și de asta avea el nevoie cel mai mult.

Sally dădu din cap.

– Ești sigură? Din ce mi-a povestit Rufus, caporalul Thorne aștepta un câine de vânătoare. Avea unul comandat special de la un crescător. Înțeleg că puii sunt destul de scumpi.

Kate se uită la cățelul din brațele ei. Scump? Badger? Un lucru atât de amuzant, lung, cu picioare subțiri și blană cu pete, care nu era chiar dreaptă, dar nici cârlionțată. Badger era precum o grămadă vie de vârtejuri.

Iar dacă Thorne îl prețuia, cu siguranță că i-ar fi spus.

– Sally, cred că ai confundat puii de câine.

– Pentru dragostea Sfintei Ursula! strigă doamna Highwood în timp ce se ducea întins la fereastră. Asta, vă spun, este ceea ce face ca locul acesta să se cheme Spindle Cove. În timp ce voi, fete fără minte, tot vorbiți despre corcituri, un domn se plimbă pe stradă. Unul înalt, foarte frumos, cu un baston scump. Nu detectez nici o urmă de căsătorie în comportamentul lui.

Diana râse.

– Mamă, doar uitându-te pe fereastră la el, nu poți stabili dacă un bărbat este căsătorit!

– Ba pot. Intuiția mea nu m-a înșelat niciodată.

– Îl cheamă Lord Drewe, spuse Kate. Se află aici în vacanță, împreună cu cele două surori ale lui și cu o mătușă. Prelungi suspansul încă un pic. Și este marchiz.

– Un marchi…! Doamna Highwood sări în picioare. Un marchiz necăsătorit! O, nervii mei! Simt că leșin!

Soldații din miliția de la Spindle Cove nu erau interesați în mod particular de vizita unui marchiz. Iar adăugarea de noi ciudățenii feminine la grupul de la Queen's Ruby se înscria în cursul normal al lucrurilor.

Dar nu aveau în fiecare zi ocazia să își bată la cap comandantul.

– Logodit cu domnișoara Taylor? exclamă Aaron Dawes, imediat ce se termină instrucția de dimineață.

Thorne ignoră întrebarea. Își suci gâtul într-o parte până când îi trosni.

– Am crezut că ai fost la Hastings ca să îți cumperi un câine de vânătoare, spuse Dawes, nu ca să îți iei o soție. Fierarul dădu din cap.

Trebuie să recunosc că nu mă așteptam.

– Nimeni nu se aștepta, spuse Fosbury. Cum i-ai făcut curte mai exact, caporale?

– Vorbim despre Thorne, zise Dawes. El nu face curte. El comandă.

– Dar asta nu ar merge cu domnișoara Taylor. Ea este încăpățânată.

– Și are umor, spuse vicarul. Și bun-simț.

Thorne se gândi că aveau dreptate cu toții. Da, ea avea toate acele calități, plus o frumusețe care te zăpăcea, precum și o gură atât de delicioasă și de dulce, încât își petrecuse toată noapte visând-o și apoi se trezise cu o bucată de oțel între picioare.

– Da, domnișoara Taylor este o fată foarte drăguță, spuse Fosbury.

Se uită la Thorne cu veselie și curiozitate.

– Te face să te gândești… Oare ce vede la tine?

„Nimic. Și nici nu ar trebui să vadă."

– Destul, zise el. Avem foarte multe de făcut înaintea târgului organizat de doamne. Problemele mele personale nu sunt treaba voastră.

– Să nu crezi că ne facem griji pentru tine, spuse Dawes, ci pentru ea. Domnișoara Taylor are foarte mulți prieteni la Spindle Cove. Nimeni nu vrea să o vadă suferind. Atâta tot.

Thorne înjură printre dinți. Dacă toți prietenii domnișoarei Taylor ar fi știut adevărul, i-ar fi mulțumit lui. Doar el era cel care încerca să o protejeze de o amenințare mult mai mare!

Familia Gramercy.

Nu avea nici un sens ca acea familie să fie atât de dornică să se stabilească la Spindle Cove, și cu atât mai puțin ca lordul Drewe însuși să rămână. Thorne putea doar să concluzioneze că marchizul nu voia să o piardă pe domnișoara Taylor din ochi. De ce ar fi vrut să protejeze cu orice preț o verișoară de gradul doi? Una, pe deasupra, nelegitimă?

Poate că matematicile înalte nu erau punctul forte al lui Thorne, dar el știa când ceva nu se lega.

– Caporale Thorne! strigă Rufus Bright din postul de pază aflat la înălțime. Vine domnișoara Taylor!

Cu un semn din cap, Thorne le dădu liber oamenilor.

– Asta este tot. Duceți-vă să îl ajutați pe Sir Lewis cu catapulta.

Bărbații murmurară. Dar ascultară ordinul, traversând pe sub o arcadă și mergând spre locul în care Sir Lewis Finch își ridica monstruozitatea.

Localnicii din Spindle Cove rosteau câte o rugăciune de fiecare dată când bătrânul și excentricul Sir Lewis se apropia de un trăgaci, de un fitil sau de un detonator – ori, în cazul de față, de o catapultă medievală, proiectată ca să distrugă orașe întregi. Cu toate acestea, în loc să lanseze bile de foc peste ziduri fortificate, singurul scop al catapultei era să arunce pepeni în mare. Un pic de spectacol pentru târgul de vară.

Se pare că mecanismele vechii mașinării erau mai sensibile și mai

nervoase decât pulpele unei virgine. Înainte ca străvechea catapultă să fie gata de lucru, era necesar să se facă o serie de teste.

Vocea baritonală a lui Sir Lewis răsună peste ruinele castelului:

– Fiți gata, soldați! Trei… doi…

Sunetul unei lovituri puternice coincise cu numărul unu, în timp ce soldații eliberară contragreutatea catapultei. Praștia se ridică, apoi se zdruncină și se opri, iar la urmă aruncă proiectilul înspre mare.

Înspre mare. Dar nu chiar în mare.

După pleoscăitul zgomotos care urmă, oamenii își dădură seama că proiectilul nu zburase mai mult de cincisprezece metri înainte de a se zdrobi de stânci.

– Caporale Thorne!

– Domnișoară Taylor!

Apăruse de nicăieri în timp ce el era distras. Kate venise împreună cu Badger, care adulmeca pe lângă gleznele ei.

– Trebuie să vorbesc ceva cu dumneata. Putem discuta între patru ochi?

El o conduse pe sub ruinele unui arc de triumf distrus și pe lângă cele ale unui mic zid de piatră. Era un loc ferit, dar aflat sub cerul liber. Depozitul de arme nu era un loc pentru ea, și nu puteau să se ducă în apartamentul lui și să rămână acolo doar ei doi.

Dacă s-ar fi aflat în apropierea vreunui pat…

Acea logodnă temporară ar fi putut foarte ușor să devină permanentă.

O, Doamne, cum arăta ea în acea dimineață! Razele soarelui îi luminau părul în nuanțe de scorțișoară și îi iscau străluciri aurii în ochi. Urcatul unei pante îi pusese în evidență silueta subțire. Iar semnul în formă de inimă de la tâmplă… era cel mai rău și cel mai bun lucru din înfățișarea ei. Îl făcea dureros de conștient de faptul că ea nu era cine știe ce apariție supranaturală, ci o femeie în carne și oase, una care se încălzea în îmbrățișarea lui.

Nimic din toate astea nu erau pentru el, își reaminti Thorne. Nici zulufii aranjați cu grijă ai părului ei, nici mănușile nou-nouțe, impecabile, care dădeau impresia că mâinile ei ar fi fost niște stele de mare înălbite. Purta o rochie de culoare albastru pal, care semăna mai mult cu o spumă decât cu muselina. Rochia era tivită cu o bordură de dantelă în nuanța fildeșului și avea un decolteu pătrat. Dar el nu trebuia să se uite prea mult la acea dantelă, nicidecum să o privească insistent.

Își mută privirea la fața lui Kate.

– Ce s-a întâmplat? Ai nevoie de ceva?

– Nu s-a întâmplat nimic. Cu excepția faptului că nu sunt obișnuită să am un cățel pe post de coleg de cameră.

– Atunci, ești gata să mi-l înapoiezi?

– Nici o șansă. Îl ador. Se aplecă să mângâie rapid puiul de cățel. Dar cum îl împiedic să mai rontăie lucruri?

– Nu poți. Este născut pentru asta – să vâneze animale mici și să le sfâșie.

– O, ce sălbatic mititel!

Caporalul Thorne scoase din buzunar câteva fâșii de piele de iepure. Îi aruncă una cățelului, apoi îi înmână ei restul.

– Dă-i astea, câte una pe rând. Trebuie să îți ajungă cel puțin câteva zile.

– După ce se termină, pot cumpăra altele de la magazin?

– Nu am de unde să știu. Eu nu le am de la magazin.

Thorne se așteptă ca ea, după ce aflase de unde proveneau, să arunce o privire dezgustată spre bucățile de piele tăbăcită. În schimb, Kate îl privi cu aceiași ochi calzi și umezi cu care îl privea și cățelul.

– Ai avut toate astea pregătite? Înseamnă că ea a avut dreptate. Chiar prețuiești acest cățel.

– Cum? Cine a avut dreptate?

Kate își puse în buzunar restul de bucăți de blană de iepure.

– Sally Bright mi-a spus…

– Fata aceea spune foarte multe lucruri.

– …că ai comandat un cățel de la un crescător. Rasă superioară, de vânătoare. A spus că astfel de pui sunt foarte scumpi. Domnule caporal Thorne, dacă Badger înseamnă ceva pentru tine, ți-l dau înapoi. Trebuie doar să știu că vei avea grijă de el.

„O, nu din nou!“

– Cățelul este al meu. Asta este tot ce trebuie să spun.

– De ce este atât de îngrozitor să recunoști că ai sentimente pentru creatură? Sunt profesoară de muzică, după cum bine știi, iar muzica este doar o altă limbă. Frazele care nu îți sunt familiare vin mai ușor cu ajutorul practicii. Acum spune împreună cu mine, în șoaptă: „Țin la acest cățel“.

Thorne nu răspunse nimic.

– Privirea ta din clipa asta e foarte intimidantă, îl tachină ea. Ți-o exersezi cumva în oglindă? Sunt sigură că da. Sunt convinsă că te uiți în oglindă până când aceasta se sparge.

– Atunci, fii fată deșteaptă și nu mă mai privi în ochi!

– Din păcate, nu pot. Am venit aici, sus, ca să discutăm între patru ochi. Trebuie să ne coordonăm poveștile. Întreg satul a auzit deja de logodna noastră. Toată lumea mă întreabă cum am ajuns să ne logodim, iar eu nu știu ce să le spun. Bărbații nu te întreabă același lucru? Ce le-ai povestit?

Thorne dădu din cap și răspunse:

– Nimic.

– Bineînțeles! Cum am putut uita? Nimeni nu se așteaptă ca tu să vorbești. Doar ești Caporalul Taciturn. Dar, în cazul doamnelor, este difer…

O întrerupseră niște strigăte din partea opusă a zidului:

– Gata, băieți! Trei, doi…

Bum! Scârț! Vâjjj!

Apoi, câteva secunde mai târziu, pleosc!

– Mai mult nisip în contragreutate! le strigă Sir Lewis băieților. Aproape că am reușit!

– Treaba stă diferit în cazul doamnelor, spuse domnișoara Taylor, reluându-și pledoaria. Nu înțelegi. Atunci când o fată se logodește, doamnele vor să li se povestească totul. Fiecare privire, fiecare atingere, fiecare cuvânt șoptit. Nu pot accepta să le mint, astfel că aș prefera să ne ținem de adevăr. Ne-am logodit ieri. Primul nostru sărut a fost în drum spre casă, venind de la Hastings. Noi…

El ridică o mână, oprind-o în mijlocul frazei.

– Stai! Le-ai spus oamenilor despre sărut?

Ea se înroși.

– Nu chiar, nu încă. Oricum, sunt sceptici. Nimeni nu crede că ne-am curtat. Pentru că nu am făcut-o. Privirea ei coborî la gazon. O, este îngrozitor! Nu ar fi trebuit niciodată să accept propunerea pe care mi-ai făcut-o.

– Dacă îți cauzează atât de multă teamă, anulează logodna!

Ochii ei se măriră.

– Nu aș putea face asta atât de curând. Ar însemna că sunt capricioasă, chiar materialistă. Ce fel de femeie s-ar logodi cu un bărbat într-o seară, iar apoi ar renunța la logodnă doar pentru că situația ei materială s-ar schimba începând cu a doua zi?

– Foarte multe femei ar face asta.

– Ei bine, eu nu sunt una dintre ele.

Thorne știa prea bine că nu era.

– Este posibil să fiu înrudită cu familia Gramercy, continuă ea. Vreau ca ei să mă placă – și să mă cunoască – așa cum sunt în realitate. Nu sunt genul de femeie care să se căsătorească de conveniență. Dacă noi doi mințim, fie și numai un pic, simt că nu sunt onestă.

Thorne se încruntă. Oare îl ruga să se poate ca un pretendent cu adevărat interesat de ea? Făcuse un obicei din a-și ascunde atracția față de Kate, așa că nu era sigur cum să facă invers.

Deschisese gura ca să vorbească, dar din spatele zidului veni un nou strigăt:

– Gata!

Altă numărătoare:

– Trei, doi…

Altă aruncare de pe catapultă. De data asta, după câteva secunde de liniște, auzi un plescăit îndepărtat, undeva în apă.

– Mai bine! spuse Sir Lewis. Forța de propulsie este corectă, dar direcția nu este bună. Trebuie să ajustez mecanismul.

– Înțeleg că trebuie să facem să se potrivească cele două povești ale noastre, după cum spui tu, zise Thorne imediat ce bărbații făcură liniște.

– În primul rând, trebuie să ne punem de acord în privința planurilor noastre de după nuntă. Se pare că vrei să pleci în America.

– Plec în America. Așa că se pare că vii cu mine.

– Mergem la New York? Boston?

– La Philadelphia, dar asta – doar ca să ne aprovizionăm. Intenționez să revendic niște pământ în Teritoriul Indiana.

– Teritoriul Indiana?

Fața ei se crispă.

– „Indiana"! Sună atât de… primitiv!

Thorne își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Printre ruinele dantelate ale castelului, el văzu golful strălucitor, acvamarin, precum și întinsul canal din spatele acestuia. Plănuia de ceva vreme să ajungă să aibă propria lui bucată de pământ. Se agățase de idee atât de mult timp, încât putea simți țărâna sub unghii. Acel sol fertil pe care să îl lucreze, precum și vânatul pe care, de-a lungul pădurilor vaste, urma să îl vâneze sau să îl prindă în capcane.

Adevărata libertate. Șansa de a-și făuri propria viață.

– Unde am locui? întrebă ea.

– Aș construi o casă, răspunse el.

– Cum aș continua cu lecțiile de muzică? Nu aș putea renunța. Întregul plan nu pare plauzibil. Vorbim despre mine. Toată lumea știe că nu aș fi fost de acord să mă căsătoresc cu tine – sau cu oricine altcineva – decât dacă muzica ar fi fost parte din înțelegere.

– Voi avea grijă să ai un pian.

Thorne habar nu avea cum ar fi putut să fie transportat un pian în mijlocul pădurii, dar detaliile nu erau importante.

– Și copiii? El dădu din mână, nerăbdător. În cele din urmă, vom avea și copii.

– Le-am predat muzică unor fiice de duci și de lorzi. Iar acum le-aș preda unor copii de la granița vecină?

– Nu, mă refer la ai noștri. Copiii noștri.

Kate ridică din sprâncene, uimită. Trecu un timp destul de lung până când spuse:

– Ooo…!

El nu se scuză pentru insinuare.

– Vorbim despre mine. Toată lumea știe că nu te-aș fi cerut în căsătorie – pe tine sau pe oricare alta – decât dacă era vorba și de culcat împreună, ca parte a înțelegerii.

Kate se îmbujoră. Lui Thorne îi veni în minte brusc și cu putere o imagine cu ei doi într-o cabană de bușteni masivi, cu ei doi ghemuiți între o saltea groasă de paie și o cuvertură. Între ei, nimic altceva decât căldură și sudoare. I-ar fi învăluit delicatețea în puterea lui, protejând-o de frig și de lupii care ar fi urlat în împrejurimi. Mireasma părului ei l-ar fi adormit.

Pentru el, acea imagine semăna cu paradisul – ceea ce însemna că

era de neatins. Și își imagina că pe ea nu ar fi atras-o deloc așa ceva.

– Cum rămâne cu dragostea? întrebă Kate.

El își înălță capul, surprins.

– Ce e cu ea?

– Intenționezi să mă iubești? Cum rămâne cu toți acei copii pe care i-am face? Să cred că vei râde și te vei juca împreună cu ei, că te vei purta deschis cu ei, că îi vei lăsa să pătrundă în acel loc împietrit pe care îl numești „inimă"?

El o privi lung. Dacă ar fi crezut vreodată că i-ar fi putut dărui acele lucruri, s-ar fi oferit să facă asta. Cu luni în urmă.

Se mulțumi să răspundă:

– Nimeni nu are nevoie să creadă că între noi este vorba de dragoste.

– Ba bine că nu! Pentru că eu am nevoie să cred.

– Domnișoară Taylor…

– Nu va merge niciodată. Kate își frecă sprânceana cu o mână. Nimeni nu va crede că am fost de acord să îmi părăsesc prietenii, munca de profesoară, casa și țara. Și pentru ce? Pentru a traversa oceanul ca să locuiesc în mijlocul pustietății, într-o cabană, alături de un bărbat care nu poate înțelege semnificația dragostei? În Indiana?

Thorne o luă de umeri, forțând-o să îl privească.

– Nu ne potrivim. Știu asta. Nu aș putea niciodată să te fac fericită. Știu și asta. Îți sunt cu mult inferior, așa că nu aș putea să îți ofer decât o parte neînsemnată din ceea ce meriți cu adevărat. Sunt foarte conștient de asta, domnișoară Taylor. Nu trebuie să mi-o amintești.

În ochii ei se putu citi regretul.

– Îmi pare rău. Atât de rău! Nu trebuia să spun…

– Lasă scuzele. Ai spus adevărul. Doar îți dădeam dreptate.

– Nu, nu. Nu suport să crezi că aș…

Se întinse către el.

O, Doamne! Da, se întinse către el, iar, înainte de a putea să o evite, să se retragă sau să își asume situația, mâna ei înmănușată poposi pe obrazul lui. Palma ei rămase acolo, caldă și satinată. Senzația îi străbătu lui Thorne întreg corpul.

Ea vorbi, iar vocea îi era liniștită, dar puternică:

– Nu îmi ești inferior. Nu aș crede niciodată asta.

„Da, îi ești inferior, își reaminti el, împotrivindu-se exaltării ce îi curgea prin vene. Și să nu îndrăznești să îți imaginezi că vei fi vreodată deasupra ei. Sau încolăcit în jurul ei. Sau îngropat adânc în ea, în timp ce…"

La naiba! Cum să se gândească la așa ceva? Era un ins primitiv, dezgustător! Nu merita nici măcar acea simplă mângâiere. Gestul ei era făcut din vinovăție, oferit ca scuză. Dacă ar fi profitat de el, ar fi fost un diavol.

Știa toate astea.

Chiar și așa, își îndoi brațele, aducând-o mai aproape.

– Ești îngrijorată că mi-ai rănit sentimentele, murmură el.

Ea dădu ușor din cap.

– Nu am așa ceva, continuă el.

– Uitasem.

Incredibil! Thorne se minună de neghiobia ei. După tot ce îi spusese, ea se îngrijora pentru el? În acea femeie mică și slăbuță sălășluia atâta dragoste nedăruită, încât ea nu se putea abține și o irosea pe elevii ei, pe corcituri sau pe brute nerecunoscătoare! El se întrebă cum de trăia ea cu acea stea strălucitoare în piept. Cum de supraviețuise?

Oare dacă ar fi sărutat-o adânc și ar fi strâns-o în brațe – o parte din căldura ei s-ar fi transferat înlăuntrul lui?

– Stai! se auzi ecoul unei voci îndepărtate. Stai! Nu încă!

Poate că era vocea conștiinței lui. Nu se putea aduna ca să îi dea atenție. Nu se putea gândi decât la atingerea ei și la intensitatea nevoii lui primare, zguduitoare.

O trase și mai aproape. Ochii ei se făcură și mai mari. Mai mari și mai drăgăstoși decât îi văzuse el vreodată. Se deschidea o lume de noi posibilități în ochii aceia.

Iar apoi… privirea ei se ridică și se abătu ușor într-o parte. Buzele i se întredeschiseră.

O umbră stranie apăru pe fața ei.

O umbră rotundă, care creștea foarte repede. Ca și cum un proiectil se apropia repede de deasupra lor.

„O, Doamne, nu!“

Thorne mai fusese în acea situație de multe ori. Bătălii, asedii, încăierări. Gândurile îi pieriră, iar instinctul preluă controlul. Îi strânse umerii lui Kate cu și mai multă putere. Inima lui, care deja bătea puternic, aproape că ieși din piept.

Cuvântul „Jos!“ îi sfâșie gâtlejul.

Se aruncă înainte, cuprinzând-o cu brațele și culcând-o la pământ…

Exact în clipa în care avu loc explozia.

Capitolul 8

Lui Kate îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă ce se întâmplase. Preț de un moment se uitase, neîncrezătoare, la un obiect care cădea din cer asupra ei. Absurditatea unui astfel de lucru o făcuse să încremenească. Un obiect ciudat, rotund, venea dinspre soare, din ce în ce mai aproape, mai mare… și mai verde.

În clipa următoare se trezi la pământ, cu caporalul Thorne peste ea. Și erau amândoi acoperiți cu miez lipicios de pepene. Fragmente de coajă zăceau pe jos, lângă ei. O dulceață pătrunzătoare îi învălui simțurile lui Kate. Desigur că ajustările lui Sir Lewis la catapultă erau eronate.

Într-adevăr, nu mai aveau ce să facă. Kate nu putu decât să râdă. Încet, la început, dar în curând întregul ei corp se scutură de veselie.

Însă Thorne nu i-o împărtășea deloc. Nu se ridică, nici nu se dădu la o parte. Continua să o țină în brațe, acoperind-o cu corpul lui. Mușchii i se încordaseră, peste tot. Când ea îi căută privirea, îi zări ochii albaștri, cu privirea pierdută. Nările îi erau dilatate și abia respira.

– Thorne? Ești bine?

Nu răspunse. Ea nici nu credea că el putea răspunde.

Nu era acolo.

Absent, iată singurul cuvânt care descria starea lui Thorne. Trupul lui era deasupra ei, greu precum niște saci plini cu boabe de grâu. După cum îi simțea inima bătând, Kate știa că era în viață. Dar mental nu era acolo, ci în altă parte. Pe un câmp de luptă acoperit de fum, își imagină ea, unde ghiulelele care cădeau din cer aveau o forță mult mai distructivă decât un pepene obișnuit, răscopt.

Îi atinse ușor fața.

– Thorne? Nu s-a întâmplat mare lucru. A fost doar un pepene. Nu sunt rănită. Tu ești?

El își îndoi brațele, strângând-o până când ea scânci de durere.

El scoase un mârâit ciudat printre dinții încleștați. Sunetul acela nu era uman. Lui Kate i se ridică părul pe mâini, ca și cum ea ar fi fluturat un steguleț în semn de capitulare, și își simțea în urechi bătăile inimii.

Acum chiar că îi era frică. Și pentru Thorne, și pentru ea. Stătea, fără apărare, sub el. Dacă o confunda cu inamicul de pe câmpul lui de bătălie imaginar, îi putea face rău cu adevărat.

Îi mângâie fața cu degete tremurânde, îndepărtându-i părul de pe frunte. Între atingerea părului lui des și mătăsos și cea a miezului umed de pepene, parcă ar fi mângâiat un mânz nou-născut. Inima îi fu cuprinsă de tandrețe.

– Totul este în regulă. Suntem neînarmați. Acesta este castelul Rycliff. Spindle Cove.

Kate încercă să își păstreze vocea calmă și hotărâtă, dorind să se liniștească amândoi. Ești acasă. Iar aici sunt doar eu. Domnișoara Taylor. Kate. Sunt profesoară de muzică, îți amintești? Sunt… Sunt prietena ta.

Fălcile lui se încleștară. Și nu într-un mod prietenos.

Kate nu fusese niciodată mai conștientă de forța brută a corpului unui bărbat. Dacă ar fi vrut, el ar fi strivit-o. Deși probabil că asta ar fi lăsat ceva urme – un motiv în plus ca să evite experiența, se gândi ea. Cumva, trebuia să îi reamintească de umanitatea lui. De tandrețea pe care aceleași oase, tendoane și mușchi o puteau genera.

– Sunt domnișoara Taylor, repetă ea. Ieri, la Hastings, m-ai salvat. M-ai adus acasă pe calul tău. Ne-am oprit ca să luăm pâine și – și m-ai sărutat. Într-o poiană, la apus. Am încercat atât de mult să uit, dar aproape că nu m-am gândit la nimic altceva. Îți amintești?

Gura lui se înmuie un pic, iar Kate simți, cu vârfurile degetelor, o răsuflare tremurătoare. Crezu că vedea în ochii lui o licărire de conștiință de sine.

– Da, spuse ea, încurajându-l. Ești bine. Suntem amândoi în siguranță. Nu sunt decât eu aici.

Corpul lui Thorne se cutremură. Clipi apăsat, iar privirea începu să i se concentreze la fața ei.

Zise pe un ton răgușit:

– Katie?

Ea aproape că suspină de ușurare.

– Da. Da, eu sunt.

El se uită, absent, la miezul de pepene de pe umerii ei.

– Ești rănită.

– Nu sunt rănită. Sunt bine. Ceea ce vezi pe umerii mei nu este sânge. Soldații ajustau catapulta lui Sir Lewis, și s-a produs o eroare. Ai încasat un pepene pentru mine.

Kate zâmbi, chiar dacă buzele îi tremurau.

Și Thorne tremura. Tot.

El nu mai era atât de departe – dar nu își revenise întru totul.

Ea își trecu degetele prin părul lui, disperată, dorindu-și să îl readucă la realitate. Poate că ar fi putut să scape din strânsoarea lui. Dar nu îl putea lăsa să hoinărească în acea lumea a umbrelor, a sângelui și a altor

grozăvii de neimaginat.

– Ești în siguranță acum, șopti ea. Poți să te întorci. Sunt aici. Își întinse gâtul și îl sărută ușor pe colțul gurii. Sunt aici.

Îi sărută gura din nou. Și apoi încă o dată.

De fiecare dată când buzele lor se întâlneau, gura lui se mai încălzea un pic. Kate se rugă în gând ca și inima lui să revină la viață.

– Te rog, murmură ea. Vino înapoi la mine.

Și veni. O, da!

Schimbarea dinlăuntrul lui fu rapidă, abruptă. Și însemnă o inversiune completă a lumii ei.

Încă o dată, Kate se trezi fără suflare, abia înțelegând ce se întâmpla. Ultimul lucru de care fusese conștientă erau săruturile caste pe care le presărase pe buzele lui.

Acum, limba lui era în gura ei, și se pare că a ei era, în parte, în gura lui. Degetele ei erau încurcate în părul lui lipicios.

Trupurile lor erau strâns unite. O singură ființă. Kate nu se putea gândi decât la…

„Dulce. El este atât de dulce“.

Dulceața puternică a pepenelui era peste tot. Kate îl sărută pe Thorne abandonându-i-se, însetată de mai mult – și foarte fericită să știe că el era din nou acolo, nu într-o lume diferită de a ei. Simțea în continuare toată puterea aceea brută, înspăimântătoare, adunată în corpul lui. Doar că acum nu mai era pusă în slujba supraviețuirii, ci a unei alte nevoi instinctive, de bază.

Dorința.

– Katie, gemu el din nou, trăgând-o mai aproape.

Sânii ei erau striviți sub pieptul lui. Cum o săruta adânc, pieptul lui solid, puternic, se freca de sfârcurile ei. Senzația era incredibilă. O înnebunea, făcând-o să uite totul.

Piciorul lui se strecură între picioarele ei, despărțindu-i coapsele. Când el își vârî limba adânc în gura ei, șoldurile lui se împinseră în ale ei, dezlănțuind o cascadă de plăcere nemaiîntâlnită. Ea gemu, dorind mai mult.

Apoi el se opri dintr-odată, respirând sacadat. Își înălță capul. Înjură.

Iar apoi Kate realiză ceea ce nu putuse observa, în dorința ei de a-l aduce înapoi dintre umbre și de a-l ține aproape.

Toată lumea se uita la ei. Sir Lewis Finch. Întreaga miliție din Spindle Cove. O, o, Doamne… chiar și vicarul. Cu toții veniseră în fugă, ca să urmărească traiectoria pepenelui. Și dăduseră peste ea și Thorne, culcați pe jos și ținându-se strâns în brațe.

Thorne se rostogoli pe o parte, ascunzând-o de privirile lor. Ea făcu tot posibilul să dispară. Între timp, el certă oamenii, ursuz, pentru eroarea de traiectorie a pepenelui, iar apoi le ordonă să se întoarcă la muncă.

După ce rămăseseră singuri, Badger ieși din ascunzătoare și o atacă

pe Kate cu ardoarea lui de cățel, lingându-i sucul de pepene de pe încheieturi și de pe obraji.

Thorne se ridică și măsură din priviri întreaga zonă. Fir-ar să fie! Mâinile încă îi tremurau ușor. Strânse din pumni.

– Ești bine? Nu cumva te-am rănit?

– Nu.

– Ești sigură? Vreau să știu adevărul. Dacă te-am rănit în vreun fel, aș vrea…

Nu își termină fraza.

– Nu sunt rănită, crede-mă. Dar tu ești bine?

El continuă să meargă cu pași mici, respingând întrebarea ei printr-un semn al mâinii. Ca și cum starea lui de bine ar fi fost un subiect complet irelevant.

– Ți s-a mai întâmplat vreodată asta? întrebă ea.

– Nu sunt nebun, răspunse el. Dacă la asta te gândești.

– Bineînțeles că nu! Bineînțeles că nu! A fost un accident absurd. Adică, ce șanse erau să se întâmple așa ceva? Să cadă peste noi un pepene, dintre toate lucrurile? Un soldat este antrenat să reacționeze la bombe, grenade, ghiulele. Nimeni nu este pregătit pentru un pepene. Înțeleg foarte bine.

El se opri. Nu se uita la ea.

Kate închise ochii, enervată pe ea însăși.

– Am spus un lucru necugetat. Nu înțeleg nimic. Nu îmi pot imagina cum este să lupți în război. Se apropie de el și îl atinse ușor pe umăr. Dar dacă vei dori vreodată să îmi povestești, Thorne, află că sunt un ascultător foarte bun.

Ochii lui reci și albaștri o țintuiră preț de un moment lung, ca și cum el s-ar fi gândit adânc.

– Nu te-aș împovăra niciodată cu asta.

– A putea foarte bine să îmi faci o asemenea confidență. Sunt logodnica ta, pentru moment.

– Încă?

Ea dădu din cap în semn că da. Nu se putea nega că ceva între ei se schimbase. Supraviețuiseră împreună unei bătălii – chiar dacă totul nu fusese decât un asediu imaginar. Bătăile puternice ale inimii ei fuseseră reale. La fel fusese și sudoarea rece de pe fruntea lui.

Kate se obișnuise de multă vreme să se gândească la Thorne ca la un dușman, dar după acel incident…

Erau în aceeași tabără.

Ei doi, împotriva pepenilor din întreaga lume.

Kate zâmbi. Cu vârfurile degetelor, aruncă o sămânță de pe gulerul lui.

– Trebuie să recunoști, asta rezolvă o problemă. Acum vor crede cu toții că logodna noastră e cât se poate de autentică.

– Asta este o problemă rezolvată, poate. Dar multe altele s-au creat.

Kate înțelesese semnificația spuselor lui. Reputația ei imaculată era acum pătată de miez de pepene. Dacă nu se dovedea că era o Gramercy și nu i se oferea o locuință în altă parte decât în Spindle Cove – pentru ea devenise aproape imposibil să anuleze acea logodnă.

Kate refuză oferta lui Thorne de a o conduce acasă și se grăbi spre pensiune. Până când să ajungă ea la intrarea din spate, soarele dimineții târzii îi și uscase zeama de pe rochia lipicioasă. Urcă treptele din spate două câte două, ascunzându-se în camera ei pentru a se spăla și a se schimba.

Extenuat de entuziasmul cu care se agitase toată dimineața, Badger își făcu culcuș în rochia aruncată și se încolăci, adormind.

După ce se făcu prezentabilă, Kate coborî și îi găsi pe membrii familiei Gramercy adunați în salon. Cum intră în cameră, rămase încremenită locului.

O, Doamne!

Tabloul! Încă era acolo, pe polița șemineului. Pe jumătate acoperit, cel puțin, pentru a ascunde goliciunea modelului. Speră că nu îl observase nimeni altcineva. Plănui să îl ia în camera ei mai târziu.

– Domnișoară Taylor! spuse Lark, ridicându-și privirea dintr-o carte. Ce surpriză plăcută!

Lord Drewe, fiind un gentleman manierat, se ridică în picioare și se înclină.

– Încă nu te așteptam. Credeam că erai ocupată cu lecțiile de muzică dincolo, la Bull and Blossom.

– Încă nu. M-am gândit să vin și… să stau cu dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

– Nu fi prostuță!

Mătușa Marmoset făcu semn că era un loc liber pe canapea.

– Suntem în acest sat pentru tine, draga mea. Nu ne deranjează.

– Dar, vă rog, nu vreau să vă întrerup, spuse Kate. Continuați ceea ce făceați.

De pe scaunul ei de la pupitrul de scris, Harry râse. Își lăsă pana deoparte și acoperi scrisoarea cu pudră pentru uscare.

– Abia dacă suntem ocupați. Lark citește în liniște. Mătușa Marmoset îmbătrânește tot în liniște. Eu tocmai ce mi-am terminat de vărsat năduful într-o scrisoare sarcastică, destinată lui Ames. Cât despre Evan…

Făcu un semn cu mâna către fratele ei, care se așezase lângă șemineu.

– Evan își citește neprețuitele lui ziare despre agricultură și încearcă să pretindă că nu este un pachet de nervi.

– Cum? Evan lăsă ziarele în jos și privi sora pe deasupra lor. Nu sunt nervos!

– Bineînțeles că ești. Ești nervos la fel cum alți bărbați beau coniac.

Câte un pic în fiecare zi, ca un obicei, și, atunci când crezi că nimeni nu este atent, într-o proporție mult mai mare decât îți face bine.

Lord Drewe îi aruncă o ocheadă plictisită surorii lui, iar apoi își întoarse privirea către Kate.

– Arăt eu a om care este nervos?

– Deloc, răspunse Kate, studiindu-i expresia calmă și verdele senin al ochilor. Sunteți imaginea serenității.

– Uite, Harriet! Ești satisfăcută?

El își ridică din nou ziarele.

– Nu lăsa aparențele să te inducă în eroare, domnișoară Kate, șopti Lark. Fratele meu doar arată ca un om calm. S-a bătut în nu mai puțin de cinci dueluri la viața lui.

– Cinci dueluri?

– O, da! Ochii lui Lark se luminară. Le numără pe degete. Să vedem. A fost cel pentru Calista, iar, înainte de asta, trei pentru Harry…

Kate se uită la Harry, care în acea zi era îmbrăcată în aceeași fustă-pantalon și același costum. Toaleta ei semăna cu cea obișnuită pentru călărie, doar că… prin preajmă nu se afla nici un cal.

– O, Doamne, domnișoară Harriet! Trei?

Harry ridică din umeri în timp ce își împături și sigilă scrisoarea.

– Am avut un sezon plin de evenimente.

– Și unul pentru Claire, termină de enumerat Lark, ridicându-și degetul mic.

– Claire? întrebă Kate. Cine este Claire?

Mătușa Marmoset ridică din sprâncene.

– Nu vorbim despre Claire.

– Din contră, spuse lordul Drewe din spatele ziarului său. Cu toții vorbiți foarte mult despre Claire. Refuz să mă alătur discuțiilor.

– Pentru că preferi să fii nervos, spuse Harry.

– Pentru că nu este frumos să vorbești morții de rău!

Tonul lui le dădu de înțeles tuturor că discuția luase sfârșit. O pocnitură a ziarului servi drept punct de final.

Liniștea care urmă fu stânjenitoare.

– O, Doamne! spuse Lark. Speram să evit asta. Dar, Harry, cred că ar trebui să îi spui adevărul domnișoarei Taylor.

„Adevărul?“

– Care este adevărul? întrebă Kate.

Inima îi bătea cu putere în piept. Poate că Thorne avea dreptate, ascundeau ceva de ea.

Harry își puse deoparte cerneala și hârtiile.

– Adevărul este… Vezi tu, în ceea ce privește familiile aristocratice, noi, cei din familia Gramercy, nu suntem ceea ce ai spune…

– Civilizați, sugeră mătușa Marmoset.

– Tipici, termină Harry. Cred că ține de copilăria noastră. Ne-am petrecut-o sus, în nord, la Rook Fell. Un loc vechi, enorm, cu mai multe

pânze de păianjen pe pereți decât tencuială. Tatăl nostru a suferit de o boală îndelungată, care îl slăbea, iar mama noastră a fost cu totul devotată îngrijirii lui. Servitorii nu puteau avea grijă de noi și nu s-a acordat deloc atenție școlii. Bineînțeles că nimeni nu se aștepta ca Evan să moștenească titlul. Trebuia să rămână în familia tatălui tău. Așa că am fost niște sălbatici, ca vițele-de-vie dintr-o grădină neîngrijită. Până când a venit mătușa Marmoset ca să aibă grijă de noi, cu toții am crescut anormal într-un anumit fel.

– Anormal? se auzi ecoul vocii lui Lark. Harry, faci ca totul să sune atât de pervers!

– Dacă în cele din urmă Kate se va asocia cu noi, este bine să știe. În esență, noi nu suntem o „companie onorabilă“. Dar suntem foarte bogați, de rang înalt, și atât de fascinați încât lumea bună nu se poate uita în altă parte.

– Asta se va schimba, spuse lordul Drewe. Partea cu „compania onorabilă“. Sunt hotărât ca Lark să aibă în societate debutul pe care îl merită. Am eșuat de două ori să îmi prezint cu succes surorile în lumea bună. Sezonul lui Harriet a fost un dezastru de nedescris.

– Doar dacă îl judeci după standardele societății.

– Exact acesta este scopul unui sezon. Să fii judecat după standardele societății. Și, până la sfârșitul sezonului tău, nu numai că am fost judecați de societate, dar am ajuns și să fim acuzați, condamnați, puși la stâlpul infamiei și exilați pentru cea mai mare parte a decadei.

Lordul Drewe își împături ziarul, îl puse deoparte și își frecă nasul.

– Calista nici măcar nu a ajuns la Londra.

– Nu a vrut, îi explică Lark lui Kate. S-a îndrăgostit de domnul Parker, responsabilul cu grajdurile. Acum locuiesc împreună la Rock Fell, iar vara asta noi am plecat de acolo anume ca să le lăsăm puțină intimitate. Calista a iubit dintotdeauna caii și, împreună cu Parker, și-a concentrat eforturile pe montă.

Mătușa Marmoset chicoti, amuzată. Kate încercă să nu i se alăture.

– Ce?

Lark se uită împrejur, uimită.

– Ce am mai spus acum?

– Nimic, o asigură Harry. Nu te gândi la asta, micuțo. Ești numai bunătate și puritate, atâta tot.

Lark se întoarse spre Kate și îi aruncă un zâmbet nesigur.

– Iată, asta este tot. Se pare că a fi un Gramercy înseamnă să fii implicat în scandaluri succesive. Deja ne disprețuiești? Vrei să plecăm?

– Absolut deloc. Kate se uită de în jur împrejur prin încăpere. Sunt mai fericită decât v-ați putea închipui. Mă bucur că nu sunteți demodați și respectabili, fiindcă altfel nu știu cum m-aș fi potrivit cu voi. Sunt în rai doar stând aici, ascultându-vă cum vorbiți, cum vă tachinați și cum întoarceți paginile ziarului. Nu știți ce plăcere este pentru mine să fiu în prezența unei familii. A oricărei familii.

– Nu suntem o familie oarecare, spuse Lark. Este posibil să fim familia ta.

– Dacă ne vrei, adăugă Harry. Nu te-aș învinui dacă nu ai dori.

Kate se uită la fețele lor, care erau cu adevărat pline de speranță.

– Niciodată nu mi-am dorit nimic mai mult decât o familie.

Dar, de cum spuse acele cuvinte, simți că ele aveau gustul acid al unei minciuni. Mai devreme își dorise, cu o intensitate primitivă, atingerea unui bărbat. Iar acum ajunsese să o dorească mai mult decât alinarea, mai mult decât familia. Mai mult decât suflul. Pe sub piele, mușchii încă îi tânjeau și o dureau.

Închise ochii și alungă acele sentimente interzise.

– Doar că îmi doresc să existe o cale de a ne lămuri și de a fi, astfel, siguri, încheie ea.

– Am început cercetările, spuse lordul Drewe. Deja am trimis scrisori prin care i-am cerut omului care se ocupă de treburile mele să se ducă la Margate, ca să vedem ce poate găsi acolo. Explorăm, de asemenea, și alte locuri.

– Nu cred că este prea mult să te întreb dacă… îți amintești ceva? vru Lark să știe. Nu intenționez să te presez, dar ne-am gândit că, poate, după ce ai văzut portretul și fiind în preajma familiei tale, ți-au revenit în amintire câteva detalii.

– Poate că vor veni cu timpul. Dar, sincer vorbind, am atât de puține amintiri! Privirea lui Kate rătăci, neatentă. Am încercat de atâtea ori să îmi reamintesc! Este ca și cum traversez un coridor întunecos, nesfârșit, iar trecutul meu este la capătul lui. Și știu că… dacă aș putea deschide ușa de la capătul coridorului, mi-aș aminti totul. Dar niciodată nu ajung acolo. Aud doar muzica pianului și am unele amintiri legate de culoarea albastru.

– Poate că este medalionul, spuse Lark. Luă portretul de pe polița șemineului. Cel din jurul gâtului ei, vezi?

Kate se uită de aproape. Observase medalionul mai devreme… dar, în întunericul de seara trecută, păruse că era negru. Însă acum putea vedea că, de fapt, era de un albastru-închis, aproape indigo. Prea închis pentru a fi un safir. Lapislazuli, poate?

Își înălță capul, entuziasmată.

– Presupun că poate fi albastrul de care îmi amintesc. Mai ales dacă mama îl purta mereu.

– Trebuie să îl fi purtat, spuse Harry. Din portret se vede că îl avea la gât chiar și atunci când nu purta nimic altceva.

Kate era surprinsă.

– O, și mai este un cântecel, unul despre flori.

Îl cântă pe tot pentru ei, începând cu „Crini înalți, de catifea…“

– Mi-l amintesc dintotdeauna, dar, în toți anii în care am predat muzică, nu am întâlnit pe nimeni care să îl cunoască. Mereu am visat că mi-l cânta mama. Vă este cunoscut?

Toți cei din familia Gramercy dădură din cap în semn că nu.

– Dar faptul că nu cunoaștem cântecul nu înseamnă nimic, spuse Lark. Nu am întâlnit-o niciodată pe mama ta.

Umerii lui Kate se relaxară.

– Ar fi fost frumos ca aceea să fie legătura. Dovada. Dar cred că era prea mult ca să pot spera.

– Nimic nu este prea mult ca să speri.

Mătușa Marmoset o mângâie pe mână.

– Și, dragă, chiar trebuie să ne decidem cum să îți spunem. Faci parte din familie. „Domnișoara Taylor“ nu pare potrivit.

– Nici măcar nu este numele meu, recunoscu Kate. Numele de „Taylor“ mi-a fost dat la Margate. Mi-ar plăcea să îmi spuneți Kate. Toți prietenii mei îmi spun așa.

Chiar dacă numele ei complet fusese înscris în acte drept Katherine, mereu i se spusese Kate. Pur și simplu i se potrivea. „Katherine“ suna prea rafinat și regal. „Kitty“ îi evoca o tânără capricioasă. Dar „Kate“ suna precum numele unei tinere deștepte și sensibile, cu mulți prieteni.

Era o Kate.

Cu excepția cuiva, care undeva, cândva, o numise Katie.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!“

Și chiar în ziua aceea, atunci când Thorne o țintuise la pământ, purtându-se cu mult curaj pentru a-i apăra viața cu prețul alei lui – chiar dacă amenințarea fusese un amărât de fruct mai degrabă decât un proiectil – el o numise tot Katie. Ce straniu!

– Ne arăți împrejurimile? întrebă Lark. Abia aștept să explorez vechiul castel de pe faleză!

Kate își mușcă buza.

– Poate că ar fi bine să o lăsăm pentru mâine. Miliția din Spindle Cove face niște exerciții acolo. Dar aș fi încântată să vă fac un tur al bisericii.

– Nu-ți uita vorba!

Lordul Drewe dădu perdeaua la o parte.

– Cred că ne-au sosit lucrurile.

Kate se uită, uimită, cum o caravană de una, două… trei trăsuri se opri în față la Queen’s Ruby, toate fiind pline cu valize și cufere. Cei din familia Gramercy aveau destule lucruri și provizii încât să înființeze la Spindle Cove o mică colonie.

– Slavă Cerului! spuse mătușa Marmoset. Mai aveam doar trei bomboane mentolate!

Capitolul 9

Thorne era un om al obișnuințelor.

În acea seară, după ce plecară toți soldații, el se întoarse într-unul dintre cele patru turnuri ale castelului Rycliff, în care fusese încartiruit. Își scutură praful de pe haina de ofițer și își lustrui cizmele, ca să și le pregătească pentru a doua zi.

Apoi se așeză la o masă mică, simplă, pentru a relua în gând evenimentele din cursul zilei.

Și asta însemna tot rutină. În infanterie, servise sub comanda locotenent-colonelului Bramwell, care se numea acum „comandantul-șef Rycliff". După fiecare bătălie, Rycliff se așeza în fața hărților și a jurnalelor de front pentru a recrea, minuțios, ordinea evenimentelor. Thorne îl ajuta să își amintească detaliile. Împreună, le scoteau la iveală pe toate. Ce se întâmplase cu exactitate? Unde se luaseră hotărârile decisive? Unde se câștigase teren, unde se pierduseră vieți?

Cea mai importantă întrebare pe care și-o puneau era: se putea face ceva în mod diferit, pentru a se obține un rezultat mai bun?

De cele mai multe ori, ajungeau în mod onest la același răspuns: nu. Dacă ar fi avut o nouă șansă, ar fi făcut la fel. Ritualul comun al celor doi anihila orice șoaptă de vină sau de regret a conștiinței lor. Lăsate neverificate, astfel de șoapte ar fi putut deveni ecouri, unele care să le răsune primejdios în minte, devenind, peste săptămâni, luni și ani, din ce în ce mai gălăgioase, mai periculoase.

Thorne cunoștea ecourile. Avea deja suficiente care îi răsunau în minte. Nu îi mai trebuiau altele. Așa că, în acea seară, își turnă un pahar mare de whisky și revăzu evenimentele celui mai recent conflict al său.

Canonada pepenelui.

Ar fi putut el, oare, să o prevină la timp de pericol pe domnișoara Taylor?

Nu credea că ar fi putut. Catapulta aruncase pepenele către mare cu destulă siguranță, deviația fiind de doar câteva grade. Sir Lewis spusese ulterior că nici dacă ar fi dorit nu ar fi putut reface traseul. Un accident ciudat, atâta tot!

Thorne se întrebă dacă făcuse bine să o doboare pe Kate la pământ și să se arunce peste ea.

Din nou, nu putea să își regrete acțiunea. Chiar și știind că ghiuleaua era un pepene, probabil că ar fi făcut același lucru. Dacă fructul ar fi fost mai puțin copt, nu ar fi explodat la contact. Ea ar fi putut să fie grav rănită. Lui Thorne încă îi bubuia capul de la lovitură.

Nu, important de analizat era ceea ce urmase. Acolo greșise el. Șocul loviturii îl aruncase în alt loc. Într-unul plin de fum și de duhoare de sânge. Se trezise mergând târâș, călăuzit doar de sunetul vocii ei. Se părea că se târâse kilometri întregi, umplându-se de zgârieturi pe genunchi și pe mâini. Până când găsise sursa – un ochi de apă liniștit și curat, pierdut în mijlocul acelei urâciuni, un ochi de apă ce reflecta fața ei, nu pe a lui. Se aplecase ca se bea din acea pace răcoroasă, revigorantă. Dar asta nu fusese suficient. Voise să se spele în ea, să se înece în ea.

Acel sărut…

Chiar și după ce își revenise, nu se retrăsese. Nu imediat, așa cum ar fi trebuit. Nu avea să se ierte niciodată pentru asta. Ar fi putut să o rănească cu adevărat pe Kate.

Dar, o, Doamne, ea era atât de dulce!

Ridică paharul de whisky aproape gol. Nu ajuta. Chiar și un al doilea pahar din lichidul arzător nu putea șterge gustul ei de pe buzele lui. Își lăsă pe spate capul ce îi bubuia, până când întâlni peretele tare.

Atât de dulce! Atât de moale în mâinile lui! O, Doamne, ea se aflase sub el, atât de caldă și de vie precum o știa! Atingându-i fața și părul, murmurând cuvinte dulci. Amintindu-și, Thorne simți dureri în piept, iar mădularul i se întări.

O, Doamne! O, Doamne!

Mai luă o dușcă din băutură. În timp ce înghiți cu greutate, un geamăt de pură durere și dorință îi ieși din piept. Toată băutura din sticlă nu putea să amorțească acea durere.

Dar știa un lucru.

Trebuia să pună frâu dorinței. Cu acei bizari și misterioși Gramercy în preajmă, ea avea nevoie de protecția lui, așa că el trebuia să își țină trează vigilența. Dacă se apropia prea mult, risca să o compromită și să își piardă propria concentrare. Astfel, el decise că nu avea să mai fie nici o apropiere între ei doi. Doar contactul minim. Să o ajute să coboare din trăsuri și lucruri similare. Poate că uneori avea să fie nevoit să îi ofere brațul.

Dar în privința lucrului aceluia periculos, era rezolvat…

Nu aveau să mai fie săruturi. Niciodată.

Cineva bătu la ușă.

– Caporale Thorne! Caporale Thorne, veniți afară!

Inima lui Thorne începu să bată cu putere. Își încălță repede cizmele și sări în picioare. În timp ce se îndrepta către ușă, își înșfăcă haina din

cuier.

– Ce s-a întâmplat?

Deschise ușa și văzu fața roșie a lui Rufus Bright, care rămăsese fără suflare. Privirea tânărului era serioasă.

– Domnule, este nevoie de dumneavoastră în sat imediat!

– Unde? Ce s-a întâmplat?

– La Bull and Blossom! Nu pot descrie, domnule! Veți vedea când ajungeți acolo.

Era tot ce avea Thorne nevoie să audă. O luă la fugă. Deja existau o grămadă de probleme în legătură cu domnișoara Taylor, iar lui nu-i plăcea deloc să-și imagineze care anume era cea de față. Oare ea era bolnavă? În pericol? Oare cei din familia Gramercy auziseră despre incidentul cu pepenele și plecaseră, dezgustați, lăsând-o singură și cu inima sfâșiată?

„La naiba, la naiba, la naiba!“

Nu trecură mai mult de cinci minute până ca el să ajungă la capătul drumului și să intre pe străzile satului. Câteva momente mai târziu, traversă pajiștea și deschise cu putere ușa tavernei.

La naiba! Se pare că toată lumea din Spindle Cove era îngrămădită acolo. Thorne văzu săteni, militari, doamne de la Queen's Ruby. Erau adunați precum peștii într-o plasă de pescuit, o masă de corpuri șerpuitoare, cu gurile căscate.

În timp ce el dădu buzna, ei se întoarseră și tăcură, ca la un semn. Thorne își imagină de ce. Gâfâia, transpira și mârâia, fiind nervos deoarece dorea să știe ce naiba se petrecea.

Dar abia își putea trage sufletul, așa că nu avea cum să pună întrebări lungi. În mintea lui contau numai trei cuvinte. Își folosi ultimele rezerve de aer pentru a le rosti:

– Unde este ea?

Mulțimea fremătă și se dădu la o parte, împingând-o pe domnișoara Taylor în față, ca și cum ea ar fi fost grâul din mijlocul buruienilor.

Thorne îi scrută corpul cu privirea, apoi îi studie fața. Era întreagă, nu sângera. Ochii îi erau limpezi, nu roșii din cauza plânsului. Doar asta era suficient să o facă cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse el vreodată. În ceea ce îl privea, rochia galbenă, cu decolteu adânc, era în plus. Ar fi făcut bine ca, sub toată acea mătase strălucitoare, să nu fie învinețită sau lovită.

– Surpriză! zise ea. Este o petrecere!

– Ooo…, spuse Thorne, trăgându-și sufletul. O petrecere!

– Da. O petrecere de logodnă. Pentru noi.

El aruncă o privire la mulțimea adunată în tavernă. Poate că totul începuse ca o petrecere, dar avea să se termine ca o înmormântare.

– Nu-i așa că a fost o idee drăguță? Ea zâmbi forțat. Soldații tăi au plănuit-o.

– O, chiar așa?

Thorne se întoarse către bar, unde oamenii din miliția comandată de el stăteau în poziții degajate, ținându-și buzele strânse ca să nu izbucnească în hohote de râs.

Thorne ar fi vrut să îi omoare pe toți. Unul câte unul. Din fericire pentru ei, își lăsase pistolul la castel. Dar probabil că în locul acela existau destule cuțite.

Ea se apropie un pic. Acum, cu fiecare răsuflare, el simțea parfumul ei de lămâie și trifoi. Într-un fel, îl calma, iar în altul, îl incita.

– Nu a fost ideea mea, murmură ea către podea. Văd că te-ai speriat. Îmi pare rău.

– Nu m-am speriat, răspunse el, sec.

Nu, el doar era gata de luptă. Iar ea trebuia să renunțe la acea expresie chinuită, dacă nu voia să îl vadă dând cu pumnul în pereți.

Fosbury, hangiul, care era și cofetar, ieși din bucătărie purtând un șorț brodat și ducând o tavă mare.

– Haideți, domnule caporal Thorne, chiar și dumneavoastră trebuie să mai petreceți uneori! Priviți, v-am pregătit un tort!

Thorne se uită la el.

Avea forma unui pepene și era acoperit cu glazură verde, pe care se vedeau scrise litere – urări de fericire, presupuse el –, dar era prea nervos și obosit pentru a le mai putea descifra. Peste toate frustrările lui, acea ultimă insultă la adresa demnității sale era suficientă pentru a-l înfuria.

– Are o muscă pe glazură, spuse el.

Fosbury se zbârli.

– Nu, nu are!

– Acolo. Uitați-vă mai de aproape. În centru.

Hangiul își înclină capul și se uită cu atenție la mijlocul tortului.

Thorne îl apucă de păr și îl împinse în jos, afundându-i fața în glazură. Hangiul își ridică privirea, clipind și bolborosind printr-o mască de spumă verde, dulceagă.

– Acum o vedeți? întrebă Thorne.

O bucată groasă de glazură pică de pe fruntea lui Fosbury și se lovi de podea cu un plescăit zgomotos. Întreaga încăpere amuți.

Cu toții se uitară, îngroziți, la Thorne.

„Ce e în neregulă cu tine?“ păreau să spună privirile lor terifiate. „Suntem prietenii și vecinii tăi. Nu știi cum să te bucuri de o petrecere?“

Nu. Nu știa.

Nimeni nu mai dăduse o petrecere pentru el până atunci, niciodată. Iar, din modul în care toată lumea se uita la el, era clar că nimeni nu ar mai fi îndrăznit să îi ofere una în viitor.

Apoi începu. Se auzi un sunet ușor, muzical, ce venea din direcția domnișoarei Taylor. Sunetul deveni din ce în ce mai puternic, până când deveni o adevărată cascadă.

Ea râdea. Râdea de el, râdea de tort, râdea de fața acoperită cu

glazură verde a lui Fosbury. Sunetele râsului ei melodios și natural se înălțau spre scândurile tavanului și vibrau prin coastele lui Thorne.

Înainte ca inima lui să își reia ritmul, toată lumea râdea. Chiar și Fosbury. Atmosfera sumbră se însenină, umplându-se de irizări de curcubeu. Petrecerea era din nou în toi.

La naiba! Dacă ar fi avut înlăuntrul lui ceea ce se cerea ca să o iubească, să îi ofere ce îi era ei de trebuință, ar fi revendicat-o pentru el și nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. Cât și-ar fi dorit ca ea să îl tachineze, să îi răspundă la sărut și să îl aducă înapoi din întuneric, să râdă, fericită, atunci când el își îngrozea prietenii! Să îl facă să se simtă, uneori, aproape om.

Dacă.

– Pentru numele Domnului! spuse ea, încă râzând din spatele mâinii cu care își acoperise gura. Cineva să îi aducă o cârpă bietului om!

O servitoare care chicotea îi dădu, peste tejghea, o cârpă, iar domnișoara Taylor luă tortul din mâinile lui Fosbury pentru ca acesta să își curețe fața.

Ea își vârî degetul în glazură, iar apoi își ațintи privirea la Thorne, în timp ce își sugea degetul.

– Delicios! Îi întinse bucata de tort. Vrei să încerci?

O, Doamne, nici un bărbat nu ar fi rezistat la așa ceva! Trebuia să ia măcar atât.

El întinse mâna – nu pentru a lua o bucățică de tort, ci pentru a o prinde pe Kate de încheietură. În timp ce ea îl privea cu ochii larg deschiși, el îi băgă degetul în glazură și și-l aduse la gură.

Supse glazura cremoasă și dulceagă de pe degetul ei, iar apoi supse bunătatea mult mai dulce care era vârful degetului ei, plimbându-și limba în susul, în josul și în jurul lui. În același mod în care i-ar fi savurat și sfârcul, sau miezul ascuns între picioarele ei.

Ea oftă ușor, iar el își imagină că în acel oftat exista o undă de plăcere. Dacă ar fi fost a lui, ar fi făcut-o să scoată acel sunet în fiecare noapte.

Îi eliberă mâna și spuse:

– Delicios, într-adevăr!

În încăpere răsună un strigăt puternic de bucurie.

Kate îi aruncă lui Thorne o privire dojenitoare. Obrajii ei erau la fel de roșii ca și haina lui.

El ridică din umeri, fără nici o intenție de a-și cere scuze.

– Este petrecerea noastră de logodnă. Le-am oferit ceea ce doreau să vadă.

Un pic mai târziu, Kate se așeză la o masă retrasă, împreună cu Thorne și cu familia Gramercy. Bucăți de tort pe jumătate mâncate erau așezate în fața lor, pe farfurii.

Lui Kate îi era greu să urmărească conversația – nu numai pentru că taverna devenise mai gălăgioasă după două rânduri de băuturi, dar mai

ales pentru că gândurile ei erau absorbite de o anumită limbă.

Limba lui.

În ziua aceea, se familiarizase foarte mult cu limba lui. Era agilă, impertinentă, și avea obiceiul de a ajunge în locuri în care ea nu se aștepta. Iar atunci când el nu o folosea pentru a articula cuvinte dure, limba lui îi provoca lui Kate o cantitate nemăsurată de plăcere.

Dar în acel moment limba lui era obosită, poate, din cauza eforturilor de peste zi. Kate ajunsese la acea concluzie pentru că el nu și-o folosea. Deloc. De cel puțin jumătate oră, Thorne stătea la masă fără să scoată măcar un cuvânt.

– De ce nu ne povestești cum l-ai cunoscut pe caporalul Thorne? propuse mătușa Marmoset.

Kate aruncă o privire nervoasă în direcția lui Thorne.

– O, nu, este o poveste plictisitoare!

Harry își ridică paharul de vin.

– Nu poate fi un subiect mai plicticos decât administrarea proprietății și agricultura, și numai asta auzim de la Evan.

Pe sub masă, în poală, Kate își trosni degetele. Nu avea nici o șansă să încropească o poveste plauzibilă despre curtat. Nu voia deloc să îi mintă pe cei din familia Gramercy, iar prezența taciturnă a lui Thorne nu ar fi făcut decât să submineze orice poveste de dragoste ar fi reușit ea să născocească.

– A trecut atât de mult timp, un an întreg! spuse ea. Sincer vorbind, nici nu cred că îmi pot aminti momentul și locul primei noastre…

– A fost aici.

Răspunsul veni din partea lui Thorne. Oracolul cel tăcut vorbise! Surpriza generală fu atât de mare, încât vesela zornăi pe masă.

Chiar mai surprinzător de-atât era faptul că se părea că el avea mai multe de spus.

– Vara trecută, am venit la Spindle Cove împreună cu lordul Rycliff, pentru a ajuta la formarea miliției locale. În prima noastră zi în sat, am intrat aici, la ceainărie.

Lordul Drewe se uită de jur împrejur.

– Am crezut că asta este o tavernă.

– Pe atunci era ceainărie, explică Kate. Se chema Blushing Pansy. Dar, începând cu vara trecută, a devenit Bull and Blossom. Parțial ceainărie, parțial tavernă.

– Povestește mai departe, îl îndemnă mătușa Marmoset. Ai intrat în ceainărie și…

– Și era într-o sâmbătă, continuă Thorne. Toate doamnele erau adunate la întâlnirea săptămânală.

– O, spuse Lark cu entuziasm, înțeleg încotro se îndreaptă povestirea! Domnișoara Taylor cânta la pian. Sau la harpă.

– Da, cânta.

– Ea cântă?

Drewe se uită la Kate.

– Trebuie să te auzim și noi.

– Cântă foarte rar, spuse Thorne. Cel mai adesea, o acompaniază pe câte una dintre elevele ei. Dar în acea primă zi, cânta ea.

Cu ochi visători, Lark își sprijini bărbia în palmă.

– Și chiar acolo, în acel prim moment, ai fost străfulgerat de vocea ei celestă și de rara ei frumusețe.

Kate se rușină.

„Celestă?“

Lark exagera mult prea mult. Cu siguranță că el urma să se împotrivească unei astfel de descrieri.

Thorne își drese vocea.

– Ceva de genul acesta.

Lark suspină:

– E atât de romantic!

Dintre toate cuvintele pe care Kate nu se așteptase să le audă spuse la adresa lui Thorne, „romantic“ era primul de pe listă. Urmat de unele precum „vorbăreț“, „elegant“ și „băiat din corul bisericii“. Însă trebuia să recunoască faptul că el, fără să recurgă la minciuni, reușea admirabil să își facă povestea să sune credibil. Probabil că se temuse că ea ar fi putut să se dea de gol, cu toată bâlbâiala ei ezitantă pe marginea subiectului.

– Cu ce era îmbrăcată? întrebă lordul Drewe.

Vorbele lui sunau a chestionar și nu a întrebare prietenoasă, de parcă nu ar fi crezut că Thorne spunea adevărul.

– Lord Drewe, a fost acum un an, interveni Kate cu delicatețe, încercând să devieze subiectul. Era norocoasă că ea și Thorne progresaseră atât de mult fără să facă vreo eroare. Nici măcar eu nu mai știu ce purtam.

– Alb. Thorne îl privi pe lordul Drewe peste masă. Purta o rochie de muselină albă. Și un șal indian, brodat cu păuni. Avea părul prins cu panglici albastre.

– Este adevărat? o întrebă Lark pe Kate.

– Dacă… dacă el spune asta, cred că așa este.

Kate se chinuia să își ascundă surprinderea. Își amintea de acel șal. Fusese împrumutat de la domnișoara Lange. Aceasta din urmă, fiind supărată pe soțul ei, care i-l dăruise, i-l împrumutase lui Kate pe tot parcursul verii trecute. Dar Kate nu își imaginase că Thorne ținea minte așa ceva. Cu atât mai mult să își amintească de panglicile albastre din părul ei.

În timp ce servitoarea lua de pe masă paharele goale, Kate se uită pe furiș la Thorne. Oare fusese cu adevărat impresionat de ea în acea zi, așa cum spusese Lark?

– Deci el a pus ochii pe tine chiar aici, în ceainăria din Spindle Cove, spuse Lark, dramatic. Și a știut pe loc – trebuia să fii a lui.

Obrajii lui Kate ardeau de rușine.

– Nu a fost chiar așa, spuse ea.

– Nu știi nimic despre bărbați, gâsculițo, îi spuse Harry surorii ei. A trecut un an întreg. Caporalul Thorne este un om de acțiune. Doar uită-te la el. Dacă s-ar fi hotărât să o facă a lui, asta s-ar fi întâmplat cu mult mai devreme.

– Vedeți, el nu m-a plăcut, spuse Kate. Nu de la început. Poate că a nutrit o atracție superficială, dar nu a fost vorba de emoții. Se uită la el, peste sticlele de vin. Nu a simțit nimic pentru mine.

– O, nu aș crede asta! Mătușa Marmoset luă o nouă bomboană mentolată. Cred că te plăcea foarte mult, dragă. Și că s-a hotărât să nu dea curs acelei atracții.

Kate se uită la Thorne. Descoperi că și el se uita la ea cu o intensitate tulburătoare.

– Ei bine? îl întrebă Lark. A ghicit mătușa mea?

„A ghicit?“ îl întrebă și Kate pe mutește.

Kate nu știa ce răspuns să citească în acei ochi albaștri, dar deslușì că se întâmplau multe în spatele lor. Pentru un bărbat care pretindea că nu simțea nimic… acel „nimic“ era foarte profund.

– Domnișoară Taylor, îți ții noii prieteni numai pentru tine?

Kate reveni în prezent. Doamna Highwood stătea în spatele ei, însoțită de Diana și de Charlotte.

– Prezintă-ne, dragă, spuse matroana, cu un zâmbet forțat.

– Da, bineînțeles.

Kate se ridică, și la fel făcură toți bărbații de la masă.

– Lord Drewe, domnișoară Harriet, domnișoară Lark, mătușă Marmoset, permiteți-mi să vi le prezint pe doamna Highwood și pe fiicele ei, Diana și Charlotte.

– Am și o a treia fiică, spuse doamna Highwood cu glas scăzut, dar tocmai ce s-a căsătorit. Cu vicontele Payne de Northumberland.

Bătrâna se întoarse și făcu o mișcare ciudată, piezișă, cu evantaiul.

– Felicitări! spuse Lark zâmbindu-le matroanei și fiicelor ei. V-am văzut la pensiune, este o plăcere să fim prezentați cum se cuvine.

– Da, bineînțeles, spuse doamna Highwood. Ce onoare să avem o familie ca a dumneavoastră la Spindle Cove! Suntem dornici de societate în această vară.

Se întoarse încă o dată și repetă acea mișcare ciudată cu evantaiul.

– Alungați cumva o viespe? întrebă mătușa Marmoset.

– O, nu! Doamna Highwood aruncă o privire agitată către același colț al camerei. Nu s-a întâmplat nimic. Mă scuzați, vă rog, pentru un moment?

În timp ce Kate – și toți cei din familia Gramercy – se uitau, matroana se întoarse, merse doi pași, iar apoi își închise evantaiul și îl aruncă cu o asemenea forță, încât lovi un bărbat în cap, pe la spate.

– Muzica, mârâi ea pe un ton jos, amenințător. Acum!

Bărbatul începu să își frece capul, ofensat, dar luă o vioară și prinse să scoată din ea niște sunete scârțâitoare, încropind, astfel, o melodie de dans. Oamenii din încăpere se ridicară de pe scaune.

– O, priviți! spuse doamna Highwood, întorcându-se, cu un zâmbet inocent, către familia Gramercy. Se va dansa! Ce surpriză plăcută!

Kate clătină din cap, îngrozită. Bineînțeles că femeia aceea făcea tot ce îi stătea în putință ca să pună la cale un dans între fiica ei cea mare și Lord Drewe. Dar, în ceea ce o privea pe Diana, dansul nu era deloc o idee bună. Ultima dată când dansase cu un lord în acea tavernă, ea suferise o serioasă criză de astm.

– Lord Drewe, sper că ne veți onora cu un dans, spuse doamna Highwood. La Spindle Cove veți găsi mereu partenere drăguțe.

Tușind cu subînțeles, o înghionti pe Diana să facă un pas înainte.

Kate începu să intre cu adevărat în panică. Nu știa cum să oprească asta. Chiar dacă nu era deloc interesat de Diana, Lord Drewe nu ar fi umilit-o printr-un refuz. Iar ea era prea timidă și drăguță ca să își contrazică mama în public.

Kate îi aruncă lui Thorne o privire exasperată. Probabil că el înțelesese ce se întâmpla. Și, spre deosebire de cei implicați în acea scenă, nu era genul de om pe care eticheta să îl împiedice să ia măsurile pe care le credea de cuviință.

Stând bine înfipt pe picioare, îi strigă violonistului:

– Fără dans în seara asta!

Muzica se stinse rapid, tânguitor. Toți invitații scoaseră un murmur de dezaprobare. Încă o dată, Thorne reușise să distrugă spiritul petrecerii.

Numai Kate știa adevăratul motiv. Era ceva bun în el. O bunătate primară, nemodelată, fremătând adânc în inima lui. Dar nu avea farmecul sau manierele cu care să o controleze. Acea bunătate erupea periodic, ca un vulcan, surprinzând pe oricine se afla în preajmă. Fie că era vorba de vecini pe care îi împiedica să danseze, sau de fete nemăritate, înlăcrimate, pe care le săruta în poienițe.

Își amintise culoarea panglicilor pe care ea le purtase în ziua în care o văzuse pentru prima dată. Iar, vreme de un an întreg, ea fusese oarbă la adevărata lui natură.

– Bineînțeles că nu putem dansa, spuse Diana, instaurând pacea cu ajutorul unui zâmbet. Cum de ne-am putut gândi la asta când încă nu am închinat un pahar în cinstea fericitului cuplu?

– Exact, spuse cineva. Trebuie să se țină un toast!

Așezat în spatele barului, Fosbury ridică un pahar.

– Voi rosti eu câteva vorbe, în calitate de gazdă. Nu cred că aș exagera dacă aș spune că această logodnă a venit ca o adevărată surpriză pentru toată lumea din Spindle Cove.

Kate se uită la lordul Drewe, îngrijorată că el ar fi putut să suspecteze că ceva nu era în regulă.

Fosbury continuă:

– Timp de un an, cu toții i-am privit pe aceștia doi situându-se la poli opuși ori de câte ori era vorba de vreo neînțelegere sau ceartă. Sunt convins că domnișoara Taylor l-a diagnosticat pe caporalul Thorne ca având o piatră în loc de inimă, precum și bolovani în cap.

Un val de râsete străbătu mulțimea.

– Și, luând în considerare faptul că suferă de astfel de infirmități, continuă hangiul, ridicându-și paharul în direcția lui Thorne, cine ar fi crezut că va face o alegere atât de inspirată?

Omul îi zâmbi lui Kate.

– Ținem cu toții foarte mult la tine, draga mea. Cred că vorbesc în numele întregii miliții atunci când spun că nu am renunța la tine în favoarea unui bărbat care să fie mai puțin demn de tine decât caporalul Thorne. Sau a unuia care să fie mai puțin capabil de a ne chema în fața Curții Marțiale!

– Just!

Toată lumea râse și gustă din băutură, iar afecțiunea colectivă din cameră îi puse lui Kate un nod în gât. Dar o altă emoție o făcu să simtă un junghi în piept.

Fosbury avea dreptate. În ultimul an, ea îl ofensase pe Thorne în mod sistematic, atât pe față, cât și pe la spatele lui, deși cel mai impertinent gest al lui fusese acela de a o ignora. Dar întâmplările din acea seară o făceau să creadă că toată nepăsarea afișată era modalitatea lui neîndemânatică de a încerca să o trateze cavalerește.

Iat-o înconjurată de prieteni – și, posibil, de membri ai familiei – care o credeau îndrăgostită de acel bărbat. Logodită și urmând a se căsători cu el. Dar, în realitate, ea știa că nu îl tratase bine.

Thorne îi spusese că el nu avea sentimente pentru ea – deci, ea nu avea ce să îi rănească –, dar nimeni nu putea fi cu totul lipsit de emoții. Iar dacă sub toată acea bruschețe a lui mocnea bunătatea…

Ce fel de inimă se ascundea sub acele gesturi înverșunate de respingere?

Îl privi din nou: mâinile încrucișate, fața împietrită, privire de gheață. Era o armură în carne și oase. Dacă asculta cu atenție, ea l-ar fi putut auzi cum scârțâia când mergea.

El nu ar fi renunțat de bunăvoie la nici un secret. Dacă voia să știe ce era cu adevărat în sufletul acelui bărbat, Kate ar fi trebuit să îl taie și să se uite înlăuntrul lui. Iată o întreprindere periculoasă, iar o tânără doamnă deșteaptă și rațională – o „Kate“ – s-ar fi întors din drum și ar fi fugit în direcția opusă.

Dar, pentru el, ea nu era o „Kate“. O numise „Katie“. Iar Katie era o fată curajoasă, chiar și atunci când se confrunta cu temeri atât de mari.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!“

Da. Trebuia să fie.

Capitolul 10

– Trebuie să spun că este cu adevărat dezamăgitor. Nu are nici un falus.

– Cum? întrebă Kate râzând.

De îndată ce ajunseseră la locul pentru picnic, Harry își vârî un trabuc între dinți, iar apoi, cu mâinile în șold, contemplă imensa pantă verde care se afla la o depărtare de câteva pășuni.

– Nici vorbă să aibă falus! Ea suflă un nor de fum. Iar eu am avut așteptări atât de mari, având în vedere că i se spune Bărbatul cel Lung!

Kate și Lark schimbară o privire amuzată. Amândouă se întoarseră ca să privească silueta enormă a unui bărbat, gravată în stânca calcaroasă. Străvechea formă de om se întindea peste întreaga pantă, cu liniile ei albe ieșind în evidență pe fundalul verde.

– Eu și Ames am mers să vedem gravura Cerne Abbas din Dorset, continuă Harry. Gigantul înfățișat pe dealul acela este un păgân magnific. Pe fața lui se vede o grimasă îngrozitoare, iar în mână ține o măciucă mare și noduroasă. Nu mai vorbesc de monumentala erecție!

Lordul Drewe se încruntă.

– Fii serioasă, Harriet! Ajunge cu discuția despre falusuri! Nu înțeleg de ce vă pasă, ție și lui Ames.

Harry se uită la fratele ei.

– Am făcut o apreciere din punct de vedere artistic. Arătă spre străvechea formă care se contura pe deal. Ceea ce se vede acolo este doar un contur. Fără nici o expresie facială. Destul de rigid și de serios, nu-i așa? Și limitat, închis între acele două linii.

– Cred că sunt testicule, sugeră Kate. Și poate că asta este o compensație. Îi lipsește erecția monumentală, dar are două testicule impresionante.

Harry își scoase trabucul din gură și se uită la ea, șocată.

– Vai, domnișoară Kate Taylor!

Kate trecu printr-un moment de chin. La ce se gândise, oare, depășind normele bunei-cuviințe și vorbind atât de deșănțat! Cei din familia Gramercy erau aristocrați. În cel mai bun caz, ea era ruda lor cea

săracă, iar în cel mai rău, o străină. Doar pentru că Harry putea face glume scandaloase, nu însemna că și ea trebuia să facă la fel.

Harry se întoarse spre fratele ei.

– Îmi place de ea. O păstrăm.

– Oricum rămâne, fie că îți place, fie că nu.

– Cred că este corect, spuse Harry. Dacă decența ar fi fost o condiție pentru a face parte din această familie, Bennett ar fi trebui să fie exilat acum mulți ani.

Kate răsuflă ușurată. Nu înceta să se minuneze la gândul că putea fi parte din asta. Acel grup de oameni nesăbuiți, nepoliticoși, excentrici! O plăceau.

Ce bine ar fi fost dacă Thorne li s-ar fi alăturat! Acea siluetă păgână săpată în dealul din depărtare era un participant la conversație mult mai activ.

Thorne se separase de grup sub pretext că îl lăsa pe Badger să se joace prin poiană. Uitându-se mai bine, Kate crezu că cei doi erau ocupați cu exerciții de dresaj. Cu toate acestea, nu putea înțelege pentru ce anume îl antrena Thorne pe Badger, fiindcă era distrasă de mișcarea coapselor celui dintâi – ori de câte ori el se apleca pentru a lăuda sau a corecta cățelul.

Nu îi atrăgea atenția numai fermitatea lui fizică. Și caracterul lui era la fel de ferm. Kate îl cunoștea de multă vreme ca fiind hotărât și inflexibil, dar, de la petrecerea lor de logodnă încoace, ea începuse să întrevadă însușirile pe care le ascundea tăcerea lui: răbdare, încredere în sine, constanță. Asemenea calități nu cereau să fie recunoscute în gura mare. Pur și simplu… existau, așteptând să fie observate.

De o vreme încoace, ce mai mare plăcere a ei era să îl observe pe Thorne. Și, pe măsură ce o făcea, tânjea să afle tot mai mult.

– Ei bine, priveliștea asta este foarte bună pentru locul nostru de picnic, spuse mătușa Marmoset, alăturându-li-se. Mă bucură să am în fața ochilor imaginea unui bărbat bine făcut.

– Se numește Bărbatul cel Lung din Wilmington, mătușă Marmoset, spuse Lark, care scria de zor în jurnalul ei.

– Ce ciudat! Aveam impresia că îl cheamă „Caporalul Thorne“.

Mătușa Marmoset veni și își vârî mâna în buzunarul lui Kate.

– Draga mea, ține-te de asta. Fă-o cât poți de zdravăn!

Kate se înroși.

– Nu știu la ce te referi.

– Ba da, știi. Avem gusturi similare.

Bătrâna își retrase mâna, lăsând buzunarul lui Kate ciudat de greu. Plin cu bomboane mentolate, presupuse aceasta din urmă.

– Amintește-ți de ceea ce ți-am spus, șopti mătușa Marmoset. Puternic. Copleșitor, la început. Dar, cu puțină muncă, ajungi la dulceață.

Kate se porni pe râs.

– Ajung să te ador, mătușă Marmoset. Chiar dacă nu ești mătușa mea cu adevărat.

În cursul ultimelor zile, Kate începuse să înțeleagă relațiile dintre membrii familiei Gramercy. Știa că, în seara în care se cunoscuseră, Harry îi promisese în glumă să îi deseneze o schemă. Și chiar i-o desenase, în secret. Mătușa Marmoset, sora mamei lui Evan, venise să locuiască împreună cu familia după ce tatăl lor se îmbolnăvise. Astfel, bătrâna nu era o Gramercy și nu avea nici o legătură de sânge cu Kate. Dar asta nu părea să reducă eforturile mătușii Marmoset de a o primi cu căldură, cu umor și cu multe bomboane mentolate.

Toți cei din familia Gramercy se integraseră în viața din Spindle Cove. Drewe avusese dreptate atunci când spusese că satul era un rai pentru domnișoarele care nu țineau la convențiile sociale – iar Harry, Lark și mătușa Marmoset se încadrau, cu siguranță, în acea categorie. Împreună cu celelalte doamne, ele se bucurau, deja, de obișnuitele activități: plimbări în aer liber, băi de mare, confecționarea decorațiunilor pentru târg.

Dar în acea zi familia se decise să iasă la o plimbare – nu numai pentru a satisface curiozitatea lui Harry cu privire la Bărbatul cel Lung, dar și pentru a petrece un pic de timp împreună. În sat, încă păstraseră secretul asupra unei posibile relații de rudenie cu Kate. Însă acolo, în mijlocul naturii, puteau vorbi liber.

Ezitând, Kate se apropie de lordul Drewe. Ca întotdeauna, prezența lui aristocratică și frumusețea lui pur masculină o intimidau. Doar că mănușile lui… o captivau. Erau de o nuanță de caramel aproape perfectă și îmbrăcau niște mâini elegante și îndemânatice.

– Aveți cumva vreo veste de la oamenii care se ocupă de treburile dumneavoastră?

Nu îi plăcea să fie indiscretă, dar știa de la Sally că, de când sosise la Spindle Cove, lordul primise câteva scrisori.

– Nici o informație de folos de la Margate, spuse el, cu regret. Nici o informație de nici un fel.

Kate își dori să se poată purta ca și cum ar fi fost surprinsă.

– Dar acum se cercetează împrejurimile de la Ambervale, reluă lordul. Oamenii mei încearcă să găsească servitori de pe vremea lui Simon. Poate ca vreunul dintre ei să își amintească de Elinor și de copil.

– Există o astfel de posibilitate, spuse Kate.

Una neînsemnată.

Lordul o atinse pe umăr cu vârfurile degetelor înmănușate, atrăgându-i privirea către el.

– Știu că nesiguranța este greu de suportat. Pentru noi toți. Lark, mai ales, s-a atașat foarte mult de tine. Dar astăzi ar trebui să ne bucurăm, pur și simplu, de această ieșire.

– Da, bineînțeles.

Pe platoul verde, doi servitori îmbrăcați în uniforme se chinuiseră să

ridice un pavilion de pânză, ce avea în vârf steguleţe roşii care fâlfâiau vesel pe fundalul albastru al cerului.

Familia Gramercy nu făcea nimic fără un pic de fast. Kate începea să înţeleagă asta. Din trăsuri, servitorii descărcaseră două coşuri mari de picnic, pline cu o grămadă de feluri de mâncare delicioase şi de dulciuri proaspăt preparate la Bull and Blossom. Chiar dacă masa de acum era doar un picnic, nu era câtuşi de puţin vorba de o simplă gustare rustică.

În timp ce ea şi Lark ajutau la despachetat şi aranjau nişte tarte cu gem pe o tavă, Kate realiză că avea de pus o întrebare la care schemele făcute de Harry nu îi dăduseră nici un răspuns, aşa că o întrebă pe Lark:

– Cine este această Ames despre care tot vorbeşte Harry? O altă verişoară? O prietenă de familie?

– Nu, răspunse Harriet, auzindu-le. Nu este o verişoară şi cu siguranţă că nu este o prietenă.

– Ei, Harry, zise Lark. Doar pentru că voi două aţi avut o mică dispută…

– O mică dispută? o luă în derâdere mătuşa Marmoset. Mai degrabă o recreare a bătăliei de la Trafalgar – mai puţin partea cu apa –, cu farfurioare şi cești de ceai aruncate pe post de ghiulele.

– Atunci, probabil că Ames l-a jucat pe lordul Nelson, spuse Harry. Fiindcă, pentru mine, ea a murit de-atunci.

„Ea?“

Kate se gândise tot timpul la un bărbat.

Lark suspină şi îi spuse în şoaptă:

– Pe când eu şi surorile mele eram mai tinere, domnişoara Ames a fost domnişoara noastră de companie, plătită. Iar acum… este pur şi simplu companioana lui Harriet. Companioana ei de viaţă.

– Ooo…, murmură Kate.

Iar după ce pătrunse mai bine înţelesul spuselor lui Lark, scoase un nou oftat.

– Ştiu că nu este foarte obişnuit, spuse Lark. Dar, în această familie, nimic nu este. Eşti foarte scandalizată?

– Nu, nu… foarte.

Deşi informaţia lămurea o serie de aspecte care o nedumeriseră pe Kate.

– Dar cum rămâne cu toate acele logodne? Şi cu duelurile în care a luptat lordul Drewe?

– Harriet şi-a dat toată silinţa pe durata sezonului, şi i-a plăcut drama creată de pretendenţii care se băteau pentru atenţia ei. Dar nu a putut merge până la capăt şi nu a vrut să se căsătorească, explică Lark. În tot acel timp, inima ei era la domnişoara Ames. Nu lăsa vorbăria ei să te inducă în eroare. Îşi sunt devotate una alteia. Au mai avut momente de separare, dar, în timp, le-au depăşit.

– Am auzit, spuse Harry. Şi te înşeli, Lark. De data asta, am terminat-o. Dacă eram cu adevărat partenere, aşa cum spui tu, m-ar fi lăsat să o

însoțesc în Herefordshire.

Lark își întoarse capul.

– O, Harry! Știi că familia domnișoarei Ames nu este la fel de înțelegătoare precum familia noastră.

Puține familii erau, se gândi Kate.

– Știu foarte bine. Se poartă îngrozitor cu ea. Harry lovi stâlpul cortului cu un deget de la picior. Mereu au fost așa, altfel nu trebuia să fie domnișoară de companie de la bun început. Dacă Ames m-ar fi lăsat să merg cu ea, aș fi protejat-o.

– Sunt convinsă că îi lipsești foarte mult, spuse Lark.

Harry se uită la orizont și suspină, zicând:

– Plec la plimbare. Poate că falusul Bărbatului celui Lung este incredibil de mic și este vizibil numai de-aproape.

În timp ce Harry o pornea de-a lungul pășunilor, mergând cu pas larg în fusta-pantalon, Kate o privi puțin întristată. Suferea, evident, să fie despărțită de cineva pe care îl iubea.

Și ceea ce o făcea pe Harry să sufere o făcea și pe ea. Kate ajunsese să țină cu adevărat la acei oameni. Acum ar fi fost devastată dacă i-ar fi pierdut.

Ca și cum știa că trebuia să o înveselească, Badger veni de pe pajiște, alergând. Atacă fusta lui Kate cu lăbuțele lui murdare, apoi mirosi toate răcoritoarele și o asaltă cu săruturile lui reci și drăgăstoase.

Imediat apăru și Thorne, dar el nu îi oferi lui Kate nici săruturi, nici îmbrățișări. O adevărată dezamăgire!

Mătușa Marmoset o mângâie pe Kate pe umăr și spuse:

– În direcția aceea se află o biserică pitorească. Am observat-o în timp ce veneam aici, dar nu i-am reținut numele. Fii drăguță, Kate, și satisfă-mi curiozitatea. Caporale Thorne, adăugă ea, însoțește-o, te rog.

Kate zâmbi și se ridică în picioare, bucuroasă de acea scuză care îi fusese oferită pentru a se putea plimba. Băgă în buzunar câteva bucăți de plăcintă pentru Badger, și toți trei porniră de-a lungul câmpului, în direcția bisericii.

Imediat ce nu mai puteau fi auziți, Kate spuse cu blândețe:

– Ai putea încerca să fii un pic mai sociabil.

El răspunse pe un ton răgușit:

– Nu sunt niciodată sociabil.

Destul de adevărat, se gândi ea.

– De ce îi antipatizezi atât de mult pe cei din familia Gramercy?

– Am grijă de tine. Se uită peste umăr la grupul celor care erau la picnic. Ceva nu este în regulă cu acești oameni.

– Sunt neobișnuiți, îți pot garanta asta. Dar este vorba numai de excentricitate. Este ceea ce îi face atât de amuzanți, de interesanți și de adorabili. Este ceea ce îmi dă speranțe că mă vor accepta și mă vor iubi. Prețuiesc legăturile de familie mai presus de scandal și de convenții. Nu văd nici un motiv de suspiciune doar pentru că ei sunt un pic ciudați.

– Eu văd. Nu am încredere în ei sau în povestea lor.

– De ce nu? întrebă ea, rănită.

Cu cât devenea mai agitată, cu atât mergea mai repede. Deja se grăbeau spre biserică, iar Badger fugea pentru a ține pasul.

– Pentru că nu crezi că este posibil să fiu rudă cu lorzi și cu doamne din înalta societate? Thorne se opri, se întoarse și o fixă cu o privire intensă. Dacă nu mi-aș fi petrecut ultimul an gândindu-mă la tine ca la o domnișoară din lumea bună, crede-mă că lucrurile ar fi stat cu totul diferit între noi.

Fața ei luă foc. Și alte părți ale corpului i se încălziră. De câteva zile nu mai stătuseră atât de aproape unul de celălalt, nici el nu îi mai vorbise atât de direct, iar acum…

Era atât de uluitor, încât durea.

Kate băgă acum de seamă că, pentru un bărbat nemanierat și lipsit de grație, el avea o ținută impecabilă, fie că era îmbrăcat în uniformă, fie în îmbrăcămintea civilă pe care o purta în ziua aceea – pantaloni bufanți și o haină simplă, închisă la culoare, care îi cădea foarte bine pe umerii lați. Hainele nu erau pretențioase, ci doar riguros așezate pe el, ca și cum nu îndrăzneau să i se șifoneze pe trup. Nici un nasture nu era atât de îndrăzneț încât să iasă din rând. Cizmele străluceau de lustruite ce erau.

Iar fața lui… Trecuse aproape o săptămână de când Thorne o adusese înapoi de la Hastings și, de fiecare dată când se uita la el, Kate tot îi descoperea frumusețea inexplicabilă și de nesuportat.

– Chiar trebuie să faci să fie atât de greu? întrebă ea. Probabil că știi că sunt foarte tensionată din pricina familiei Gramercy. Au fost atât de drăguți cu mine! Vreau să fiu deschisă și onestă, însă, cu toate astea, îmi este teamă să îmi fac prea multe speranțe. Nu știu cum să mă port cu ei, iar asta este suficient de dificil și fără să mă mai simt derutată din cauza ta. Sunt trasă în prea multe direcții.

– Eu nu te trag nicăieri. Sunt îndeajuns de aproape ca să am grijă de tine, fără să mă amestec.

– Bineînțeles că te amesteci. O faci până și atunci când respiri, hărțuitorule. Nu pot să te ignor, Thorne. Niciodată nu am reușit să te ignor, nici măcar pe vremea când nu te plăceam. Am ajuns să fiu ca o păpușă în mâinile tale, pendulând la fiecare mișcare a ta și la fiecare cuvânt. Acum mă ignori total, iar apoi… te uiți la mine în felul în care o faci și acum. De parcă ai fi o fiară flămândă, iar eu aș fi…

El își încordă maxilarul.

Ea înghiți în sec și termină fraza șoptind:

– De mâncare.

El respiră prelung, măsurat. O demonstrație impresionantă de stăpânire de sine.

– Ei bine? întrebă ea. Nu poți nega. Este ceva între noi.

– Nu este încă îndeajuns de mult între noi, iar acesta este pericolul.

Nu ai o rochie decentă în garderoba ta? Pentru numele Domnului, uită-te la rochia pe care o porți!

Ea aruncă o privire în jos. Pentru ieșirea la picnic, se îmbrăcase în cea mai bună rochie de plimbare a ei, una dăruită de o prietenă care nu mai voise să o poarte. Rochia era de mătase de un alb îndeajuns de discret, iar mânecile, destul de lungi pentru vară. Dar, din direcția privirii lui, ea înțelese că Thorne se referea la rândul de panglici din față, de pe corsaj, care legau o bucată de dantelă albă, destul de subțire. Totul făcea parte din modelul rochiei, bineînțeles, dar panglicile și dantela erau cusute în așa fel încât să creeze iluzia că doar câteva panglici stăteau între o decență timidă și dezgolire.

– Ești ca un cadou, zise el cu glas adânc, ca un dar aranjat în întregime pentru altcineva. Nimeni nu se poate uita la tine fără să se gândească să dezlege acele panglici, una câte una.

– Sunt panglici false, se bâlbâi ea. Sunt cusute împreună.

Thorne nu își luă privirea de la corsajul ei, ci își continuă cercetarea. Făcând o strategie pe care, în cele din urmă, i-o împărtăși și ei:

– Aș putea să le rup cu dinții.

„Și apoi ce?“ își dori să întrebe o parte naivă a ei.

Stăteau așa, uitându-se unul la altul, fără să își vorbească, respirând greu. Și imaginându-și mult prea multe.

În cele din urmă, Badger îi adulmecă ghetele lui Kate, nerăbdător să continue plimbarea. Nu puteau sta toată ziua acolo, uitându-se unul la altul, indiferent de cât de înviorător era să facă asta.

– Este doar atracție fizică, zise el în timp ce începea din nou să meargă. Va trece. În curând mă vei putea elibera.

Ar fi fost reconfortant să fie așa, dar Kate nu era convinsă.

– Trebuie să știu câte ceva despre tine, spuse ea în timp ce se apropiau de biserică. Lark îmi pune mereu întrebări despre tine. Despre noi. Și nu știu cum să răspund. Pentru început, când este ziua ta de naștere?

– Nu știu.

La auzul vorbelor lui, Kate simți un val de tristețe, dar apoi se consolă cu gândul că ea supraviețuise douăzeci și trei de ani fără să aibă o zi de naștere propriu-zisă.

– Dar culoarea ta favorită?

El aruncă o privire nepăsătoare la rochia ei.

– Gri.

– Fii serios, te rog. Suntem logodiți temporar, iar eu nu știu nimic despre tine. Nimic despre familia ta, povestea vieții tale, copilăria ta.

Iar după petrecerea lor de logodnă, Kate știa că el îi acordase destul de multă atenție.

– Nu este nimic de povestit.

– Nu poate fi adevărat. Am crescut la o amărâtă de școală de fete, dar chiar și eu am povești amuzante de când eram copil. Odată, era

rândul meu să fiu de ajutor la bucătărie și am decis să fiu creativă cu condimentele pentru supă. Am vărsat, din greșeală, întregul conținut al borcanului de piper în supă, și mi-a fost mult prea frică să recunosc. Apoi a venit ora cinei, și tot nu am putut spune un cuvânt. Nu voi uita niciodată cum i-am privit pe prietenii și pe profesorii mei în momentul în care au luat prima înghițitură de supă… Izbucni în râs. O, am dat de necaz rău de tot! Toată lumea a mers la culcare flămândă, bineînțeles. Drept pedeapsă, m-au pus să copiez versete din Vechiul Testament zile la rând.

Kate așteptă ca și el să scoată la iveală ceva povești hazlii din vremea copilăriei. Toată lumea trebuia să aibă măcar una. Toată lumea. Dar ea așteptă degeaba.

Înainte de a-i putea pune o altă întrebare, Badger deveni atent. Urechile lui mici și caraghioase se ridicară, cu vârfurile îndreptate în sus precum turlele gemene ale unei biserici.

Apoi le coborî și o luă la goană cu viteza fulgerului, îndreptându-se spre biserică.

– Badger, stai! strigă ea, fugind după cățel.

Thorne o urmă cu pași mărunți.

– Nu îl chema înapoi. Probabil că a simțit un iepure sau un șobolan. S-a născut pentru a fi vânător.

Câinele o zbughi spre curticica bisericii, ascunsă după clădirea principală. Evident că prada scăpă printr-o gaură a zidului de piatră. Badger se strecură prin crăpătură, dispărând din fața lor.

– Of, zise Kate, rămasă fără aer. Trebuie să dăm ocol.

– Pe aici!

Dădură repede ocol micului cimitir, până când ajunseseră la poarta de fier forjat. Thorne o deschise, iar Kate fugi pe lângă el în curtea mărginită de ziduri înalte a bisericii, printre monumentele funerare vechi, dărăpănate, acoperite cu mușchi, precum niște dinți cariați.

– Badger! Badger, unde te-ai dus?

Kate merse de-a lungul unui rând de morminte, ghemuindu-se și privind cu atenție solul denivelat. Amintindu-și de plăcinta din buzunar, o scoase și o folosi pe post de momeală.

– Aici, dragule! Am o gustare foarte bună pentru tine!

Thorne ocoli lespedea unui mormânt și se opri în mijlocul curții bisericii. Fluieră.

După o scurtă pauză, Badger apăru, țopăind, de după ruinele unui mormânt.

– Slavă Cerului! A prins ceva?

Lui Kate îi era și frică să se uite.

– Nu. Dar a făcut bine să urmărească prada. Badger va alerga mai repede data viitoare.

În vocea lui se simțea cu adevărat mândria. Iar afecțiunea se vedea din modul în care îi mângâia ceafa și urechile. Trebuia să fi ținut la

cățel, în ciuda faptului că nega asta.

Avea mult mai multe de oferit decât lăsa să se vadă. Acum ea și el erau ascunși de familia Gramercy, de bârfele din Spindle Cove… de restul lumii. Asta era, poate, singura ei șansă să îl descopere.

– Spune-mi ceva, îl rugă ea. Care era profesia tatălui tău, sau numele fraților tăi. Povestește-mi despre casa în care ai copilărit. Despre un prieten sau despre muzica ta preferată. Orice.

El se ridică în picioare, iar fața i se înăspri.

– Pentru Dumnezeu, Thorne! Realizezi că nici măcar nu îți cunosc numele de botez? M-am chinuit să mi-l amintesc. Cu siguranță că cineva din sat l-a rostit, măcar o dată. Ar putea fi scris în registrul de conturi din magazinul lui Sally. Poate că l-a rostit uneori lordul Rycliff. Sau poate că a fost rostit la biserică. Dar cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât sunt mai sigură… nimeni altcineva din Spindle Cove nu îl știe.

– Nu este important.

– Bineînțeles că este. Îl apucă de mâneci. Tu ești important. Și trebuie să lași pe cineva să te cunoască.

Privirea lui se ațintă într-a ei. Thorne o țintui locului. Vocea lui deveni un mormăit stins:

– Nu mă mai hărțui!

Atunci când un bărbat puternic și impredictibil se uita la o fată în felul acela, toate instinctele ei i-ar fi spus să se retragă. El știa asta, și o folosea împotriva ei.

– Nu voi renunța, spuse ea. Vreau cu orice preț să îmi spui ceva.

– Bine.

El începu să vorbească pe un ton distant, complet lipsit de sentimente, ca și cum ar fi turuit un șir de comenzi militare sau o listă de cumpărături:

– Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Nu mi-am dorit asta niciodată. Pe când mama era mult prea tânără, el a lăsat-o însărcinată, ei doi nefiind căsătoriți, iar apoi ne-a abandonat pe mine și pe ea. Mama a devenit prostituată, și-a găsit un loc într-un bordel. Eu am putut dormi în pod, atât timp cât munceam pentru întreținerea mea și nu eram văzut de clienți. Nu am mers niciodată la școală. Nu am învățat niciodată o meserie. Mamei a început să îi placă ginul, și a început să mă urască pe măsură ce creșteam și semănam din ce în ce mai mult cu tatăl meu. Nu a pierdut nici un prilej să îmi spună că eram inutil, prost, urât sau toate trei. Dacă prindea ceva solid în mână, mă bătea ca să adauge încă un mesaj la celelalte spuse prin viu grai. Am plecat atunci când am avut ocazia și nici măcar o dată nu m-am uitat înapoi.

Kate nu putu să răspundă. Nu avea cuvinte.

– Iată! spuse el, luând bucata de plăcintă pe care ea o uitase în mână și aruncând-o cățelului, care aștepta. O poveste minunată de depănat la micul dejun!

Kate simți că propria tăcere își bătea joc de ea. Ceruse să afle

adevărul. Îl bătuse la cap pe Thorne ca să îi dea informații, iar acum îi dădea, de fapt, mână liberă ca să o îndepărteze.

Voia să poată rosti ceva.

„Spune ceva drăguț. Orice.“

– Eu…, începu ea, înghițind în sec, te găsesc insuportabil de frumos.

Thorne o privi insistent.

– Domnișoară Taylor…

– Ăsta-i adevărul. Cred că ești insuportabil, dureros de frumos. Nu mi-ai plăcut dintotdeauna. Rostea cuvintele fără să se mai gândească. Dar de când ne-am întâlnit la Hastings… uneori îmi este greu chiar și să mă uit la tine. Nu cred că te surprinde mărturisirea mea. Probabil că știi câte femei sunt atrase de tine.

El scoase un șuierat batjocoritor, după care spuse:

– Asta nu se întâmplă datorită frumuseții mele.

Kate tăcu, devenind dintr-odată conștientă de toate celelalte calități ale lui. De corpul lui puternic, de alura de comandant, de ferocele lui instinct de a proteja. De talentele care probabil că alimentaseră acele „povești“ la care se referise cândva, la magazinul Cu De Toate, Sally Bright.

– Sunt convinsă că femeile sunt atrase de tine dintr-o mulțime de motive, spuse ea. Dar eu pot vorbi doar în numele meu. Și cred că ești nespus de frumos.

El se încruntă.

– De ce spui asta? Nu am nevoie să aud așa ceva din gura ta.

– Poate că nu ai nevoie.

„Dar eu cred că ai.“

Kate nu avea cum să înțeleagă ororile prin care trecuse el pe câmpul de luptă, dar știa ce însemna să te simți un copil nedorit. Înțelegea ce însemna să fii considerat inutil și urât chiar de către persoana care trebuia să aibă grijă de tine. Știa cum fiecare remarcă aspră afecta încrederea în sine a unui copil timp de săptămâni, luni, ani. Vânătăile de pe piele treceau, însă insultele erau precum ploșnițele, adăpostindu-se în suflet.

Știa că era nevoie de multă tandrețe pentru a contrabalansa chiar și o singură insultă, și chiar și atunci – știa cum, adult fiind, ajunsese să evite complimentele, considerându-le nesincere sau spuse din milă. Cum ar fi putut să fie adevărate? Cuvintele urâte care i se adresaseră erau încă în sufletul ei, adânc înlăuntru, și rezistaseră trecerii timpului. Erau precum oasele din acel cimitir. Indiferent de cât de mult pământ se punea deasupra lor, indiferent de cât de multe flori se plantau peste morminte – oasele întotdeauna se aflau acolo, dedesubt.

Acele cuvinte odioase supraviețuiau chiar mai mult decât amintirea altor rele care i se întâmplaseră.

Kate știa toate astea. Și nu putea să îl vadă pe Thorne suferind, fără ca ea să facă ceva în scopul de a îl alina.

– Cred că ești insuportabil de frumos, repetă ea. Știu că ești modest, știu că ești mereu în gardă și că nu ai nevoie să auzi așa ceva. Dar eu trebuie să o spun. Așa că o fac.

Îl atinse pe obraz cu vârful degetelor. El tresări, iar mărul lui Adam i se mișcă în gâtlej.

– Încetează!

„Obligă-mă!“

Bucurându-se de entuziasmul nesupunerii, Kate îi trasă, cu mâinile, conturul feței, iar apoi îi mângâie, cu vârfurile degetelor, bretonul negru. Săgețile de gheață din ochii lui îi dădeau fiori.

Își lăsă privirea să alunece pe buzele lui, întrebându-se – nu pentru prima oară – cum de acele două linii posomorâte se puteau transforma în ceva atât de pasional și de fierbinte atunci când ei doi se sărutau. Îi atinse obrazul cu vârful degetului, acolo unde, dacă ar fi putut să fie convins să zâmbească, ar fi putut apărea o gropiță.

Își dorea foarte mult să îl vadă zâmbind. Își dorea să îl facă să râdă, prelung și zgomotos.

– Ești frumos, spuse ea.

– Asta este absurd!

– Dacă spun absurdități, trebuie să fie din vina ta. Acest unghi puternic al maxilarului tău, continuă ea plimbându-și vârful degetului peste el, face să mi se încâlcească gândurile, iar ochii tăi… În ei se găsește un puzzle pe care aș vrea să îl rezolv.

– Nu încerca. Nu mă cunoști.

Vocea lui era tăioasă, dar privirea îi era înfometată. Foame pură.

„Da!“

Kate se simți năpădită de un val de triumf. Începea să câștige teren.

– Știu că ai încasat un pepene pentru mine, spuse ea zâmbind. Este un început. Iar când mă privești așa cum o faci acum, abia mă recunosc. Mă simt femeie așa cum nu m-am mai simțit niciodată. Dar în același timp mă simt și fetișcană. Trebuie să mă abțin să fac ceva prostesc, ca, de exemplu, să îmi răsucesc părul sau să mă legăn. Cred ca asta este o dovadă clară că ești frumos, Thorne. Cel puțin, pentru o femeie.

Iar dacă ea avea dreptate – și acea strălucire din ochii lui era dovada unei dorințe adânc îngropate…

Kate se gândi că putea să trăiască împăcată cu gândul că era frumoasă doar pentru un singur bărbat.

El o apucă de talie, trăgând-o mai aproape. Acea mișcare surprinzătoare și puternică o făcu pe Kate să suspine. Crezu că el voia să o șocheze.

– Nu îmi este frică de tine, spuse ea.

– Ar trebui să îți fie frică de mine.

Thorne își înteți strânsoarea. În mai puțin de trei pași, o țintui cu spatele la zid. O perdea de ferigi și de iederă, verde și luxuriantă, îi încadra lui Kate părul și fața.

– Ar trebui să te temi de asta: în fiecare minut în care suntem în acest cimitir, riști să ți se compromită reputația. Riști să pierzi tot ceea ce ți-ai dorit cel mai mult.

Kate știa că el spunea adevărul. La doar câțiva metri mai încolo se aflau patru oameni care îi oferiseră conexiunea umană și dragostea familială la care visase de-a lungul anilor și pe care sperase neîncetat să o găsească. Familia Gramercy reprezenta ceea ce își dorea.

Și, cu toate astea, ea se afla acolo, cu el. Pe pământ sfințit, având doar morții drept companioni, prinsă într-o îmbrățișare complet nepotrivită. Își pierduse mințile cumva?

Poate că da.

Sau poate că descoperise altceva ce își dorise.

Oare între cele două idealuri ale ei exista o anume limitare? Oare o fată nu putea avea mai mult de o dorință?

Familia Gramercy o făcuse să se simtă acceptată. Dar Thorne o făcuse să se simtă dorită. Necesară. Pe când era mai tânără, nu avusese cum să știe că și-ar fi putut dori așa ceva.

– Ce mi-ai făcut? murmură ea.

– Nici măcar o frântură din ce aș vrea să îți fac.

Ea zâmbi. Iată încă o dovadă a acelui umor sec, dezarmant, al lui. O, în ce încurcătură nimerise! Să stoarcă emoție din acel bărbat era ca și cum ar fi stors miere dintr-o piatră. Dar o adusese atât de aproape, încât ea nu putea să reziste impulsului de a căuta mai mult.

„Nu te ascunde de mine“, își dori Kate. „Nu te retrage.“

– Ești frumos, murmură ea, dând cu dalta și ciocanul în piatră, sculptând cum se pricepea mai bine. Arătos. Atractiv. Remarcabil. Nobil. Cu un corp care îți dă fiori. Care induce extazul. Fru…

Sărutul lui o transformă într-o mincinoasă.

Îi spusese, voioasă, că nu se temea de el – dar asta fusese înainte ca buzele lui să le zdrobească pe ale ei. Înainte ca limba lui să îi invadeze gura. Pătrunzând adânc, iar apoi și mai adânc. Explorând, mângâind, cerând. Scoțând la iveală emoții pe care ea nu știa cum să și le controleze.

El gemu încet. Se mișcă înainte, apăsând-o cu corpul lui masculin, puternic, și se cufundară împreună în iedera ce acoperea zidul. Aerul deveni verde-închis pentru ea și fu înconjurată de lujeri plăpânzi, care o zgâriau precum niște unghii mici. O făceau să se simtă dezlănțuită, parte a ceva mai mare decât ea, ceva elementar, natural și vechi în același timp.

Pe când se sărutau, mâinile lui puternice începură să hoinărească pe corpul ei, mângâind-o și revendicând-o în feluri care cu siguranță că erau greșite, dar pe care ea și le dorea la nebunie.

„Dacă aș fi fost o femeie cu mai multă experiență, oare unde ar fi trebuit să îl ating?“ se întrebă Kate. „Să îmi petrec brațele în jurul mijlocului lui? Să îmi vâr mâna pe sub haina lui, ca să îi pipăi pieptul

sculptural?“

Nu era atât de îndrăzneață. În schimb, îi atinse obrazul cu mâna, descoperind că era robust și simțindu-i asprimea care se datora bărbii un pic crescute, deși era abia ora prânzului. Își coborî mâna pe gâtul lui puternic, atingându-i cu vârful degetelor părul de la ceafă. Îl mângâie acolo, ușor. Pentru că oricine merita un pic de tandrețe, iar ea și-o dorea, la rându-i, atât de mult!

Ceea ce îi dădea el era ceva cu mult mai frust.

Thorne îi strânse coapsa, gemând, sărutând-o și strivind-o de corpul lui. Fiorul puterii o străbătu de îndată. O străpunse, atingându-i fiecare organ și electrizându-i simțurile în timp ce el îi explora gura.

Thorne mormăi o înjurătură în timp ce buzele lui îi coborâră pe gât, de parcă ar fi sărutat-o împotriva voinței lui, împotriva oricărei morale sau rațiuni. Ea se bucură de acea picătură de impietate. O excita să știe că acolo, între zidurile acelui mic cimitir, ea dărâmase zidul lui de apărare. El își pierduse orice simț al datoriei sau al reținerii, iar ea era responsabilă pentru asta.

Și apoi…

Și apoi era ceea ce îi făcea el.

Săruturile lui alunecară mai jos, pe partea stângă a gâtului, iar mâna lui dreaptă urcă mai sus de talie, cele două părând a fi destinate să se întâlnească într-un anumit punct. Acel punct ajutător, roșu, rotund, care se întărise și ieșea prin veșmintele ei, prezentându-se ca o țintă care dorea să fie descoperită.

„Ar trebui să opresc asta.“

Acea idee îi trecu prin minte doar ca să dispară repede, fără urmă.

Când mâna lui o mângâie peste sânul acoperit de rochie, ea aproape că leșină de plăcere și de ușurare. Palma lui îi strivi micul glob de carne, iar apoi degetul găsi vârful întărit al sfârcului, frecându-l înainte și înapoi într-o mod delicios. Corpul lui Kate pulsă de o durere adâncă și dulce. Thorne îi sărută pielea sensibilă de deasupra inimii ce bătea cu putere, apoi el îi împinse sânul mai sus, îngropându-și fața în carnea lui moale, caldă și feminină.

Cine ar fi crezut că acel bărbat rece și nemilos putea să facă un gest atât de tandru?

– Katie, gemu el, ard de dorință pentru tine!

Doar câteva cuvinte spuse cu voce răgușită, dar ele o făcură pe Kate să cugete că, venind de la un bărbat atât de taciturn, trebuia să fi făcut cât o grămadă de poezii. Atât de fierbinți, acele cuvinte. Atât de periculoase. Efectul lor fu incendiar.

Căldura viguroasă a dorinței lui o schimbă peste tot. Ciorapii o jenau. Îi voia dați jos. Între picioare, se umflă și începu să o doară. Cu fiecare respirație agitată, sânii îi puneau la încercare limitele corsajului. Se umflau, nerăbdători și tremurânzi, cerșind mai multe dintre mângâierile lui pricepute.

El își băgă degetul pe sub materialul corsajului și urcă până la umăr, desprinzându-i rochia suficient cât să alunece de pe el. Cu degetul mare, trase în jos bordura decolteului, în timp ce continua să îi sărute gâtul și să i-l sugă ușor.

Era pe cale să îi atingă sânul dezgolit.

Ea avea să îl lase.

Urma să se întâmple. Curând.

„Te rog. Acum."

El îi sărută buzele, în timp ce degetele pătrunseră pe sub corset, cuprinzându-i sânii. Ea îi gustă geamătul sumbru, senzual. Plăcerea era atât de intensă, încât Kate se desprinse de zidul acoperit de iederă, împingându-și coapsele în el fără să se gândească, iar pântecul i se întâlni cu ridicătura erecției lui tari, care pulsa.

„O, fir-ar să fie!"

Cineva ar fi trebuit să o anunțe pe domnișoara Harriet! Se găsea, până la urmă, o erecție monumentală la Wilmington.

El gemu în timp ce o săruta și îi frământa și mângâia carnea, tachinându-i sfârcul cu vârful unui deget. Rotindu-l sub atingerea lui, mângâindu-l în cercuri. Kate crezu că își ieșea din corp de plăcere.

– Trebuie… El întrerupse sărutul, gâfâind. Katie, vreau să te gust. Trebuie să te gust.

– Da, îl îndemnă ea. Da.

Thorne băgă o mână între ei, ajungând la panglica din capătul corsajului. Ea nu îl mințise mai devreme – panglicile de pe corsaj erau decorative, cusute una de alta.

Cu toatele, mai puțin una.

Kate îi văzu ochii mărindu-i-se în timp ce ea apucă marginea panglicii și o deznodă. Era ca și cum i-ar fi oferit niște cadouri neașteptate în același timp, de Crăciun și de ziua lui naștere. Și oricât de timidă se simțise vreodată din pricina sânilor ei mici și a sfârcurilor închise la culoare… orice stânjeneală îi dispăru într-o clipă atunci când își dădu rochia jos, expunându-se, în aerul rece, privirii lui fierbinți și flămânde.

Poate că nu era perfectă, dar lui îi plăcea ce vedea.

Cel puțin asta credea ea că însemna atunci când un bărbat șoptea:

– O, Doamne! Thorne dădu din cap, încă uitându-se, captivat, la sânii ei goi. Așa ceva nu se poate întâmpla, zise el.

– O, ba da! Se întâmplă!

Ea spera ca în curând să se întâmple mult mai mult.

– Nu mă folosesc de femei. Niciodată.

– Nu te folosești de mine.

– Și nu profit de fete inocente. Niciodată.

Ei, fir-ar să fie! Nu profita deloc, iar ea nu mai era o fetișcană. Oare ar fi ajutat dacă l-ar fi implorat?

Cu cât el amâna mai mult, cu atât i se întăreau ei mai tare sfârcurile.

Acum arătau precum niște boabe de zmeură care ieșeau din două cupe de budincă. Gata să fie devorate.

– Thorne! Ea se răsuci, apăsându-și sânul de mâna lui. Îmi trebuie… ceva.

Se uită în sus, ațintindu-și privirea într-a lui, iar vocea lui adâncă parcă se topi și se împrăștie peste pielea ei.

– Știu exact ce îți trebuie.

– Atunci, te rog! Îl trase de haină, încercând să îl aducă mai aproape. Te rog! repetă ea.

După o lungă ezitare, el îi trase mâneca înapoi peste umăr, iar apoi îi acoperi sânul.

– Ai nevoie de mai mult decât de un moment de plăcere furată, spuse el. Ai nevoie de grijă și de afecțiune. De blândețe și de dragoste. Cu mișcări sacadate, îi legă panglica la loc. Apoi se depărtă de ea. Ai nevoie de un alt soi de bărbat. De unul mai bun decât mine.

Capitolul 11

Nici nu se îndepărtă bine Thorne, cu vintrele palpitând de dorință neîmplinită, că domnișoara Lark Gramercy dădu buzna în cimitir.

Thorne se mută repede în spatele unei cruci de piatră, care era, în mod convenabil, înaltă până la brâu. Cu toate acestea, nu își putea masca respirația grea. Și nici Katie.

– O, aici sunteți amândoi, spuse Lark zâmbind. Pentru un moment, m-am îngrijorat că aveați cine știe ce întâlnire romantică. Nu aș vrea ca Evan să fie tentat să lupte într-un al șaselea duel. Tânăra râse. Cinci sunt impresionante, dar șase…? Încă un duel ar fi ceva mult prea previzibil.

Katie – domnișoara Taylor, se mustră el – își culese o frunză de iederă din păr în timp ce se îndepărta de zid, având obrajii și gâtul rozii.

– Am avut niște probleme, zise ea. L-am căutat pe Badger, care a fugit și a intrat în cimitir printr-o gaură din zid.

La naiba! Thorne scormoni cu privirea printre morminte. Cățelul lipsea din nou.

Ce netrebnic era! Nu numai că fusese cât pe ce să o pângărească pe domnișoara Taylor în cimitir și să îi distrugă perspectivele de bunăstare și de confort, dar neglijase și cățelul. Își trecu o mână prin păr, furios pe el însuși.

– Du-te cu domnișoara Lark, îi spuse el lui Kate. Îl voi găsi eu.

Oricum, avea nevoie de câteva momente ca să își poată domoli dorința.

Imediat ce plecară domnișoarele, el fluieră. Cățelul veni numaidecât, alergând.

Iar apoi Thorne își petrecu mai bine de un sfert de ceas citind inscripțiile de pe fiecare monument din cimitir, în ritmul lui extrem de lent. Ar fi avut timp și să se împrietenească cu toți acei oameni cărora le oferise un spectacol atât de indecent.

Patru rânduri de decedați din Wilmington mai târziu, vintrele lui se calmaseră, și era sigur că putea gândi din nou limpede. În timp ce pleca din cimitir, cu Badger mergându-i pe urme, își trecu mâinile prin păr.

Ce naiba făcea? Oare nu hotărâse să nu o mai sărute? Știa cum să

reziste dorinței pur fizice, dar dulceața ei… era o forță cum nu mai întâlnise înainte.

Dacă nu ar fi ales acel moment ca să se oprească… dacă domnișoara Lark ar fi venit câteva secunde mai devreme… Kate – domnișoara Taylor – ar fi fost surprinsă cu sânul afară din rochie. Și cu el acoperind-o cu trupul lui masiv și salivând peste ea precum un tânăr cuprins de patimi, care săruta pentru prima dată un sân de femeie.

Thorne vorbise serios atunci când îi spusese lui Kate că nu se folosea de femei. Faptul că crescuse într-un bordel îl făcea să disprețuiască bărbații care plăteau pentru plăcere. Iar plata unor bani nu era singura modalitate în care putea fi folosită o femeie. Văzuse bărbați care, pentru a se impune, își foloseau puterea, privilegiile, împrejurările care le erau favorabile și violența fizică.

Uneori – de prea multe ori –, toate acestea îl dezgustau de condiția lui de bărbat.

Dar era bărbat. Unul la fel ca toți ceilalți, cu dorințe vinovate și cu nevoi primare. Astfel că avea iubite – dar numai atunci când știa că relația ar fi fost satisfăcătoare pentru ambele părți, necomplicată și scurtă.

Nimic cu domnișoara Taylor nu ar fi fost simplu. Cât despre scurt…? Ei doi deja aveau o legătură ce se întindea de-a lungul unor decenii.

În acea zi fusese tentat să o folosească oricum. O, ea ar fi protestat, spunându-i că și-o dorise. Dar el știa ce își dorea ea cu adevărat de la viață. Și cu siguranță că cea mai mare dorință a ei nu era să se sprijine de gardul unui cimitir și să își ofere sânul unui condamnat primitiv și needucat. Dacă el ar fi cedat rugăminților ei și propriei lui dorințe, doar s-ar fi folosit de ea. Să se simtă mai puternic, mai influent.

Mai uman.

„Ești important“, îi spusese ea. „Trebuie să permiți cuiva să te cunoască.“

Când era vorba de emoțiile lui, nimeni nu putea trece de zidurile pe care el le ridicase. Adică, nimeni până la ea. Kate fusese lângă el de dinainte ca acele ziduri să fie ridicate. Și, deși ea nu își mai amintea fața sau numele lui, se pare că își amintea drumul prin rețeaua de tuneluri. Ea trecea cu lejeritate peste baricadele care îi țineau pe ceilalți la distanță și își făcea drum către centrul inimii lui.

Acolo unde pândeau toți demonii.

Trebuia să găsească o cale să o țină la distanță, înainte de a fi rănită. Deja el îi spusese prea multe despre trecut, și nu o putea lăsa să știe mai multe.

I-ar fi distrus viața.

Văzând ridicolul cort de picnic al familiei Gramercy, se opri în mijlocul miriștii și se uită insistent la acesta. Părea că oriunde se duceau acești oameni, își construiau propriul regat bizar – iar el era mereu în afara granițelor acestuia.

Badger stătea la piciorul lui, așteptând noi instrucțiuni.

Thorne îi aruncă, din buzunar, puțină carne uscată de vită, răsplătindu-i răbdarea.

Așteptase foarte mult pentru un asemenea câine de vânătoare. În timp ce nobilii creșteau ogari de rasă pură pentru sofisticatele lor partide de vânătoare, rasa Lurcher era o rasă obișnuită de câini de vânătoare – special crescuți pentru viteză, agerime și inteligență. Un câine bun din acea rasă putea vâna iepuri și păsări. Chiar și vulpi și căprioare.

Un câine precum Badger i-ar fi fost un companion foarte bun în teritoriile sălbatice din America. Câinele era din născare ascultător, rapid și nemilos în căutarea prăzii.

Domnișoarei Taylor nu îi păsa deloc de toate astea. Ea își frângea mâinile doar la ideea că Badger ar fi prins un șoarece de câmp.

Totuși, ea susținea că îl iubea pe Badger. Și pentru ce? Pentru nasul lui prea lung, ori pentru blana lui pestriță? Sau iubea cumva tendința cățelului de a-i roade lucrurile până când le făcea bucăți?

Cu cât se uita mai mult la Badger, cu atât pricepea mai puțin.

„Ce naiba vede la tine?“

„O, Badger, ce vedem noi la omul ăsta?“

În timp ce Kate se băgă în pat împreună cu Badger, găsi și scoase un ciulin ascuns în blana lui.

– Și ție îți place de el, îi spuse ea cățelului. Nu încerca să negi. Se vede că îți place. Ți se umezesc ochii ori de câte ori îți arată cea mai mică urmă de afecțiune, iar atunci când ești lângă el, ai tendința să scheauni. Oftă, prinzând în mâini botul conic al cățelului. Vrei să îți spun un secret? Mă tem că am aceeași reacție, și mă mai tem că asta se vede.

Badger începu să se joace cu o bucată de piele care atârna din cotorul cărții Sfaturile înțelepte ale doamnei Worthington pentru tinerele domnișoare.

– Haide, distruge-o, îl îndemnă ea. Mai sunt câteva sute acolo de unde vine aceasta.

Exemplare din acel volum despre regulile etichetei, insipid și dăunător, erau peste tot în sat – și foarte puține dintre ele mai rămăseseră în restul Angliei. Ca protectoare oficială a satului Spindle Cove, Susanna Finch – acum, Lady Rycliff – își stabilise drept misiune personală scoaterea din circulație a exemplarelor din Sfaturile înțelepte ale doamnei Worthington.

Badger era binevenit să le roadă pe toate, unul câte unul. Fiindcă acum lui Kate nu îi foloseau deloc sfaturile pentru o purtare cuviincioasă, demnă de o doamnă. Ea se prăbuși pe saltea și se uită în tavan, cedând tentației de a-și aminti.

Sfârcurile i se iviră pe sub cămașa de noapte. Cu fiecare respirație,

lenjeria subțire le excita și mai tare. Își dorea mâinile lui pe ele. Gura lui pe ele. Corpul lui deasupra, greu și puternic.

Își dorea să îi vadă privirea plină de dorință în ochii aceia de un albastru pal și își mai dorea să îi simtă dulceața sărutului.

„O, Thorne!“

Își puse o mână între sâni și se mângâie ușor în sus și în jos, antrenând în acea mișcare și muselina cămășii de noapte.

Dacă nu ar fi suferit el acel atac al conștiinței în cimitir!

Ei bine… trebuia să recunoască. Având în vedere momentul apariției lui Lark, era mai degrabă bucuroasă că Thorne se oprise.

Dar dacă el ar fi fost cu ea în momentul de față, nu ar fi trebuit să se oprească deloc.

Își descheie un nasture al cămășii de noapte. Apoi doi. Închise ochii și își aminti mirosul de verdeață, pământos, de iederă și ferigă, amestecat cu un miros mai masculin, de piele și de mosc. Își aminti atingerea bărbii lui abia crescute, așa cum o simțise cu pielea palmelor ei.

Mâna lui Kate alunecă pe sub cămașa de noapte, încercând să retrăiască experiența prin simțurile lui. Oare cum o simțise el?

Mătăsoasă, decise ea.

Atât de mătăsoasă! Precum un satin moale – sau precum palmele mănușilor ei din copilărie, subțiate de atâta purtat. Un pic elastică, precum un aluat de pâine, care îmbia degetele să frământe și să strângă. Pielea din jurul sfârcului… încrețită într-un mod amuzant. O rozetă de mătase foarte încrețită.

Răsuci sub deget acel mugur țuguiat, încercând să recreeze freamătul și plăcerea atingerii lui. Imaginându-și gura lui și limba pricepută, neastâmpărată.

Se simțea bine. Foarte bine.

Dar nicidecum la fel. Dacă învățase un lucru de-a lungul anilor, acela era că, indiferent cât își imagina, nu putea uita că era singură. Dacă voia să retrăiască acea exaltare intensă, nepermisă, trebuia să fie implicat și Thorne.

Oftă și își retrase mâna din cămașa de noapte, punându-și brațul deasupra capului.

În momentul următor, fu cuprinsă de o suferință puternică. Badger găsise ceva interesant de mirosit și de lins dedesubtul brațului ei.

– Oprește-te!

Kate râdea, gâdilată.

– Oprește-te, drăcușorule!

Badger își îngropă nasul rece în pliul cotului ei, scormonind și mirosind. Kate își puse o mână peste gură pentru a nu țipa. Era cea mai dulce și mai amuzantă tortură.

Îndată ce ea reuși să se întoarcă pe o parte și să restaureze ordinea, câinele sări din pat și începu să dea târcoale și să miroasă covorul.

Kate se ridică în capul oaselor.

„O, nu! O, nu, nu face asta!“

Ea sări din pat și își vârî picioarele într-o pereche de papuci. Înhăță capotul și îl îmbrăcă peste cămașa de noapte, strângând, grăbită, cordonul în jurul taliei.

– Așteaptă, dragă Badger! Mai ține-te încă un minut…

Luând câinele într-o mână și o lumânare în cealaltă, Kate deschise cu umărul ușa camerei sale și merse tiptil pe coridor. Era trecut bine de miezul nopții, așa că nu voia să trezească pe cineva.

După ce coborî scările, întredeschise ușa din față a pensiunii. În timp ce îl lăsă jos pe Badger, ea simți aerul rece pe piele și își strânse capotul în jurul gâtului.

– Haide, îl îndemnă ea pe cățel, împingându-l cu o mână. Fă-ți treaba și vino înapoi. Voi aștepta aici.

În timp de Badger o luă la goană prin grădina din față, pentru a-și găsi locul preferat, o lumină îi atrase atenția lui Kate.

Era o lampă care ardea la Bull and Blossom.

Ciudat.

Să fim înțeleși, Bull and Blossom era o tavernă, dar Spindle Cove era doar un sat… Fosbury închidea întotdeauna la ora nouă, sau cel târziu la ora zece. Viața satului începea când se crăpa de ziuă. Ce om stătea să bea la ora aceea?

Trebuia să fie Thorne.

Și pur și simplu trebuia să îl vadă.

Kate strânse din nou capotul, legându-l cât mai bine cu putință. Oricum, era întuneric. Nimeni nu putea vedea prea mult. Își stinse lumânarea, lăsând-o pe măsuța de la intrare. Apoi închise ușa în urma ei și se duse în grădină, chemându-l pe Badger lângă ea:

– Haide! Vom merge într-o aventură.

Un fior îi coborî pe șira spinării în timp ce traversa poiana întunecată, dar era oarecum liniștită de faptul că avea câinele lângă ea. Chiar dacă Badger nu era chiar adult, măcar ar fi putut speria un agresor.

Odată ajunsă la ușa vopsită în roșu a tavernei Bull and Blossom, puse mâna pe clanță și o încercă. Era descuiată.

Și vibra.

Își ținu respirația și ciuli urechile. Din interiorul tavernei răzbătea, stins, muzică de pian. Dar sunetele se auzeau ca și cum ar fi venit de departe.

Ele îi treziră lui Kate acele prime amintiri, începețoșate. În mintea ei, se afla din nou pe acel coridor lung, întunecos. Și acolo se auzea muzică de pian de undeva. De jos? În amintirea ei, simțea sunetele muzicii vibrându-i în călcâie. Picioarele o furnicară.

„Crini înalți, de catifea…“

Culoarul era strâmt și întunecat. Nesfârșit. Dar în întuneric se

distingea ceva albastru.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!“

Gâfâind, Kate se trezi din transă. Trase aer în piept. Degetele albe îi rămăseseră încleștate pe clanță.

Îl luă pe Badger cu o mână, apoi deschise ușa și intră.

Rămase surprinsă de ceea ce găsi înăuntru.

Lordul Drewe!

El stătea la pian și nu observă că ea intrase.

Se putea vedea, la lumina unei lămpi mici, că era îmbrăcat cu o cămașă descheiată la primii nasturi, cu mânșetele suflecate, și cu o pereche de pantaloni închiși la culoare. Era greu să îi observi picioarele prin întuneric, dar Kate se gândi că era desculț – tălpile lungi, palide, i se conturau pe podeaua întunecată.

Cânta la pianoforte, dar cu capacul cel mare închis și cu pedala de susținere apăsată până la podea. Rezultatul era că, indiferent de cât de tare apăsa clapele – și le apăsa cu toată forța –, din instrument ieșea doar un sunet slab.

Dacă nu s-ar fi temut că avea să fie descoperită, Kate ar fi râs. Să vezi un marchiz puternic cântând la pian în felul acela… ei bine, era ca și cum priveai o halcă uriașă de carne de vită care ar fi fost tranșată cu un briceag.

Badger se răsuci pentru a se elibera din strânsoarea ei.

Kate își ținu respirația, îngrozită, în timp ce animalul atingea podeaua, cu un zăngănit de gheruțe.

Mâinile lordului Drewe încremeniră pe clape, iar el și își ridică, brusc, privirea. Se uită insistent către penumbra care o ascundea pe Kate.

– Cine este acolo?

Vocea lui avea un timbru răgușit, obosit, iar pe maxilar i se vedeau umbre de la barba care începuse să îi crească. Pentru prima dată, părea mai puțin un marchiz elegant și mai mult… un bărbat.

– Sunt doar eu, reuși ea să șoptească. Sunt Kate.

– Aha…!

Într-o secundă, marchizul își reveni. Se ridică de pe bancheta din fața pianului și îi făcu lui Kate un semn cu mâna.

– Te rog, intră. Ce surpriză!

Lui Kate îi displăcea profund ca el să o vadă în capot, dar i se părea că mai tare ar fi greșit dacă rămânea ascunsă.

– Îmi pare rău. L-am scos afară pe Badger pentru un minut, iar apoi am văzut lumina arzând. Eram curioasă. Nu am vrut să vă întrerup… Își mușcă buza și încheie: …Domnule Agitat.

El zâmbi și râse un pic.

Kate răsuflă ușurată.

– Sunt atât de bucuroasă că ați râs!

– Te-ai gândit că nu o voi face?

– Nu eram convinsă. Părea riscant să vă tachinez, dar nu am putut să mă abțin. Se apropie de pian. Nu aveam habar că știți să cântați.

– O, ba știu! Și fratele meu, Bennett, știe – sau, cel puțin, știa. În mod destul de ciudat, nici una dintre surorile noastre nu arată foarte mult interes pentru asta. Se pare că este o trăsătură care se transmite numai bărbaților din familia Gramercy.

Zâmbi cu jumătate de gură.

– Adică în partea noastră de familie.

– Aveți idee dacă tat… dacă Simon Gramercy știa să cânte?

– Cred că știa.

Lordul Drewe se trase într-o parte pe banchetă și îi făcu semn să se așeze.

– Încercăm un duet?

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult!

Kate alese o piesă simplă – unul dintre acele duete ușoare pe care toți începătorii le învățau cu profesorii lor. Ea cântase cea de-a doua parte de nenumărate ori, împreună cu elevele ei. Acum cântă partea de început, iar lordul Drewe intră imediat cu basul.

Se pricepea. Chiar foarte bine. După câteva note, Kate îi putu recunoaște priceperea. Lordul avea degete lungi, îndemânatice și un tușeu de invidiat. Dar talentul lui era mai mult decât simplă pricepere – avea o muzicalitate naturală, pe care nici măcar un profesor talentat nu o putea transmite. Rareori avusese un elev care să îi poată face față ei, profesoarei, dar uneori mai întâlnea și astfel de cazuri.

Iar acum, pentru prima dată după mulți ani, se simțea cu adevărat depășită de un pianist.

Dar era minunat. În timp ce cântau, simțea cum el o punea și pe ea în valoare. Curând, părăsi limitele scrise ale exercițiului și duse melodia pe făgașe diferite.

El o urmă, făcându-și, ocazional, propriile sugestii printr-o notă nouă, surprinzătoare. Ar fi fost foarte dificil de explicat cuiva care nu cânta – duetul era o conversație. Își răspundeau unul altuia, ajustând tempoul și dinamica. Își terminau frazele unul altuia. Chiar își spuneau glume unul altuia.

Tehnica lui era fără cusur, iar stilul, sobru. Dar dincolo de toate acestea, Kate simțea pasiune adevărată.

Terminară duetul într-o notă finală jucăușă, precum un secret pe care îl împărtășeau, iar apoi se uitară unul la celălalt.

– Ei bine, atunci, spuse el. Asta este o confirmare. Trebuie să fii parte din familie.

Inima ei aproape că se opri.

– Ce vreți să spuneți? Aveți vreo veste, vreun rezultat al cercetărilor…?

El dădu din cap în semn că nu.

– Nu încă. Dar sunt atât de multe dovezi indirecte! Ne-am petrecut

întreaga săptămână împreună cu tine, și cu toții suntem de acord. Pur și simplu, te integrezi, Kate. Asta, încheie el, făcând semn spre pian, este încă o dovadă în plus. În mintea mea, investigația s-a încheiat. Nu simți și tu la fel?

Kate nu era sigură de nimic – decât că urma să înceapă, în mod sigur, să plângă. Se strădui să se abțină, dar câteva lacrimi prinseră să îi curgă. Și le șterse cu muchia palmei.

Trecură câteva clipe până când putu să vorbească.

– Lord Drewe, nu știu cum să vă mulțumesc!

– Pentru început, de acum înainte îmi vei spune „Evan“. Și nu este nevoie să îmi mulțumești.

Kate își mișcă picioarele pe sub capot și se răsuci pe banchetă ca să se poată uita la el. Dacă era cu adevărat vărul ei, acum avea dreptul să se îngrijoreze în privința lui.

– De ce ești treaz la ora asta, Evan?

– Aș putea să te întreb același lucru, zise el ridicând dintr-o sprânceană neagră. Nu cred că doar cățelul a fost cel care te-a scos din casă.

Kate încercă să bâlbâie o explicație, dar lordul Drewe îi făcu semn cu mâna ca să îi dea de înțeles că nu îl interesau explicațiile ei.

– Nu-i nimic, nu trebuie să inventezi scuze. Noi, cei din familia Gramercy, suntem cu toții un pic altfel decât majoritatea oamenilor. Fiecare dintre noi are o pasiune. Sora mea, Calista, pe care o vei întâlni în curând, e înnebunită după viața în natură. Harriet trăiește pentru dramă, iar lui Lark îi plac misterele. Fratele nostru, Bennett, îți va spune că pasiunea lui este viciul, dar că odată a avut aspirații nobile.

– Iar pasiunea ta este muzica?

El dădu din cap în semn că nu.

– Îmi place muzica și deseori mă refugiez în ea. Dar muzica nu mă face să…

– Fii agitat, îi termină ea fraza.

El zâmbi.

– Exact.

– Atunci ce este? Sau cine? În clipa în care rosti ultima întrebare, Kate regretă. Îmi cer iertare. Nu este treaba mea să întreb așa ceva.

– Ba este treaba ta. Pentru că ești parte din asta, acum. Pasiunea mea este familia, Kate. Trebuie să onorez titlul pe care l-am moștenit. Să îmi asum responsabilitatea de a administra bine câteva moșii. Să iau seama la cei care se află în grija mea. Să îmi apăr frații de ei înșiși.

Drewe își abătu privirea, iar Kate profită de asta pentru a-l studia. Îi observă micile riduri din jurul ochilor. Văzu fire răzlețe de păr alb printre cele închise la culoare. Dar acele urme subtile de maturitate îi veneau bine. Se armonizau cu ținuta lui aristocratică, de parcă trupul învăța să îi reflecte maturitatea sufletului. Conform tuturor standardelor, era un bărbat frumos, dar Kate bănuia că abia de atunci încolo aveau să

vină cei mai frumoși ani ai lui.

El își trecu o mână prin păr.

– Caporalul Thorne nu mă place.

Ea rămase surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

– O, te rog să nu crezi asta! Dacă te iei după aparențe, caporalul Thorne nu place pe nimeni. Este foarte… rezervat.

– Poate. Dar nu îi place de mine în mod particular, și are toate motivele. Crede că ar fi trebuit să știu de existența ta și că ar fi trebuit să fac eforturi mai mari ca să te găsesc. Știu că are dreptate.

– Nu aveai cum să știi. Erai prea tânăr atunci când ai moștenit titlul.

– Dar tu erai doar o copilă, trăind singură și fără bani. Își frecă tâmplele. Așa cum probabil că deja ai intuit… temperamentul agresiv este una dintre cele mai mari vini ale mele. Nu am nici un pic de înțelegere față de cei care îmi supără familia.

O formulare destul de eufemistică, se gândi Kate, având în vedere cele cinci dueluri. Era destul de impresionant să iasă nevătămat dintr-una sau două astfel de confruntări, dar…

„Cinci!“

Evan oftă adânc.

– Asta este ceea ce nu apreciază caporalul Thorne. Nimeni nu este mai supărat pe mine mai mult decât sunt eu. Ai fost nedreptățită, Kate, și nu am pe cine să trag la răspundere. Nu pot da vina pe nici o abatere a cuiva anume, ci doar pe propria mea neatenție. Cândva, te voi ruga să mă ierți. Dar nu în această seară.

Kate se aplecă în față, punându-și mâna, cu îndrăzneală, pe mâna lui.

– Nu este nevoie. Te rog să mă crezi atunci când îți spun că nu am loc de supărare sau de ranchiună în inima mea. Sunt mult prea bucuroasă și recunoscătoare. Sunt atât de fericită că, în cele din urmă, am o familie!

– Mă bucur să aud asta.

O luă de mână și se uită la ea cu atenție. Gânditor.

– Îl iubești?

– Pe Thorne? Eu… Kate ezită, dar numai pentru a-și alege cuvintele. Răspunsul ei fu instinctiv. Țin la el. Foarte mult.

– Dar îl iubești?

Iată o întrebare la care și ea însăși evita să-și răspundă! Dar nu putea pierde acea oportunitate de a-și descărca sufletul. Evan făcea parte din familie.

– Cred că aș putea să îl iubesc, răspunse ea. Dacă m-ar lăsa.

Cu degetul mare, Evan desenă un cerc pe dosul mâinii ei.

– Este evident că ești inimoasă și curajoasă. Cred că, dacă îți pui mintea, poți iubi pe oricine. Dar meriți un bărbat care să te iubească și el.

Kate îi aruncă un zâmbet slab, nervos.

Strânsoarea mâinii lui era caldă și fermă.

– Adică, să aibă grijă de tine. Vreau să știi că, dacă nu există nici o moștenire pentru urmașii lui Simon, mă voi asigura că vei avea una. Vei fi o femeie independentă, cu o avere însemnată. O femeie cu opțiuni.

Accentuă cu subînțeles acel ultim cuvânt.

Ea înghiți în sec.

– Evan, nu trebuie să faci asta pentru mine. Nu am avut niciodată nici o așteptare să…

– Am eu așteptări de la mine, Kate. Ochii lui străluciră în întuneric. Am făcut o pasiune din a-mi proteja familia. Iar această pasiune se extinde acum și asupra ta.

Între ei se lăsă tăcerea. În timp ce se uitau unul la celălalt, Kate deveni și mai curioasă.

Avea o pasiune pentru ea. Kate simți o gâdilătură ciudată în coate. Ce însemna asta, mai exact?

– Caporalul Thorne este un bărbat bun, spuse ea.

– Poate că este. Dar oare să fie el și cel mai bun bărbat pentru tine? întrebă lordul uitându-se în jos, la mâinile lor. Kate, este posibil să nu avem suficiente dovezi pentru a convinge tribunalul în privința identității tale. Dar acesta nu este singurul mod în care îți pot oferi numele familiei.

Ea îl privi prin umbrele pâlpâitoare. Cu siguranță că el nu intenționase ca vorbele lui să sune astfel. Doar nu insinua…

Podeaua scârțâi, iar Kate tresări.

Evan îi dădu drumul la mână.

– Este doar câinele. Nu te speria.

Kate se simți ușurată. Nu se întâmplase nimic indecent între ei. Cel puțin, ea nu credea asta. Dar se înfioră gândindu-se la cum i-ar fi părut scena dintre ei unui sătean bârfitor. Aceasta ar fi o bârfă foarte bună pentru Sally Bright: domnișoara Taylor, proaspăt logodită cu caporalul Thorne, ținându-se de mână cu lordul Drewe.

Însă nimeni nu ar fi crezut așa ceva, își spuse Kate. O fată ca ea, curtată de doi bărbați virili și puternici, unul dintre ei fiind lord? Lui Kate i se păru ridicol doar gândul la o asemenea situație.

Strângându-și capotul în jurul pieptului, se ridică de pe scaun și îl luă pe Badger.

– Ar fi bine să mă întorc la pensiune, spuse ea. Te rog să nu stai până târziu și să nu te frământi din pricina mea.

El îi aruncă o privire cu subînțeles, dublată de un zâmbet misterios.

– Nu promit nimic.

Capitolul 12

Conform obiceiurilor de la Spindle Cove, târgul de vară era un festival pentru copii. Dar pregătirea dărăpănatului castel Norman pentru sărbătoarea anuală necesita toată intuiția și strategia unei campanii militare.

Erau atât de multe pregătiri de făcut! Muzica, dansul, mâncarea, decorațiunile, distracția generală. Kate era responsabilă cu primele două de pe acea listă și, în plus, avea de muncit foarte mult și pentru succesul celorlalte trei.

Cu toate acestea, în prima parte a dimineții se păru că îi era predestinat să eșueze în privința tuturor celor cinci.

Prima dată, domnișoara Lorrish aduse vești triste despre ornamente.

– Domnișoară Taylor, deja am încercat de trei ori. Ghirlandele pur și simplu nu stau pe turnul de sud-est.

Kate își puse mâna streașină la ochi și se uită la o decorațiune de culoare violet, care atârna strâmb de unul dintre creneluri.

– Voi ruga un soldat să urce acolo și să fixeze ghirlandele.

Apoi veni rândul domnișoarei Apperton să facă o criză.

– O, domnișoară Taylor! Mi-am stricat ultima coardă bună de la lăută!

– Poți împrumuta lăuta mea.

Încă o oră, și reușiră să treacă peste toate greutățile, pe măsură ce familiile cu copii începeau să vină din sat și din împrejurimi.

Dar apoi veni rândul domnișoarei Elliott. Biata de ea veni în grabă la Kate, cu câteva clipe înainte ca doamnele să cânte madrigalul.

– Nu pot!

Cu obrajii îmbujorați pe sub borul alb al pălăriei, ea adăugă, stins:

– Te rog să nu mă forțezi.

– Nu plânge!

Kate o îmbrățișă strâns.

– Bineînțeles că nu te voi forța. Dar trebuie să înțelegi și că nu voi renunța la tine. Într-o zi, te vom auzi cântând.

Kate se trase înapoi, o luă de bărbie, îi înălță capul și îi privi chipul

de sub pălărie.

– Haide! Bărbia sus, zâmbetul pe buze. Corect?

Domnișoara Elliott își trase nasul și încercă să zâmbească.

– Da, bineînțeles.

„Biata fată!“

Kate se gândi că ar fi putut să aibă o familie precum cea a domnișoarei Elliott, realizând cât fusese de norocoasă.

Privirea ei se îndreptă către familia Gramercy, care stătea sub cortul rezervat invitaților de onoare. În centru se aflau două tronuri decorate cu flori. Kate îl rugase pe Evan să joace rolul regelui târgului, împreună cu liniștita Diana Highwood, care juca rolul reginei.

După dans, Kate luă o scurtă pauză în timp ce se desfășura cursa de inele a copiilor. Își croi drum spre cort, dorind să se asigure că mătușa Marmoset era instalată confortabil.

Doamna Highwood îi aținu calea și o trase deoparte.

– Nu-i așa că sunt un cuplu frumos? spuse ea. Întotdeauna am știut că Diana va avea o șansă mai bună decât Minerva. Poate că Minerva s-a căsătorit cu un viconte, dar acum Diana va fi marchiză.

– Doamnă Highwood, spuse Kate printre dinți. Vă rog. Sunt doar la câțiva metri distanță.

Dar matroana continuă, hotărâtă:

– Probabil că lordul Drewe o place. Altfel, de ce ar fi stat în sat atât de mult timp?

– I-am dat lecții de muzică domnișoarei Lark.

Doamna Highwood izbucni în râs.

– O, domnișoară Taylor! Vreți să cred că un bărbat atât de frumos ca lordul Drewe, cu inteligența, manierele și rangul lui social, ar fi rămas în acest sătuc doar pentru dumneavoastră?

Kate oftă. Nu, nu se aștepta ca doamna Highwood să creadă asta.

Nu se aștepta ca nimeni să creadă asta.

Trecuseră două zile de când îl găsise pe Evan cântând la pian în taverna Bull and Blossom, dar acele două zile fuseseră aglomerate cu pregătirile pentru festivități.

Niciodată în viața ei nu ar fi visat ca un marchiz să intenționeze să se căsătorească cu ea. Iar doamna Highwood avea dreptate – nimeni altcineva nu ar fi crezut.

În orice caz, nu conta. Kate era, oricum, logodită.

Intențiile ei oficiale, atențiile secrete și sentimentele drăgăstoase din ce în ce mai intense îi erau cu toatele dedicate bărbatului care în acel moment străbătea pajiștea, îndreptându-se către ea.

Cursa de inele se terminase, iar soldații din miliție tocmai executau un scurt exercițiu cu puști. În timp ce mărșăluiau în formație, Kate îi privi cu atenție. Mândria îi năpădi inima.

Thorne era un bărbat la care merita să te uiți. Bineînțeles că purta cea mai bună uniformă de ofițer a sa. Hainele erau croite astfel încât să

facă orice bărbat să pară înalt și suplu, iar când bărbatul era deja înalt și suplu, îl făceau să arate divin.

– Bineînțeles, spuse doamna Highwood, nu ar trebui să te simți prost, domnișoară Taylor. Ai pus mâna pe un caporal, și nu se strâmbă din nas la așa ceva. Pentru o tânără în situația ta, un caporal este într-adevăr o partidă bună. Deși cred că te-ai fi descurcat să faci rost chiar și de un locotenent. Ar fi fost mult mai bine.

– Oare?

Kate nu se putea gândi la un bărbat care să fi fost într-o formă fizică mai bună, mai puternic sau mai atractiv decât era Thorne în ochii ei în acel moment. Nu l-ar fi schimbat nici măcar cu un prinț.

În ultima vreme, doamna Highwood, Evan, Thorne însuși – îi tot spuneau că i s-ar fi potrivit un alt bărbat. Poate că bunul-simț i-ar fi spus același lucru. Dar inima îi spunea altceva, și nu o mai putea ignora. Exista o legătură între ei, una la care ea pur și simplu nu putea renunța.

În timp ce, după exercițiul soldaților, Sir Lewis se pregătea pentru marea finală – demonstrația lui cu catapulta –, Kate nu putu sta deoparte.

Plecă de sub cort și luă casca de metal strălucitor a unei armuri medievale. Străbătu pajiștea cu pași iuți, ajunse la Thorne – pur și simplu, trebuia să fie lângă el – și îi arătă casca.

– Iată, zise ea, rămasă fără suflare, dar zâmbind. În caz de pepeni.

El luă casca și îi aruncă lui Kate o privire serioasă.

– Tot nici un râset? se miră ea.

Apoi își întinse gâtul și își înclină capul, încercând să îi prindă privirea.

– Speram să zâmbești, cel puțin. Ei bine, cred că va trebui să încerc în continuare.

Privirea lui de gheață o întâlni pe a ei.

– Nu mai încerca.

Kate tresări la acel gest de respingere. Se părea că tot progresul făcut la Wilmington dispăruse. Thorne îi închidea din nou calea către el.

Nu-i nimic, ea trebuia să încerce să găsească o fereastră, așa că spuse:

– Intenționez să mai stau după ce se termină târgul, ca să ajut la strânsul lucrurilor. Trebuie să vorbim. Singuri.

– Nu cred…

– Trebuie să vorbim. Este important.

Kate luă tăcerea lui drept un semn de acceptare, chiar dacă era unul șovăitor.

– Domnișoară Taylor!

Kate se întoarse și o văzu pe Lark venind spre ea în goana mare. Fata o apucă de mână râzând.

– O fur, caporale Thorne! Nu încercați să mă opriți!

Lark nu știa că nu ar fi întâmpinat prea multă rezistență din partea

lui Thorne. Era chiar mulțumit să o vadă pe Kate plecând.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kate, în timp ce Lark o trăgea spre un colț liniștit al ruinelor.

– O, Kate! Tânăra își desfăcu brațele larg și o cuprinse într-o îmbrățișare exuberantă. Abia așteptam să stăm de vorbă singure. Este momentul ideal, în timp ce toată lumea este atentă la demonstrații.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. Totul este perfect. Evan spune că vom anunța oficial. Avocații vor veni să te cunoască și să pună totul în ordine. Te vom revendica drept parte a familiei Gramercy. Lark o strânse ușor. Suntem verișoare! Nu este minunat?

– Ba da, o aprobă Kate zâmbind. Este.

Lark o luă pe Kate de mâini, legănându-le un pic.

– Vacanța noastră se va termina în curând. Vom pleca de la Spindle Cove.

– O, îmi veți lipsi cu toții atât de mult!

– Prostuțo! Lark îi strânse mâinile. Bineînțeles că vei merge cu noi la Londra. Am nevoie de tine. Am de făcut o grămadă de cumpărături pentru sezonul meu, și va fi mult mai distractiv dacă ești acolo! Lui Harry nu îi pasă de pene și pălării. Cred că ar trebui să iau și niște lecții adevărate de muzică.

Kate își întoarse capul și clipi cu repeziciune.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Eu… Încercă să zâmbească. Ceea ce se întâmplă este prea mult pentru mine. Mi-aș dori să știu de ce mă vreți.

Lark își puse mâinile pe umerii lui Kate.

– Pentru că ești tu. Și pentru că faci parte din familie, care e mai presus de orice, zise Lark aruncând o privire spre zidul de apărare. Sincer vorbind, nu înțeleg prea bine nici de ce ne-ai vrea tu. Nu avem cine știe ce recomandări, lăsând la o parte averea.

– Nu, răspunse Kate cu sinceritate, clătinând din cap. Nu. Aș vrea să fiu o Gramercy chiar și dacă ați fi niște crescători amărâți de porci de pe insulele Scilly.

Lark râse.

– Ei bine, Evan acordă foarte multă atenție agriculturii. Este chiar plictisitor, uneori. Nu îți face griji de nimic. Va fi un pic de bârfă, dar această familie a rezistat la mai multe scandaluri. De îndată ce înalta societate va avea ocazia să te cunoască, cred că ne vei îmbunătăți imaginea generală.

Kate nu prea credea asta. Dar să locuiască cu familia Gramercy însemna un grad suficient de acceptare socială. Cât despre înalta societate, ea plănuia să facă tot posibilul să se ferească de aceasta.

– O, exclamă Lark, sunt atât de neghioabă încât am uitat! Iată motivul pentru care voiam să vorbesc cu tine astăzi: Evan mi-a spus că trebuie să mai păstrăm secretul vreme de câteva zile. Dar vei dori să îi

spui caporalului Thorne, desigur. Acum, că ești parte a familiei, va fi și el un Gramercy prin alianță.

Kate rămase fără respirație.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta.

O, Doamne! Dacă vreun bărbat ar fi avut vreodată nevoie de acceptarea unei familii, acela era Thorne. Și, în ciuda începutului mai abrupt cu Evan, dacă familia Gramercy o accepta pe ea cu bucurie, cu siguranță că l-ar fi acceptat și pe Thorne. De ce și-ar fi dorit el o cabană rece și pustie în America, în niște ținuturi sălbatice, când ar fi putut să facă parte din familia Gramercy?

Dar asta însemna ca ea să se căsătorească cu el. Și să rămână căsătorită pentru tot restul vieții, ceea ce nu era o perspectivă tocmai lipsită de complicații.

– Ai vrea să faci nunta la Ambervale? întrebă Lark. Mă gândeam că ar fi drăguț, din moment ce părinții tăi au fost atât de fericiți acolo. Știi, este locul nașterii tale. Adevărata ta casă. Știu că ai propriile planuri, dar promite-mi că vei vorbi despre asta cu caporalul Thorne.

– Îți promit, spuse Kate. Vom vorbi despre asta.

– I-ai permis cățelului să roadă cărți?

– Cum?

Domnișoara Taylor zâmbi.

– Thorne, atunci când te-am rugat să vorbim între patru ochi, nu mă refeream la educația lui Badger. Le-am promis celor din familia Gramercy să cinez împreună cu ei. Nu avem foarte mult timp la dispoziție.

Thorne se uită în jur, la puținii oameni rămași în împrejurimile castelului, care se grăbeau și ei să plece. Târgul se sfârșise și se înserase. Toată lumea se dusese în sat pentru a bea ceva la Bull and Blossom.

El scoase din buzunar un mic volum cu coperți verzi și i-l flutură pe sub nas lui Kate.

– Ieri a trebuit să i-o scot câinelui ăstuia dintre colți. Știi că este a lordului Drewe? Îi arătă cotorul ros. Acum este distrusă. Nu știu ce să fac cu ea.

– Ei bine, nu te îngrijora prea tare. Sunt convinsă că lordul Dreve are multe alte cărți de citit.

Thorne râse zgomotos. De parcă nu știa și el! Fosbury îi spusese că marchizul își adusese în sat, pe lângă celelalte lucruri ale sale, două lăzi pline cu cărți.

Două lăzi cu cărți! Ce putea face un bărbat cu ele? Acea enigmă îl irita pe Thorne.

Iar cărțile nici nu erau foarte folositoare. Thorne se uită la volumul sfâșiat.

– Ce naiba este… Clipi și se încruntă din nou la litere. Ar…

Kate îi luă cartea și privi cotorul ros.

– Aristotel. Este un nume grecesc.

– Și mai mulți greci? Presupun că nu a fost unul dintre cei care s-au luptat pentru acea Elena din Troia.

– A fost un filosof. Ea suspină. Dar nu asta este important acum.

– Ba este important. Nu ar trebui să îl lași pe Badger să roadă așa ceva.

– Știu, știu. Probabil că Badger le-a găsit atunci când nu eram atentă la el. Ridică din umeri. Putem înlocui cartea. Evan nu se va supăra.

– Evan? Thorne își înălță capul, surprins. Îl năpădi un sentiment de pură gelozie. Deci acum este „Evan“!

– Da. Despre asta voiam să vorbim. Am cele mai minunate vești! Lordul Drewe a…

Kate se întrerupse brusc și își acoperi gura cu palma.

Thorne aruncă o privire rapidă și văzu care era motivul gestului ei. Un șobolan proaspăt ucis era depus la picioarele lui Kate, cu coada subțire încă mișcându-se.

Cât despre cățelul care, cu mândrie, adusese prada – acesta dădea din coadă ca un nebun. O limbă roz i se ivea din botul lățit de un rânjet pur canin.

– Nu țipa, o avertiză Thorne pe un ton jos și calm.

În timp ce vorbea, se aplecă și mângâie cățelul cu mișcări puternice, afectuoase.

– Nici nu-l certa. Asta doar îl va nedumeri. A făcut un lucru bun.

– Asta? zise ea printre degete, arătând, cu cealaltă mână, spre șobolanul mort. Asta este un lucru bun? Cred că eu sunt cea nedumerită.

– După târg, oamenii au lăsat resturi peste tot în jurul castelului. Cotoare de mere, fărâme de prăjitură. Asta atrage șobolanii. Badger a vânat un șobolan și și-a refuzat plăcerea de a-l mânca. Exact pentru asta a fost crescut și dresat, iar acum merită un premiu.

– Ce să fac? întrebă ea, încă uitându-se cu ochii mari la șobolanul mort. Nu îmi cere să-l ating. Nu aș putea face așa ceva. Abia a murit.

– Nu trebuie să îl atingi. Doar poartă-te ca și cum acesta este cel mai bun lucru pe care Badger l-a făcut în toată viața lui. Și distrage-l cumva, pentru ca eu să pot arunca stârvul ăsta scârbos peste muchia falezei.

– Prea bine, se învoi ea.

În timp ce Kate îl alinta pe Badger, Thorne găsi o lopată și scăpă de șobolan. Odată ce termină treaba și se spălă pe mâini, se întoarse și o găsi pe Kate jucându-se cu cățelul, căruia îi luase botul în mâini.

Prefăcându-se că îl sărută, îi zise:

– Ești cel mai isteț cățel din întregul comitat Sussex, Badger. Știi asta? Ești atât de curajos! Te ador!

Thorne se uită la ea, pur și simplu uimit. Îi era atât de ușor să împartă încurajări drăgăstoase! Probabil că acea calitate o făcea o profesoară de succes.

Kate rezistase destul de bine șocului produs de întâmplarea cu

șobolanul. Mai bine decât ar fi rezistat alte doamne, concluzionă el. Merita și ea un premiu de încurajare, adică pe cineva care să îi cuprindă fața în palme și să îi spună că era deșteaptă, frumoasă, curajoasă, adorată.

Doar că el, Thorne, nu avea un astfel de talent. Nu îi era nici înnăscut, nici nu îl deprinsese. Dacă dragostea ar fi fost muzică, el ar fi fost afon.

– Și care erau veștile tale minunate? întrebă el. Veștile de la Evan.

– A, da!

Cu o ultimă mângâiere drăgăstoasă, Kate îi dădu drumul câinelui și se ridică.

– Lordul Drewe mi-a spus că familia mă va recunoaște drept verișoară.

Lui Thorne i se strânse inima. Vești minunate, într-adevăr!

– Au găsit vreo dovadă? întrebă el.

Ea dădu din cap în semn că nu.

– Dar Evan spune că are suficiente dovezi. Semnul din naștere, registrul parohiei, tabloul. Și… pur și simplu se pare că mă potrivesc cu ei. Așa că mă fac parte a familiei lor. Vor să merg cu ei la Londra, la Ambervale… peste tot.

Pe măsura ce vorbea, fața i se lumina. Iar strălucea de fericire! Precum o stea, doar că mai greu de atins.

Thorne își puse în gând să nu fie grosolan. Poate că acela era rezultatul cel mai bun cu putință al întregii povești. Cât despre cei din familia Gramercy… poate că erau, într-adevăr, bizari, dar nu siniștri. Dacă o puteau accepta fără să facă mai multe cercetări privitoare la trecutul ei… Katie ar fi putut avea o nouă viață, una strălucitoare. Iar astfel nu ar mai fi fost niciodată silită să se confrunte cu îngrozitorul adevăr.

Asta era bine pentru ea. Și pentru el, fiindcă ar fi putut să plece în America fără să își mai facă griji pentru ea. S-ar fi gândit mereu la ea, dar nu ar mai fi trebuit să se îngrijoreze.

– Thorne, șopti Kate, ar trebui să vii și tu. Familia Gramercy se așteaptă la asta.

El clătină din cap.

– A mai rămas foarte puțin timp. Nava mea pleacă de la Hastings în câteva săptămâni. Cred ca aș putea să te conduc până la…

Kate îl luă de mână.

– Nu îți cer să mă conduci, spuse ea cu glas scăzut. Te rog să mergi cu mine. Și să stai cu mine. Cu familia.

– Să stau? Cu familia?

Thorne îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Dacă nu te simți în siguranță alături de ei, nu ar trebui să te duci.

– Mă simt perfect în siguranță. Nu la asta mă refer.

Făcu o pauză, apoi spuse:

– Vreau să fii și tu acolo. Știu că și tu ai avut o copilărie… nu chiar idilică.

El oftă, iar apoi mormăi:

– Chiar mai puțin de atât. Da.

– Ei bine, asta poate fi șansa ta să faci parte din ceva mai mare decât tine. Să devii parte dintr-o familie bizară, încântătoare și iubitoare. În sinea ta, îți dorești așa ceva? Măcar un pic?

– Nu aș putea fi niciodată parte din așa ceva.

– De ce nu?

El răspunse, oftând:

– Nu mă cunoști.

Kate își mușcă buza.

– Dar te cunosc. Pentru că mă cunosc pe mine. Și am fost, și eu, o persoană singură.

Kate mai făcu un pas către el și spuse, aproape în șoaptă:

– Știu cât te poate apăsa asta pe suflet. Știu cum, în momente neașteptate, îți distruge mici părți din inimă. Știu cum pot trece săptămâni întregi în care ești fericit și nu te simți melancolic și singur, iar apoi cel mai mic lucru… Poate că cineva deschide o scrisoare. Sau coase o haină care aparține altcuiva. Iar asta te face să îți dai seama că ești… în voia valurilor. Nu ești legat de nimeni.

– Nu…

– Și nu încerca să îmi spui că nu ai nici un fel de sentimente. Că ești incapabil să simți ceva. Știu că ai o inimă.

Da, se gândi el, se părea că avea o inimă. Una care, fir-ar să fie, bătea ca o tobă!

– Gândește-te un pic, spuse el, sever. Ceea ce tocmai mi-ai cerut nu are nici un sens. Dacă noii tăi prieteni te fac parte din familia lor, te vei mișca în alte cercuri ale societății. Te-ai putea căsători cu un aristocrat.

– Un aristocrat care va dori să mă ia de soție pentru bani și pentru relații? Poate. Dar aș prefera un bărbat care să mă vrea pe mine. Kate își petrecu brațele în jurul gâtului lui Thorne. Ai spus că m-ai vrut cândva.

Apropierea ei îl tortura. La fel cum făcuseră toate doamnele care participaseră la târg, Kate se aranjase cu grijă. Flori brodate îi acopereau rochia de culoarea lavandei. Corsetul ce îi strângea talia îi scotea în evidență sânii ca două pernițe gemene – pernițe tivite cu dantelă aurie. În păr avea panglici și flori împletite minuțios.

Era mult prea liniște. Erau mult prea singuri.

– Bineînțeles că te vreau, spuse el cu asprime. Fiecare gând al meu este despre tine. Să te gust, să te ating, să te am în moduri în care mintea ta inocentă nici nu își poate imagina. Nu știu nici un blestemat de lucru despre artă, muzică sau Aristotel. Fiecare gând al meu este rudimentar și atât de departe de felul tău de a fi, încât ai putea să te afli, la fel de bine, de cealaltă parte a pământului.

Kate se înroși.

– Ți-am spus, nu ești nedemn de mine.

La naiba! Cum putea el să o facă să înțeleagă?

– Am patru cărți. Patru.

Ea râse un pic.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă totul. Viața ta urmează să se schimbe pentru totdeauna. Nu te voi lăsa să te agăți de mine doar pentru că ești speriată. Nu este corect. Nu este bine.

Ea se apropie.

– Ne putem căsători, Thorne. Nu cer multe. Poți fi… tu însuți, iar eu voi încerca să te fac fericit. Știu că va fi o provocare, dar sunt dornică să încerc.

– Pentru numele Domnului, Kate! De ce?

– Nu știu cum să îți explic. Privirea ei îi căută fața. Ai cunoscut vreodată foametea adevărată, Thorne? Nu doar să nu mănânci la o masă sau două, ci să nu mănânci vreme îndelungată, zile la rând.

– Săptămâni, răspunse Thorne după câteva secunde.

„Ani!“

– Atunci, înseamnă că înțelegi. Chiar și acum, când ești înconjurat de abundență, mâncarea arată diferit pentru tine față de cum arată pentru alții, nu-i așa? Are un gust mai bogat, înseamnă mai mult. Ani mai târziu, nu te înduri să lași firimiturile să se irosească.

El clătină din cap cu fermitate.

– Haide să nu irosim asta, șopti Kate, întinzându-se spre el. Nu știu ce este între noi, dar știu că mi-a fost foame de asta toată viața. Poate că alte femei ar pleca, dar nu și eu. Eu, niciodată. Îl atinse pe obraz. Cred că și ție îți este foame de asta.

Kate nici nu avea idee! Absolut deloc. Inima lui flămânzise până când ajunsese doar o umbră, una care nu mai avea nimic de oferit.

Un zâmbet strengăresc îi apăru pe față lui Kate.

– Gândește-te la tot ce am putea avea. Noi, doi orfani nedoriți, luând în piept înalta societate londoneză. Ne-am bucura într-un singur moment mai mult decât ar face-o cei din familia Gramercy într-un an întreg. Îmi poți spune, cu onestitate, că nu îți dorești nimic din toate astea?

Să rămână în Anglia și să trăiască din mila lordului Drewe? Să îndure baluri fără sfârșit, dineuri și partide de vânătoare? Să se simtă mereu ca un intrus; să știe întotdeauna că era un soț cât se poate de inferior celui pe care l-ar fi meritat ea? Nici măcar nu ar fi putut să o întrețină ca un bărbat adevărat.

Se uită în ochii ei.

– Nu vreau nimic dintr-o astfel de lume. Este timpul să îmi dai drumul.

Privirea ochilor ei căprui se îmblânzi și se ațintă asupra buzelor lui.

– Pur și simplu nu pot, zise ea. Nu te las să pleci.

Capitolul 13

„Sărută-mă“, își dori Kate în gând. „Te rog. Tocmai mi-am pus inima la picioarele tale. Sărută-mă acum, sau voi muri de dezamăgire.“

Kate știa că era tentat. Se uita la gura ei cu atâta dorință, încât ea îi putea gusta, în amintire, delicatețea, puterea și fierbințeala buzelor. Propriul ei maxilar se înmuie. Cu ochii minții, văzu totul cât se putea de limpede. Cum ar fi fost acel sărut. Ar fi fost ascultătoare și deschisă, invitându-l înăuntrul gurii ei. Îndrăzneala posesiei lui ar fi speriat-o și ar fi excitat-o. S-ar fi agățat de el, iar mâinile lui ar fi hoinărit peste tot pe trupul ei. Sărutul lor ar fi fost mai întâi frenetic, iar apoi încet, dulce.

– Thorne!

Îi prinse privirea. Pupilele lui erau atât de dilatate, încât ochii îi erau aproape complet negri. Chiar și așa, micul cerc albastru al irisurilor avea o nuanță atât de intensă, atât de pătrunzătoare, încât Kate o simți în interiorul ei.

Avu o revelație care o făcu să se cutremure: dacă în imaginația ei se sărutau, în mintea lui făceau ceva cu mult mai intim. Mai animalic, cu mult mai puține haine pe ei.

Gândul acela o înflăcără. Așa neexperimentată cum era, știa îndeajuns de multe pentru ca în acea situație să își simtă puterea feminină. El ar fi putut refuza familia, alinarea și legătura sufletească. Dar putea cu adevărat să refuze asta?

Se apropie de fața lui până când obrajii li se atinseră. Doar acea simplă atingere declanșă ceva ce ea nu mai simțise niciodată până atunci. Este… Se forță să întrebe: Este mereu așa? Cu celelalte femei ale tale?

Încet, el dădu din cap în semn că nu. Atingerea favoriților lui de obrazul ei o înnebuni. Dar nu era suficient.

– Nu? întrebă ea.

Trebuia să îi audă răspunsul. Trebuia să îl audă spunând ceva. Vocea lui o pătrundea neînchipuit de adânc.

Până la urmă, el îi împlini dorința arzătoare și spuse:

– Nu.

Acea silabă sumbră, răscolitoare, acea șoaptă fierbinte la ureche, i se răspândi lui Kate în fiecare oscior.

– Ei bine? murmură ea. Nu ar trebui să facem ceva în legătură cu asta?

El gemu și se înfioră, iar ea bănui că, mental, el trecea în revistă o serie de lucruri pe care ar fi vrut să i le facă. Ca și cum Thorne ar fi răsfoit un fel de carte ce descria în detaliu toate manevrele erotice și toate pozițiile în care se putea face dragoste. Conținutul exact al unei astfel de cărți ar fi fost un mister pentru ea – dar era pregătită și dornică să învețe.

Fără nici o sfială, Kate îi trase gâtul spre ea și astfel și-l apropie până când îi putu săruta urechea.

El oftă.

– Nu îți pot oferi ceea ce îți trebuie.

– O, eu cred că poți!

Ea îi prinse lobul urechii între dinți și îl mușcă.

Cu un oftat răgușit, el cedă. Își coborî capul, iar buzele lui puternice îi făcură lui Kate inima să se oprească în loc.

– Nu te vezi, spuse el. Când ești în preajma familiei Gramercy, parcă s-ar aprinde o flacără înlăuntrul tău.

O sărută pe gât.

Kate își lipi corpul de el.

– Ard pentru tine, Thorne. Nu m-am simțit niciodată așa. Nu am știut niciodată că aș putea să vreau să mă simt astfel.

Kate îl trase de gulerul hainei, pe care i-l descheie și apoi i-l desfăcu. Îi sărută adâncitura umbrită de la baza gâtului, apoi inhală mirosul pielii lui. Respirația lui sacadată îi dădu speranțe.

Încetul cu încetul, ajungea la el. Înotând printre straturile de țesătură, descoperind bărbatul de sub ele.

În continuare, trebui să se lupte cu toți acei nasturi ai hainei lui. Cu mâini tremurânde, reuși să i-l descheie pe primul.

– Ai spus că sunt speriată, zise ea, iar eu sunt acum de-a dreptul înspăimântată. Dar nu așa cum crezi tu. Sunt îngrozită la gândul că, dacă mă despart de tine, voi trăi toată viața fără să mai simt așa ceva.

Îl privi, apoi, cu ochi rugători, implorându-l să îi cedeze, să preia controlul… Doar să facă ceva, înainte ca ea să își sfâșie corsajul și să îi strige vreun îndemn stânjenitor, precum: „Fă-mă femeie!“

– Ceea ce simți este doar dorință, îi spuse el încruntându-și fruntea în semn de dezaprobare. Curiozitate. Dacă îți cedez, mă vei urî apoi.

– Niciodată nu te-aș putea urî.

– Ba da, ai putea. Ai petrecut un an întreg făcând exact așa ceva.

Ea înjură printre dinți. Trebuia el să amintească tocmai de asta!

– Am fost o neghioabă. Nu te cunoșteam. Nu îmi cunoșteam propria inimă.

Privirea lui deveni mai pătrunzătoare.

– Ce te face să crezi că acum ți-o cunoști?

– Nu știu, recunoscu ea. Nu știu. Dar, în această după-amiază, Lark Gramercy a venit la mine și mi-a oferit tot ce mi-am dorit vreodată. O familie. Un cămin. Securitate, prietenie, companie. Mai multă bogăție decât am visat vreodată. Iar, în acel moment, inima mi-a spus că tot nu era suficient. Ori sunt cea mai lacomă, mai nerecunoscătoare femeie din Anglia, ori sunt…

O, Doamne, oare putea fi adevărat?

Inima ei îi spunea că trebuia să fie. Nimic altceva nu avea vreun sens.

– Thorne, cred că mă îndrăgostesc de tine.

– Katie! El îi luă fața în mâini. Brutal, cu o posesivitate care pe ea o încântă. O cută adâncă se săpă între sprâncenele lui. Katie, ești atât de…

Ea se întrebă ce cuvânt plin de mizantropie avea să aleagă el de data asta. „Manipulată“? „Neghioabă“? „Încăpățânată“?

Se părea că acel cuvânt nu era, de fapt, decât „sărutabilă“.

El renunță la cuvinte și, în schimb, îi revendică gura, sărutând-o cu mai multă pasiune decât ar fi îndrăznit ea vreodată să spere. O mână alunecă pe spatele ei, mângâind-o peste mătasea rochiei și trimițându-i senzații fierbinți până la baza coloanei vertebrale. Dar el nu se opri acolo, ci merse mai departe cu atingerile. Își desfăcu degetele pentru a-i prinde fundul, apoi îl ridică și îl strânse, trăgând pelvisul ei direct către al lui. Plăcerea îi traversă lui Kate întreg corpul. Suspină în timp ce îl sărută, și își înfipse degetele atât de strâns în ceafa lui, încât cu siguranță că unghiile ei aveau să lase urme acolo. Dar pe el nu părea să îl intereseze asta.

O sărută adânc, împingându-și maxilarul într-al ei și înghițindu-i suspinele disperate de plăcere. Kate se răsuci în brațele lui, împingându-se ca să îi simtă erecția. Umflătura aceea tare ca piatra pulsa lipită de abdomenul ei. Kate voi să o simtă acolo unde îi era locul – lipită de sexul ei. Pe măsură ce se sărutau, își încolăci un picior în jurul gambei lui, iar apoi i se prinse de umeri pentru a ajunge mai sus… mai aproape…

„La naiba!“

Badger îi aduse înapoi de pe pragul paradisului. Câțiva metri mai încolo, cățelul începu să latre ca o creatură posedată.

– Ignoră câinele, murmură ea, trăgându-l pe Thorne înapoi spre sărut, iar apoi prinzându-i și sărutându-i buza de jos. Badger n-a pățit nimic.

– N-a pățit nimic, repetă el. Doar că a dat peste un alt șobolan.

– Da

„Da!“

Mâna lui trecu peste formele ei, poposindu-i pe fund pentru o scurtă și delicioasă strânsoare, înainte să îi mângâie coapsa. Apoi Thorne apucă o bucată bună din fusta ei și o smuci spre el, trăgându-i corpul atât de

strâns și de aproape pe cât dorea. Gleznele ei erau acum dezgolite în aerul răcoros al după-amiezii.

Își strecură o mână pe sub fustele și pe sub jupele ei, prinzându-i pulpa în strânsoare. Senzația mâinii lui aspre pe picior o înfierbântă pe Kate, iar dorința îi crescu în timp ce mângâierea lui urcă și mai sus. Peste jartiera de panglici, tot mai sus, pe panta sensibilă a coapsei ei interioare, dezgolite, și…

Acolo.

O uimi cât de ușor revendică el cele mai intime și mai neatinse părți ale ei, și cât de puțină timiditate simțea ea. Degetele lui atinseră despicătura sexului ei, alunecându-i ușor peste carnea excitată.

– Atât de umedă, murmură el.

Cuvintele acelea o șocară. Voia să audă mai mult.

El se opri, sprijinindu-și tâmpla de tâmpla ei. Respirația lui îi flutura părul, în timp ce îi mângâia zona intimă cu mișcări încete, înnebunitoare.

– Pentru mine? șopti el.

Sunetul vulnerabil al vocii lui o făcu să se desfacă.

Ea îi sărută falca.

– Pentru tine. Doar pentru tine.

El îi recompensă curajul. Desfăcându-i pliurile cu dexteritate, alunecă înăuntru un deget puternic, bătătorit.

Ei îi scăpă un strigăt de bucurie.

– Taci, o liniști el. Taci. Nu voi lua foarte mult. Lasă-mă să te fac să te descarci, doar de data asta. O mușcă ușor de ureche și de gât, mângâind mai puternic. Te vei simți mai bine după aceea, vei vedea lucrurile mult mai bine. Va fi suficient.

Suficient? Ce prostie! Kate nu cunoscuse niciodată un amestec atât de subtil între plăcerea senzuală și foamea disperată de mai mult. El îi revendică buzele într-un sărut, iar gemetele lor se amestecară în timp ce el îi apucă sexul în mâna lui pricepută. Limba și degetul lui se mișcau în armonie, intrând blând, dar puternic, din ce în ce mai adânc. Ea îi apucă umerii, cutremurată de val după val de plăcere imorală.

Da! O, da! Își dorea asta. Pe el în interiorul ei. Ei doi, uniți în toate felurile. Și niciodată nu ar fi fost prea mult. Ea ar fi tânjit mereu după mai mult.

„Mai mult!“

Mâna lui se opri.

Kate trase aer în piept. Oare ceva nu era în regulă?

Se părea că da. Thorne își retrase mâna complet, lăsându-i fustele să alunece la pământ, iar, în cele din urmă, Kate înțelese de ce.

Era Badger din nou. Lătra mai tare. Mai multe zvârcoleli. Încă o dată, cățelul distrusese totul.

„La naiba, la naiba, la naiba!“

Înjurând înfundat, Thorne se întoarse și căută cățelul cu privirea.

– A găsit ceva, spuse el.

– Doar un șobolan, cu siguranță.

– Probabil.

Câinele dispăru, mârâind, după un colț al ruinelor castelului.

– Dar poate că nu! spuse Thorne eliberând-o, cu un vizibil sentiment de regret. Nu-i stă în fire să se comporte așa!

Asta era, atunci. Momentul trecuse.

Thorne plecă după Badger, iar Kate își săltă tivul fustelor și plecă după amândoi, bărbat și câine.

Ocoliră ruinele unui zid de piatră prăbușit.

Badger își încolți prada într-un colț întunecos, fiind foarte atent și mârâind la ceea ce prinsese.

– Nu văd nici un șobolan, spuse Kate, venind mai aproape. Poate că este doar un șoricel de câmp?

Se apropie pentru a investiga.

Thorne o prinse de mână, trăgând-o înapoi.

– Nu te apropia!

Kate îngheță. Având în vedere tonul lui, aceea nu era o comandă căreia ea să nu i se supună.

Apoi văzu motivul pentru care el își schimbase comportarea cu atâta bruschețe. Badger nu încolțise un șobolan sau un șoricel, ci un șarpe. O viperă lungă și groasă, încolăcită, care făcea mișcări circulare, amenințătoare, în aer – la mai puțin de un metru de pantofii ei. Limba mică ieși din botul reptilei, iar sâsâitul șarpelui îi dădu lui Kate fiori pe spinare.

Cățelul – creatură curajoasă și prostuță – apăra terenul de la picioarele ei, încă mârâind și pregătindu-se să sară.

Kate își dădu repede seama de ceea ce urma să se întâmple. Șarpele era țintuit într-un colț, iar creatura știa cu siguranță – în felul în care șerpii știau astfel de lucruri – că singurul mod de a scăpa era să muște.

– O, va fi mușcat!

Kate se luptă să scape de prinsoarea lui Thorne.

– Badger, nu! Pleacă de lângă lucrul acela oribil!

Încercă să ajungă la cățel, dar Thorne o trase înapoi.

– Taci, spuse el, ferm. Voi avea grijă de el. Doar să nu te miști.

Îi dădu drumul la mână. Kate își strânse pumnii pe lângă ea, pentru a nu se mișca. Unghiile o înțepau în palmă.

Thorne își înfipse cizmele în iarbă. Apoi, mișcându-se îngrozitor de încet, își întinse brațul drept în timp ce se aplecă în față, depărtându-și cât mai mult degetele. Pe măsură ce se apleca, întreaga lungime a coapsei lui încordate se lipi de spatele piciorului ei. În fiecare mișcare făcută cu încetinitorul, Kate îi simțea puterea înfrânată dinadins.

Doar un pic mai departe. Încă un metru sau doi, și el avea să poată prinde cățelul de ceafă și să-l ia pe sus de acolo.

„O, grăbește-te!“ se rugă Kate în gând, deși știa că mișcările

neașteptate ar fi fost un dezastru.

Thorne încetă să se miște. Mâna lui dreaptă era întinsă la maximum, iar Kate îi simțea energia pulsând în mușchi, ceea ce făcea ca ei să i se ridice părul de pe mâini. Precum un tunet misterios care ar fi bubuit printr-un nor.

Apoi veni lovitura de trăsnet.

Cu o puternică aplecare înainte, el întinse mâna…

Și prinse șarpele.

În cinci secunde, totul se termină. Din momentul în care Thorne apucă vipera, el o ținu cât putu de departe și îi rupse șira spinării. Spirala contorsionată de mușchi acoperiți cu piele de culoare verde căzu fără viață la pământ.

Badger continua să latre.

Kate căzu în genunchi, luă cățelul în brațe, îl strânse la piept și îi acoperi blana cu sărutări.

– De ce ai făcut asta? îl întrebă ea pe Thorne. Ai fi putut să îl iei pe Badger și să îl îndepărtezi de pericol.

Thorne dădu din cap în semn de dezaprobare.

– Șarpele ar fi mușcat dacă făceam asta, răspunse el. Dacă luam câinele, acei colți ar fi găsit, în schimb, glezna ta.

O, Doamne! El nu avusese nici o intenție să îl ia pe Badger. Mai bine apucase șarpele cu mâinile goale, decât să riște să o muște pe ea. Ce curaj nespus de iresponsabil și de prostesc!

– Nu trebuia să faci asta.

Sprijinindu-se de zidul de piatră, el făcu semn din mână.

– Mi-am dat seama că mă descurc.

Inima lui Kate stătu în loc.

– Ce vrei să spui? Ai fost mușcat?

El nu răspunse, iar Kate îi dădu drumul lui Badger și sări în picioare.

– Uită-te la mine!

Îi apucă încheietura, iar el nu se împotrivi atunci când ea îi ridică mâna mare pentru a o inspecta la lumină.

– O, nu!

Iată-le: două înțepături perfect rotunde, care se iviseră chiar în locul în care palma se unea cu încheietura. Zona din jurul mușcăturii era deja umflată și plină de sânge.

– Trebuie să mergem la cazarmă! Ai o trusă medicală? Asta trebuie tratată, și încă repede!

– Este doar o mușcătură de viperă.

– Doar o mușcătură?!

El ridică din umeri.

– Doar o zgârietură.

– O zgârietură infectată cu venin!

Îi ridică mâneca, iar apoi îl trase spre turnul castelului.

– Sunt destul de mare, spuse el. Este nevoie de mai mult de câteva

picături de venin pentru a mă doborî.

Cu toate acestea, merse cu ea la colțul turnului ce servea drept cartierul lui general. În timp ce deschise ușa cu umărul stâng, Kate îl văzu cum călcă strâmb și se împiedică de ușă.

– Ești amețit?

– Doar… un pas greșit. Dar rămase locului acolo, sprijinindu-se de ușă. Privirea îi era tulbure. Lasă-mă un minut.

Pentru nimic în lume! În ritmul în care se umfla mâna lui, Kate nu avea de gând să îi acorde nici o secundă în plus.

Ea găsi un scaun lângă o masă stingheră, îl luă și îl așeză cu spătarul sprijinit de peretele de piatră al turnului.

– Trebuie să te așezi! îi ordonă ea.

O fi fost el un ofițer de infanterie mare și intimidant, obișnuit să aibă în subordine bărbați care să mărșăluiască, să încarce armele și să tragă la comanda lui – dar ea nu avea de gând să se lase îndepărtată din pricina asta. Îi apucă brațul cel sănătos și trase de el cu toată puterea.

Oof! Abia se urni. O, Doamne, omul acela era o masă imensă de masculinitate, numai mușchi și îndrăzneală! Era mare, așa cum spusese.

– Sunt bine, protestă el.

– Iar eu sunt îngrijorată. Fă-mi pe plac!

Kate îl convinse să meargă și să se așeze pe scaun, asigurându-se că se rezemase bine cu spatele de perete. Badger veni la gleznele lui, adulmecându-i cizmele și scheunând slab.

De îndată ce Thorne fu așezat, ea începu să îl tragă de mâneci.

– Îmi pare rău. Trebuie să îți scoatem haina.

Începu cu mâneca mâinii rănite, trăgând cu grijă stofa de lână roșie până când îi eliberă întregul braț. Îi puse mâna în spatele umărului, pentru a-l ajuta să își scoată mâneca de tot. Un tremur involuntar îi trecu lui Thorne prin mușchii sculptați ai umărului – o confesiune șoptită despre pericolul prin care trecea, în ciuda posturii impresionante și a puterii lui. Și pe Kate o trecură fiorii.

În timp ce îi sprijini de masă, pentru a o inspecta, încheietura rănită, el își răsuci bustul și scutură haina de pe mâna stângă. Veșmântul roșu căzu pe podea.

Thorne se uită cu regret la haina pe care abia o dezbrăcase. Kate știa că îl durea să își vadă uniforma aruncată la pământ. Dar el nu se aplecă să o recupereze.

– Poate că nu mi-e chiar bine, recunoscu el.

Apoi, pulsul i se acceleră. Dacă recunoscuse, trebuia să îi fi fost foarte rău, într-adevăr.

Pe masă se afla un cuțit cu lama zimțată. Kate îl luă.

– Să nu te miști, îl avertiză ea.

Cu lovituri neîndemânatice ale lamei, tăie mâneca de pânză a cămășii lui, desfăcând-o până la umăr. Dâre puternic conturate, roșii, ieșeau din mușcătura viperei. Acele urme urcau până la jumătatea

antebrațului musculos și se vedeau chiar și printre firele de păr negru. Kate își dădu seama că avea nevoie de un garou.

Își înălță capul pentru a-l întreba pe Thorne unde putea găsi unul, și văzu că fața lui era palidă. O peliculă subțire de transpirație îi acoperea fața, iar respirația îi era sacadată. Îi deznodă, cu mâini tremurânde, nodul lavalierei, iar el își înălță capul pentru a o asista. În timp ce degetele ei îi mângâiau pielea proaspăt rasă de pe gât, Kate vedea cum îi zvâcnea pulsul sub maxilar, ca și cum un fluture ar fi fost prins sub pielea lui.

Mărul lui Adam i se mișcă.

– Mă dezbraci, zise el cu glas răgușit.

– Nu se poate altfel.

– Nu mă plângeam!

Kate luă lavaliera, o plie în două și o legă în jurul brațului, chiar sub cot. Luă un capăt și îl strânse între dinți, apoi trase de celălalt capăt cu ambele mâini. Eforturile ei îi smulseră lui Thorne un gemăt de durere. Atunci când termină de legat garoul, Kate respira cu greutate și era la fel de transpirată ca și el.

– Unde îți este trusa medicală? întrebă ea, cercetând camera cu privirea pentru a identifica posibile locuri.

El își ațintă privirea la o veche casetă de lemn de pe un raft înalt.

Kate se repezi la raft și se ridică pe vârfuri pentru a lua caseta.

Când se întoarse, aproape că o scăpă. Thorne avea cuțitul în mâna stângă. Cu fruntea încruntată și acoperită de transpirație, el își apăsă lama zimțată pe pielea umflată a încheieturii.

– O, nu…

El făcu o grimasă și răsuci cuțitul. Un urlet de durere îi scăpă printre dinții încleștați, dar mâna cu care mânuia lama nu își pierdu din putere. Până ca ea să ajungă lângă el, Thorne întoarse lama pe un sfert și crestă din nou carnea umflată. Sângele curgea cu repeziciune prin inciziile făcute.

Thorne lăsă cuțitul pe masă și se prăvăli din nou, cu spatele lipit de perete și respirând cu greutate.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea, aducând trusa la masă.

– Ca să nu fie nevoie să o faci tu.

Kate îi era recunoscătoare. Știa că el făcuse ceea ce se cuvenea. Trebuia să dea drumul la sânge – și la venin – din zona umflată, astfel încât să nu mai circule și în alte părți ale corpului. Dar, pentru o clipă, vederea șuvoiului de sânge o împietri. O ajutase pe Susanna o dată sau de două ori la îngrijirea bolilor și a rănilor unor oameni din sat. Dar treaba ei, a lui Kate, constase în a oferi un pic de ajutor unui vindecător priceput. Acum ea și Thorne erau singuri, izolați, luând măsuri într-un caz disperat.

El ar fi putut să moară.

O străbătu un val de amețeală. Așteptă să îi treacă, iar apoi își puse o

mână pe stomac și își spuse să fie calmă.

Deschise caseta și găsi o bucată curată de tifon în trusa medicală, pe care o folosi ca să absoarbă sângele ce curgea din rană.

– Nu opri sângele, spuse el. Nu încă.

Ea dădu din cap.

– Bine. Ce facem apoi?

– Tu te întorci în sat. Eu voi supraviețui sau nu.

Acele cuvinte erau atât de absurde, încât ea își stăpâni un hohot sălbatic de râs.

– Ai înnebunit, Thorne? Nu te părăsesc!

Căută printre sticluțele și borcănașele din trusa medicală, chinuindu-se să citească etichetele șterse. Nici una dintre substanțele dinăuntru nu i se părea cunoscută.

– Ai spus că ai patru cărți. Presupun că nici una dintre ele nu este o carte de medicină?

El făcu semn cu capul către un raft. Kate se grăbi într-acolo și găsi o carte de exerciții militare uzată, o Biblie acoperită de praf, o colecție de reviste de geografie…

– Aha! Văzu un volum mare, negru, și citi titlul. Tratamentul afecțiunilor și rănilor la… Își pierdu speranțele în timp ce citea cu voce tare. La cai și vaci? Thorne, asta este o carte de medicină veterinară!

– Am fost numit „lighioană“, spuse el închizând ochii.

Kate hotărî că nu avea timp de detalii. Căută cu repeziciune prin carte până când găsi capitolul despre înțepături și mușcături.

– Iată. Mușcături de viperă. „Mușcătura unei vipere este rareori mortală“. Ei bine, asta este liniștitor.

Deși s-ar fi simțit mult mai liniștită dacă ar fi citit că mușcătura unei vipere nu era niciodată fatală. Să spui că mușcăturile de vipere erau rareori fatale i se părea la fel cu a spune că mușcăturile de viperă erau uneori fatale, iar Thorne se lăudase adeseori că el era excepția care confirma regula.

Dar era un bărbat foarte bine făcut, își aminti ea. Și era tânăr, sănătos și puternic. Foarte puternic.

Textul detalia o serie de remedii.

Citi cu voce tare:

– „Mai întâi, strângeți pielea ca să scoateți sângele“. Noi am făcut asta, nu? Bun.

Își îndepărtă cu repeziciune o șuviță de păr care îi căzuse pe față, iar apoi continuă:

– Luați un pumn de flori de drăgaică, adăugați piper și câteva codițe de verigel, iar apoi fierbeți-le ca să își lase zeama. După ce fiertura este gata, strecurați-o, adăugați vin alb și fierbeți-o din nou, vreme de…“

Kate gemu:

– …vreme de o oră?!

La naiba! Nu avea timp să se ducă să culeagă o mulțime de ierburi,

cu atât mai puțin să le fiarbă vreme de o oră! Nu ar fi îndrăznit să îl lase singur pe Thorne nici cât să se ducă în sat ca să ceară ajutor.

Se uită din nou la fața lui. O, Doamne, era atât de palid! Iar acum întregul braț îi era umflat. În ciuda garoului, acele vinișoare roșii îi ajunseseră până la cot și chiar mai sus. În unele locuri, degetele lui erau vinețiii.

– Fii calm, spuse ea, în timp ce tulburarea i se citea în voce. Mai am de citit despre câteva remedii.

Răsfoi până la sfârșitul cărții. Următorul remediu era să spele rana cu sare și cu…

Urină.

O, Doamne! Cel puțin, putea obține acea substanță, dar chiar și așa… Nu putea. Nu ar fi putut să facă asta. Sau poate că da, pentru a salva viața unui om. Dar nu s-ar mai fi putut uita vreodată în ochii celui salvat.

Rosti în gând o rugăciune rapidă, sperând ca al treilea remediu să se dovedească adecvat atât pentru salvarea vieții lui, cât și a demnității amândurora. Citi repede, cu voce tare:

– „Puneți un bandaj peste zonă, cu un balsam făcut din izmă amestecată cu terebentină și ceară. Dați animalului să bea din infuzia de izmă, fie ca ceai, fie amestecată cu lapte.“

Izmă. Asta suna perfect! Doar dacă ar fi avut așa ceva.

Kate se întoarse la trusa medicală și se uită în toate sticluțele. O deschise pe una dintre ele, în care erau îndesate niște ierburi uscate ce arătau promițător. Le mirosi și fu de părere că puteau foarte bine să fie niște fire de izmă.

Se uită prin cameră. Avea multe de făcut. Să aprindă focul, să fiarbă apa, să topească ceara, să o amestece cu terebentină, să facă infuzia. Iar Thorne se clătina primejdios pe scaunul pe care ședea. În orice moment putea să se prăbușească peste micuța masă din fața lui.

Kate se gândi că rana îi sângerase destul. Umflătura extremă încetinise fluxul sângelui, care ajunsese să se prelingă. În loc de bandaj, înfășură o bucată de cârpă în jurul încheieturii, apoi își schimbă locul, trecând pe partea cu mâna lui sănătoasă.

– Sus, îi zise ea, vârându-și umărul la subsuoara lui. Te duc în pat.

În timp ce îl ajuta să se ridice în picioare, simțea cum o privea. Se uita adânc și insistent.

– Îți provoc durere? întrebă ea.

– Mereu. De fiecare dată când ești prin preajmă.

Ea își întoarse fața pentru a-și ascunde reacția orgoliului rănit.

– Îmi pare rău.

– Nu asta am vrut să îți dau de înțeles. Vocea îi suna ca și cum ar fi fost beat. Cu mâna sănătoasă, îi apucă fața și i-o întoarse până când o făcu să se uite la el. Ești mult prea frumoasă. Asta doare.

Minunat! Acum avea halucinații!

Împreună, se apropiară încet de patul lui îngust. Distanța era de doar câțiva metri, dar păreau kilometri. Pe Kate o durea spatele din cauza greutății lui.

În cele din urmă, ajunseră la saltea. Thorne reuși să se întoarcă astfel încât, atunci când ea îl eliberă, să se așeze pe marginea patului. Fără prea mult ajutor din partea ei, se culcă pe spate.

Așa. Reușise să își așeze pe saltea capul, umerii și spinarea. Trebuia să facă același lucru și cu picioarele.

– Mă simt ciudat, spuse el, visător. Îngreunat.

– Ești greu, răspunse ea cu glas scăzut, chinuindu-se să îi ridice cizmele masive de pe podea și să îi salte picioarele pe saltea.

O, Doamne, lui Kate i se părea că încerca să ridice o statuie de granit! Odată ce îi puse un picior pe pat, reuși să îl miște mai ușor pe cel de al doilea. Badger se urcă în pat și se ghemui între picioarele lui.

Se aplecă deasupra lui și îi vârî o pernă sub cap.

– Pot să văd prin corsajul tău, remarcă el.

Lui Kate îi trecu un fior pe șira spinării, iar de acolo i se răspândi în jos, de-a lungul picioarelor.

„Fii serioasă, Kate“, își spuse ea. „Acum nu este momentul.“

Îi puse lui Thorne mâna pe frunte. Era fierbinte la atingere.

– Ai febră. Trebuie să îți sfâșii restul cămășii, pentru a-ți răcori corpul și a-ți calma respirația.

Luă cuțitul, îl șterse de sânge și îl folosi pentru a face o gaură în cămașă, în zona gâtului. Apoi apucă ambele capete și trase până când pe el rămase numai mâneca ce acoperea brațul cel sănătos.

După ce îi dezgoli pieptul, rămase uimită. El nu păru să îi bage de seamă șocul, iar ea nu putu să își dea seama dacă insensibilitatea lui era un semn bun sau unul rău.

Dar, din moment ce el nu observa… ea se uită cu insistență. Pieptul lui era puternic, cu mușchi sculptați, acoperiți de pielea bronzată, presărată cu fire de păr negru și cu câteva cicatrici ale unor răni vindecate…

Kate mai observă și multe tatuaje.

Auzise despre acele lucruri. Știa că mulți marinari aveau tatuate pe piele desene geometrice sau imagini, dar nu își amintea să fi văzut așa ceva în realitate. Cu siguranță că nu văzuse absolut nici un tatuaj de aproape.

Nu toate tatuajele lui Thorne erau desene geometrice sau imagini. În partea dreaptă de sus a pieptului era gravat un fel de desen abstract, încercuit de un medalion un pic mai mic decât mâna ei. Pe umăr avea tatuată rudimentar o floare – mai degrabă emblema heraldică a dinastiei Tudorilor. Pe partea interioară a brațului stâng, Thorne avea tatuat un șir de numere, iar într-o parte, pe coaste, literele B și C.

Atât de primitiv! Atât de fascinant. Neputându-se abține, Kate atinse acele litere, întrebându-se ce anume însemnau. Poate că erau inițialele

numelui unei foste iubite? Ea știa că el avusese amante, dar ideea ca Thorne să aibă o iubită părea absurdă. Aproape la fel de absurdă ca sentimentul de gelozie pe care îl încerca ea în acele clipe.

Dar în momentul în care îi atinse pielea, fierbințeala îi aminti de misiunea ei, adică de lucrul cel mai important dintre toate: să îl țină în viață pe acel bărbat imens, încăpățânat și tatuat.

Ea încercă să se ridice de pe pat, dar el o opri cu mâna lui cea sănătoasă, în care se părea că încă mai avea putere. Thorne și-o folosi pentru a o trage pe Kate mai aproape.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Miroși atât de bine!

Avea ochii închiși, iar vocea îi era tărăgănată și stinsă.

– Precum trifoiul, adăugă el.

Ea înghiți în sec.

– Nici măcar nu știu cum miroase trifoiul.

– Atunci, ai nevoie de o tăvăleală bună în el.

Ea râse ușurel. Dacă Thorne făcea glume, asta însemna că situația lui nu era fără speranță.

Însă mușchii i se încordară dintr-odată. Își dădu ochii peste cap și începu să se zvârcolească pe saltea. Ea își puse mâinile pe pieptul lui și se lăsă cu toată greutatea peste el, țintuindu-l de pat.

Thorne căzu, lipsit de putere și respirând cu greutate. Își duse mâna la părul ei despletit și îl prinse cu putere.

– Katie, mor.

– Nu mori. Mușcăturile de vipere rareori sunt fatale. Asta scrie în carte. Dar trebuie să îți fac un pansament și un ceai.

O ținu strâns, fără să o lase să se miște.

– Mor. Stai cu mine.

Pe Kate o cuprinse disperarea, dar se strădui să nu se lase copleșită. Își aminti de ceea ce îi spusese cândva Susanna, și anume că bărbații mari, puternici, erau cei mai dificili și mai copilărești pacienți ori de câte ori erau siliți să stea la pat. Dacă se îmbolnăveau de gripă, suspinau și se plângeau de parcă ar fi fost pe patul de moarte. Thorne pur și simplu exagera. Sau, cel puțin, așa spera ea.

Îi atinse fruntea transpirată.

– Vei fi bine. Îți voi face niște…

– Nu mă cunoști.

– Ba te cunosc. Te cunosc mai bine decât crezi tu. Știu că ești curajos, bun și…

– Nu, nu mă cunoști. Nu îți amintești de mine. Dar este mai bine așa. Când am venit la Spindle Cove, mi-am făcu griji. M-am temut ca nu cumva să mă recunoști. Uneori, chiar speram să o faci. Dar este… El începu să respire sacadat. Este mai bine așa.

– Ce vrei să spui? Kate era toată numai ochi și urechi. Este mai bine în ce fel?

– Te-ai descurcat atât de bine, Katie. Dacă ea te-ar putea vedea, ar fi… atât de mândră!

Vocea i se stinse. Închise ochii.

„Ce tot spunea?“

– Cine? Cine ar fi mândră de mine? îl întrebă ea, trăgându-l de mână.

– Cântă-mi, șopti el. Vocea ta dulce va fi ultimul lucru pe care îl voi auzi. Voi duce cu mine în moarte un mic ecou al raiului, chiar și când voi ajunge în iad.

Kate nu știa ce să înțeleagă din bâiguiala lui. Poate că delira, pur și simplu. Asta trebuia să fie explicația.

– Am de pisat ierburile, spuse ea cu voce plină de emoție. Ai nevoie de un balsam pentru rană, iar apoi de niște ceai.

– Cântă! Strânsoarea mâinii lui slăbi. Apoi el îi mângâie buclele. Doar… nu cântecul despre grădină. Nu cântecul despre grădina cea frumoasă. Să nu cânți strofa aceea!

Ea îngheță, uimită.

– Cum de știi acel cântec? Când anume m-ai auzit cântându-l?

– Întotdeauna am urât… să îl aud de pe buzele tale.

Kate încercă să își amintească dacă se întâmplase să cânte vreodată acea strofă în prezența lui. Nu credea să se fi întâmplat. Și chiar dacă o făcuse, de ce nu i-ar fi plăcut?

– M-ai urmărit? M-ai spionat?

El nu răspunse.

Ei bine, Kate avea nevoie de răspunsuri și urma să le obțină. Se desprinse din strânsoarea lui.

– Stai liniștit în pat și lasă-mă să îți prepar niște balsam. Vom vorbi despre asta după ce te însănătoșești.

– Katie, te rog să îmi cânți. Cred că mo…

Ea îi prinse fața între palme și îi scutură capul, ușurel, forțându-l să își deschidă ochii. Pupilele îi erau atât de dilatate, încât aproape că nu i se mai vedea albastrul irisului.

– Nu mori, îi spuse ea. Mă auzi, Thorne?

– Da. Privirea lui se focaliză, încetul cu încetul, pe fața ei, apoi el spuse: Dar, pentru orice eventualitate…

Îi trase gura spre a lui, prinzându-i-o într-un sărut.

Un sărut sălbatic, febril, pendulând între viață și moarte.

Thorne o surprinsese pe Kate cu garda jos, cu buzele desfăcute, rezultatul fiind un sărut pasional, o împletire a limbilor și o ciocnire a dinților. În acel sărut nu era nimic tandru, nici măcar seducător. Era fierbinte, posesiv, sălbatic, ca și cum nu ar mai fi existat viitor. În timp ce limba lui îi pătrundea adânc în gură, din nou și din nou, Kate îi gusta foamea și disperarea. Nevoia lui rezona în oasele ei precum o durere acută.

Ea se surprinse răspunzând. Din pur instinct, îi răspunse la sărut,

lăsându-și limba să se frece de a lui. Cu fiecare frecare plină de dulceață, dorința creștea în ea. El gemu în timp ce o săruta. O strânse atât de puternic, încât o duru.

Când se desprinseră din sărut, lui Kate îi vâjâia capul.

Dar, oricum, se simțea mai bine decât Thorne, care căzu din nou în pat, inconștient.

– Nu. Nu!

Disperată, puse o mână pe gâtul lui și îi pipăi pulsul. Da, Thorne avea puls! Constant, dacă nu chiar rapid.

Kate trebuia să acționeze cât mai iute. Se ridică de pe marginea patului și luă de pe masă flaconul cu izmă.

Mai întâi balsamul. Apoi ceaiul. Iar în al treilea rând, rugăciunile.

Întrebările pe care ea voia neapărat să i le pună – mai târziu, după ce el ar fi scăpat de primejdie.

Kate luă cutia cu iască și cu ceea ce mai trebuia pentru aprins focul, iar apoi se îndreptă spre vatră.

– Nu vei muri, mă auzi? îi spuse ea lui Thorne. Nu voi permite asta. Îți voi salva viața chiar și dacă va trebui să mă lupt cu diavolul pentru ea.

Indiferent de informația pe care o ascundea Thorne, Kate nu voia în ruptul capului să îl lase să plece cu ea în mormânt. Avea nevoie de răspunsuri.

Și avea nevoie de el.

Capitolul 14

Thorne visă un șarpe gigantic. Gros precum o funie, plin de putere malefică, șerpuind pe străzile Londrei. Croindu-și drum în Kent, prin grădini și desișuri. În cele din urmă, alunecând peste dealurile ținutului Sussex și mergând mai departe, călăuzit de mirosul de sare, tocmai până la ocean. Îl urmărise pe el, pe Thorne, tocmai până acolo, la acel castel vechi, târându-se prin coșul de fum de pe turn și, în cele din urmă, căzându-i drept în pat. Iar acum șarpele îl rănea la braț iarăși și iarăși.

Îl ținea în strânsoare.

„Lua-m-ar naiba!“

Apăsarea era atât de puternică, încât Thorne simțea cum fiecare os i se sfărâma. Apoi, ca și cum durerea insuportabilă nu era de ajuns, șarpele din vis i se așeză pe piept. Fiecare respirație era ca o încercare de a ridica o greutate de cincizeci de kilograme cu coastele.

Thorne se luptă cu bestia solzoasă timp de ore întregi, chinuit de acea durere atroce. În cele din urmă, din fericire, șarpele și durerea dispărură în întuneric.

La un moment dat, el se trezi, tresărind.

Totul era întunecat, în afară de focul care ardea în vatră. Nu se putea mișca. Degeaba încercă de câteva ori să își miște picioarele sau să se ridice. Corpul nu îi asculta comenzile.

Se uită în tavan, respirând cu repeziciune. O broboană de sudoare îi alunecă de pe frunte spre ureche. În cameră se simțea un miros puternic de ierburi și de seu.

Oare cât timp trecuse? Ore? Zile?

Auzi pe cineva mișcându-se lângă vatră.

– Katie? întrebă el cu voce răgușită.

Ea nu îl auzi. În timp ce întețea focul, îngâna un cântecel.

Thorne închise ochii și își aminti acea primă zi. Intrase la Bull and Blossom, iar acolo era ea. Cântând.

La început, nu o recunoscuse. Cum ar fi putut? Era femeie acum, și trecuseră aproape douăzeci de ani de când o văzuse ultima oară. Ea ședea întoarsă din profil, fiindu-i vizibilă acea parte a feței pe care nu

avea semnul din naștere. Pentru ochii lui obosiți, fusese o fată oarecare, îmbrăcată în alb.

Pentru urechile lui, fusese un fel de înger.

Cântând, avea acea intonație – un tril delicat, prelung –, iar asta îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Acea notă găsise locul vulnerabil dintre zalele armurii lui. Vocea ei era cel mai dulce venin. Îi intrase în sânge, în inimă, curgându-i prin corp înainte ca el să prindă de veste și să se poată apăra. Toate simțurile i se treziseră: afinitate, dorință, nevoia de a o proteja. Și, mai presus de toate, o puternică dorință de a fi aprobat de ea.

În mod normal, o domnișoară bine educată nu s-ar fi uitat la un bărbat ca el. Nici nu ar fi trebuit. El nu își făcuse nici un plan și nu avusese nici o așteptare. Era o minune chiar și să știe că putea simți așa ceva. Fusese amorțit pentru atât de mult timp!

Ea cântase ultima notă, iar, după ce încetase muzica, în încăpere se așternuse o liniște vibrantă. El nu ar fi băgat de seamă nici dacă afară s-ar fi tras cu tunul.

Fata aceea se ridicase de la pian, pentru a se duce la locul ei. El îi văzuse semnul de pe tâmplă, iar adevărul ieșise la iveală.

O, Doamne! Era ea! Katie!

Katie cea scumpă, care ajunsese femeie în toată firea. Acum totul avea sens. Iată motivul pentru care el avusese un sentiment atât de puternic de familiaritate: o cunoștea. Simțea nevoia să o protejeze, fiindcă se aflase, cândva, în grija lui. Iar dorința intensă de a fi aprobat de ea… avea rădăcini într-un trecut îndepărtat, când ea se uita la el cu ochi plini de adorație.

Toate acele impulsuri interioare… erau ecouri a ceva ce el pierduse cu mult timp în urmă. Amintiri ale umanității sale, care, între timp, fusese bătută, înfometată și gonită cu biciul dinlăuntrul lui.

Bineînțeles că ea nu știa cine era el. Nu își putea aminti – fusese mult prea mică atunci, iar în prezent ei doi erau prea diferiți. Își începuseră viața în aceeași mizerie, dar merseseră pe căi diferite. Acum între ei se căsca o prăpastie și, chiar dacă s-ar fi străduit, ea nu l-ar fi recunoscut. Dar ceea ce conta era că ea supraviețuise. Iar el își jurase, atunci și acolo, ca, indiferent de cât de atrăgătoare era, el să nu facă nimic care să îi pună în primejdie fericirea.

Reușise cu succes să o evite vreme de un an. Iar apoi făcuse greșeala prostească de a o lăsa să îi țină câinele. Un pui de câine de vânătoare care fusese prea bine dresat, din moment ce încolțise primul șarpe peste care se întâmplase să dea.

Badger stătea ghemuit la capătul patului. Thorne privi, încruntat, mica minge de blană.

„Asta este numai din vina ta, sper că știi!“

– Te-ai trezit!

Pași ușori traversară camera. O mână rece îi acoperi fruntea.

– Sunt aici.

– Cât timp am fost inconștient?

– De ieri după-amiază. Acum cred că mai sunt câteva ore până la apus. Îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. Slavă Domnului că ți-a scăzut febra! Și umflătura este mult mai bine.

Thorne își lăsă mâna să cadă într-o parte și se pipăi. Corpul îi era acoperit în mare parte de un cearșaf alb, curat, mai puțin brațul drept, rănit, care stătea deasupra așternutului. Nu mai avea garoul. Un bandaj parfumat îi acoperea rana, prins cu benzi de prosop. Întregul braț îi era curat, iar umflătura se retrăsese. Cu toate astea, pata din jurul mușcăturii încă mai era acolo – urme roșii și vânătăi negre îi acopereau pielea. Arăta de parcă brațul îi fusese prins sub un dulap.

Trecuse el prin încercări și mai grele. Brațul abia dacă îl mai durea. În schimb, se simțea amețit. Își încordă mușchii, încercând să strângă pumnul. Simți o ușoară furnicătură în degete.

– Bea asta.

Kate îi apropie de buze o cană cu ceai, iar el își înălță capul și sorbi. Infuzia avea un gust ușor, familiar, de ierburi. El crezu că își amintea cum, în timpul nopții, ea îi dăduse să bea din ceaiul acela.

– Ai stat lângă mine, spuse el. Toată noaptea.

Ea dădu din cap în semn că da.

– Nu aș fi putut să fac altfel.

– Îți sunt dator.

– Mă voi gândi la cum anume te poți revanșa, răspunse ea, zâmbind misterios.

El se uită la corpul care nu îl asculta și spuse, ezitând:

– Nu… nu mă pot mișca. Nu îmi pot mișca corpul mai jos de gât.

Ea nu se arătă atât de surprinsă sau de îngrijorată pe cât s-ar fi așteptat el.

– O, știu că nu poți!

El se încruntă, nedumerit.

Kate apucă un capăt al așternutul și îl ridică, pentru ca el să se poată uita dedesubt. Câteva bucăți de așternut și de prosop erau legate în jurul pieptului lui și al brațului stâng, pironindu-l de pat.

Legături. Acum, că înțelesese de ce erau acolo, el își dădu seama că simțea restricții similare și la picioare. Nu putea ajunge la noduri.

– De ce ai făcut asta?

– La început, pentru că te zbăteai prea mult.

La naiba! Dacă o atacase în acele momente de inconștiență, nu avea să și-o ierte niciodată.

– Am… Nu putu continua. Își drese vocea, tușind. Te-am rănit?

– Nu.

„Slavă Domnului!“

– Dar delirai și m-am temut ca nu care cumva să te rănești singur. Așa că te-am legat. Apoi te-am lăsat legat pentru că…

Ea se întrerupse pentru a înlocui cearșaful. Pe urmă aduse un scaun la marginea patului, se așeză și îi aruncă lui Thorne o privire provocatoare.

– …ai de dat niște explicații.

– Nu știu ce vrei să spui, zise el în timp ce inima începu să îi bată cu putere.

– Nu? Ieri, după ce te-ai îmbolnăvit, ai vorbit destul de mult. Despre mine și despre tine.

– Probabil că am delirat, răspunse el, uitându-se la cana din mâna ei. Aș mai vrea niște ceai, te rog.

– Încă nu. Ea învârti cana în mâini. Se pare că tu crezi că ne cunoșteam de dinainte.

– Chiar ne cunoaștem de dinainte.

– Din trecut, spuse ea. De pe vremea când eram copii.

Lui Thorne i se puse un nod în gât. Încercă din nou, mai hotărât, să își desfacă legăturile.

– Probabil că ai mintea încețoșată de oboseală. Nu îmi amintesc să fi zis așa ceva.

– M-am gândit că vei spune asta.

Puse cana deoparte și luă o foaie de hârtie.

– Din fericire, am notat totul.

„La naiba!“

Kate netezi cutele hârtiei, în timp ce el încerca să afișeze o mină plictisită.

Ea își drese glasul scoțând, în mod hazliu, câteva sunete groase și aspre. Încerca să îl imite, crezu el.

– „Te-ai descurcat atât de bine, Katie. Dacă ea te-ar putea vedea, ar fi… atât de mândră!“

Kate îl întrebă, cu glas scăzut:

– Despre cine vorbeai? Cine ar fi mândră de mine?

El clătină din cap.

– Trebuie să mă dezlegi, ca să pot să te conduc acasă. Ești mult prea obosită. Îți imaginezi tot felul de lucruri.

– Nu îmi imaginez asta, zise ea, fluturând hârtia.

Ridicase vocea, ceea ce îl trezi pe cățel.

– Ai spus ceva de genul că erai îngrijorat că aș fi putut să te recunosc, să îmi amintesc de tine, continuă ea. Ai mai zis că puteai să vezi prin corsajul meu și că miroseam precum paradisul.

– Domnișoară Taylor…

– Deci acum sunt din nou „domnișoara Taylor“? Ce s-a întâmplat cu „Katie“? Se uită la el și continuă: Iată un alt lucru ciudat! Numele meu este „Katherine“. Prietenii mei îmi spun „Kate“. Nimeni nu îmi spune „Katie“. Cel puțin, nimeni nu mi-a mai spus așa de pe vremea când eram copil.

– Dă-mi drumul, îi ceru el pe un ton poruncitor. Te voi conduce

acasă. Nu se cuvine să fii aici, cu mine. Cu siguranță că, la ora asta, nu ar trebui să fim numai noi, izolați de restul lumii.

– Nu plec nicăieri până când nu îmi dai niște răspunsuri.

– Atunci, vei sta aici vreme îndelungată.

Thorne se gândi că ea îl putea ține acolo chiar și o lună, iar el tot nu s-ar fi răzgândit. Îndurase închisori mult mai rele, cu răpitori mult mai puțin atrăgători. Putea să reziste ani întregi.

– Cum îți este brațul? întrebă ea, schimbând subiectul.

– Mi-l simt ca pe o bucată de lemn.

– Câtă vreme ai dormit, eu am mai citit. Te poți aștepta ca brațul să îți fie amorțit cel puțin câteva zile.

Kate se mută la celălalt capăt al patului, iar rochia îi foșni. Scoase dopul unei sticle de ulei și își turnă o picătură în palmă.

– În carte scrie că masajul cu ulei îți va ajuta brațul să scape de rigiditate. Este ulei simplu, din cămara ta. Mai târziu, voi cumpăra ceva aromatic de la Summerfield.

Puse sticla deoparte și își frecă palmele, întinzând uleiul, iar apoi le puse pe pielea lui și începu, cu mișcări pricepute, să îi maseze mâna amorțită până când îi alungă amorțeala din antebraț.

Din păcate, rigiditatea nu trecu, ci doar își schimbă locul – între picioarele lui. Pe sub așternut, Thorne simți o greutate și o umflătură pe care le cunoștea prea bine.

– Încetează, îi ceru el.

– Este prea dureros?

„Nu. Este prea plăcut.“

– Te ajută dacă îți cânt? întrebă ea cu prefăcută sfială. La fel cum m-ai rugat să îți cânt aseară? Intonă o melodie ritmată, apoi cântă cuvintele pe care el le știa deja: „Crini înalți, de catifea…“

El oftă și închise ochii. Doamne, ura acel cântec!

– „Rotundele crizanteme“, continuă ea, cu glas scăzut, „Toate florile dansează pentru bucuria ta“.

– Încetează, mârâi el. Ajunge!

Kate continuă să îi maseze mâna, coborând către bandajul de la încheietură. Îi întoarse palma și, pur și simplu, și-o puse pe a ei deasupra.

– M-am uitat la tine toată noaptea. Răscolind, în minte, printre puținele amintiri pe care le mai am din copilărie. Cu cât te privesc mai mult, cu atât simt că există un mister pe care ar trebui să îl descifrez. Dar piesele acestui puzzle nu se lasă puse în ordinea cuvenită. Iar dacă nu îmi oferi informații de bunăvoie…

El își ținu respirația.

– …atunci nu am de ales decât să folosesc cele mai nemiloase metode pentru a le obține.

– Mă amenințI pe mine cu metode nemiloase, o ironiză el.

– Nu crezi că pot face asta?

Ea se uită cu coada ochiului către marginea așternutului și își coborî privirea către mijlocul lui Thorne. În lumina focului, i se vedea pieptul dezgolit. Fiecare semn, fiecare tatuaj, fiecare cicatrice. Conștiința goliciunii îl ardea. Cu toate acestea, ea nu părea surprinsă. Doar curioasă, într-o manieră foarte senzuală. Cu siguranță că mai devreme îl privise pe îndelete. El ura faptul că, îngrijindu-l, lui Kate îi fusese răpită încă o parte din inocență.

Dar felul în care ea își umezea buzele, fără să își dea seama, în timp ce îl privea…

Thorne nu putea să urască asta.

Ea scoase din nou dopul sticlei de ulei și îi prelinse o picătură în mijlocul pieptului, apoi deasupra mușchilor abdominali, trecând peste cârpa ce îl lega de pat și urmărind dâra de păr negru ce ducea direct între picioarele lui.

„O, Doamne!“

Imaginea era irațional de senzuală. Oare ce răutate avea de gând să facă ea? Dacă își punea mâinile moi pe pieptul lui uns cu ulei, el nu mai avea de ce să își facă griji în privința confesiunilor silite, fiindcă ar fi luat foc pe loc, lăsând în urmă-i doar cenușă.

– Știu un mod de a te face să vorbești, zise ea aruncându-i un zâmbet rece. Pregătește-te pentru arma mea secretă.

Thorne se încordă.

– Iată.

„O, Doamne!“

Cu ambele mâini, Kate îl ridică pe Badger direct deasupra abdomenului uns al lui Thorne. Nasul cățelului era la doar câțiva centimetri deasupra ombilicului plin de ulei.

Mușchii abdominali ai lui Thorne se încordară. Deci acela era marele ei plan malefic! Urma să îl gâdile ca să spună adevărul. Cu cățelul!

– Micuțul Badger a fost aici, cu noi, toată noaptea. Fără să mănânce nimic în afară de o bucată veche de brânză, pe care a găsit-o în dulap.

Ea își întoarse fața și vorbi cu cățelul:

– Ești foarte, foarte înfometat, nu-i așa, dragule?

– Nu ai face asta, spuse Thorne.

– O, doar uită-te la mine!

– Katie, să nu îndrăznești!

– Aha, acum ne-am întors la „Katie“? Planul meu deja funcționează, spuse ea, surprinsă.

– Dacă ai avea idee ce torturi am îndurat, ai ști că nu voi fi doborât de un cățel, răspunse el strângând din dinți și uitându-se la ea.

– Haide să încercăm și să vedem. Kate îl privi în ochi, direct și sincer. Toată viața mea am căutat răspunsuri despre trecutul meu. Toată viața mea, Thorne! Nu voi avea liniște până când nu îmi vei spune adevărul.

– Nu pot.

Ea mai coborî cățelul încă puțin.

Pântecul lui Thorne fu străbătut de un fior.

– Badger, nu! porunci el, deși era convins că vorbele lui nu puteau să îl facă pe Badger să se stăpânească.

Câinele era câine. Lătra. Mesteca. Vâna.

„O, Doamne, ai milă."

Lingea.

Kate făcu în așa fel încât prima parte a torturii să fie scurtă. Îl coborî pe Badger pentru numai câteva secunde de gâdilat entuziast.

Thorne gemu precum un animal. Unul furios. Nările i se dilatară. Mușchii abdomenului i se încordară în rânduri simetrice care, pe sub piele, erau tari precum pietrele. Tendoanele i se încordară pe gât, iar mâna cea sănătoasă îi deveni o masă de mușchi contractați, străbătuți de vene care pulsau.

„O, Doamne!"

Respirația lui Kate se înteți. Era mare, puternic și furios. Și era la mila ei. O fiară, dar una frumoasă.

Aproape amețită de senzația de putere pe care o încerca, ea îndepărtă, pentru moment, cățelul.

– Ți-a ajuns?

Respirația lui era greoaie, iar vocea, mai degrabă răgușită.

– Încetează! Încetează chiar acum, îi ordonă el.

– Cere-mi îndurare, îi răspunse ea.

– Pe naiba!

Ea coborî din nou cățelul. De data aceasta, Thorne se încordă și se arcui atât de tare pe sub legături, încât legănă patul înainte și înapoi.

– Dar acum? întrebă ea în timp ce făcu o nouă pauză.

– Femeie diabolică! Vei regreta asta!

– Nu cred, spuse Kate coborând încă o dată cățelul și lăsându-l să lingă porțiunea de piele de sub coastele lui Thorne.

Acesta se zbătu și se puse pe strigat.

– Foarte bine, mormăi el în cele din urmă. Foarte bine. Ai câștigat. Doar ia-l de pe mine.

– Îmi vei spune totul?

– Da.

Bucuria victoriei explodă în pieptul lui Kate.

– Știam că vei ceda.

– Nu cer milă pentru mine, zise el trăgându-și suflul și uitându-se în tavan. Doar pentru câine. Tot uleiul ăsta îl va îmbolnăvi.

Kate zâmbi doar pentru sine, dându-și seama că îi găsise punctul sensibil lui Thorne.

– Știam că ții la el.

Îl strânse pe Badger la piept și îl lăudă înainte de a-l pune pe podea. Apoi se uită cu toată atenția la Thorne. O, privirea din ochii lui era cumplită!

– Te ascult, zise ea.

– Mai întâi, dezleagă-mă.

– Când te încrunți la mine atât de crâncen? Poate că sunt curajoasă, dar nu sunt neghioabă. Se întinse după cana cu ceai. Dar îți ofer un pic din asta.

Se apropie de pat și ridică încetișor cana la buzele lui, sprijinindu-i capul cu o mână, pentru a-l ajuta să bea. În timp ce îi coborî capul pe pernă, Kate își trecu o mână prin părul lui ciufulit, netezindu-i-l.

– Continuă.

– Da, te-am cunoscut pe când erai copil, spuse el. Erai foarte mică atunci când ne-am văzut ultima oară. Aveai, probabil, patru ani. Eu eram mai mare. Aveam zece sau unsprezece ani. Mamele noastre…

La auzul cuvântului „mame“, lui Kate i se puse un nod în gât.

– Mamele noastre? întrebă ea, apucându-l de mâna sănătoasă. Trebuie să îmi spui totul. Totul, Thorne!

– Îți voi spune mai multe, oftă el, fără tragere de inimă. Îți jur. Dar dă-mi drumul mai întâi. Povestirea are nevoie să fie spusă într-o manieră care să implice un pic de demnitate.

– Bine, se învoi ea.

Luă cuțitul de pe masă și, cu mișcări grijulii, tăie fiecare fâșie de cârpă care îl ținea legat de pat. Unele dintre fâșiile pe care le înfășurase peste picioarele lui, care încă erau îmbrăcate în pantaloni. Altele, legate peste pielea goală a pieptului și a abdomenului. Pentru a le ridica și a le tăia, trebui să își treacă mâna peste pielea lui fierbinte, unsă cu ulei. Încercă să își mențină atitudinea degajată, dar era dificil.

După ce ea tăie ultima legătură, Thorne se sprijini în cotul sănătos și se ridică, încet, în picioare. Un gigant trezit la viață.

Cizmele loviră podeaua cu bubuituri îngemănate. Kate nu se ostenise să îl descalțe.

Thorne își frecă fața nebărbierită, apoi își trecu o mână prin păr. Privirea îi lunecă pe pieptul lui gol, uns cu ulei.

– Ai un burete sau o cârpă uscată?

Ea îi dădu un prosop umed, luat de pe măsuța de la marginea patului.

Thorne îl apucă în mâna stângă și și-l trecu peste gât și peste ceafă. În timp ce el își răsucea capul dintr-o parte într-alta, Kate se uită la umerii lui sculptați, traversați de tendoane, și la conturul bine definit al fiecărui mușchi. Pe acel trup nu exista nimic delicat.

Iar apoi mai erau și acele tatuaje care o contrariau.

Atunci când el își coborî mâna și începu să își tamponeze pieptul, lui Kate i se uscă gura. Se uită în altă parte, conștientă dintr-odată că îl privea insistent.

O cămașă! Chiar trebuia să îi găsească o cămașă! Un dulap îngust de lângă intrarea în turn părea să îi servească lui Thorne drept dulap de haine. Acolo îi atârnase, cu o seară în urmă, haina roșie de ofițer, odată

ce trecuse pericolul. Se duse la dulap și îi găsi o cămașă curată, de bumbac.

Thorne lăsă din mână cârpa cu care se ștersese, iar Kate își feri privirea în timp ce îi întindea cămașa, privindu-l din nou după câteva clipe. El reuși să își tragă cămașa peste cap și să își vâre mâna stângă pe mânecă, dar era clar că avea probleme cu mâna rănită, așa că ea se duse la el.

– Lasă-mă să te ajut.

– Mă descurc, răspunse el, tresărind.

Ascultătoare, Kate îl lăsă în pace.

– Ei bine, mă bucur să văd că ai supraviețuit supliciului păstrându-ți mândria intactă. Îl duc pe Badger afară pentru câteva minute.

Dimineața era răcoroasă și umedă de la rouă, iar ea, de teamă să nu dea peste vreun alt șarpe, îl grăbi pe Badger să își facă treaba.

Când reveni, îl găsi pe Thorne la masă, având în față o sticlă de whisky. Își umezise părul, era pieptănat și își pusese o haină pe el.

– M-aș fi ras și mi-aș pus o lavalieră, dar…

Aruncă o privire spre brațul lui drept, care îi atârna, neputincios și fără vlagă, pe lângă corp.

– Nu fi prostuț! Kate se așeză lângă el și își propti un cot pe masă. Nu este nevoie. Nu vreau să mă gândesc la halul în care arăt eu acum.

– Minunat, zise el fără pic de șovăială. Privirea lui intensă o întâlni pe a ei. – Tu mereu arăți minunat. Se întinse și îi aranjă o șuviță rebelă, apoi spuse: Și mama ta avea părul ondulat, dar nu era la fel de închis la culoare.

– Unde s-a întâmplat povestea noastră? întrebă Kate, înghițind cu noduri. Unde am locuit noi două?

– În Southwark, după cum ți-am mai spus. Lângă închisoare. Era un cartier rău famat și foarte periculos.

– Și pe atunci îmi spuneai Katie.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Toată lumea îți spunea așa.

– Eu cum îți spuneam ție?

Pieptul lui se ridică și coborî lent.

– Îmi spuneai Samuel.

„Samuel!“

Numele acela făcu să vibreze o coardă înlăuntrul ei. Amintirile ieșeau la suprafață, înghesuindu-i-se în minte. Dacă încerca să se gândească la ele, dispăreau. Dar simțea că erau acolo – încețoșate și sumbre.

– Mamele noastre locuiau în aceeași casă, povesti el.

– Dar mi-ai spus că mama ta devenise prostituată.

– Așa este, zise el.

– O, nu! Kate începu să respire cu repeziciune. Implicațiile erau mult prea îngrozitoare pentru a se gândi la ele. Mama mea este… oare mai

trăiește?

El dădu din cap în semn de negare.

– Nu. A murit. După aceea, tu te-ai dus la școală.

Kate clipi, iar apoi se uită în gol, la o gaură din tăblia mesei. Simți cum, încetul cu încetul, o cuprindea furia. Voia să se certe, să țipe, să plângă, să dea cu pumnii în ceva. Nu cunoscuse niciodată o astfel de furie oarbă, nestăpânită, și nu știa ce ar fi fost în stare să facă atât timp cât o stăpânea un astfel de sentiment.

– Îmi pare rău, Katie. Adevărul nu este plăcut.

– Nu, nu este. Nu este plăcut. Dar este adevărul meu. Kate se trase înapoi și sări în picioare. Viața mea! Nu îmi vine să cred că mi-ai ascuns asta!

El își frecă fața cu o mână.

– Lasă-mă să înțeleg dacă am priceput bine, continuă ea. Îmi spui că, vara trecută, când ai venit la Spindle Cove, m-ai recunoscut imediat?

– Da.

– După asta, zise ea atingându-și semnul din naștere.

– Da.

– Deci m-ai recunoscut imediat ca pe o cunoștință din copilăria ta. Iar acum, în prezent, ai găsit că eram… Ea își flutură o mână prin aer. „Îndeajuns de atrăgătoare“, parcă așa mi-ai spus cândva.

– Mai mult decât atrăgătoare.

– Cât de mult? întrebă ea, ironic, ridicându-se și desfăcându-și, brusc, brațele. Drăguță? Frumoasă? De o frumusețe răpitoare, dincolo de orice cuvinte și înțelegere?

– A treia variantă, răspunse el cu repeziciune. Ceva de genul celei de a treia variante. Atunci când nu ești agitată precum un pui de găină indignat, cred, uneori, că ești cea mai frumoasă femeie din lume.

Kate își lăsă brațele să cadă pe lângă corp, făcând o pauză stânjenitoare, iar apoi reluând:

– Nu sunt, realizezi asta! Nici măcar nu sunt cea mai frumoasă femeie din Spindle Cove.

El ridică o mână.

– Haide să zicem că ești atrăgătoare. Cred că ești o femeie foarte atrăgătoare.

– Bine. Ca să reluăm povestirea: m-ai recunoscut și m-ai găsit atrăgătoare.

– Foarte.

– Și totuși, în loc să vorbești cu mine despre toate acestea, ai decis să mă intimidezi și să mă eviți timp de un an întreg. Când știai că eu mă credeam o orfană abandonată. Când tu trebuia să fi înțeles cât eram de disperată să găsesc orice legătură cu trecutul meu. Cum ai putut să îmi faci așa ceva?

– Pentru că așa era cel mai bine. Amintirile tale vagi sunt o binecuvântare. Noi doi am trăit într-un loc pe care alții și-ar fi dorit să îl

uite. Nu am vrut să îți provoc o asemenea neplăcere.

– Nu era alegerea ta! zise ea gesticulând, nervoasă, către oceanul nevăzut din spatele pereților castelului. Nu îmi vine să cred! Ai fi plecat în America fără să îmi spui un cuvânt despre trecutul meu. Lăsându-mă să mă întreb pentru tot restul vieții.

În timp ce el continua să o privească, ea începu să se plimbe prin cameră. Badger porni în urmărirea volanelor mișcătoare ale rochiei ei, dintr-un capăt în celălalt al încăperii.

– Dacă familia Gramercy nu ar fi găsit acel tablou și nu ar fi venit să caute… Îi veni în minte un gând îngrozitor. O, Doamne! Mă căutau pe mine? Mama semăna cu femeia din tablou? Purta un pandantiv cu o piatră albastru-închis?

– Nu pot spune. Amintirile mele despre ea nu sunt cu mult mai limpezi decât ale tale. Atunci când o vedeam, era, de obicei, rujată și machiată. Mai târziu, palidă din cauza bolii. Ellie Rose era…

– Ellie Rose! Kate făcu un pas spre el. Numele mamei mele era Ellie Rose?

– Așa își spunea. Nu știu dacă era numele ei adevărat.

O, Doamne!

Oare cine era Katie? Fiica unui marchiz? Copilul unei prostituate?

Ambele?

Se încovoie până la podea, cu dureri în tot corpul. Badger îi sări în poală, ca și cum ar fi câștigat jocul pe care își închipuia el că îl jucau. Kate îl ignoră. Nici măcar tandrețea lui de cățel nu putea să îndulcească acel moment.

Din obișnuință, ea își duse degetele la semnul de la tâmplă. „Un copil al păcatului“, așa o numise domnișoara Paringham. Un copil al păcatului, care trebuia să se rușineze.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!“

În momentele ei cele mai singuratice și mai disperate, vocea aceea îi dăduse speranță. Nu putea abandona acum acea speranță. Cineva, undeva, o iubise. Chiar dacă acel cineva fusese o femeie care decăzuse, iar acel undeva fusese un bordel mizerabil – toate astea nu schimbau esența dragostei.

– Vezi? zise Thorne. De aceea am încercat să te protejez de adevăr. Lasă trecutul în urmă, Katie. Uită-te la viața ta acum, la cât ai realizat, la câți prieteni ai. Ai găsit o familie care să te accepte.

„Familia Gramercy.“

– O, Doamne, suspină ea. Trebuie să le spun.

– Nu! Thorne lovi cu pumnul în masă. Nu le poți spune nimic din toate astea!

– Dar trebuie! Nu vezi? Aceasta ar putea fi legătura. Dacă Ellie Rose a fost Elinor… atunci ei ar ști cu siguranță că sunt fiica lui Simon.

– Da, și vor ști cu siguranță că ți-ai petrecut primii ani din viață într-un bordel. Te-ar renega. Nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

Kate clătină din cap.

– Familia Gramercy nu ar face niciodată asta. „Familia mai întâi de toate“ – asta spun ei mereu. Au trecut prin multe scandaluri.

– Există scandaluri în înalta societate, dar povestea ta e ceva cu totul diferit.

Kate știa că el avea dreptate. Povestea ei era, într-adevăr, ceva diferit. Dacă mama ei ar fi fost o curtezană de lux, atunci poate că scandalul nu ar fi fost chiar răsunător.

Cu toate astea…

– Sunt datoare să le spun adevărul celor din familia Gramercy. Nu îi pot lăsa să mă accepte printre ei dacă există o șansă ca totul să fie o greșeală.

Atunci lui Kate îi veni un nou gând, de care se agăță din toate puterile.

Se ridică în picioare.

– Poate că tu ești cel care se înșală, Thorne! Te-ai gândit la asta? Deci, ai cunoscut o fetiță care avea un semn din naștere. Dar asta a fost acum douăzeci de ani. Nu poți fi sigur că eram eu.

– Cum rămâne cu cântecul, Katie?

Ea își încrucișă brațele și își ridică bărbia.

– Cântecul acela este doar un cântecel prostuț. Ce-i cu el?

Lăsând la o parte faptul că în toți anii ei petrecuți la Margate, în toți anii de pregătire muzicală, nu întâlnise pe nimeni altcineva care să îl cunoască.

Pentru un moment, Thorne păru că nu era de acord. Dar apoi se răzgândi.

– Bine, se învoi el, ridicând, în semn de capitulare, din umărul sănătos. Ai dreptate. Poate că mă înșel. Nu te-am cunoscut pe când erai copil. Nu ai fost niciodată fiica unei prostituate. Un motiv în plus să nu le spui celor din familia Gramercy despre toate astea.

– Dar trebuie, șopti ea. Trebuie. Merită să știe. Au fost atât de buni cu mine, mi-au oferit atât de multă speranță! Trebuie să le spun. Astăzi.

El se chinui să se ridice în picioare.

– Atunci, voi merge cu tine.

– Nu, se împotrivi ea, suspinând. Nu te vreau acolo. Nu te vreau nicăieri aproape de mine. Cu un deget, își împunse capul pieptului. Am încercat să văd ce era mai bun în tine, în ciuda ursuzeniei tale. Te-am apărat în inima mea, chiar și în ciuda respingerilor tale îngrozitoare, iar ieri… eram pregătită să mă căsătoresc cu tine, om fără inimă! Am crezut, prostește, că mă îndrăgostisem de tine. Vocea i se stinse. Iar tu mă minteai. În tot timpul acesta, de când ai venit în sat și m-ai văzut cântând, în ziua în care purtam acel șal indian de împrumut. M-ai mințit. M-ai forțat să intru în acea farsă pe care ai numit-o „logodnă“. M-ai făcut să par o neghioabă în fața tuturor prietenilor mei, precum și în fața oamenilor pe care speram să îi numesc familia mea. Și te-ai

purtat astfel, deși știai – știai cât însemnau toate astea pentru mine. Nu te pot lăsa să mă rănești în continuare, Thorne. Ai avut dreptate în acea zi în care am fost împreună în cimitir. Am nevoie de cineva capabil să simtă dragoste și compasiune. Am nevoie de un bărbat mai bun.

– Katie…

– Nu îmi spune așa! Să nu îmi mai spui niciodată așa!

El o prinse de mână.

– Katie, nu te pot lăsa să pleci. Nu așa.

– De ce nu?

– Pentru că eu…

Lui Kate i-o luă inima la galop. Dacă Thorne i-ar fi spus că o iubea, chiar atunci și acolo, ea nu ar mai fi fost în stare să plece. Chiar și după tot ce îi făcuse, nu ar fi putut să îl părăsească. El trebuia să fi știut asta.

„Haide!“ îl rugă ea în gând. „Doar două cuvinte și sunt a ta!“

– …pentru că ți-ai petrecut noaptea aici, încheie el.

Ea miji din ochi.

„Lașule!“

– Ți-ai petrecut noaptea singură cu mine, în locuința mea, spuse el. Dacă cineva observă asta, reputația ta e ruinată. Definitiv.

– Îmi asum acest risc. Prefer să îmi fie ruinată reputația, decât să fiu cu tine. Se smulse din strânsoarea lui și ieși pe ușă. Logodna noastră s-a încheiat.

– Ai dreptate, s-a încheiat. Ne vom căsători azi.

Capitolul 15

Thorne știuse de la bun început că asta urma să se întâmple. O avertizase în repetate rânduri că, dacă l-ar fi cunoscut, nu ar mai fi putut să își dorească altceva decât să plece cât mai departe de el cu putință.

O privi cum se îndrepta spre ușă, cu o expresie de dezgust întipărită pe față.

– Să mă căsătoresc cu tine? Astăzi? Ea clătină din cap. Ai înnebunit! Poate că asta ți se trage de la veninul viperei.

– Nu am pretins niciodată că sunt un bărbat învățat, dar sunt destul de isteț.

El traversă camera cu pași înceți, învățând să își găsească echilibrul, în condițiile în care brațul drept îi era greu ca plumbul.

– Ți-ai petrecut noaptea cu mine. Fără să fie altcineva de față. În locuința mea.

– Dar erai bolnav. Nu te puteam lăsa singur. Nu am avut de ales. Și apoi, nu s-a întâmplat nimic.

Obrajii lui Kate se înroșiră.

– Ei bine, aproape nimic.

Un tremur îi străbătu corpul lui Thorne atunci când își aduse aminte de mișcările timide ale limbii lui Kate, precum și de căldura delicată a sexului ei. Și toate acele promisiuni naive – ofertele ei de a îl păstra și iubi, de a îi oferi un cămin, ca și cum el ar fi fost încă un cățel abandonat, pe care ea îl adoptase.

În mod evident, acele oferte erau anulate acum.

– Știi la fel de bine ca și mine că nu contează ce s-a întâmplat și ce nu s-a întâmplat. Contează ceea ce se va presupune, spuse el. Nu o luase dintr-un bordel în urmă cu atâția ani, pentru a o face să pară ușuratică acum. Trebuie să ne căsătorim. Nu ai de ales.

– Bineînțeles că am de ales. Uită-te la mine în timp ce aleg.

Kate deschise ușa cu putere, iar apoi ieși. Thorne o văzu cum dispărea în direcția satului, alergând cu toată viteza zilei ce se sfârșea.

Gândindu-se că ar fi dorit să facă asta cu niște pâine și bere în

stomac, Thorne porni după ea. Badger, cu urechile lipite de cap, se alătură, cu voioșie, grupului.

În timp ce se grăbea pe drumul ce ducea de la faleză către sat, ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Nu mă mai urmări! Nu mă căsătoresc cu tine, Thorne! Tu pleci în America. Eu vreau să rămân aici, în Anglia. Cu familia mea.

Drumul se îngusta la un moment dat, fiind și ușor povârnit. Thorne se forță să alerge, câștigând teren până când reuși să întindă mâna stângă și să o apuce de braț.

Ignorându-i strigătul de furie, o întoarse pe Kate cu fața către el. Părul i se desprinse din agrafe, căzându-i pe umeri în bucle mari. Se uita la el, respirând cu greutate.

La fel ca și Kate, Thorne încercă să își tragă sufletul. Oare ce spusese ea mai devreme? Că era „de o frumusețe răpitoare, dincolo de cuvinte și de înțelegere“?

Da, asta cam rezuma totul.

– Ar trebui să te întrebi ceva foarte important, spuse el. Dacă acea familie chiar este familia ta, și sunt cu toții atât de înțelegători… de ce mama ta nu s-a dus niciodată la ei? Înainte de a muri, de ce nu a spus Simon nimic nimănui din familie despre copil?

– Poate că nu a mai fost timp. Și, după cum mi-a explicat mătușa Marmoset, părinții nu au aprobat niciodată dragostea lor. Dar pe atunci Evan era doar un băiat. Situația e alta astăzi. Acești Gramercy sunt diferiți. Ei nu mă vor abandona.

– Dar ce te faci în situația în care ei te vor abandona? Dacă vei pleca de la Queen Ruby – după ce ți-ai petrecut noaptea cu mine, e foarte probabil să trebuiască să pleci –, nu vei mai avea nici un mijloc de a te întreține. Cum vei trăi?

Kate ridică din umeri.

– Am prieteni. Poate că acesta este un concept străin pentru tine, dar există oameni care mă vor ajuta. Susanna și Lord Rycliff mă vor lua la ei.

– Sunt sigur că o vor face. Dar Rycliff este ofițerul meu superior. Dacă îi pun la curent cu situația, el va fi de acord că trebuie să ne căsătorim.

Părând disperată și tristă, Kate se întoarse și se uită la marea verde-albastră. Thorne simți un junghi în inimă.

– Katie, spuse el, încerc să fac lucrul cel onorabil.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Ei bine, ai întârziat cu un an întreg!

El știa că merita asta.

– Este nedrept. Știu. Ai fost mult prea îngrijorată ca să mă lași singur aseară, iar acum trebuie să plătești pentru asta cu viitorul tău. Așa se întâmplă în viață. Faptele bune ajung să îl coste pe cel care le face.

Iar viața avusese grijă să îl învețe foarte bine acea lecție.

Dar, pentru ea, ar fi făcut-o din nou. Dacă ar fi putut să o cruțe de un moment de suferință, ar fi înghițit un cuib întreg de vipere.

– Haide, lasă-mă să te duc acasă. Ești obosită, zise el cu o voce care încerca să fie mai degrabă blândă decât să aibă acel amestec de scrâșnet și de autoritate impersonală.

– Sunt obosită. Obosită de secrete, obosită de minciuni. Dar, cel mai mult, m-am săturat să trăiesc cu această nesiguranță, să mă simt trasă între două vieți trecute și două vieți viitoare. Voi vorbi cu Evan și îi voi spune totul. Exact ce s-a întâmplat și ce nu s-a întâmplat aseară. Îi voi spune totul despre Ellie Rose și despre bordelul din Southwark. Vom avea totul spus, onest, iar apoi voi vedea ce va spune el.

– De ce să îi încredințezi lui Drewe luarea unei astfel de decizii? Îl cunoști de câteva săptămâni. Nu este…

– Am spus că voi vedea ce are de spus, răspunse ea. Voi decide singură. Iar pe tine te-am lăsat să decizi mult prea multe de când a apărut familia Gramercy în viața mea. Acum plătesc prețul, dar nu voi mai face aceeași greșeală.

– Am încercat doar…

– Să ai grijă de mine? O, da! Kate își desfăcu brațele și arătă spre rochia ei distrusă. Ai făcut o treabă foarte bună.

– Intențiile mele au fost onorabile.

– Te rog! Kate îl împunse cu un deget în mijlocul pieptului. M-ai trădat, Thorne. M-ai mințit. Nu știi să mă iubești. Nu mă mărit cu tine. Nici azi, nici altă dată.

El răsuflă rar și prelung.

„Nici altă dată!“

În momentul în care o femeie își exprimase dorințele atât de clar, un bărbat ar fi fost un ticălos să continue să o urmeze. Ea înțelesese riscurile. Dacă îi trebuia vreun ajutor, avea prieteni. Dacă voia ca el să plece din viața ei, lui nu îi rămânea decât să o facă. Iar asta, imediat.

– Acum mă duc acasă, la pensiune. Kate se întoarse cu spatele. Nu veni după mine.

– Am de făcut aranjamente la Londra, zise el. Plec în dimineața asta.

– Bine.

Ea își încrucișă brațele la piept, iar apoi se întoarse și porni în jos pe drum. Vântul care bătea dinspre mare îi flutura părul și rochia în toate direcțiile, dar ea nu se opri din mers.

Thorne privi cum ea se îndepărta, până când un schelălăit îi atrase atenția.

Badger aștepta lângă piciorul lui, dând din coadă. Câinele scheuna, neliniștit, în timp ce se uita când la domnișoara Taylor plecând, când înapoi la Thorne.

– Du-te, zise acesta, dându-i drumul lui Badger să alerge. Ai grijă de ea în locul meu.

Kate merse către Spindle Cove până când ajunse la o răscruce. Drumul din stânga intra în sat, iar cel din dreapta ducea către drumul principal.

Coti la dreapta și rămase locului, uitându-se în zare. Poate că ar fi trebuit să continue să meargă – să plece în alt sat și să o ia de la capăt. Putea să își găsească noi elevi pentru lecțiile de muzică, sau se putea face guvernantă. Se putea îmbarca pe un vas și putea să plece oriunde în lume. Cu siguranță că în Australia i-ar fi fost mult mai ușor decât să aibă o discuție cu Lord Drewe și să îi explice evenimentele de seara trecută.

Nu, nu! Reduse la tăcere vocea irațională care o îndemna să fugă. Să o ia de la capăt într-un loc nou nu era o idee prudentă pentru o femeie singură și neprotejată.

Ellie Rose, oricine va fi fost, biata de ea, probabil că își făcuse mari speranțe să își ia copilul și să facă tocmai asta. Și iată unde ajunsese!

Kate o apucă pe drumul din stânga, târându-și picioarele către Queen's Ruby, în lumina pală a răsăritului. Nu ar mai fi făcut față la noi decepții, eschivări și jumătăți de adevăr. Era momentul să pună lucrurile în ordine cu toată lumea, iar apoi să spere la ce era mai bine.

În timp ce se apropia de centrul satului, o sperie un șușotit de pe o alee laterală.

– Kate!

– Cine este acolo?

O siluetă ieși din umbră, aruncând peste ea o haină imensă, neagră. Veșmântul acela greu o sufocă pe Kate, care se zbătu, instinctiv. Fusese atacată!

O, ce ironie a sorții ca, la nici douăzeci de minute după ce refuzase protecția lui Thorne, să fie răpită pentru răscumpărare! El ar fi putut să râdă mult și bine de asta.

– Nu te mai zbate, îi spuse o voce. Aproape că am reușit…

Kate izbuti, în cele din urmă, să scoată capul prin partea de sus a hainei. Putea respira din nou. Și putea vedea.

– Harry?

Uimită, clipi și își ațintи privirea la femeia deosebit de frumoasă și de neconvențională pe care ajunsese să o considere verișoara ei.

Harry își petrecu un braț în jurul lui Kate, împingând-o înapoi în stradă.

– O, domnișoară Taylor! zise ea cu voce tare. Ce plimbare plăcută am făcut în această dimineață! A fost atât de revigorant să mergem tocmai până la Downlands! Și câinelui i-a plăcut!

– Despre ce tot vorbești acolo? șopti Kate.

– Doar intră în joc, murmură Harry, strângând haina în jurul umerilor lui Kate. Nu îți face griji. Dacă cei din Spindle Cove nu te văd că porți aceleași haine ca și ieri, nimeni nu va suspecta nimic.

– Nimeni nu va suspecta ce?

Harry ridică vocea în timp ce se apropiau de intrare la Queen's Ruby.

– Într-adevăr, ce plimbare plăcută! Vremea este nemaipomenită. Dacă eram genul care să culeagă flori, ar fi trebuit să adun zeci.

În timp ce intrau în pensiune, doamna Nichols veni să le salute. Pe fața bătrânei se citea îngrijorarea sinceră.

– O, domnișoară Taylor! Ce bine să te văd în această dimineață! Te simți mai bine, draga mea?

– Eu… Eu…, se bâlbâi Kate.

– Bineînțeles că se simte mai bine. Harry îl luă pe Badger în brațe. Doar uitați-vă la trandafirii aceia din obrajii ei! Mereu am spus că nu există remediu mai bun decât o plimbare rapidă în aer liber.

Fără a-i lăsa timp lui Kate să obiecteze, o Harry zâmbitoare o înghionti către scări.

– Mergem să ne pregătim pentru micul dejun, doamnă Nichols. Sper că ne veți oferi în această dimineață din delicioasa dumneavoastră pâine cu stafide.

Când ajunseră în capul scărilor, amândouă se îndreptară către camera lui Kate. Harry o urmă pe Kate înăuntru, lăsă câinele jos și se sprijini, dramatic, de ușa închisă.

– Gata acum! zise ea aruncându-i lui Kate un rânjet conspirativ. A fost satisfăcător. Și, așa cum ți-am zis, nimeni nu bănuiește nimic.

– Nu înțeleg.

Kate se așeză pe marginea îngustă a patului. Camera ei era una mică, ascunsă într-un colț îndepărtat al mansardei. Camerele mai mari erau rezervate pentru doamnele care veneau în vizită, cu garderobe mai voluminoase și cu mai multe genți.

– Am mințit pentru tine, bineînțeles, spuse Harry. Obișnuiam să fac asta tot timpul pentru Calista. A fost destul de evident de ce nici tu și nici Thorne nu ați mai venit aseară la tavernă. Așa că atunci când cineva a remarcat lipsa voastră, m-am oferit să verific. Am spus tuturor că te simți îngrozitor de rău și că te odihnești în camera ta. M-am dat peste cap și i-am cerut doamnei Nichols niște pudră pentru dureri de cap.

Zâmbi, plină de ea.

– Sunt foarte bună la astfel de lucruri.

– Evident, zise Kate, căreia i se învârtea capul.

– Trebuie să recunosc că sunt un pic geloasă. Dacă două femei vor să fie singure, le este mult prea ușor să ascundă asta de ochii lumii.

Veni să se așeze pe pat, lângă Kate.

– Sper că te-ai simțit bine azi-noapte. Dar data viitoare, vrei să fii drăguță și să mă anunți din timp?

– O, Harry!

Kate își luă capul în mâini. Știa că verișoara ei intervenise fiind bine intenționată, doar că nu își alesese bine timpul. Harriet apăruse tocmai atunci când Kate își promisese să aranjeze lucrurile în felul ei.

– Nu este ceea ce crezi tu, continuă Kate.

– Nu trebuie să îți găsești nici un fel de scuze față de mine, Kate.

Dintre toți oamenii, eu sunt cea care nu te judecă deloc.

– Știu. Dar sunt sinceră. Îți jur, nu s-a întâmplat nimic. De fapt…

Kate cedă, copleșită.

Harry tăcu și o mângâie pe umeri.

– Te-ai certat cu caporalul Thorne? Spune-mi ce a făcut ticălosul! Nu îți face griji, îl poți ponegri în fața mea. După ce lucrurile se vor îndrepta, nu voi spune nimic. Atunci când sunt supărată, spun cele mai îngrozitoare lucruri despre Ames.

– Cred că asta nu se va îndrepta niciodată. Kate își înălță capul. Am rupt logodna.

– O, nu! Harry se apropie mai mult și își puse brațul în jurul umerilor lui Kate. Îmi pare atât de rău! spuse ea.

– Îți pare rău? Nu credeam că vreunul dintre voi îl place.

– Ei bine, nu. Dar îți plăcea ție, așa că ne dădeam silința să îl plăcem.

Kate zâmbi, chiar dacă îi curgeau lacrimi din ochi.

Harry scoase o batistă din buzunarul de la brâu și i-o întinse. În stilul ei tipic, bucata de bumbac era foarte masculină – nu era împodobită cu dantelă și nici cu monograme extravagante.

Lui Kate i se strânse inima atunci când atinse tivul delicat al batistei. Ura să se gândească la ideea că legătura lor de familie ar fi putut să fie o minciună, o neînțelegere.

– Nu te-ai despărțit de Thorne din cauza noastră, nu-i așa?

– Nu, a fost cu totul altceva.

Kate suspină și își tamponă obrajii.

– Trebuie să vorbesc cu Evan chiar acum. În această dimineață, dacă este posibil. Trebuie să îi explic ce s-a întâmplat azi-noapte.

– O, nu! se împotrivi Harry, făcând ochii mari. Kate, nu poți să faci așa ceva! Nu îi poți spune nimic lui Evan despre ceea ce s-a întâmplat aseară! Va face unul dintre… episoadele lui.

– Episoadele lui?

– Ai văzut cum se înfurie. Dar nu l-ai văzut când explodează. Și nimic nu îl provoacă mai tare decât să știe că una dintre rudele lui de sex feminin a fost compromisă. Aseară nu am mințit numai de dragul tău. M-am atașat de acest sătuc și nu aș vrea să îl văd distrus.

Distrus? Cu siguranță că Harry exagera.

– M-ai crede dacă ai fi fost de față atunci când Calista a fost descoperită împreună cu Parker, spuse Harry. O, Doamne, a fost o scenă precum cele țesute pe tapiseriile medievale create în scop pedagogic! Un duel, două clădiri arse din temelii, cel puțin șase cai de valoare scăpați liberi. Grăjdarilor le-au trebuit zile întregi ca să îi găsească pe toți.

Ea dădu din cap.

– Toate astea au făcut ca eforturile lui Evan în numele onoarei mele să pară doar niște bătăi la club.

– Și ce s-a întâmplat cu Claire? întrebă Kate, neputându-se abține și punând, în cele din urmă, acea întrebare delicată.

– Cu cât vorbim mai puțin despre Claire, cu atât mai bine. Să spunem că undeva există un domn căruia îi lipsesc părți. Părți vitale.

O, Doamne! Kate încercă să împace acele povestiri cu imaginea lui Evan pe care o cunoștea și pe care ajunsese să o admire. Părea atât de stăpân pe sine și de elegant! Atunci când cântaseră împreună în acea noapte, simțise profunzimea și intensitatea emoțiilor lui. Dar violență?

– Oricum, trebuie să risc, spuse ea. În realitate, virtutea mea nu a fost compromisă. Am conștiința împăcată.

– Kate! spuse Harry, ferm. Știi că nu agreez convențiile sociale. Dar chiar și eu știu că dacă petreci o noapte cu Thorne, ești compromisă. Nu contează ce s-a întâmplat și ce nu s-a întâmplat.

Era exact ceea ce îi spusese și Thorne. Dacă două persoane atât de diferite precum Thorne și Harry erau de acord asupra unui lucru, Kate nu putea decât să ajungă la concluzia că lucrul acela era adevărat.

Harry îi strânse mâna.

– Te rog! Deschide-ți inima față de mine, dacă dorești, sau găsește o modalitate de a-i spune lui Evan o parte din adevăr. Dar dacă nu vrei cu adevărat să îi faci un rău caporalului Thorne, nu îi spune lui Evan despre seara trecută. Și, pentru numele Domnului, schimbă-ți rochia înainte de a vorbi cu el.

Se auzi o bătaie în ușă.

Kate trase aer în piept și se frecă la ochi.

– Cine este?

– Eu sunt!

Ușa se întredeschise, lăsând să se vadă fața drăguță a lui Lark. Dând cu ochii de Kate, fata deschise ușa larg.

– Kate, ce s-a întâmplat? Încă îți este rău?

Kate dădu din cap în semn de negare.

– Nu, mă simt bine.

– Tocmai i-am spus o poveste foarte tristă, zise Harry, ridicându-se în picioare. Și a fost foarte mișcată de morala poveștii.

– Harriet, nu o mai provoca așa! Nu poți să faci așa ceva decât după ce o acaparăm definitiv!

Lark se întoarse către Kate și zâmbi.

– Evan are niște vizitatori cu care s-a dus la tavernă. Avocații, cred. Fratele nostru vrea să te vadă.

Capitolul 16

Deși fusese de nenumărate ori în salonul public de la parter, Kate nu vizitase niciodată încăperile de la etajul tavernei Bull and Blossom.

La indicațiile lui Fosbury, urcă o scară îngustă și ajunse într-un coridor lung, fără ferestre. Ajunsă acolo, încremeni locului, străfulgerată din nou de acea imagine familiară.

Se afla într-un tunel întunecos, nesfârșit, iar viitorul ei era la celălalt capăt. Muzica de pian se auzea prin podea, făcându-i tălpile să vibreze. Închise ochii, iar în minte îi apăru acel albastru.

– Kate, tu ești? se auzi vocea lui Evan din prima cameră de pe partea stângă.

– Da.

Reveni la realitate, își netezi fusta de muselină și intră în cameră.

– Intră, intră! spuse Evan făcându-i un semn cu mâna. Sper că te simți mai bine în această dimineață.

Kate intră într-o încăpere mică, deși confortabil mobilată. Își dădu seama pe dată că trebuia să fi fost camera personală a lui Fosbury. Probabil că acesta o eliberase pentru a-i oferi lui Evan un apartament demn de un marchiz.

– Domnișoară Taylor, aș dori să îi cunoști pe doi dintre avocații familiei, domnul Bartwhistle și domnul Smythe.

– Îmi pare bine de cunoștință, îi salută Kate pe cei doi bărbați îmbrăcați în haine maro atât de similare, încât erau aproape identice.

– Iar aceasta este doamna Fellows, continuă Evan, arătând spre o femeie în vârstă, îmbrăcată cu o rochie demodată de zi, care nu mai era de câțiva ani la modă.

Kate îi zâmbi și o salută înclinând din cap, dar fu surprinsă să constate că doamna Fellows nu îi răspunse la salut. În schimb, bătrâna rămase nemișcată pe scaunul ei, cu fața îndreptată către fereastră și privind drept înainte.

– Cataractă, îi șopti Evan la ureche lui Kate. Biata bătrână este aproape oarbă.

– Aha…

Înțelegând acum răceala din comportamentul bătrânei, Kate merse la ea și îi luă mâna.

– Doamnă Fellows, este o plăcere să vă cunosc.

Evan închise ușa biroului.

– Doamna Fellows tocmai ne povestea despre vremurile în care a fost menajeră la Ambervale, acum douăzeci de ani.

– Ambervale?

Inima lui Kate începu să bată alarmant de repede. În acea zi pe care și-o petrecuseră împreună la Wilmington, Evan îi spusese că dorea să caute foști servitori de la Ambervale, dar de atunci încolo nu mai pomenise nimic despre asta.

El trase un scaun pentru Kate, iar ea îl acceptă, recunoscătoare.

Se așeză și el pe un scaun.

– Spuneți-mi, doamnă Fellows, erau mulți servitori la Ambervale pe vremea vărului meu?

– Nu, domnule. Eram doar eu și soțul meu. Domnul Fellows nu mai este în viață, a murit acum opt ani. Aveam un bucătar pe vremea aceea, iar o fată venea zilnic ca să ajute cu spălatul vaselor și să facă alte asemenea munci. Lenjeria o trimiteam la spălat. Vedeți dumneavoastră, cea mai mare parte a casei era închisă. Nu aveam niciodată oaspeți. Excelenței Sale sale și domnișoarei Elinor le plăcea să își păstreze intimitatea.

– Da, pot înțelege asta.

Evan îi zâmbi lui Kate.

– Iar apoi domnișoara Haverford a rămas însărcinată, nu-i așa?

Fu evident că franchețea întrebării o duru pe doamna Fellows. Dar răspunse că da.

– Și a dat naștere unui copil. Era o fată sau un băiat, îți mai amintești?

– O fetiță. Cu fața încă întoarsă către fereastră, doamna Fellows le zâmbi firelor de praf care jucau în lumina soarelui. I-au pus numele de Katherine.

Din partea cealaltă a camerei, domnul Bartwhisle își drese vocea. Privirea lui pătrunzătoare se ațintă asupra lui Kate – asupra semnului ei din naștere, mai precis.

– Doamnă Fellow, întrebă el, vă amintiți dacă acel copil avea… vreun semn distinctiv?

– O, da. Din păcate, biata mitică avea un semn din naștere. Drept pe față.

„Biata mititică?“ Pentru prima dată în viața ei, Kate se bucură că avea pe tâmplă acel semn din naștere. Dacă ar fi putut să își întindă buzele precum cauciucul de India, l-ar fi sărutat.

Se aplecă în față, ciulind urechile atât de tare, încât simți că îi plesnea timpanul.

– Dacă mă întrebați pe mine, spuse doamna Fellows, a fost de la vin.

I-am spus domnișoarei Elinor de sute de ori că o femeie nu ar trebui să bea vin roșu câtă vreme este însărcinată! Nu se cuvine. Dar ei îi plăcea să mai bea din când în când, așa că pruncul s-a născut cu o pată mare pe tâmplă!

– Ați putea descrie semnul mai în detaliu? întrebă Evan. Știu că au trecut mulți ani de atunci.

Doamna Fellows se foi pe scaun.

– Dar îmi amintesc ca și cum s-ar fi întâmplat ieri! Era chiar aici.

Își duse la tâmplă mâna bătrână.

– Avea aproape forma unei inimi. Nu voi uita niciodată asta, pentru că au râs pe seama lui.

– Au râs pe seama lui? întrebă Kate, uitând că nu ea era cea care punea întrebările.

– Râdeau unul de celălalt, da. Așa erau ei, mereu râdeau unul de celălalt. Am auzit-o pe doamna spunându-i domnului: „După semn, știm că fetița este a ta, nu-i așa?“ Era vorba despre faptul că și el avea un semn din naștere. Dar răposatul lord Drewe susținea că acel semn provenea de la familia domnișoarei Elinor. Pentru că ea mereu era cu inima în palmă pentru toată lumea, așa că latura asta a ei o moștenise și copilul.

În partea opusă a camerei, Bartwhisle și Smythe scriau cu înverșunare, notând fiecare cuvânt.

– Știam eu! Știam că ești de-a noastră! spuse Evan, întinzându-se după mâna lui Kate și strângând-o.

– Toată povestea sună ca și cum Simon și Elinor erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt, spuse Kate, sufocată de emoție.

– O, da!

Bătrâna menajeră zâmbi.

– Nu am mai văzut doi îndrăgostiți care să își fie atât de devotați unul celuilalt.

Doamnei Fellows îi pieri zâmbetul de pe față.

– După ce a murit Excelența Sa, atât de neașteptat și de repede… O, ei i-a fost atât de greu!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Evan.

– Nu am știut niciodată, răspunse doamna Fellows. Doctorul a spus că a fost, probabil, o boală contagioasă adusă de moașă. Eu mereu am suspectat tabloul. Nu se poate să fie sănătos să stai închis într-o cameră întreaga zi, respirând vaporii aceia îngrozitori. Ea dădu din cap. Indiferent de cum anume s-a întâmplat, el a murit. Ne-a părut rău tuturor, dar domnișoara Elinor a fost copleșită. Singură pe lume, cu un copil nou-născut? Și nu mai erau bani. Nimic. Excelența sa nu avea foarte multe valori în casă și nu mai puteam cumpăra pe datorie.

– Ce ați făcut? întrebă Kate.

– Am închis casa. Domnișoara Elinor a luat copilul și a plecat. A spus că se întorcea acasă, în Derbyshire.

– Presupun că nu a ajuns atât de departe. Altfel, desigur că cineva ar fi auzit despre asta, murmură Evan aplecându-se către Kate. Dacă am ști ce s-a întâmplat între momentul în care s-a închis Ambervale și sosirea ta la Margate!

Pe Kate o cuprinse o derută îngrozitoare. Era sătulă până peste cap de minciuni și de dezamăgiri. Voia să facă – și să spună – ceea ce era corect. Dar nu știa care era lucrul corect.

Cum îi putea explica lui Evan despre Ellie Rose și despre bordelul din Southwark – în fața a doi avocați și a menajerei care o stima atât de mult pe mama ei? Și, la urma urmei, ar mai fi contat acea explicație? Poate că povestea lui Thorne nu avea nici o legătură cu povestea acelei menajere. Era posibil ca fetița pe care o știa aceasta din urmă să fie altcineva.

Lucrul care o înnebunea cel mai tare pe Kate era să știe că mintea ei ținea captiv adevărul. Amintirile erau acolo. Știa că erau. Dar nu putea ajunge la capătul coridorului.

– Mi-aș dori să îți pot spune, îl asigură ea pe Evan. Mi-aș dori, mai mult decât orice, să am niște amintiri mai clare despre acele vremuri.

– Bunul Dumnezeu a luat-o, probabil, la ceruri, zise doamna Fellows. Nu îmi pot imagina ca domnișoara Elinor să se fi despărțit de copilul ei pentru nimic în lume. Eu am șase ai mei acasă și m-aș lua la luptă cu diavolul pentru fiecare dintre ei.

– Bineînțeles că așa ați face, doamnă Fellows, spuse Evan.

Din impuls, Kate se aplecă în față și strânse încheietura bătrânei menajere.

– Vă mulțumesc, îi spuse bătrânei. Pentru că ați avut grijă de ea. Și de mine.

Doamna Fellows bâjbâi după mâna lui Kate.

– Înseamnă că tu ești, atunci? Tu ești Katherine? Ești fiica Excelenței Sale?

– Cred… cred că da? răspunse Kate uitându-se la Evan, apoi la avocați.

Domnul Bartwhistle și domnul Smythe confirmară printr-o înclinare din cap. În final, domnul Bartwhistle răspunse pentru amândoi:

– Având în vedere consemnările din registrul parohiei, asemănarea fizică izbitoare și declarația doamnei Fellows cu privire la semnul din naștere – credem că putem afirma cu siguranță că suntem de acord.

– Da? întrebă Kate.

– Da, spuse domnul Smythe.

Kate se lăsă moale pe scaun, copleșită. Familia Gramercy dăduse buzna în viața ei în urmă cu mai puțin de două săptămâni. Evan, Lark, Harry și mătușa Marmoset – fiecare dintre ei o acceptase în familie. Dar acel „da“ al avocaților, sec și oficial, fusese cel care umpluse paharul emoțiilor ce o copleșeau în acel moment.

Era un copil pierdut și regăsit. Era o Gramercy. Fusese iubită.

Abia aștepta să îi facă o nouă vizită domnișoarei Paringham.

– Vom face o declarație care să poarte semnătura dumneavoastră, doamnă Fellows, continuă domnul Bartwhistle. Vă rog să aveți amabilitatea de a ne oferi niște detalii suplimentare. Ați fost prezentă la naștere?

– O, da, spuse menajera. Am fost prezentă la naștere. Și la nuntă.

„La nuntă?!“

Inima lui Kate tresări. Se uită la Evan, dar nu putu citi nimic din expresia de pe fața lui.

–A spus cumva „nuntă“? întrebă ea.

***

După ce doamna Fellows și avocații plecară, Kate rămase cu Evan în micul birou de la etaj. Registrul colbăit al parohiei era deschis pe masă, în fața lor, cu câteva file mai înainte de cea pe care se găsea înregistrarea nașterii ei.

– Simon Langley Gramercy, citi ea cu glas scăzut, al cincilea marchiz de Drewe, căsătorit cu Elinor Marie Haverford la 30 ianuarie 1791.

Indiferent de cât de multe ori citea acele rânduri, tot îi venea greu să creadă.

– Au făcut-o, în cele din urmă, nu-i așa? Indiferent de faptul că el și Elinor și-au început relația provocând un scandal, se pare că Simon a dorit să facă lucrurile așa cum se cuvenea atunci când a fost vorba despre binele copilului, spuse Evan frecându-și bărbia.

– Ai știut de la bun început? întrebă Kate ridicându-și privirea la vărul ei.

– Mă poți ierta? Am vrut mereu să îți spunem, bineînțeles, imediat ce am fi…, răspunse el privind-o fără să se tulbure.

– Ai spus „noi“. Așadar, Lark, Harry și mătușa Marsmosert… și ele știu?

– În acea zi în care ne-am dus la biserica Sfânta Maria a Martirilor, am văzut cu toții registrul, o lămuri Evan, întinzându-se după mâna ei. Kate, te rog, încearcă să înțelegi. Trebuia ca mai întâi să fim siguri de identitatea ta, să evităm să te dezamăgim, sau…

– Sau să mă tentați să falsific adevărul.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Nu te cunoșteam deloc. Nu știam ce fel de persoană puteai fi.

– Înțeleg, spuse Kate. Precauția era necesară, și nu numai din partea ta.

– De aceea te-ai prefăcut că erai logodită cu caporalul Thorne?

Kate se îmbujoră, vinovată. Cum de ghicise?

– Nu m-am prefăcut. Nu chiar.

– Dar a fost de ajutor. O logodnă inventată pe loc, chiar acolo, în salonul de la Queen’s Ruby. El a vrut să te protejeze.

Ea dădu din cap, neputând să nege.

– De mult bănuiam asta. Nu te învinovăți, Kate. Când mă gândesc

cum te-am luat prin surprindere în acea noapte… A fost cea mai bizară și mai imprevizibilă situație. Pentru noi toți. Și cu toții am ascuns informații. Dar nu am făcut decât să ne protejam, cât puteam de mult, pe noi înșine și pe cei dragi nouă.

Cuvintele lui o făcură să se gândească la cearta cu Thorne. Fusese atât de supărată pe el pentru că îi ascunsese ceea ce știa – sau credea că știa – despre trecutul ei! Oare Evan nu comisese aceeași greșeală?

Dar ea nu sărise de pe scaun și nu țipase la Evan. Nu îl copleșise pe Evan cu insulte privitoare la caracterul lui. Și nu părăsise acea încăpere, indignată, jurând să nu îl mai vadă niciodată pe Evan.

„De ce această diferență?“ se întrebă ea. Oare acțiunile celor doi bărbați erau atât de diferite una de cealaltă? Poate că Evan cel dulce la vorbă doar își explicase motivele cu mai multă pricepere decât Thorne.

Sau poate că diferența consta doar în faptul că Evan îi dăduse vești bune, în timp ce povestea lui Thorne reprezenta un adevăr dureros, pe care Kate ar fi preferat să îl respingă. Dacă așa era, asta însemna că ea se purtase cu Thorne în cel mai nedrept mod.

Dar acum era prea târziu pentru regrete.

– Îți dai seama ce înseamnă asta, nu? spuse Evan, lovind registrul parohiei cu un deget lung, elegant.

– Înseamnă că s-au căsătorit înainte de a mă naște eu. Înseamnă că sunt legitimă, zise Kate înghițind în sec.

– Da. Ești fiica legitimă a unui marchiz. Ceea ce înseamnă că ești o lady. Lady Katherine Adele Gramercy.

„Lady Katherine Adele Gramercy“. Era prea mult pentru a crede. Kate simțea acel titlu ca și cum ar fi fost o rochie mult prea mare, împrumutată de la altcineva.

– Viața ta urmează să se schimbe, Kate. Te vei mișca în cele mai înalte cercuri ale societății. Trebuie să fii prezentată la Curte. Și apoi mai există și o moștenire. Una semnificativă.

Ea clătină din cap, ușor îngrozită.

– Dar nu am nevoie de toate astea! Să fiu verișoara voastră nelegitimă deja semăna cu un vis devenit realitate. Cât despre moștenire… Nu vreau să vă iau nimic din ceea ce vă aparține.

– Nu vei lua nimic, răspunse el zâmbind. Vei avea ce ți se cuvenea de drept de la bun început. Noi doar am împrumutat, în toți acești douăzeci și trei de ani. Bineînțeles că eu voi păstra titlul. Acesta nu poate fi moștenit de către o persoană de sex feminin. El o bătu, prietenește, pe mână. Avocații vor rezolva toate astea. Desigur că vei avea destul de mult de discutat cu caporalul Thorne.

– Nu, lăsă ea să îi scape. Nu pot să îi spun. Este plecat la Londra, cu treburi. Iar înainte ca el să plece, noi… eu am rupt logodna.

Evan expiră într-o manieră elegantă, controlată.

– Îmi pare rău, Kate – foarte rău – pentru orice neplăceri care ți-au fost cauzate de această situație. Dar, din punctul de vedere al meu și al

familiei mele, nu pot să mă prefac că aș fi dezamăgit. Mă bucur că povestea asta a luat sfârșit înainte de întrevederea de astăzi cu avocații și cu doamna Fellows.

– Nu trebuie să îți faci griji, îl asigură ea. Thorne nu este un mercenar. Nu a dorit să tragă nici un folos de pe urma căsătoriei cu mine, nici măcar atunci când a aflat că voiați să mă considerați parte a familie Gramercy. Dacă află că sunt o lady adevărată, asta îl va face să păstreze și mai mult distanța.

Cuvintele lui Thorne îi răsunară în minte ca un ecou:

„Dacă nu mi-aș fi petrecut ultimul an gândindu-mă la tine ca la o domnișoară din lumea bună, crede-mă că lucrurile ar fi stat cu totul diferit între noi.“

– Evan, trebuie să fii liniștit din toate punctele de vedere, spuse ea. Acum, că avocații m-au acceptat, nu va mai fi nevoie ca tu… să găsești alte metode prin care să îmi dai numele familiei.

– Adică să mă căsătoresc cu tine, vrei să spui?

Ea dădu din cap în semn de încuviințare. Era pentru prima dată când amândoi vorbiseră cu voce tare despre acea idee.

– Ușurarea ar trebui să fie de partea ta, cred, răspunse el.

Un zâmbet îi încălzi privirea.

– Din partea mea, nu aș fi privit-o ca pe o greutate.

Ea își plecă privirea, sperând că nu îl ofensase. Evan nu părea să o iubească romantic, dar apoi… După ziua trecută, ce știa ea despre sentimentele bărbaților?

– Îmi pare rău, răspunse ea. Nu am vrut să sugerez că eu… că noi…

El acceptă scuzele ei umile și flutură din mână.

– Kate, ai atât de multe opțiuni acum! Fiecare ușă îți va fi deschisă. Caporalul Thorne este, poate, un om bun. S-a străduit să te protejeze, iar astfel a arătat ce fel de caracter are.

„Nici nu ai idee“, gândi ea. „A încasat un pepene pentru mine. Și o mușcătură de șarpe. Și mi-a dăruit câinele lui.“

– Dar, continuă Evan, poți să te descurci mult mai bine în privința alegerii unui soț. Meriți mai mult.

– Nu sunt sigură că asta este adevărat, suspină ea.

– Caporale Thorne! Iată-te, în cele din urmă!

– Doamna mea, spuse Thorne, făcând o plecăciune.

Îl întâmpină chiar Lady Rycliff la ușa unei case noi, luxoase, din cartierul Myfair.

– Știi că poți să te lipsești de toate politețurile astea, spuse ea zâmbind, în timp ce îl invita înăuntru. Mă bucur să te văd. Bram abia aștepta vizita ta. Acum, că s-a născut copilul, el este din nou depășit numeric de femei.

Plânsetul ascuțit al unui copil răzbătu de la etajul de sus.

Lady Rycliff își coborî capul și își frecă nasul. Apoi își ridică fețișoara

pe care se zugrăvea acum un zâmbet ironic.

– Evident, și micuța Victoria abia așteaptă să te cunoască.

– Am trezit-o? întrebă el, îngrijorat.

– Nu, nu! Abia dacă doarme.

Lady Rycliff îl conduse într-un salon.

– Ai vrea să îl aștepți pe Lord Rycliff aici? Îmi pare rău să te abandonez de îndată ce ai ajuns. Dar suntem între două doici, adică una ne-a părăsit, iar alta urmează să vină.

După ce rosti toate astea, ea plecă. Thorne stătu, stângaci, în centrul camerei, uitându-se la dezordinea elegantă care domnea pretutindeni. Câteva perne erau împrăștiate pe podea. Camera mirosea… ciudat.

Abia dacă putea crede că aceasta era casa Lordului și a lui Lady Rycliff. Lord Rycliff fusese născut și crescut în armată. Pentru el, ordinea era la fel de naturală precum respirația. Cât despre soția lui… la Spindle Cove, ea dovedise că era genul de femeie care știa să țină totul în frâu.

Nu ar fi trebuit să aibă măcar servitori?

– O, Doamne! Casa aceasta arată precum un câmp de război! exclamă cineva din pragul ușii, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Cum de nu ți-a oferit nimeni nimic de băut?

Thorne se întoarse și văzu că lordul Rycliff i se alăturase.

– Milord, îl salută el, înclinându-se.

– Sunt doar Bram în această casă, răspunse Rycliff, curmând, astfel, adresarea protocolară. Îi oferi lui Thorne un pahar de coniac și o strângere de mână. Mă bucur să te văd.

Thorne acceptă coniacul și se scuză pentru că nu putuse răspunde la salut. Brațul lui drept era încă amorțit de la cot în jos, deși începuse să se înzdrăvenească încetul cu încetul.

În timp ce bea, se uită la Bram, observând schimbările aduse de ultimele luni, dar și pe cele aduse de venirea copilului. Un lucru era clar: lordul ar fi trebuit să își concedieze valetul. Era abia după-amiaza târziu, iar Bram era îmbrăcat cu o vestă și cu o cămașă șifonate, descheiate. În ochii lui Thorne, arăta extenuat – dar nu ar fi greșit dacă ar fi zis că era o oboseală plăcută, destul de diferită de oboseala morbidă a campaniilor militare.

Lady Rycliff reapăru, ținând în brațe copilul, care scâncea.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea cu voce tare, acoperind zgomotul. Este un copil tare neliniștit! Plânge indiferent de cine anume e lângă ea. Deja ne-a plecat prima doică. Nimeni de sub acest acoperiș nu are parte de prea mult somn.

– Eu am darul de a o liniști până la punctul în care adoarme, spuse Rycliff. Dă-mi-o mie.

Soția i-o dădu, cu o evidentă ușurare.

– Are doar două luni și deja este favorita tatălui. Mă tem că o vom duce așa o lungă perioadă de timp de-acum încolo.

Ea se uită la Thorne.

– Sper că nu plănuiești o vizită liniștită la Londra?

– Nu, milady, răspunse Thorne. Sunt doar venit cu treburi.

El își imagina că, atunci când nu era ocupat cu treburi, avea să petreacă ore lungi mustrându-se pe sine și regretând. Distracția de orice fel era binevenită, chiar dacă venea însoțită de prezența unui copil care plângea.

– Du-te, își îndemnă Bram soția. Stau eu cu ea. Știu că trebuie să supraveghezi pregătirea cinei.

– Ești sigur că nu te deranjează? Doar trebuie să verific, la etaj, apartamentul în care îl găzduim pe caporalul Thorne.

– Mereu doarme la mine în brațe, spuse Bram. Știi asta. Haide, Thorne. Putem discuta în bibliotecă despre treburile noastre.

Ținând cu o mână copilul care plângea și luând paharul de coniac în cealaltă, Bram părăsi salonul.

Thorne îl urmă pe coridor, iar apoi intră, împreună cu el, într-o bibliotecă bogat decorată.

Brim împinse ușa cu piciorul în urma lor, puse coniacul pe registrele de pe birou și o așeză mai bine pe Victoria în brațele sale. Începu să se plimbe cu pași mici, înainte și înapoi, legănând copilul în timp ce făcea asta. Avea un ritm inegal din cauza șchiopătatului, care era urmarea unei răni de război.

– Uneori, mersul ajută, spuse el, căci Thorne îl privea întrebător.

Nu mereu, se părea.

Scâncetele copilului tot nu încetară, iar Bram înjură printre dinți și își suflecă mânecile cămășii până sub coate. Apoi îl fixă pe Thorne cu o privire autoritară.

– Încă sunt comandantul tău superior. Nu îi vei spune Susannei despre asta. Este un ordin!

Își vârî vârful degetului mic în coniac, iar apoi, în gura bebelușului. Micuța Victoria tăcu pe dată, sugând, fericită.

– Doamne ajută, murmură Bram către ea. Vei fi o pacoste când vei avea șaisprezece ani. Să revenim la treburile noastre! Ești sigur că îți dorești asta? spuse el răsuflând ușurat și uitându-se la Thorne.

– Ce să vreau? întrebă Thorne, un pic circumspect.

– O lăsare onorabilă la vatră. Nu mă refeream la a avea copii. Deși este gălăgioasă, nu pot să mă dezlipesc de ea.

– Bineînțeles că nu. Thorne își drese vocea. Ca să răspund la întrebare… Da, milord. Sunt sigur.

– Destul cu politețurile, Thorne! Nu te întreb ca de la stăpân la slujitor, nici măcar ca de la comandant la soldat. Te întreb ca de la prieten la prieten.

Își coborî vocea și continuă să meargă prin cameră, mai încet, de data aceasta.

– Vreau să mă asigur că asta îți este într-adevăr dorința. Ai putea avea o carieră frumoasă în armată. Sunt destul de bine poziționat acum,

aș putea să îți ofer cu ușurință comandament, dacă dorești.

Cuvintele gazdei sale îl făcură pe Thorne să se gândească un pic. Ceea ce îi oferea Rycliff nu era o favoare măruntă. Dacă accepta un comandament, urma să aibă o poziție mai bună în societate și un venit stabil pentru întreg restul vieții. Îndeajuns pentru a întreține o familie.

– Este foarte generos din partea ta să….

– Nu este deloc generos. Este o compensație de nimic. Mi-ai salvat viața și piciorul, și ai servit cu credință sub comanda mea ani întregi.

– A fost datoria mea și a fost o onoare. Dar locul meu nu mai este în Anglia, dacă a fost vreodată. Am nevoie de un loc mai mare. Mai puțin civilizat.

– Așa că te duci în America? Ca să fii fermier?

Thorne ridică din umeri.

– Mă gândeam să încep prin a vâna cu capcane. Am auzit că se fac bani buni din asta.

– Cu siguranță. Și nu pot spune că nu s-ar potrivi talentelor tale.

Bram își legănă fiica.

– Nu voi uita niciodată cum a fost atunci, în Pirinei, când ai folosit doar o baionetă pentru a jupui și a eviscera… Ce era, oare?

– O marmotă.

– Da, o marmotă. Un afurisit de animal cu carnea tare și grasă. Nu pot spune că voi comanda la masă, în viitorul apropiat, friptură de marmotă, dar a fost foarte bună atunci, fiindcă era prima bucată de carne proaspătă după două săptămâni de privațiuni.

Rycliff se uită la registrele sale.

– Îți pot împrumuta niște bani? Lasă-mă să fac măcar atât pentru tine. Va fi un împrumut.

– Am bani puși deoparte, îl lămuri Thorne, clătinând din cap în semn de refuz.

– Văd că ești hotărât să fii încăpățânat și plin de mândrie. Pot respecta asta. Dar insist să accepți un dar, ca de la prieten la prieten.

Își întoarse capul către polița căminului, pe care era așezată o pușcă lungă și strălucitoare.

– Ia asta. Este ultimul model al lui Sir Lewis Finch.

Thorne încruntă din sprâncene în semn de îndoială, așa că lordul Rycliff se grăbi să adauge:

– Realizată profesional, bineînțeles. Și testată pe îndelete.

Thorne ridică arma cu mâna stângă, testându-i balansul. Era o pușcă bună. Se și vedea hoinărind prin păduri, cu acea armă în mână. Bineînțeles, pentru ca tabloul să fie complet, trebuia ca Badger să îi fie alături.

La naiba, avea să îi fie dor de câinele acela!

Plin de curiozitate, Thorne se uită la prietenul lui, care legăna cu delicatețe copilul ce îi dormea în brațe.

– O iubești pe fetiță, spuse el.

– Bineînțeles că o iubesc, răspunse Bram uitându-se la el ca un țicnit.

– Cum de știi că o iubești?

– Este copilul meu.

– Nu toți tații își iubesc copiii. Cum știi că tu îl iubești pe al tău?

Thorne știa că acea întrebare era dincolo de limitele conversației lor, dar dacă Bram voia să îi facă o favoare… asta era o favoare de care avea nevoie.

Bram ridică din umeri și se uită la copilul care dormea în brațele lui.

– Presupun că este o întrebare destul de corectă. Adică, acum ea nu face prea multe, nu-i așa? În afară de faptul că ne privează pe mine și pe mama ei de somn, de mâncare, de liniște și de contact sexual.

Bram se așeză cu băgare de seamă pe scaunul de la birou, încercând să nu trezească fetița.

– Atunci când este proaspăt spălată, miroase mai bine decât opiumul. Asta, una la mână. Iar apoi, deși știu că nu are cum să fie așa din punct de vedere statistic, nimeni nu mă poate convinge că nu este cel mai frumos copil din Anglia.

– Deci, este frumoasă. Și miroase bine. Asta e tot?

Dacă dragostea s-ar fi rezumat la atât, gândi Thorne, apoi el ar fi trebuit să fie copleșit de ea vreme de ani buni de atunci încolo.

– Ce pot să spun? Deocamdată, nu este prea vorbăreață.

Bram clătină din cap.

– Nu sunt vreun mare filosof, Thorne. Știu doar ce simt. Dacă ai nevoie de o definiție, citește o carte.

Mutând copilul pe brațul stâng, întinse mâna după coniac și luă o înghițitură sănătoasă.

– Genul acesta de întrebări confirmă, cumva, că este adevărat ce se zvonește? Ești interesat de domnișoara Taylor?

– Interesat?

– Susanna a primit niște scrisori ciudate de la Spindle Cove. Sunt zvonuri despre o logodnă.

– Sunt doar vorbe, zise Thorne. Nimic adevărat.

„Nu mai este adevărat.“

– Dacă nu este adevărat, atunci cum au început zvonurile?

– Nu sunt convins că înțeleg ce vrei să spui, răspunse Thorne strângând din dinți.

– Domnișoara Taylor este o bună prietenă a Susannei. Vreau doar să fiu sigur că o tratezi cum se cuvine, răspunse Bram, ridicând din umeri.

O străfulgerare incandescentă de furie îi năpădi pieptul lui Thorne. Se strădui din răsputeri să și-o ascundă.

– Milord, când va avea efect lăsarea la vatră?

– Acum ai deja permisiunea să vorbești liber, dacă la asta te referi.

Thorne dădu din cap în semn că pricepuse.

– Atunci, te sfătuiesc să îți vezi de treburile tale. Iar dacă mai faci insinuări care afectează virtutea domnișoarei Taylor, voi face mai mult

decât să vorbesc cu tine despre asta.

– Tocmai m-ai amenințat? întrebă Bram uitându-se la el cu surprindere.

– Cred că da.

– O, Doamne! Iar eu și Susanna ne întrebam dacă măcar o placi! Acum văd că te-a legat bine, spuse Bram, iar apoi izbucni într-un râs înăbușit.

Thorne clătină din cap în semn de negare. Nu îl legase. Nu îl ținuse legat vreme de cel puțin… cincisprezece ore.

– Nu te supăra. Bărbați mai puternici decât tine au fost îngenunchеați de femeile din Spindle Cove, spuse Bram ridicând dintr-o sprânceană.

– Cine ar fi acești bărbați puternici? întrebă Thorne, indignat.

Discuția lor fu întreruptă de o bătaie în ușa biroului.

– Cum reușești? întrebă Lady Rycliff, minunându-se la vederea copilului adormit în brațele lui Brams. Pentru un soldat morocănos și bătrân, farmeci mieii și copiii cu o remarcabilă ușurință. Caporale Thorne, care este secretul lui?

Bram îi aruncă o privire pătrunzătoare.

„Nu spune! Este un ordin!“

Thorne nu ar fi încălcat un ordin. Dar nici nu putea lăsa acea remarcă legată de „bărbații mai puternici“ să rămână fără răspuns.

– Trebuie să fie… cântecelele de legăn, milady.

– Cântecele de leagăn? se miră Lady Rycliff râzând, iar apoi se întoarse către soțul ei. Nu l-am auzit niciodată cântând măcar o notă. Nici chiar la biserică.

– Da, ei bine, răspunse Thorne, Excelența Sa le cântă foarte încet. Iar apoi face tot felul de mutrițe. Povestea pe care tocmai a spus-o a fost una despre zâne și ponei.

– Mulțumesc pentru nimic, zise Bram dându-și ochii peste cap.

Capitolul 17

După târgul de vară, viața de la Spindle Cove își reluă cursul normal. Încă alinând o inimă mușcată de viperă, Kate își căută alinarea în obișnuințele de zi cu zi.

Domnișoarele de la pensiune se bucurau de un program predictibil pe timpul verii. În zilele de luni, făceau plimbări în aer liber. Marțea era dedicată băilor de mare. Miercurea se ocupau de grădinărit.

Iar zilele de joi erau destinate exercițiilor de tragere.

În acea zi de joi – o dimineață mai degrabă mohorâtă – Kate invitase familia Gramercy să se alăture exercițiilor de tragere ale domnișoarelor, care aveau loc la Summerfield, proprietatea lui Sir Lewis Finch.

– Mereu mi-am dorit să învăț asta, spuse mătușa Marmoset. Este atât de palpitant!

– Mai întâi te uiți, apoi treci la fapte.

Kate îi arătă cum se încărca un pistol cu o singură țeavă.

– Trebuie să măsori încărcătura cu grijă, folosind cornul pentru praf de pușcă, spuse ea. Apoi vine rândul glonțului, iar apoi, cel al capacului. Așa, vezi?

În timp ce băga glonțul, Kate putea simți nerăbdarea mătușii Marmoset.

– Este foarte interesant, draga mea, dar când pot face poc?

– Haide să tragem împreună prima dată, bine? spuse Kate zâmbind.

Se mută în spatele bătrânei și o ajută să ridice pistolul cu ambele mâini, ținându-i brațele întinse în vreme ce ținteau.

– Ai face bine să închizi un ochi, spuse ea. Pentru precizie. Apoi ridici trăgaciul așa. Și odată ce ai țintit, apeși ușor pe…

– O, strigă una dintre domnișoare, iată că vine lordului Drewe!

– Evan este aici? Unde? întrebă mătușa Marmoset.

Se întoarse, trăgând-o și pe Kate după ea.

Se răsuciră împreună, cu arma încărcată și cu brațele întinse, precum acul unei busole care s-ar fi mișcat ca să indice nordul.

Toate domnișoarele tresăriră și se feriră.

– Jos! strigă Kate, încercând să recapete controlul.

– Evan, uite! strigă mătușa Marmoset. Învăț să trag cu arma!

– Minunat, răspunse Evan, încremenind locului în clipa în care realiză că se afla în bătaia pistolului.

Cu o mișcare a degetului mare, Kate trase piedica pistolului.

– Mătușă Marmoset, te rog!

Apucă încheietura fragilă a bătrânei și o împinse în jos, până când pistolul fu orientat, în siguranță, cu țeava către pământ.

– Ce-ar fi să dăm asta deoparte pentru moment? Se pare că lordul Drewe are ceva să ne spună, remarcă Kate cu voce calmă, deși inima i-o luase la galop.

– Într-adevăr, am ceva să vă spun, recunoscu Evan, revenindu-și. Am vești extraordinare pentru toată lumea, anunță el, frecându-și mâinile.

– Despre ce e vorba? întrebă Charlotte Highwood.

– Sir Lewis a fost de acord să îmi împrumute săptămâna viitoare, pentru o seară, sala cea mare a reședinței lui de la Summerfield. Eu și surorile mele…

El făcu o pauză pentru ca vorbele lui să își facă efectul, iar apoi continuă:

– …vom organiza un bal.

Toate domnișoarele amuțiră și schimbară ocheade pline de tulburare. Kate chiar avu impresia că auzi rostindu-se, în șoaptă, o rugăciune.

– Ai spus… Își drese vocea. Ai spus „un bal“, Lord Drewe? Aici, la Summerfield?

– Da, un bal. Va fi modul nostru de a le mulțumi locuitorilor din Spindle Cove pentru ospitalitatea plină de căldură pe care ne-au arătat-o pe durata vacanței. Îi vom invita pe toți soldații miliției locale, alături, bineînțeles, de toate rezidentele pensiunii. Vom avea o petrecere pe cinste.

Cu siguranță că tăcerea domnișoarelor nu era tocmai reacția la care se așteptase Evan. Se uită, nedumerit, la tinerele cu fețe serioase din jurul lui.

– Nu înțeleg. Nu vă plac balurile?

– Ba da, îl asigură Kate. Doar că balurile de la Summerfield… ei bine, ultimele două au sfârșit în violențe și haos. Vara trecută, balul s-a terminat chiar înainte de a începe, din cauza unei tragice explozii. Iar apoi, de Crăciun, un contrabandist francez a dat buzna în sala de bal și a ținut-o toată noaptea ostatică pe biata domnișoară Winterbottom. Așa că am ajuns să fim oarecum superstițioase în privința balurilor de la Summerfield. Unii spun că ar fi blestemate.

– Ei bine, acesta va fi diferit, spuse Evan, luându-și cea mai aristocratică și impunătoare postură.

– Bineînțeles că va fi, adăugă Lark, dacă este găzduit de familia Gramercy.

– O, da! adăugă Harry. Suntem vestiți pentru distracția de neuitat pe care le-o asigurăm oaspeților noștri.

Kate ar fi putut spune că și primele două baluri de la Summerfield fuseseră, în felul lor, de neuitat.

Diana Highwood zâmbi, salvându-i cu amabilitatea ei înnăscută.

– Mama va fi foarte încântată! Și eu abia aștept. Un bal este o idee minunată! Lord Drewe, dumneavoastră și surorile dumneavoastră sunteți foarte buni cu noi.

– Mulțumesc, domnișoară Highwood! Suntem fericiți să vă îndatorăm, spuse Evan, făcând o plecăciune. Domnișoară Taylor, i se adresă el lui Kate, ai vrea să ne însoțești pe mine și pe surorile mele la o plimbare prin grădină? Am vrea să îți cerem sfatul în ceea ce privește muzica.

– Prea bine, se învoi Kate.

Dezarmă și dezmembră pistolul, punându-l deoparte, în siguranță.

– Te rog, nu o lăsa pe mătușa lor să se apropie de vreo altă armă, îi șopti ea Dianei.

– Nu îți face griji. Nu o voi lăsa, îi promise Diana, râzând pe înfundate.

Înainte de a porni spre grădină, Kate îl luă pe Badger de la îngrijitorul proprietății Summerfield. Deși presupunea că un câine de vânătoare ar fi trebuit, teoretic, să fie obișnuit cu zgomotul focului de armă, nu crezuse că era indicat să aibă cățelul încurcându-i-se printre picioare în timpul exercițiilor de tragere.

După ce ocoliră un gard viu și ieșiră din raza privirilor celorlalte domnișoare, Kate se adresă întregii familii:

– Îmi pare rău pentru incidentul de mai devreme, cu pistolul. Îmi pare atât de rău! Este de neiertat că i-am pus mătușii Marmoset arma în mână. Nu am avut idee că draga noastră bătrânică avea să se dovedească atât de puternică. Sau de entuziastă.

– Nu te mai gândi la asta, îi ceru Evan. Sir Lewis tocmai mi-a arătat sala lui medievală. Crede-mă, nici un amărât de pistol nu ar putea să mă mai sperie după ce i-am văzut colecția de obiecte medievale de tortură. Dar nu despre asta te-am chemat să vorbim.

– Nu? întrebă ea, mirată. Ești sigur?

– Balul, șopti Lark, entuziasmată. Trebuie să vorbim despre bal. Realizezi, este pentru tine! Totul este pentru tine!

– Balul este pentru mine?

– Da, bineînțeles, răspunse Lark, vibrând de entuziasm.

– Spusele lui Evan despre dorința noastră de a ne arăta aprecierea… Și astea sunt adevărate. Dar vrem să te scoatem în societate, Kate. Să îți oferim debutul de care nu ai avut parte, interveni Harry.

– Dar am douăzeci și trei de ani. Sunt cam bătrână pentru un debut.

– Un debut, o ieșire în lume… sunt doar noțiuni care înseamnă introducere în societate, spuse Evan. Iar locul acesta este ideal pentru așa ceva. Trebuie să te facem cunoscută întregii Anglii, Kate. Dar pare înțelept să începem printr-un eveniment organizat aici. La Spindle Cove.

Toți prietenii tăi se vor bucura atât de mult pentru tine!

– Propun să facem un anunț dramatic la miezul nopții, spuse Harry. Să îi determinăm să aștepte cu nerăbdare un asemenea punct culminant.

Însă pe Kate o încercă un cu totul alt sentiment. Se gândi că poate simțea teamă.

Nu înțelegea de ce o neliniștea acea idee. Părea de domeniul visului să fie prezentată la un bal organizat în onoarea ei – în ipostaza unei lady pierdute în urmă cu multă vreme. Iată un moment de triumf ca în basme pentru o fată ce crescuse simțindu-se ca o paria și nedorită. Prietenii ei aveau să fie cu adevărat fericiți pentru ea, asta era sigur. Poate cu excepția doamnei Highwood, care probabil că urma să se sufoce de invidie.

Cu toate acestea, nu își putea imagina momentul fără să simtă un fior de nervozitate. Dacă urma să fie prezentată în fața prietenilor ei și a vecinilor drept Lady Katherine Gramercy…

Kate își dorea ca și ea să creadă asta. Să și-o amintească într-un fel care să nu poată fi negat. Orice mic detaliu ar fi ajutat-o. Cu fiecare zi care trecea, era din ce în ce mai sigură că amintirile erau acolo, înlăuntrul ei, mai aproape de suprafață ca niciodată. Doar că avea nevoie de curajul de a le elibera.

Ajunseră într-o altă parte a grădinii, iar Badger alergă după un păun stingher, zbughind-o de-a lungul pajiștii. Kate se desprinse de grup. Să aplecă să atingă un boboc roziu de trandafir, mic cât o ceșcuță de ceai, trecându-și degetele peste petalele catifelate. Textura delicată o încântă atât de mult încât rămase țintuită în acel loc, iar în minte îi apăru o melodie, una care i se derula instinctiv în gând, precum actul respirației.

„Crini înalți, de catifea…“

Era ceva în acel cântec. Ceva important. Altfel nu și l-ar fi amintit.

Își înfipse tocul pantofului în pietrișul alb, nivelat cu grijă.

– Mă puteți scuza? Vă rog, luați-o înainte și întoarceți-vă în sat. Am… am uitat ceva. Iar Badger trebuie să își facă tura de alergare pentru ziua de azi.

Fără a mai aștepta un răspuns, Kate se întoarse și începu să meargă în direcția opusă. Câinele o urmă.

Ea nu avea o destinație anume. Dar uitase ceva.

Ar fi mers și ar fi mers, și ar fi continuat să meargă până când și-ar fi amintit. Până când, în cele din urmă, ar fi ajuns la capătul acelui coridor întunecos.

Iar dacă ar fi ajuns acolo – de această dată, ar fi deschis ușa.

– Nu întârzia mult, Kate! îi strigă Lark. Se pare că va ploua!

Thorne nu și-ar fi putut alege o zi mai proastă pentru călătoria lui. Nu înaintase foarte mult spre sud înainte ca cerul să se acopere cu nori rău prevestitori. Câteva ore mai târziu, începu să plouă.

Iar ploaia continua să cadă la nesfârșit.

Acele drumuri din Sussex nu aveau nevoie decât de câțiva stropi pentru a trece de la stadiul de pământ bătătorit, pe care se putea merge, la noroi asemănător aceluia în care se scăldau porcii. Thorne înainta lent și era ud până la piele. Totul ar fi fost mai ușor dacă el ar fi putut să nu se mai întoarcă vreodată la Spindle Cove și, după ce obținuse documentele de lăsare la vatră, să se ducă direct în America. Dar trebuia să își adune lucrurile și să aranjeze transferul conducerii miliției locale.

Mai trebuia să o vadă și pe Katie. Încă o dată, chiar dacă de la distanță. Nu era necesar să vorbească. Voia doar să o vadă și să se asigure că era fericită, în siguranță și iubită.

Merita să fie iubită de oameni care citiseră îndeajuns de multe cărți încât să înțeleagă ce naiba însemna dragostea.

În cele din urmă, el părăsi drumul principal și o coti spre Spindle Cove. În acel punct, pajiștile și mirișteа erau mai ușor de traversat decât drumurile desfundate, așa că își abătu calul de la drum, mânându-l de-a dreptul peste câmpuri.

Printr-un păienjeniș de rotocoale de ceață, vechea siluetă a castelului Rycliff se ivi pe faleza îndepărtată, imaginea lui părând să se miște și să se schimbe cu fiecare rafală de vânt. Dincolo de castel, marea era ascunsă de un văl de ceață gri. Toate sunetele obișnuite ale vieții de la țară – behăitul oilor, ciripitul păsărilor – erau amuțite de ploaia neobosită. Lui Thorne i se încreți pielea pe sub întreitul strat ud al hainei, vestei și cămășii.

„Fii atent!“ își spuse el în gând.

La cel mai jos nivel al miriștii – chiar înainte de pantele stâncoase care se înălțau la capătul ei –, Thorne încetini și își îndemnă calul la pas. Căută, atent, locul potrivit pentru a traversa. Cu secole în urmă, acolo fusese săpat un șanț. O măsură de protecție în plus pentru castel.

De-a lungul sutelor de ani, șanțul se umpluse în cea mai mare parte – dar ici și colo mai existau porțiuni în care pajiștea îți aluneca de sub picioare, transformându-se într-o râpă destul de adâncă, plină de bolovani.

Prin murmurul intens al ploii răzbătu un sunet straniu. Thorne îl recunoscu numaidecât.

– Badger!

Thorne descălecă. De acum, calul lui se afla pe un teren care îi era cunoscut; petrecuse un an întreg păscând zilnic pe pajiștile acelea.

Pe o asemenea ploaie, ar fi fost inutil să fluiere. Își făcu palmele pâlnie la gură și strigă după câine:

– Badger! Aici, băiete!

Lătratul cățelului veni dinspre partea cea mai povârnită a miriștii. Oare ce făcea Badger acolo?

– Ar fi bine să nu fi dat peste vreun alt șarpe, bombăni Thorne, înaintând pentru a cerceta.

Nu era un șarpe. Era o femeie.

Katie a lui, udă până la piele și tremurând, vârâtă într-o adâncitură noroioasă a miriștii și cu creștetul adăpostit sub o boltă de ierburi înalte.

– O, Doamne! El coborî în râpă, sprijinindu-și gheata de niște șiruri de pietre și întinzându-și mâna liberă către ea. Katie, sunt eu! Ia-mă de mână!

– Ești aici! Fața ei era atât de palidă, iar vocea, atât de stinsă! Am știut că mă vei găsi. Mereu mă găsești.

Brațul ei arăta de-a dreptul fantomatic în timp ce se întindea către el. Thorne se temu ca nu cumva, prinzând-o de braț, să descopere că ea se transformase într-un spectru de ceață. Pierdută pe vecie pentru el.

Dar nu se întâmplă una ca asta. Atunci când își strânse degetele în jurul brațului ei, acestea atinseră o ființă umană în carne și oase. Ființă înghețată care îl trădase, dar el ar fi luat-o oricum, atât timp cât era o ființă vie, nu o nălucire.

Cu câteva smucituri și cu un pic de cooperare din partea ei, o scoase din râpă. Kate căzu peste el, iar el o prinse în brațe.

– Katie!

Se uită la ea, îngrozit. Rochia subțire de muselină îi era udă leoarcă, atârnând pe ea, zdrențuită și înnoroiată.

– Ești rănită? Ți-ai rupt vreun os?

– Nu. Mi-e doar f… frig.

El îi dădu drumul, punând-o pe picioare astfel încât să îi îngăduie lui să își dezbrace haina. Mânecile era mult prea strâmte, iar stofa era udă. Trebui să se lupte; în fiecare moment pe care îl pierdea, ea tremura de frig. Până când reuși să își dea haina jos, își epuiză întreg repertoriul de înjurături.

– Ce naiba faci aici, în râpa asta?

– Nu… nu am vrut să ajung în râpă. L-am scos pe Badger afară, la o plimbare, și ne-a prins ploaia. Nu mi-am dat seama cât de tare i-ar fi displăcut lui. Am crezut că, fără îndoială, câinilor le place ploaia.

– Nu și câinilor de vânătoare.

– A… am aflat. La prima picătură de ploaie, Badger a fugit în râpă. Nu l-am putut face să iasă, și nu l-aș fi lăsat acolo. Am decis să ne adăpostim și să așteptăm să treacă ploaia. Dar a tot continuat. Până când s-a mai potolit, mi s-a făcut f… foarte frig.

El îi puse haina în jurul umerilor și o trase mai aproape. Pentru o ploaie de vară, aceasta era rece, și numai Dumnezeu știa cât stătuse Kate în bătaia ei. Avea buzele de un vinețiu îngrijorător și nu mai era în stare să vorbească deloc coerent.

– A trebuit să merg, înțelegi. A trebuit să merg până să găsesc răspunsul. Chiar dacă asta ar fi î… î… însemnat toată ziua și toată noaptea. Trebuia să știu. Acum știu.

Dinții îi clănțăneau, iar privirea îi era absentă.

– Trebuie să te duc la adăpost. Trebuie să te încălzești.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, dintr-odată lucizi și strălucitori.

– Mi-am amintit, Samuel!

O, Doamne! Rostindu-i numele, ea îi făcuse inima să sară din piept.

Kate căzu peste el, strângându-i cămașa între degete. Respirația ei era un suflu cald pe pielea lui.

– Mi-am amintit de tine, șopti ea. De tine, de muzică, de cântec. De noaptea aceea. Mi-am amintit totul.

Capitolul 18

„Mi-am amintit totul.“

Thorne refuză să se gândească la urmările cuvintelor ei. Trebuia să o ducă într-un adăpost uscat, cât de repede posibil. Toate celelalte puteau aștepta.

Castelul se afla la o distanță de o jumătate de kilometru. Thorne ar fi putut să o așeze pe calul lui, dar animalul era extenuat de la sforțarea de a merge prin noroi toată după-amiaza. Thorne ar fi fost nevoit să parcurgă drumul pe jos, alături de cal, ceea ce ar fi însemnat să meargă la fel de lent ca și în cazul în care ar fi dus-o pe Kate în brațe.

Așadar, se decise pentru cea de a doua variantă. Cel puțin, astfel îi mai împrumuta lui Kate din căldura lui.

Thorne își petrecu un braț în jurul umerilor ei și îi strecură cealaltă mână pe sub coapse. Cu o încordare a mușchilor și gemând din pricina efortului, o ridică și o așeză la nivelul pieptului său. Era un pic mai grea decât atunci când el făcuse asta ultima oară. Dar acum și el era mai mare și mai puternic decât fusese atunci.

Își plecă fața, ștergându-se cu mâneca de stropii de ploaie, și începu să meargă. Cizmele îi lipăiau prin noroi, încetinindu-l. Când ajunse, în cele din urmă, la dealuri, avu teren mai solid sub tălpi.

Bineînțeles că de acum încolo mai avea de urcat și o pantă.

Se opri pentru a o reașeza pe Kate.

– Îți poți petrece brațele în jurul meu?

Kate se supuse, încolăcindu-i gâtul cu brațele ei înghețate. Asta ajuta. În lipsă de altceva, el simțea măcar bucuria secretă a atingerii ei, ceea ce îi făcea inima să bată năvalnic, trimițându-i în trup noi valuri de putere.

Urcă ultima pantă cu pași hotărâți, ducând-o pe Kate exact în centrul castelului – la donjon, acolo unde se afla apartamentul lui.

De îndată ce intrară, aprinse o lampă și evaluă mai atent starea ei. Se înspăimântă văzând cât era de udă și de înghețată, dar asta îi și dădea ceva de făcut. Își alcătui o listă în minte. Mai întâi, haine uscate și pături. În al doilea rând, un foc. În al treilea rând, hrana. Urma ca apoi să încerce să îi refacă rochia.

Badger se scutură, împrăștiind picături de noroi peste tot. Thorne îi aruncă o pătură veche, iar câinele o mirosi și se rostogoli pe ea.

– Asta trebuie să îți ajungă, îi spuse el lui Badger. Ea este mai importantă decât tine.

Își suflecă mâinile și trecu la treabă. Nu era nimic senzual în modul în care o ajută să iasă din rochia udă leoarcă și murdară de noroi. El se mișcă repede, dorind să nu observe nimic din corpul ei gol, cu excepția tentei palide a pielii și a felului în care îi tremurau mușchii. Ar fi fost dezgustător și josnic să găsească plăcere în asta.

Kate șezu pe podea, în fața vetrei, îmbrățișându-și genunchii, iar el îi uscă părul cu un prosop și o ajută să se îmbrace cu una dintre cămășile lui curate. De dragul decenței, o îmbrăcă mai întâi cu acea cămașă înainte de a i-o descheia și de a i-o da jos pe a ei. Încercă pe cât posibil să nu îi atingă cu degetele lui reci carnea dezgolită. În timp ce schimba un veșmânt cu altul, își feri privirea de vederea mugurelui roșiatic, bombat, al sfârcului ei. Îi trase peste abdomen faldurile cămășii lui curate, mirosind a săpun, încercând să ignore modul în care lampa îi lumina silueta zveltă, atrăgătoare.

Nu putu să ignore toate farmecele ei, nu în întregime. Ce animal era!

Ar fi preferat să o lase să se îngrijească singură de astfel de lucruri, dar, pentru moment, ea nu părea în stare să se descurce de una singură.

Aprinse focul, iar Kate îl privi absentă, mută și tremurând. El se întrebă dacă asta se întâmpla din pricina șocului pe care ea îl resimțea fiindcă îi reveniseră amintirile legate de Seră și de condițiile mizere de acolo. Poate că pierderea mamei ei devenise, dintr-odată, reală pentru ea, iar acum era năpădită de suferință.

În orice caz, nu voia să o grăbească sau să o preseze să vorbească. Doar se bucura de șansa de a avea grijă de ea, acolo și atunci – aceasta devenind dreptul lui, responsabilitatea lui și a nimănui altcuiva. Se bucura că ea privea în gol, la foc. Atunci când avea să își revină, cu siguranță că acei ochi căprui aveau să îl privească țintă, cu dispreț. Aceea putea fi ultima dată când ea să se mai uite la el.

– Poftim, zise, așezându-se lângă ea și oferindu-i o cană de ceai fierbinte, amestecat cu zahăr și coniac. Bea asta. Te va ajuta să te încălzești din nou.

Îi puse cana în mâini, acoperind-o cu degetele ei. Kate o ținu, dar se mulțumi să arunce o privire absentă la conținut.

– N… nu mă pot opri din tremurat.

El se întinse după încă o pătură.

– Nu, zise ea întorcând capul și ațintindu-și privirea la fața lui. Te vreau pe tine, Samuel. Vreau să mă ții în brațe. T… te rog.

Acele cuvinte – doar acele cuvinte – găsiră un hău dureros în sufletul lui și îl umplură. Dar, la naiba, încerca să se poarte onorabil! Dacă o lua în brațe, nu era sigur că își putea menține gândurile la simpla ei protejare.

– Ar trebui să am grijă de rochia ta, spuse el. Este aproape uscată, dar trebuie…

– Rochia poate aștepta.

Cu mâini tremurânde, Kate puse cana de ceai pe podea.

– Nu pot.

Un alt frison îi cutremură corpul.

– Am nevoie de tine.

Neîncrezător, el se așeză lângă ea pe covorașul jerpelit. Întinse un picior prin spatele ei, sprijinind-o cu genunchiul îndoit. Întinse celălalt picior către foc. Apoi își petrecu brațele în jurul ei, iar ea se cufundă în îmbrățișarea lui, cuibărindu-i-se la piept. Obrazul ei rece se odihnea lângă inima lui ce bătea cu putere.

– Strâns, șopti ea. Ține-mă strâns.

El se supuse, încordându-și mușchii brațelor.

Starea ei de rău era dușmanul lui. Frisoanele care îndrăzneau să o chinuie îl cutremurau și pe el, însă știa că avea căldură și putere suficiente pentru amândoi.

Își înclină capul, îngropându-și fața în părul ei ondulat și lăsând respirația lui să îi încălzească urechea și ceafa.

Degetele ei apucară cu putere o bucată zdravănă din cămașa lui. Rămaseră așa preț de câteva minute bune. El îi privi cu atenție buza inferioară. Atunci când deveni roz și nu mai tremură, un val de triumf i se urcă la cap. Avu un sentiment fulgerător, prostesc, că făcuse ceva bun pentru ea.

Apoi își aminti cine era ea, cine era el, și de ce se aflau acolo. Și își aminti că acela era sfârșitul.

Își lipi fața de linia gâtului ei și inhală adânc mirosul de lămâie și de trifoi. O ținea îmbrățișată cât timp mai putea să facă asta.

– Mulțumesc, șopti ea. Este mai bine.

El își înălță capul, iar ea îi dădu drumul la cămașă.

– Mi-am amintit eu în locul tău, murmură ea. Povestea amuzantă din copilăria ta. Este așa cum ți-am spus, fiecare om are una. Vezi tu, cândva ai împărțit podul casei cu o fetiță. Era un copil sâcâitor, care se agăța de tine chiar atunci când tu ai fi preferat să alergi împreună cu băieții din cartier. Dar noaptea târziu, uneori, când ea nu putea dormi, tu erai cel care o făcea să râdă și să tot râdă – cu jocuri, cu marionete din umbre și cu dulciuri șterpelite din bucătăriile de la parter. Într-o noapte, ai înfășurat-o în toate hainele și cârpele pe care le avea și i-ai spus că era timpul să vă jucați de-a țiganii, urmând să aveți o mare aventură. Kate se uită la el cu ochi care păreau măriți în lumina neîndestulătoare a focului. De ce nu mi-ai povestit totul, Samuel? Mi-ai spus adevărul despre mama mea, dar ai omis să îmi spui adevărul despre tine.

Îi atinse obrazul.

– De ce nu mi-ai spus că mi-ai salvat viața?

– Nu ți-am salvat viața, răspunse el, înghițind în sec.

– Eu cred că da. Sau ai făcut ceva foarte aproape de asta. Ți-am spus că în cele din urmă mi-am amintit. Ea se uită, contemplativ, la foc. Toată viața am avut în minte acea colecție neclară de amintiri. Merg pe un coridor lung, întunecat, și aud muzică de pian venind prin podele. Aud cântecul, același vers despre grădină. Ceva albastru strălucește în întuneric și cineva îmi spune: „Fii curajoasă, draga mea Katie!“

Lui Thorne i se puse un nod în gât. Nu putea vorbi.

– Tu ai fost, nu-i așa? Eram sus, în pod, și evadam din acel loc.

– Da, spuse el cu greutate.

– M-ai luat de mână și ai deschis ușa. Ne-am grăbit pe scări și nu ne-am mai întors niciodată. M-ai dus la Margate.

– Este ceea ce și-a dorit mama ta. Înainte de a muri, și-a exprimat foarte clar dorințele. Erai isteață, toată lumea își dădea seama de asta. Mama ta citise despre Margate într-un ziar și știa că cei de acolo luau în îngrijire copii abandonați. Voia să fii trimisă la acea școală.

– Dar nu am fost?

El clătină din cap.

– După ce a murit Ellie Rose…

– De ce nu îmi amintesc de ea? îl întrerupse Kate, supărată. Îmi amintesc de tine acum, în fragmente mici. Dar indiferent de cât de mult îmi scotocesc în minte, tot nu găsesc nimic despre ea.

– Treptat, poate că îți vei aduce aminte mai multe. Nu este vina ta. În cea mai mare parte a timpului, nu aveam voie să stăm în calea mamelor noastre. Altminteri am fi fost considerați o pacoste și am fi fost aruncați în stradă. Oricum, după ce a murit mama ta, au trecut săptămâni și luni fără ca tu să fii trimisă nicăieri, iar atunci am știut că nu intenționau să te ducă la școala aceea. Te-ar fi ținut acolo, te-ar fi făcut una de-a lor mult prea devreme. Pentru numele Domnului, deja te învățau acel cântec.

Numai gândindu-se la asta, lui i se întoarse stomacul pe dos.

– Ei m-au învățat cântecul?

– Locul acela… Thorne își trase răsuflarea. Detesta să îi spună acele lucruri îngrozitoare, dar ajunseseră mult prea departe. Kate avea nevoie să știe totul. Era un teatru de operă, în principal, cu muzică și cu dansatoare care țopăiau pe scenă. Dar toate lucrurile de altă natură se întâmplau la etaj. Stabilimentul se numea Sera, și toate dansatoarele erau numite „boboci“.

– Precum „Ellie Rose“, spuse ea, înțelegând. În loc de „Elinor Haverford“.

– Lilly Belle. Pansy Shay. Molly Thorne, zise el, tresărind. Versul pe care ți-l amintești… era ceea ce cântau pentru domni la începutul fiecărui spectacol.

– Deci mă învățau…

– Să fii parte din spectacol, da. Te îmbrăcau ca pe o păpușă, te

împingeau pe scenă. La început, doar ca pe o păpușă, ca să cânți pentru public. Dar numai diavolul știa cât ar fi durat până când cei din public ar fi vrut ceva mai mult de la tine.

– Vai! Pe măsură ce înțelegea cuvintele lui, Kate se schimba la față. O, Doamne! Este îngrozitor!

– Știu că este îngrozitor. Știu. Iată de ce a trebuit să te iau din acel loc. Iată de ce nu am vrut niciodată să auzi vorbindu-se despre toate astea. Thorne își trecu o mână prin păr, agitat. Katie, nu îmi mai pune întrebări legate de un asemenea subiect.

– Prea bine. Vom vorbi despre alte lucruri. Ea se uită la încheietura mâinii lui drepte. Cum ți se vindecă brațul?

– Este mai bine. Încă neîndemânatic, dar se reface pe zi ce trece. Dacă într-adevăr ți-am salvat vreodată viața, cred că mi-ai întors favoarea în acea după-amiază. Acum suntem chit.

– Nu cred.

Degetele ei își croiră drum către marginea gulerului lui. Kate trase de cămașă într-o parte, expunându-i pieptul musculos.

Își trecu degetele peste cel mai mare tatuaj al lui. El își ținu respirația, încercând să nu se lase afectat de atingerea ei. Prea târziu! Zona dintre picioare i se întări precum piatra. Ce dezgustător! Era greșit să fie excitat de ea la atât de scurt timp după ce îi povestise acele întâmplări din trecut.

– Tatuajele tale mă fac atât de curioasă, șopti ea. De unde le ai?

– Sunt legate de diferite locuri, răspunse el, disprețuitor. Nici unul dintre ele nu merită atenția ta.

– Dar vreau să știu.

Se desprinse din îmbrățișarea lui. În ochi i se aprinse o nouă scânteie, ce îi trăda hotărârea. Își plimbă mâna peste cămașa lui, iar apoi o apucă de poale și începu să o ridice, dezgolindu-i abdomenul.

Mușchii lui abdominali se încordară și deveniră rigizi.

– Ce faci?

– Nu îmi spui Katie? Îmi place când o faci, îmi place acel mârâit gros, amenințător.

Apucă marginile cămășii cu amândouă mâinile și o ridică.

– Katie…, gemu el.

– Da. Îmi place asta. Mă face să mă încălzesc și mă trec fiorii peste tot. Iar acum ridică-ți brațele, îi ceru ea, zâmbind.

Nu îi putea refuza nimic. Ea știa asta și plănuia să tragă foloase.

Îi trase cămașa peste cap și apoi i-o scoase de pe brațe, punând-o deoparte. Se răsuci și se întoarse cu fața la el. Privirea îi rătăci peste pieptul lui gol, cu un amestec de fascinație și de teamă. El simțea nevoia să îi ascundă adevărul, lucrurile neplăcute. Dar era mai bine ca ea să vadă toate astea și să înțeleagă.

– Spune-mi, îi ceru ea.

– Ce anume vrei să știi?

– Care este primul?

– Acesta, spuse el și își întoarse umărul către ea pentru a-i arăta micul trandafir desenat acolo.

– Cum ți l-ai făcut?

– După ce am plecat din Londra…

– Împreună cu mine. După ce ai plecat din Londra împreună cu mine și m-ai dus la Margate.

– Da, răspunse el, înghițind în sec. Nu m-am putut întoarce la Seră, bineînțeles. Chiar dacă aș fi vrut să mă întorc, nu am făcut-o. Am hoinărit pe la țară, muncind pe la unul și pe la altul, dar mare parte din timp am dormit în căpițe de fân și am trăit mâncând vânatul pe care reușeam să îl prind în laț. Mi-am dat seama că aveam o abilitate în ceea ce privea vânătoarea. Era ca și cum, trăind atât de sălbatic, dezvoltasem un mod animalic de a gândi. Simțeam unde putea fi iepurele înainte ca acesta să apară, știam în ce direcție urma să se ducă. Iar câmpul deschis și aerul curat mi-au făcut bine, cred, după toți acei ani petrecuți în pâcla londoneză. Eram o creatură murdară și slăbănoagă, dar cred că acele luni au fost cele mai aproape de fericire din câte am trăit vreodată.

La venirea iernii, m-am aciuat pe lângă o bandă de braconieri. Le aduceam vânat pe care ei îl vindeau, în schimbul căruia îmi asigurau un hambar în care să dorm, haine curate și cizme. Acest semn, continuă el, atingând floarea desenată rudimentar pe umărul lui, era semnul de recunoaștere al membrilor bandei. Fără nume.

– Fără prietenii, spuse ea. Fără legături umane reale.

– Aveam un câine.

– Serios? se miră ea, zâmbind. Cum îl chema?

– Patch, răspunse el, ezitând.

– O, Samuel! Kate își duse o mână la obraz și clătină din cap. Am fost atât de nechibzuită! Îmi pare rău!

– Să nu îți pară. Badger i se potrivește mai bine cățelului, zise el ridicând din umeri.

Ea găsi rândul de numere de pe partea interioară a brațului stâng al lui Thorne.

– Și asta?

– Of! Acelea marchează următoarea oprire în cariera unui braconier. Închisoarea.

– Închisoarea? O, nu! Câți ani aveai pe atunci?

– Cincisprezece, cred.

– Cifrele astea erau un fel de număr de identificare pe care îl dădeau tuturor prizonierilor? întrebă ea în timp ce atinse tatuajul.

– Mi l-am făcut singur, în prima lună, răspunse el clătinând din cap ca să îi arate că se înșelase. Era data la care trebuia să fiu eliberat. Nu voiam să risc să fie uitată.

– Uitată de paznici?

– Uitată de mine.

Thorne nu voise să își prelungească sentința acceptând vreo înlesnire în închisoare. Așternuturi, rații de mâncare, cheile de la cătușe – toate acestea veneau cu un preț, iar paznicii le notau în registre. Șase penny pe săptămână pentru asta, un șiling pentru asta. Până când un deținut își ispășea sentința, acela ar fi putut acumula datorii în valoare de mii de lire – și nu era eliberat decât dacă le plătea. Decât să înfrunte o asemenea nebunie, Thorne refuzase orice porție de mâncare și orice pătură în plus.

– Cât timp ai fost la închisoare? întrebă ea.

– Am fost condamnat la șapte ani. Dar în cele din urmă am executat numai patru.

Cuvântul „numai“ conținea tot felul de minciuni. Numai patru ani de dormit pe paie atât de vechi încât se transformaseră în praf, și atât de pline de viermi încât păreau că prinseseră viață. Numai patru ani de mâncat zilnic pâine în valoare de doar un penny. Numai patru ani de tremurat în lanțuri a căror strânsoare nu fusese slăbită niciodată, deși el creștea și se înălța în fiecare lună.

Da, numai patru ani de violențe, foamete, monstruozitate, patru ani în care fusese tratat precum un animal și a căror amintire îl bântuia chiar și în prezent.

– Judecătorilor li s-a făcut milă de tine? întrebă ea.

– Milă? Nu prea cred. Însă Anglia avea nevoie de soldați mai mult decât de prizonieri. M-au eliberat cu condiția să mă înrolez.

– Deci acesta…, spuse ea, întrerupându-se ca să îi atingă medalionul tatuat pe partea dreaptă a pieptului. Acesta este simbolul regimentului tău?

– Parțial. El scoase un chicotit sumbru, care îi făcu pieptul să se ridice. Nu te gândi că tatuajul ăsta ar avea cine știe ce semnificații profunde. Doar prea mult rom într-o tavernă portugheză. S-a întâmplat într-o noapte, în timpul Războiului Peninsular, la foarte scurtă vreme după ce ajunseserăm cu armata pe pământ portughez.

Palma ei alunecă pe cutia toracică, iar apoi la stânga, trecând chiar peste inima lui. El tresări din pricina fiorilor de plăcere pură.

– Iar asta…? întrebă ea. B.C. Cine este? Ai întâlnit-o în aceeași tavernă? Era exotică, avea sâni mari și era foarte frumoasă? Ai… ținut la ea?

El o privi pe Kate, încercând din răsputeri să nu râdă.

– De dragul tău, sper că a fost o persoană bună. Dar, indiferent de cât de bine te-a tratat, trebuie să recunosc că deja am dezvoltat o ură irațională față de ea. În mintea mea, am numit-o „Bathsheba Cabbagewort“.

Acum el pierdu lupta. Își înclină capul și începu să râdă, prelung și înfundat.

– Ei bine, ceva bun tot a ieșit din asta, spuse ea aruncându-i o privire sumbră. Devenisem foarte nerăbdătoare să te aud râzând. Și este exact

așa cum am crezut. Îi atinse obrazul. Chiar ai o gropiță, asta de aici. Spune-mi că Bathsheba nu a văzut-o niciodată.

Thorne își puse mâna peste mâna ei și i-o trase în jos. Trasă literele cu degetele ei.

– B.C., spuse el. Nu e un nume de femeie. Înseamnă Caracter Rău[4]. Este un tatuaj care marchează soldații dați afară din corpul lor de armată pentru diferite infracțiuni.

– Infracțiuni? Ce ai făcut?

– Ce nu am făcut ar fi o întrebare mai bună. Jafuri, furturi, bătăi, neîndeplinirea datoriei, insubordonare. Totul, mai puțin viol, crimă și dezertare – și am fost înclinat să o fac pe ultima. În ceea ce mă privea, consideram că guvernarea Majestății Sale bătuse și înfometase tot ce avusesem uman în mine. Apoi m-au trimis pe câmpul de bătălie ca să mor. Nimic nu mai conta pentru mine, Katie. Nu eram loial, nu aveam onoare, nici moralitate. Eram mai degrabă o fiară decât un om.

– Dar te-ai schimbat, evident. Și ai rămas în armată, altfel nu ai fi venit niciodată la Spindle Cove.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– După ce am fost scos din corpul de armată, am fost trimis la lordul Rycliff. Pe atunci, el era „locotenent-colonelul Bramwell“. El era cel care decidea ce urma să se întâmple cu mine – închisoare, moarte, sau mai rău de-atât. Dar s-a uitat la mine și a decis că ar fi fost o nebunie să renunțe la un bărbat cu pregătirea mea fizică și cu puterea mea. Așa că m-a păstrat și m-a făcut ordonanța lui. În esență, valetul lui.

– Ți-a făcut un mare bine.

– Nici nu realizezi. A fost pentru prima dată în ani întregi când cineva îmi încredința ceva. Rycliff nu era cu mult mai mare decât mine, dar se pricepea foarte bine să comande. Și nu era precum sergenții cu care avusesem de-a face până atunci. Îi păsa de oamenii din regimentul lui. Se mândrea cu misiunea noastră. Am trăit atât de aproape de el, încât probabil că unele dintre însușirile pe care le avea s-au transferat și la mine. Am descoperit că era o onoare să îți îndeplinești sarcina bine, indiferent de cât de neînsemnată ar fi fost. Apretatul gulerelor, reparatul tivurilor, înlocuitul nasturilor. Dar mai ales cizmele.

– Cizmele?

– Cizmele lui erau mai valoroase decât solda mea, zise el clătinând din cap. Cred că prețuiau chiar mai mult decât viața mea. Eram în infanterie. În fiecare zi, toată ziua – mărșăluiam, săpam, luptam. La căderea nopții, cizmele lui erau acoperite de praf, noroi, sânge sau chiar mai rău de-atât. Trudeam ore în șir ca să le fac să strălucească din nou, astfel încât dimineața, când se uita la ele, să știe că, în final, exista ceva ce merita salvat. Iar după ce terminam cu cizmele lui, nu mă culcam decât după ce făceam același lucru și cu ale mele. Nu eram loial armatei sau Angliei cât îi eram loial lui – sau poate că doar acelor cizme. Atunci când a fost lovit de un glonț la genunchi, nu l-am putut lăsa să își piardă

acel picior. Fără picior, nu mai era cizma. Dacă lordul și-ar fi pierdut piciorul, eu aș fi fost silit să renunț la jumătate din scopul vieții mele.

Își frecă fața și se uită la foc.

– S-a oferit să îmi dea un comandament.

– Lord Rycliff s-a oferit?

Thorne dădu din cap în semn că da.

– Ce onoare, Samuel! Nu îl vrei?

– Nu sunt făcut pentru asta, zise el clătinând din cap. Nu am ușurința lordului Rycliff în privința politicilor militare. Zona rurală este cea în care m-am potrivit cel mai bine, chiar și copil fiind. Este locul căruia îi aparțin acum. Îmi place să stau în sălbăticie, împreună cu animalele care urlă, care au gheare și care mușcă, fiindcă acela e locul în care nu sunt necesare deprinderile lumii civilizate.

Gata. Îi spusese totul. Ea acum îi cunoștea trecutul îndoielnic, istoricul de infracțiuni și de violență. Kate aflase despre toate motivele pentru care el trebuia să plece din Anglia și să stea departe de ea.

Iar drept răspuns, ea spuse cel mai îngrozitor lucru pe care și-l putea el imagina:

– Mă iei cu tine?

Bad Character (în limba engleză în origina)l

Capitolul 19

– Să te iau cu mine? repetă el. În America?

Kate dădu din cap în semn de încuviințare. Un astfel de gest i se părea mai mult decât rezonabil față de el. Thorne îndurase douăzeci de ani de violențe și de nenorociri pentru a plăti prețul visurilor ei. Iar ea se putea obișnui să locuiască într-o cabană.

– Nu. Nu, repetă el, încruntându-se.

În timp ce Kate îl privea, el se ridică de pe covor și se duse în capătul opus al camerei mici. Luă rochia de pe paravanul pe care o întinsese la uscat și umplu un fier de călcat cu cărbuni aprinși.

Ei bine, nu era chiar răspunsul pe care sperase Kate să îl audă.

– Nu mă poți lăsa, spuse ea. Destinul va continua să ne aducă laolaltă. Nu am învățat nici măcar atâta lucru? Ne este menit să fim împreună.

– Nu suntem meniți să ne unim. Tu ești fiica unui marchiz. Totdeauna ai fost, chiar și atunci când ai trăit în mocirlă. Iar eu mereu am fost un mitocan, un ins din gloată. Nu avem nimic în comun. Nimic.

– Nu vrei să fiu fericită?

– Ba da, bineînțeles că vreau.

El întinse rochia pe masa de călcat, aranjând-o cu grijă. Mușchii mâinii stângi i se încordau și se mișcau pe măsură ce trecea cu fierul de călcat peste material, lucrând cu grijă și cu îndemânare. Ea nu se gândise niciodată la faptul că priveliștea unui bărbat masiv, cu bustul dezgolit, călcând o rochie, ar fi putut să fie atât de excitantă. Kate nu se putea gândi decât la acele mâini rătăcindu-i pe corp, încălzindu-i și netezindu-i cutele ei.

– Katie, vreau să ai tot ce ți se cuvine – bogăție, relații înalte, societate aleasă. Familia pe care ai visat mereu să o găsești. Acum poți să beneficiezi de toate privilegiile, și al naibii să fiu dacă îți voi distruge o astfel de viață. Puse fierul de călcat deoparte. Nu poți fi cu cineva ca mine. Privește-mă. Vărul acela al tău nu m-ar angaja nici ca lacheu.

Kate își dădu seama că, dacă Thorne era deja atât de reticent, nu trebuia să îi sufle nici o vorbă despre moștenirea ei. Nu încă. El n-ar fi

văzut-o ca pe un avantaj, ci numai ca pe ceva ce mărea și mai mult distanța care, după părerea lui, îi separa.

Distanță ce nici nu exista, de fapt. Tot ceea ce îi despărțea era o linie imaginară. Dar cineva trebuia să facă primul pas peste ea, iar Kate știa că ea trebuia să fie aceea.

– Este vorba despre noi, Samuel. Nu despre altcineva.

Kate își trase pătura peste umeri și se ridică în picioare. Încăpățânarea lui trebuia învinsă, iar ea simți cum îi sporea curajul.

– Sunt doar eu. Doar Katie, așa cum mi-ai spus odată. Știu că simți ceva pentru mine.

El puse fierul jos, agitat.

– Ți-am spus, mereu, este doar…

– Doar dorință. Da, știu ce mi-ai spus. Și știu că mă minți. Sentimentele tale sunt mai puternice decât dorința.

– Nu simt nimic.

Nările i se dilatară. Se lovi cu pumnul în piept.

– Nimic! Înțelegi?

– Știu că nu este adevă…

– Uite. Aceste litere, zise el arătând spre acel „B.C.“ desenat pe partea stângă a pieptului său. Știi cum se fac astfel de semne?

Ea dădu din cap în semn că nu.

– Se ia o scândură, cam așa de mare, spuse el, măsurând cu mâinile. Iar pe ea sunt cuie care ies în afară, aranjate astfel încât să formeze litere. Se apasă capetele acelor cuie pe pielea ta și se lovește cu putere scândura. Cu un pumn, poate. Sau cu un ciocan.

Kate tresări. Păși în față, dar el o ținu la distanță cu mâna întinsă.

– Iar apoi, după ce s-au făcut toate acele găurele, se ia praf de pușcă – iar tu cunoști destule despre armament ca să știi că este corozivă – și se freacă rana cu el pentru a desena semnele.

– Trebuie să fi fost o tortură!

– Nu am simțit nimic. Așa cum nu am simțit nici astea, spuse el întorcându-se și arătându-i spatele.

Văzând urmele de lovituri de bici care îi acopereau pielea, Kate simți cum i se încordă stomacul.

– Biciuire, spuse el. O sută de lovituri primite pentru nenumăratele mele infracțiuni. Mi-au spintecat pielea până la mușchi, și îți jur că nu am simțit nici o durere. Pentru că am învățat cum să-mi înăbuș orice sentiment. Să sufăr, să mă doară, să simt. Să orice.

Lacrimi apărură în ochii lui Kate. Nu își dădea seama dacă el îi spunea asemenea neadevăruri în mod deliberat, sau dacă se convinsese singur de ele, dar detesta să îl audă vorbind astfel.

Acel bărbat simțea, și simțea profund.

– Samuel…

– Nu. Știu la ce te gândești. Astăzi ți-ai amintit de un băiețel pe care l-ai cunoscut odinioară. Ținea la tine, a fost bun cu tine și cândva ți-a

făcut un mare bine. Acel băiat nu mai există. Bărbatul care sunt acum… ei bine, poți vedea și singură. Îi arătă semnele de pe pielea lui, unul câte unul. Hoț, pușcăriaș. Soldat bețiv. Caracter reprobabil și așa mai departe. Am murit pe dinlăuntru cu mult timp în urmă. Iar acum nu mai simt nimic.

Kate se apropie de el încet, cu pași mici, așa cum s-ar fi apropiat de un animal sălbatic pe care nu voia să îl sperie.

– Simți asta?

Ea își înălță capul și se apropie ca să îl sărute pe gât. Mirosul lui o făcu să pulseze de dorință.

– Katie…

– Dar asta? Se întinse să îi sărute obrajii, lăsându-și buzele să zăbovească pe linia puternică a bărbiei lui. Sau…

El o apucă de mâini, împingând-o înapoi.

– Oprește-te!

Ea își coborî privirea la pieptul lui, cercetând fiecare semn și cicatrice pe care el le adunase de când se despărțiseră, în copilărie – cu toatele apărând pe pielea lui și din cauza ei. Grozăvia a ceea ce reprezentau acele semne eclipsa orice frică sau supărare cunoscuse ea. Abia putea înțelege amploarea suferinței lui, dar își forță mintea să încerce. El sacrificase totul, inclusiv singurul cămin pe care îl avusese vreodată. Cu prețul propriei libertăți, îi asigurase ei un viitor minunat, luminos.

Cum putea să nu îl iubească? Cum putea să creadă că el nu o iubea?

– Toată viața mea, începu ea cu voce șovăitoare, m-am agățat de câteva amintiri. Indiferent de cât de sumbre erau circumstanțele, acele vagi amintiri îmi dădeau speranța că cineva, cândva, undeva, ținuse la mine. Și mereu am crezut, până în străfundul ființei mele, că într-o zi cineva avea să mă iubească din nou.

– Ei bine, acum ai găsit familia Gramercy. Ei vor…

– Pe tine. Te-am găsit pe tine. Își puse mâinile pe pieptul lui. Cei din familia Gramercy sunt oameni minunați. Acum țin foarte mult la ei, iar sentimentul e reciproc. Dar ei nu au știut niciodată că am existat. Biata mea mamă… se pare că a fost prea ocupată, iar apoi, prea bolnavă pentru a-mi oferi destulă dragoste. Nici unul dintre toți cei pe care i-am pomenit nu a reprezentat acea forță pe care am dus-o cu mine în tot acest timp, acea speranță care m-a susținut ani de-a rândul. Tu ai fost acela. Numai tu. O lacrimă îi curse pe obraz. Mi-am amintit că tu îmi spuneai „Fii curajoasă, draga mea Katie!“ Nu poți înțelege ce au însemnat acele cuvinte pentru mine, iar vocea ta a fost cea care le rostise și care m-a însoțit mereu. Și dacă…

El închise ochii și își lipi fruntea de a ei.

– Katie, te implor! Pentru binele tău, încetează!

– …și dacă negi acum… Ea își ridică mâinile îndeajuns de mult pentru a-i cuprinde fața în palme. Dacă negi că ții la mine, vei

transforma toată viața mea într-o minciună.

– Visezi. Sau nu gândești limpede. Poate că ești epuizată după această zi, zise el clătinând din cap. Nu poți să spui că renunți la tot. La familia Gramercy, la bogăție, la toate prieteniile tale.

– Pentru a fi cu bărbatul pe care îl iubesc? Desigur că renunț!

– Nu! O înșfăcă și se întoarse, împingând-o și lipind-o de perete. Nu spune asta! Nu mă poți iubi!

– Te îndoiești de sinceritatea mea? Sau îmi interzici să te iubesc?

– Ambele.

O fixă cu o privire rece, înverșunată, de un albastru înghețat. Atât de albastră, încât inima ei tresări. În cele din urmă, Kate știu de ce purta în inimă acea amintire a albastrului.

Era el. Mereu fusese el.

– Nu am nimic să îți ofer. Nimic, spuse el strângând din dinți.

– Dacă este adevărat, asta e doar pentru că deja mi-ai oferit tot ce mi-ar putea oferi un bărbat. M-ai salvat, Samuel. Nu doar o dată, ci de atâtea ori! Ai sărit în fața copitelor unui cal. Ai fost lovit în cap de un pepene. Ai prins o viperă cu mâinile goale, dragul de tine, prostuțule!

– Am ucis vipera ca să nu îl muște pe Badger.

– Da, ai făcut-o pentru câinele meu. Pe care m-ai lăsat să îl păstrez, deși îți plăcea și ție. Ea îi atinse obrazul, încercând să îi îndulcească expresia. Știu că îți pasă. Și știu că mă dorești.

El nu negă acea ultimă afirmație. Dorința din ochii lui o făcea pe Kate să simtă că i se topeau genunchii.

– Când te uiți la mine în felul ăsta, mă simt atât de frumoasă!

– Ești frumoasă.

El trase aer adânc în piept. Mâinile îi alunecau în sus și în jos pe brațele ei, mângâind-o brutal.

– Atât de al naibii de frumoasă!

– Și tu ești la fel, răspunse ea.

Își puse o mână pe pieptul lui gol, urmărind marginile bine definite ale musculaturii lui. Era precum un diamant tare și sclipitor, tăiat în toate acele fațete superbe. Iar în interior… foc pur, strălucitor.

Își duse mâinile la ceafa lui, plimbându-și degetele prin părul mătăsos. Vârfurile tunse îi gâdilau palmele, trimițându-i fulgere de plăcere în întreg corpul. Îi trase capul înspre ea până când buzele lui – atât de puternice, atât de senzuale – fură tot ce mai putea vedea. Îl sărută blând, lent, pe fiecare colț al gurii. Îi prinse buza de sus cu ambele buze, iar apoi trecu la buza de jos.

Nimic nu îi despărțea sânii de pieptul lui, cu excepția unui strat subțire de haine, care se încălzi rapid și se înmuie între ei. O durere intensă îi cuprinse sânii, iar sfârcurile îi deveniră două puncte tari. Le frecă de pieptul lui, sperând să aline durerea, dar îi crescu numai dorința.

Și se părea că și lui i se întâmpla același lucru.

Mâna lui stângă rămase în jurul taliei ei. Își încordă mușchii brațelor, ridicând-o și apropiindu-i pelvisul de al lui. Își apăsă umflătura tare a sexului lui pe sexul ei. Plăcerea fu orbitoare. Asurzitoare. Amețitoare. Fu ca și cum toate simțurile ei se adunară înăuntrul corpului și coborâră, concentrându-se în sursa de presiune delicioasă dintre picioarele ei.

Își frecă pelvisul de al lui, nemaiputând să se abțină. Iar după ce o făcu o dată, nu își mai dori decât să o facă din nou.

El gemu și îi prinse lobul urechii cu dinții.

– Katie, te doresc. Nu pot face asta să sune poetic. N-o pot face să sune decât grosolan, pentru că este. Te vreau în patul meu. Te vreau sub mine, îmbrățișându-mă. Vreau să îmi scufund mădularul adânc în tine!

Acele vorbe fără perdea o făcură să roșească și să se bâlbâie.

– V… vreau și eu acele lucruri…

Kate își dorise să găsească un răspuns mai sofisticat. Dar cuvintele ei își făcură, oricum, efectul. Îi aduseseră un sărut – unul pasional, sălbatic –, iar apoi ea se pierdu în furtuna de căldură și dorință.

Limba lui pătrunse adânc în gura ei, posesivă și fierbinte, făcând-o să răspundă instinctiv. Inima începu să îi bată mai repede, și simți o pulsare similară și între coapse.

– Ar trebui să pleci. Să mă lași, spuse el după ce se desprinse din sărut, respirând cu greutate.

– Niciodată!

– Dacă rămâi, te duc în patul meu. Și dacă mă culc cu tine, ești a mea. Pentru totdeauna. Trebuie să știi asta.

– Da. O străbătu un fior. Nu vreau nimic mai mult.

Ea tresări în timp ce el o luă pe sus și o duse spre saltea. Într-o mână, ca și cum nu ar fi fost deloc grea.

În timp ce ea stătea întinsă, el se luptă cu nasturii pantalonilor. Se descurca doar cu mâna stângă și era neîndemânatic. După câteva momente, Kate nu mai rezistă tensiunii.

– Nu vrei să te ajut eu?

Se așeză în genunchi și se întinse ca să ajungă la nasturi. Pielea de căprioară din care erau croiți pantalonii era foarte moale și stătea întinsă la maximum. Gura i se uscă în timp ce descheie un rând de nasturi. Apoi trecu la rândul de cheutori mici, din centru. Băgă un deget pe sub betelie, pentru a se ajuta. Îi atinse abdomenul, iar el tresări, gâdilat.

Kate zâmbi. Descheie un nasture din cel de al doilea rând, apoi un altul, dezgolind linia de păr negru care se lățea și se îndesea pe măsură ce înainta mai jos. Nu era în stare să privească decât fragmentat – iar asta, până în momentul în care apucă ultimul nasture, moment în care nu mai putu să se uite deloc.

Își ridică privirea și îl văzu că se uita în jos, insistent, la ea. Fața îi era încruntată din pricină că se înfrâna, iar ochii îi erau întunecați de dorință. Ea descheie ultimul nasture și îi privi fața în timp ce își vâra

mâna în pantalonii lui, explorând carnea tare, fierbinte, din interior.

Se minună. Mădularul lui era atât de tare, de neted, de intrigant de texturat!

Și atât de mare.

O, la naiba! Oare putea să intre în ea cu totul?

În timp ce Kate îl privea, el închise ochii și își lăsă capul pe spate. Se împinse în strânsoarea ei, scoțând un geamăt gâtuit. Ea adora abandonul senzual care i se întipărise pe față, dar se temea de dimensiunile fizice ale ardorii lui. Cu fiecare centimetru pe care îl explorau degetele ei, mădularul părea să devină și mai mare, făcând-o să se îndoiască în privința necesarei potriviri dintre trupurile lor.

Poate că simțul tactil o înșela. Poate că, dacă s-ar fi uitat direct la mădular, acesta nu i s-ar mai fi părut atât de intimidant.

Coborî privirea și îi trase pantalonii în jos, pe coapse. Iar atunci mădularul țâșni, dintr-un hățiș de păr negru. Era arcuit, negricios, imposibil de mare.

Oare toți bărbații erau astfel?

Își puse mâna din nou pe el, din moment ce părea să îi placă. Îi umplea palma cu degetele curbate împrejurul lui, și tot mai rămânea. Kate simți dintr-odată nevoia să ia o pauză temporară de la întregul preludiu și să le facă o vizită rapidă prietenelor ei măritate. Apoi s-ar fi întors mai știutoare, mai versată și mai pregătită – inclusiv cu ceva cataplasme care să îi aline durerea de după.

– Destul, zise el prinzându-i mâna și ținându-i-o strâns.

– Am făcut ceva greșit?

– Nu. Nu. Este prea bine. Prea potrivit. Nu voi rezista.

Din moment ce era evident că nu și-ar fi putut pune în aplicare primul ei plan, acela de a o zbughi pe ușă – în căutare de informații folositoare și de leacuri pentru durere –, Kate se gândi că nu ar fi fost rău deloc dacă întreaga poveste s-ar fi terminat cât mai curând.

– Nu mă deranjează dacă o facem repede, spuse ea, sfioasă.

Pentru a doua oară într-o oră, îl auzi râzând. Era un sunet atât de plăcut, încât nici măcar nu se supără că râdea de ea.

– Ar trebui să te deranjeze dacă se termină repede, spuse el în timp ce își scotea pantalonii și îi punea deoparte.

Ea se simți atât de prostuță! El se culcase cu atât de multe femei, și cu siguranță că toate fuseseră cunoscătoare într-un mod care chiar conta. Competente în activitățile specifice patului, nu în arpegii.

– Îmi para rău. Nu am nici un fel de experiență de care să mă folosesc. Sper, doar, că îmi vei spune ce îți face plăcere.

– Tu îmi faci plăcere. Se așeză pe saltea, lângă ea, și trase de cămașa care o acoperea, dezgolindu-i umărul. Își plimbă buzele pe curbura gâtului ei. Adică, aș urî să fiu comparat.

Spunând asta, el își înălță capul. Ochii ei sclipiră.

– Nu am cum să fac nici o comparație. Nici una.

El îi vârî mâna pe sub cămașă și îi prinse sânul în palmă. Degetele lui puternice începură să frământe și să modeleze.

Ea gemu în timp ce el începu să se joace cu sfârcul ei, rotindu-l sub deget.

– Samuel!

– Da, răspunse el cu voce răgușită, în timp ce îi sălta cămașa și i-o scotea de pe ea. Rostește-mi numele!

– Samuel, murmură ea, bucuroasă că îi arătase un mod de a-i face plăcere. Samuel, mi-a fost dor de tine în fiecare zi în care ai lipsit. Mi-ai lipsit atât de mult!

El își întinse trupul peste ai ei, copleșind-o cu greutatea lui. Kate se bucură de senzația pe care i-o provoca acel corp tare și greu, acoperit cu păr negru. Atât de diferit de al ei. În timp ce o sărută, el își băgă coapsa între coapsele ei. O excita să îi simtă pielea goală pe carnea părții ei celei mai intime.

Limba lui desenă cercuri leneșe pe unul dintre sânii ei, umplând-o de o căldură delicioasă, catifelată. El își lipi gura de sfârc și supse cu putere, absorbind întregul vârf al sânului. Ea țipă de plăcere, frecându-se fără rușine și împingându-se în panta fermă a coapsei lui.

În timp ce el își mută gura pe celălalt sân, își lăsă greutatea pe o parte. Ea scânci la pierderea frecării de sexul ei, dar degetele lui îi coborâră mai jos de pântec și îi găsiră despicătura. Trecu prin cârlionții mătăsoși, mângâind-o peste pliurile umflate înainte de a le desface cu delicatețe și de a băga un deget înăuntru. Senzația de plin era extraordinară. Degetul lui găsi acel loc sensibil de la creasta sexului ei și îl mângâie, trasând cercuri înnebunitoare. Curând, ea își desfăcu coapsele pentru a întâmpina fiecare alunecare a degetului lui, adorând felul în care îi simțea palma lovind-o ușor peste piele.

– Samuel, este prea… nu pot…

Avu orgasm, repede și intens. Se arcui în pat, împingându-se în mâna lui și țipând de plăcere. Mușchii intimi i se încordară în jurul degetului lui, cerând fără rușine mai mult.

În timp ce o străbăteau ultimele valuri de plăcere, el își retrase mâna și se așeză între coapsele ei. Erecția lui tare și fierbinte se lipi miezului ei care încă pulsa.

– Mă vrei? întrebă el.

– Mai mult decât orice.

Se poziționă la intrarea în ea.

– Vrei asta? Ești sigură?

– Da! Își ridică coapsele, dornică să îl primească în ea. Acum. Te rog. Ia-mă.

El o luă.

Prima împingere fu ușoară – o duru un pic în timp ce pereții interiori se tensionară, dar nu era nimic teribil.

„Poate că nu este atât de rău“, gândi ea.

– Katie, gemu el. Ești precum paradisul.

„Nu e deloc rău.“

Dar cea de-a doua penetrare însemnă durere pură, ascuțită. Pentru a-și înăbuși un suspin, ea își îngropă fața în umărul lui. În timp ce el intra mai adânc împingând ușor, ritmic, durerea se mai domoli. Dar nu atât cât să poată răspunde convingător la întrebarea dacă era bine.

El înjură.

– Ce s-a întâmplat? vru ea să știe. Am făcut ceva….

– Ești perfectă. Dar urăsc să îți provoc durere. Urăsc că am făcut-o și că nu pot să încetez.

– Ei bine, eu nu urăsc nimic din asta. Durerea deja a mai trecut. Îmi place să te simt în mine. Îmi place să știu că te țin așa, atât de aproape. Îi mângâie părul de pe frunte și se uită adânc în ochii lui. Samuel, te iubesc.

– Nu spune asta.

Dar, oricât de mult încerca să se abțină, începu să se miște din nou. Încet, adânc. Într-un mod pe care ea îl găsea excitant, nu dureros.

– De ce nu? îl întrebă, aruncându-i un zâmbet jucăuș. Îți este teamă să nu care cumva să îmi spui și tu că mă iubești?

El își flexă coapsele și alunecă adânc în ea.

– Te iubesc, murmură ea.

El se trase înapoi, încruntându-se. Ezitând. Ca și cum cântărea plăcerea pe care i-ar fi adus-o o nouă mișcare înăuntrul ei, contra durerii provocate de acele cuvinte pe care nu dorea să le audă.

Nu trebuia să îl lase să o intimideze cu privirile lui furioase. Acesta era târgul: dacă îi dorea corpul, trebuia să îi accepte și inima.

El strânse din dinți și se împinse înăuntru cu putere.

– Te iubesc! gâfâi ea, prinzându-l de brațe.

El înteți ritmul, zguduind-o cu mișcările lui disperate. Ca și cum ar fi vrut să o forțeze să cedeze și să își retragă cuvintele.

Nici o șansă.

Ea își încolăci picioarele în jurul coapselor lui și i se agăță, cu încăpățânare, de gât. Cuvintele îi deveniră un cântec îngânat în ritmul mișcărilor lui. Ar fi spart piatra toată noaptea, dacă asta însemna să dărâme acel zid de apărare al lui.

– Te iubesc, gemu ea. Te iubesc. Te iubesc.

Fața lui se schimonosi într-o grimasă de om torturat – de plăcere agonizantă, sau, poate, de agonie plăcută. Sprâncenele i se ridicară în așteptarea momentului culminant. Pe urmă coborâră, unindu-se într-o linie feroce, hotărâtă.

Iar apoi termină.

Se retrase din corpul ei, se întoarse pe o parte și dădu cearșafului rezultatul acelor ultime clipe încântătoare de abandon. Ea încercă să nu se simtă ofensată. Din multe motive, o sarcină nu ar fi fost binevenită atât de curând. Era bine că el se gândise la sănătatea și la reputația ei,

chiar și în acel moment sălbatic și pasional.

Dar nu se putu abține să nu fie un pic dezamăgită. Îl voia cu totul.

Descărcat și slăbit, el se trânti pe saltea. Ea se întoarse și îl luă în brațe. Îi mângâie spatele frumos, cu cicatrici, așteptând să audă din gura lui orice ar fi fost în stare să îi spună.

După lungi momente, el se ridică și se sprijini într-un cot. Încă respirând cu greutate, se uită la ea. Avea ochii întunecați și misterioși în timp ce începu să îi mângâie părul de pe frunte, coborând, cu mișcări line, pe obraz.

În cele din urmă, îi răsplăti toate acele momente de așteptate neliniștită. Cu o intonație adâncă, răsunătoare, rosti cu un singur cuvânt:

– Katie!

Iar asta fu de ajuns ca inima ei să explodeze și ca ochii să i se umple de lacrimi de fericire. Fu de ajuns ca ea să dorească, disperată, sărutul lui. Îl apropie de ea, își lipi gura de a lui și i se destăinui în acel dulce act de posesie.

Cu acel bărbat, ea nu avea să ducă niciodată o viață plină de poezie. Foarte puține petreceri, chiar mai puține dansuri. Nici gând de stat împreună la pian, ca să cânte duete rafinate.

Ba chiar era posibil ca ea să aștepte o viață întreagă fără ca el să găsească vorbele potrivite pentru a-i spune că o iubea.

Dar dragostea lui pentru ea era scrisă peste tot pe pielea lui. Iar asta era suficient.

Capitolul 20

După aceea, ea adormi.

Însă de Thorne nu se lipea somnul.

Nu ar fi putut adormi nici dacă ar fi vrut. Prea multe gânduri îi vuiau prin cap. Stătea treaz, ținându-și, protector, un braț în jurul umerilor ei și privind cum fumul din vatră se înălța și dispărea în golul întunecat de deasupra.

Se întâmplase. Nu mai exista cale de întoarcere. Acum era hotărât să îi dea tot ce își dorea ea. Cel puțin, cât de mult putea.

Ea se mișcă, aproape trezindu-se. Se întoarse către el, cuibărindu-se aproape și punându-și mâna pe pieptul lui. Degetele ei trecură alene prin părul de acolo, lunecând printre smocurile mătăsoase și ridicându-le în joacă.

Apoi, atingerea ei coborî. Mădularul lui, care se întărise chiar înainte ca ea să înceapă să îl mângâie, acum deveni tare ca piatra.

– Faci din nou dragoste cu mine? șopti ea.

Se uită le ea, uimit, și îi dădu deoparte o șuviță rebelă de pe frunte.

Oare asta făcuseră ei în urmă cu o oră și ceva? Dragoste? Cu siguranță că ea rostise acel cuvânt de suficient de multe ori, ca pe un fel de incantație. Ideea era acum în mintea lui, iar el încerca să îi pătrundă înțelesul.

Totuși, îi plăcea exprimarea ei referitoare la faptul că se culcaseră împreună: „a face dragoste“. Acea expresie făcea ca emoțiile să sune palpabil. Inteligibil. Precum un obiect ce putea fi produs dintr-un material solid. Se luau două trupuri ce tânjeau unul după celălalt și se frecau iute unul de altul, până ce apărea acea substanță numită dragoste – simplu, ca și când ai fi lovit una de alta două bucăți de cremene, pentru a obține o scânteie.

Din nefericire, Thorne nu credea că lucrurile funcționau chiar așa.

– Este prea devreme, spuse el. Te va durea. Nu vreau să te rănesc.

– Mă doare, recunosc. Dar nu există și alte metode?

– Cum ai putea să știi tu ceva despre alte metode? spuse el ridicând dintr-o sprânceană, sceptic.

– Fii serios, Samuel. Femeile vorbesc între ele, răspunse ea râzând. Și nu numai un roman îndrăzneț a făcut turul pensiunii Queen's Ruby.

Thorne își înăbuși o exclamație ironică. Una erau eroii de roman și alta erau bărbații ca el. Indiferent de ceea ce o învățaseră acele cărți obscene, cu siguranță că era vorba de imagini delicate, blânde ale dorinței – fapt confirmat de modul în care ea îi mângâia acum ușurel, de sus și până jos, mădularul întărit.

Rezistă tentației de a-i lua mâna și de a-i controla mișcările. Ar fi putut să îi arate cum să îl țină strâns. Ar fi putut să o ghideze cum să își miște mâna tare și repede, încontinuu, până când el ar fi gemut și s-ar fi zbuciumat ca o fiară din pădure. Ar fi putut să o pună în patru labe și să o posede precum un animal, penetrând-o cu sălbăticie pe la spate.

Nu era convins că acele scene apăreau în romanele ei deocheate. Și, cu siguranță, astfel de practici nu aveau nimic în comun cu noțiunea de a face dragoste.

Îl îngrijora propria brutalitate, așa cum nu i se mai întâmplase în trecut. Spre deosebire de alte femei cu care se culcase, Katie avea un fel de a fi care îl făcea să își piardă stăpânirea de sine. Atunci când fusese în ea, aproape de momentul culminant – se simțise din ce în ce mai aproape de a trece de niște limite. Acela fusese motivul pentru care se retrăsese. Ajunsese prea aproape de acea limită și nu știa ce anume se afla dincolo de ea. Putea fi un o zonă sumbră, chiar tenebroasă. El se temea că, odată ajuns acolo, s-ar fi putut pierde pe sine.

Ar fi putut să o rănească.

Își puse mâinile sub cap și își împreună degetele, pentru a le împiedica să rătăcească pe trupul lui Kate. Atingerea ei ușoară și seducătoare era deja mai mult decât putea spera. Se mulțumea cu atât.

– Culcă-te la loc.

– Nu pot. Sunt o femeie proaspăt logodită și sunt prea ocupată să îmi fac planuri. Crezi că ne putem căsători la Sfânta Ursula? Este o biserică atât de frumoasă! Mereu am visat să mă căsătoresc acolo.

– Nu cred că eu am fost mirele alături de care mergeai la altar în visul tău, chicoti el.

– Nu sunt sigură. Poate că erai. În vis, fața lui rămânea mereu în umbră. Dar era deosebit de frumos. Se ridică și se sprijini într-un cot, uitându-se la el cu ochi mari și întrebători. Tu m-ai visat vreodată?

– Uneori, recunoscu el cu jumătate de gură, doar fiindcă, evident, ea se aștepta să îl audă spunând că da. Am încercat să nu te visez.

– De ce ai încercat să nu mă visezi?

– Pentru că visele mele nu aveau nici o legătură cu căsătoria și cu biserica, răspunse el uitându-se în întunericul de deasupra lor.

– Aha, oftă ea, mângâindu-l, timid, pe piept.

– Nu părea corect, să te folosesc în felul acela.

– Asta e absurd.

Se răsuci și se sui peste el, cu abdomenul lipit de abdomenul lui, cu

brațele pe pieptul lui, înlocuind cu zâmbetul ei radios umbrele la care el se uitase până atunci. Părul ei îi învălui pe amândoi, creând un spațiu intim pentru sărutul lor.

O, la naiba! Thorne nu putea crede că ceea ce trăia în acel moment era real. Că ea se afla acolo și că era a lui. Aproape că se temea să o atingă, de teamă să nu dispară, așa că își ținu mâinile ascunse sub cap și o lăsă să îl sărute cât de prelung și de adânc dorea ea.

– Samuel, spuse ea, ai permisiunea mea expresă să mă visezi cum și când dorești. Se ridică, încălecându-i pieptul și împungându-i-l cu un deget. Cu o singură condiție: trebuie să îmi povestești totul după ce te trezești, pentru ca eu să îți pot transforma fanteziile în realitate.

– Nu spune asta. Habar nu ai câtă depravare poate exista în imaginația unui bărbat.

– Atunci, arată-mi.

Ea își puse mâinile pe lângă corpul lui și se sprijini în ele. Sânii delicați i se legănară în față, tachinându-l, iar cârlionții pufoși dintre coapsele ei îi mângâiară pântecul. Sexul lui se arcui și se ridică, în căutarea moliciunii și a căldurii ei. Cu o singură mișcare rapidă a coapselor, ea ar fi putut să îi cuprindă sexul într-al ei, iar apoi să coboare pentru a-l primi cât mai în adâncime, atât de strâns!

El scoase un geamăt scurt. Dar continuă să își țină brațele îndoite sub cap.

– Spune-mi, șopti ea, spune-mi fiecare dorință carnală, depravată, a ta.

– Am sta aici o săptămână!

– Nu m-ar deranja, răspunse ea zâmbind timid.

El clătină din cap în semn de refuz. Chiar dacă acum părea atât de sigură pe sine, el știa că abia trecuseră câteva ore de când încă mai roșea, inocentă.

– Vorbesc serios, Samuel, spuse ea ridicându-se, strângându-și părul deasupra umerilor și uitându-se la el. Nu îți voi permite să mă tratezi ca pe o domnișoară delicată și de neatins. Nu vreau să îți păstrezi cele mai vii și mai adânci dorințe pentru vise în care să apară altcineva. Sunt geloasă. Nu vreau să fiu o apariție vagă în visele tale. Vreau ca, de acum înainte, să fiu singura femeie din ele.

Cu degetele încă împreunate sub cap, el o privi. Nu se gândise niciodată la ea într-un asemenea mod.

Dacă chiar era hotărâtă să afle care erau cele mai tenebroase dorințe ale lui… își dădu seama că putea să îi facă pe plac. Dar voia să se limiteze la fanteziile care nu ar fi pus-o în nici un fel de pericol.

Cele care îi dădeau ei controlul.

Își luă mâinile de sub cap și începu să o mângâie de la umeri în jos, până când ajunse să îi ia palmele într-ale lui. I le ridică la nivelul pieptului, apoi i le puse peste sânii ei albi și delicați.

– Ține-i în locul meu, îi ceru el.

Apoi se lungi din nou, cu capul pe pernă și cu mâinile sub cap.

Kate se uită la el, întrebătoare. Apoi își mută privirea la sânii ei, cu aceeași nedumerire întipărită pe față, și începu să și-i maseze.

– Ce să fac cu ei? întrebă ea.

– Orice te face să te simți bine.

El clătină din cap.

– Spune-mi sincer, bărbații visează la așa ceva? întrebă, un pic încruntată.

– Cu regularitate.

Ea râse și se înroși un pic, ca orice femeie care se simțea stânjenită. El se mulțumi să o privească fără să scoată un cuvânt.

– Cum dorești, atunci, se învoi ea în cele din urmă, ridicând din umeri.

Ridică ușor și modelă cu palmele rotunjimile delicate și albe. Își plimbă degetul în jurul fiecărui sân. Apoi îi cântări în palme de parcă ar fi fost cele două greutăți așezate de fiecare parte a unui cântar, iar la urmă își apăsă degetele mari pe sfârcurile întărite.

– Așa? întrebă ea. Procedez corect?

El dădu din cap, neputând să mai răspundă cu voce tare. Limba i se lipise de cerul gurii.

În timp ce ea își mângâia sfârcurile cu degetele, pieptul i se coloră într-un roziu care apoi urcă până pe gât. Buzele îi erau întredeschise, umflate și roșii, iar ea și le umezi cu limba.

– Ciupește-i, spuse el cu voce șuierătoare.

Ea suspină încet în timp ce se supuse, prinzându-și între degete sfârcurile țuguiate și roșietice. În timp ce ciupea și trăgea, închise ochii și se arcui pe spate, împingându-și sânii voluptuoși către el. Pelvisul i se legăna pe abdomenul lui încordat.

Era deja foarte udă, iar el era dureros de tare.

– Am făcut asta cândva, șopti ea, deschizând ochii. Privirea îi era întunecată, strălucitoare, și avea un zâmbet timid pe buze. În noaptea aceea, după plimbarea la Wilmington. M-am atins exact așa și am încercat să îmi imaginez buzele tale pe mine.

Fir-ar să fie! Nu mai auzise în viața lui ceva atât de excitant! Degetele i se încordară precum ghearele, zgâriindu-l pe cap, dar nu se mișcă. Nu îndrăznea să o atingă, fiindcă altfel, înainte ca ea să mai poată rosti măcar un cuvânt, el ar fi intrat cu totul în ea, adânc, penetrând-o precum un animal în călduri.

Cu toate acestea, nu se putea abține și își dorea mai mult.

– Adu-i aici, îi ceru el. Adu-mi mie. Lasă-mă să gust.

– Da, domnule caporal, răspunse ea zâmbind.

Replica ei obraznică și glumeață îl înnebuni. În mod normal, lui Thorne nu îi păsa de acele jocuri de putere în dormitor. Ura orice aluzie la faptul că gradul lui militar i-ar fi adus avantaje sexuale.

Dar ea nu se înclina în fața voinței lui, ci se amuza pentru că el

folosise un ton aspru, milităresc. Știa că era disperat. Știa ca ea îl făcea să fie așa, și deja învățase să se bucure de puterea ei senzuală.

La naiba, era un învățăcel foarte bun! O fată foarte, foarte isteață.

Iar el era un bărbat foarte, foarte norocos.

Kate se prinse cu o mână de tăblia patului, pentru echilibru și susținere. Își prinse sânul cu cealaltă mână, aplecându-se în față, până când aduse sfârcul excitat foarte aproape de buzele lui. Mirosul și căldura pielii ei erau palpabile, amețitoare. Îl tachină din nou, așteptând ca el să se întindă și să o atingă.

„Obrăznicătură!“

Și el putea să tachineze.

Își strânse buzele și suflă peste sânii ei. Lui Kate i se făcu pielea de găină și un tremur delicios îi străbătu corpul, trecând direct într-al lui.

El întinse limba – numai vârful – și îi atinse doar vârful sfârcului. Apoi își strânse din nou buzele și mai suflă o dată.

– Samuel!

Corpul îl durea de dorința atingerii și a eliberării fizice, dar nevoia disperată din vocea ei îl satisfăcea într-un fel diferit, mai profund.

Ea își coborî sânul și și-l frecă de obrazul lui neras. El închise ochii în timp ce sfârcul ei dulce și fraged îi atingea buzele. Zâmbi – ceva rar la el – doar pentru a-și desface buzele ca să îi ofere și mai multă distanță de parcurs.

Petrecură câteva minute în acest fel – tachinându-se și gustându-se din vârful buzelor. Fiecare ispitindu-l pe celălalt. Ca și cum realizaseră că aveau o viață întreagă ca să se bucure de asta, așa că în acel moment nu aveau nici un motiv să se grăbească.

El îi gustă pe îndelete sânii, unul câte unul. Ea își puse ambele mâini pe tăblia patului și se aplecă și mai mult, pentru ca el să alterneze acele atingeri. Respirația ei devenise sacadată și un parfum îmbătător umplu camera. În timp ce el îi lingea sânii, ea începu să se legene încet, într-un ritm regulat, frecându-se de abdomenul lui. El îi sorbi unul dintre sfârcuri, cu putere, până când ea gemu încet.

Îi răspundea atât de natural! se gândi el. Ar fi putut să o facă să aibă orgasm chiar în clipa aceea. Dar asta nu mai era suficient pentru el. Gemătul acela îl împinsese peste o limită și acum își dorea mai mult.

Își lăsă din nou capul să cadă pe pernă, eliberându-i sânul în aerul întunecat și răcoros. Își luă mâinile de sub cap și o apucă de talie.

Apoi o trase în față, aducând-o spre gura lui.

– Samuel, spuse ea, încordându-se.

– Ai spus că vrei să știi care sunt celelalte metode.

– Da, dar…

– Ai vrut să îmi știi cea mai tenebroasă și depravată fantezie.

– Știu. Eu doar…, oftă ea.

Cuvintele i se stinseră pe buze în timp ce el îi ridică corpul și o așeză astfel încât fiecare genunchi al ei să se găsească de fiecare parte a

umerilor lui. Poziția o făcea să stea larg desfăcută. Era roz, umedă și frumoasă. Poate că era prea devreme ca el să împingă lucrurile atât de departe. Dar era înnebunit de dorință și nu se putea potoli dacă nu o gusta. Pe toată.

– Ține-te de tăblia patului, îi ordonă el.

– Ești sigur că este bine?

– Este perfect, spuse el. Ești perfectă, continuă, cu voce mai gâtuită.

O desfăcu cu degetele mari, deschizând-o pentru sărutul lui. Trebuia doar să își pună gura pe ea, iar apoi Kate avea să fie încântată de întreaga idee.

Începu încet, exact așa cum făcuse și cu sânii ei. Mai întâi tachinând-o cu respirația lui, apoi trecând ușor cu limba peste pliurile ei. Exploră fiecare cută și creastă. Când se opri la mugurele umflat din partea de sus, auzi un geamăt de plăcere.

– Da!

Triumful îi pulsa în vene. O apucă de șolduri, ținând-o nemișcată și aproape. Cu cealaltă mână, își apucă mădularul care pulsa.

„E mai ușor în felul ăsta“, se gândi el.

Dacă se ocupa singur de satisfacerea lui, nu mai era tentat, apoi, să o roage pe ea să îl ajute cu asta. Făcând-o chiar el, își ținea nevoile primare sub control.

Nu avea să dureze mult pentru nici unul dintre ei. În timp ce își freca mădularul excitat, ținea ritmul alert cu limba. După câteva tatonări, găsi unghiul și ritmul care o satisfăceau – unul care o făcu să suspine și să se arcuiască deasupra gurii lui deschise într-un sărut.

„Da! Mișcă-te împreună cu mine! Descarcă-te pentru mine!“

Gemetele ei de plăcere îl duseseră și pe el pe culmile extazului. Nu cunoscuse ceva mai excitant în viața lui. Era atât de încrezătoare, atât de deschisă către el și de vulnerabilă! Atât de delicioasă pentru limba lui, topindu-se de dorință pentru el. Pentru el. Poate că nu avea să poată niciodată să îi aprindă în suflet o scânteie romantică, dar o putea face oricând să ia foc de dorință.

O putea face să gâfâie. Și să suspine. Și să geamă.

Aceea era într-adevăr o fantezie. Ridicându-și ochii, îi văzu sânii legănându-se și tresăltând. Mușchiul coapsei ei, lipit de falca lui, tremură ușor, iar el știu că orice reținere ar mai fi avut, aceasta urma să dispară curând. O nevoie primară, animalică îl furnică pe sub piele, căutând să se elibereze.

Își prinse sexul și mai strâns, frecându-l mai repede, tot mai repede.

– Samuel, gemu ea. Samuel, nu pot…

Țipă și se apăsă și mai mult peste gura lui, zgâlțâind tăblia patului în ritmul convulsiilor de plăcere.

Auzindu-și numele pe buzele ei, rostit cu voce plină de dorință… asta îl făcu să treacă de orice limite. Ajunse la propriul climax, săltându-și pelvisul de pe saltea. Se descărcă gemând, tremurând și aruncându-și

sperma în jeturi puternice.

În momentele care urmară, singurele sunete din cameră rămaseră trosnetul focului, sunetul ploii și cel al respirației lor sacadate.

Ei bine, ea dorise carnalitate!

Imediat ce reuși să își recapete un pic de putere în membre, el o dădu deoparte ușurel și o ajută să se întindă pe saltea. Ea se cuibări lângă el cu ochii închiși, încă încercând să își recapete respirația.

Ea rămase liniștită atât de multă vreme, încât el începu să își facă griji. La naiba! Poate că o șocase mult prea tare. Probabil că ea avea regrete, întrebându-se ce fel de fiară era cea de care se legase.

– Ești bine? o întrebă el în timp ce o mângâia pe cap, jucându-se cu părul ei încrețit de la apa de ploaie.

– Da, răspunse ea. Sunt într-adevăr bine. Însă nu știu cum să mă mai uit în ochii tăi după ce am făcut asta.

– Cu mândrie? întrebă el după ce se gândi un pic.

Ea râse cu fața înfundată în pernă.

– Vorbesc serios. Ești perfectă.

– Ai un simț al umorului atât de ciudat! Mereu mă faci să râd în cele mai neașteptate momente.

– Este un lucru bun?

– Este un lucru minunat. Își propti bărbia de pieptul lui. Este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine. Și e ceea ce mă face să fiu sigură că vom fi fericiți. Nici unul dintre noi nu este perfect, dar putem râde împreună și ne putem recunoaște greșelile. Iar apoi mai avem și legătura asta, spuse ea arătând spre așternuturile mototolite și roșind.

Da, într-adevăr.

– După ceea ce tocmai am făcut, adăugă ea, cred că nu pot avea nici un secret față de tine.

– Te-am împins mult prea departe de data asta. Este prima dată pentru tine. Ar fi trebuit să fiu mai delicat, mai…

– Te rog să nu îți ceri scuze pentru că mi-ai oferit plăcere de neimaginat. Doar că… pentru o fată care îți apare în vis și cu care ai fantezii, nici nu am făcut mare lucru.

Zâmbind, îi atinse erecția domolită și încheie:

– Data viitoare, aș vrea să te ajut mai mult cu partea asta.

El scoase un chicot răgușit, care îi făcu pieptul să tresalte.

– Asta se poate aranja. Imediat.

– Avem un pic de timp ca să vorbim mai întâi?

– Cel puțin câteva minute. Nu mai sunt tânăr, spuse el ridicându-se în capul oaselor, trecându-și o mână prin păr și întinzându-se ca să își ia sticla de whisky și să bea.

Ea scoase un sunet cântat, chemându-l pe Badger, iar cățelul își abandonă pătura și sări în pat. Se învârti mai bine de cinci ori înainte de a-și găsi locul între ei, iar în tot acel timp dădu din coadă ca un apucat.

– Iată-ne, spuse ea. Ca o mică familie. Ne vom simți foarte bine în America.

Gânditor, Thorne își duse sticla de whisky la buze și luă o înghițitură. Mai bine să nu îi spună lui Kate că acele cuvinte ale ei îi îndeplineau cea mai sălbatică, mai perversă și mai scandaloasă fantezie. Intenționa să păstreze acea informație doar pentru el. Până după încă niște runde de plăcere, cel puțin.

– Sunt legitimă, spuse ea plecându-și privirea și apucând un colț al așternutului.

– Cum?! exclamă el, înecându-se cu whisky-ul din gură.

– Evan și avocații lui au găsit o înregistrare a căsătoriei. Se pare că Simon și Elinor – părinții mei – s-au căsătorit în secret. Iar menajera de la Ambervale m-a recunoscut după semnul din naștere. Se pare că nu sunt doar o Gramercy. Sunt…

„O, Doamne! Nu spune asta!“

– …sunt o lady, încheie ea ridicându-și capul și uitându-se la el.

Camera se rotea. Apoi și pereții începură să se învârtă în jurul lui.

„O lady!“

– Te rog, nu fi atât de dezamăgit, îl imploră ea. Asta nu va schimba nimic între noi.

Un nor de frustrare îi întunecă privirea lui Thorne. Kate era fiica legitimă a unui marchiz. O lady. Cum putea asta să nu schimbe totul?

La naiba! Era ca și cum, de fiecare dată când încerca să se apropie de ea, o divinitate crudă și răzbunătoare o trăgea din fața lui tocmai în momentul în care era pe cale să o apuce. Iar dacă el găsea un mod de a trece peste acel nou obstacol, care ar fi fost următorul? Să se descopere că era, de fapt, prințesă? Sau sirenă?

– Tot ne vom căsători și vom pleca în America, spuse ea. Nu îmi doresc decât să fiu cu tine. Să fiu soția ta.

Fiica legitimă a unui marchiz, trăind ca soție a unui vânător, într-o cabană sărăcăcioasă de la munte. În Indiana.

Lady Katherine din Prerie. Desigur.

– Nu ești supărat pe mine, nu-i așa?

– Supărat pe tine? De ce aș fi supărat pe tine?

Dar, pe măsură ce rostea cuvintele, el își dădu seama cât de furios era tonul lui.

Se forță să respire adânc.

Ea avea dreptate; nu conta. Nu după ceea ce tocmai făcuseră împreună. Trebuia să se căsătorească, indiferent dacă ea era o umilă servitoare sau regina zânelor. Nu trebuia ca el să își mai piardă timpul simțindu-se nedemn de ea sau numărând toate modurile în care nu era destul de bun ca să îi fie soț.

Indiferent de ce fel de femeie era Kate… el trebuia să fie bărbatul de care ea avea nevoie.

Își trecu o mână prin păr, încercând să se obișnuiască cu ideea.

– Bineînțeles că ești o lady, spuse el în cele din urmă.

Se întinse și o luă de mână.

– Mereu ai fost, pentru mine.

– Încă nu am spus nimănui, continuă ea. Numai familia și avocații știu. Evan a convenit cu domnul Lewis să organizeze un bal la Summerfield săptămâna viitoare. Ar trebui să fie darul de despărțire al familiei Gramercy pentru locuitorii din Spindle Cove. Dar noile mele rude plănuiesc în secret ca, în acea noapte, să mă prezinte drept verișoara lor. După aceea, trebuie să plecăm la Londra. Se întinse ca să îl ia de mână. Dar le voi spune că ne-am împăcat și că plănuim să ne căsătorim cât mai curând posibil.

El ridică o mână, făcându-i semn să tacă, și ascultă.

– Ploaia s-a mai domolit. Nici măcar nu s-a făcut târziu. Ne putem îmbrăca și te pot conduce la pensiune. Apoi îi voi explica lui Drewe cum stau lucrurile.

Ea păli.

– O, nu! Nu putem merge așa la el. Nu în seara asta. Are un temperament vulcanic renumit. Nu putem ști cum reacționează dacă află că noi…

– Dacă este câtuși de puțin bărbat, deja te caută. Ar putea bate la ușă în orice moment.

– Atunci, trebuie să plec.

Se năpusti jos din pat, înfășurându-și, pudic, un cearșaf în jurul bustului.

– Katie, nu te voi lăsa să pleci singură acasă, spuse el ridicându-se din pat, fără să se obosească să își ascundă goliciunea.

– Trebuie. Altfel, va fi evident ce s-a întâmplat între noi, iar Evan va… Își trase cămașa peste cap. Samuel, există o șansă reală ca Evan să încerce să te omoare.

Să îl omoare? Thorne nu putu decât să chicotească la un asemenea gând. Excelența Sa era invitat să încerce.

– Lasă-mă să fac anunțul cu diplomație… Ea încercă, disperată, să își încheie nasturii. Te rog!

El înjură, urându-se fiindcă provocase astfel de neplăceri. Bineînțeles că dorea ca ea să facă anunțul în mod diplomatic, pentru că nu se putea să existe o familie de aristocrați – indiferent de cât ar fi fost de excentrică și de neconvențională – care să sară în sus de bucurie văzându-și verișoara legitimă căsătorindu-se cu un bărbat ca el.

Nici măcar el nu se putea bucura pe deplin la gândul acelei căsătorii. Cele două laturi ale lui erau în război – una dintre ele dorea ce era mai bun pentru ea, iar cealaltă doar o voia pe ea.

Luă o pereche de pantaloni și o trase pe el.

– Cred că am niște bani, spuse ea în timp ce încălța un ciorap de lână și și-l lega pe picior cu o simplă jartieră. Asta este vestea cea bună. Ne putem cumpăra o bucată generoasă de Americă.

Zâmbind, trecu pe lângă el ca să își ia rochia de pe paravan. El îi luă veșmântul din mâini.

– Întoarce-te, spuse el. Brațele sus!

O ajută să îmbrace rochia, încheindu-i, răbdător, fiecare nasture și panglică. Mâna dreaptă era încă neîndemânatică, așa că trecu ceva timp până să termine.

Apoi, el își puse mâinile pe talia ei subțire.

– Katie, cum îți poți dori cu adevărat această viață? Cum de mă vrei pe mine?

– Cum de aș putea să vreau pe altcineva? întrebă ea, întorcându-se cu fața către el.

Desigur, ea spunea toate acele cuvinte tandre în prezent. Dar el se temea că, în timp, Kate putea să ajungă să îl disprețuiască. O viață solitară, undeva lângă frontiera Americii, i-ar fi oferit mult prea multe ore de liniște în care să mediteze la ceea ce lăsase în urmă. O casă confortabilă, luxoasă, precum și orice alt avantaj pe care îl puteau oferi banii. Elevii ei, prietenii ei. Familia pe care așteptase toată viața să o găsească.

– Îți vor lipsi.

– Îmi vor lipsi, repetă ea, dând din cap în semn de aprobare. Și voi fi fericită cu tine. Cele două situații pot coexista.

Neștiind ce să spună fără a o contrazice, el se aplecă și o sărută.

Dar peste puțin timp sărutul lor tandru deveni pasional, febril. El o apucă strâns, apropiind-o de corpul lui, iar limba îi pătrunse printre buzele ei. Drept răspuns, ea se deschise către el, pregătită, fără urmă de timiditate sau de reținere, așa că el o sărută cât de adânc dori. Penetrând, scormonind. Căutând cu disperare confirmarea care să îi liniștească sufletul chinuit de remușcări.

„Convinge-mă. Fă-mă să cred că te pot face fericită. Aprinde-te pentru mine.“

După ce se desprinseră din sărut, ea era roșie la față, iar ochii îi sclipeau. Dar el nu putea să fie sigur că ea strălucea de fericire. La naiba!

– Samuel, nu spun că este ușor să te iubesc. Dar nici nu e atât de greu pe cât încerci tu să faci să pară un astfel de lucru.

Ea se întinse și îi mângâie fața, frecându-i, cu un deget, locul dintre sprâncene.

– Vreau să șterg asta. Nu îți mai face atâtea griji!

– Nu îmi fac griji. Bărbații nu își fac griji.

Bărbații acționau. Dacă vedea o problemă, un bărbat adevărat o înfrunta. Își asuma riscuri, făcea lucruri ce îi schimbau viața.

– Te voi lăsa să te duci acasă la Gramercy în seara aceasta, zise el, dar cu o condiție. Încă nu le spune nimic.

– Dar va trebui…

O reduse la tăcere punându-și două degete pe buzele ei roz,

catifelate.

– Nici un cuvânt despre asta! Nu încă. O mângâie pe obraz. Vreau să te cer în căsătorie așa cum se cuvine. Katie, trebuie să vorbesc chiar eu cu Drewe. Ca de la bărbat la bărbat. Nu îmi poți refuza asta.

Ea înghiți în sec și dădu din cap în semn că se învoia.

– Am înțeles. Vii mâine în sat?

– Trebuie să mă întorc la Londra, răspunse el. Am nevoie de timp pentru a face mai întâi niște aranjamente.

– Vei lipsi mult?

– Câteva zile, atâta tot.

– Îmi promiți? îi ceru ea, mijind din ochi.

– Ai cuvântul meu.

Avea cuvântul lui, inima lui, viața lui. Pentru totdeauna.

Iar el avea câteva zile. Doar câteva zile – pentru a-și schimba viața și a pune un pariu riscant și necugetat cu viitorul lui.

Capitolul 21

Kate stătea în fața unei oglinzi, la Queen's Ruby.

Era foarte ușor pentru Samuel să spună că bărbații nu își făceau griji. Dar era crud să îi dea ei atât de multe motive de îngrijorare. Trecuse aproape o săptămână de la noaptea lor la castel, iar ea nu știa nimic de el. În timp ce nu avea nici un motiv să se îndoiască de intențiile lui, cu cât amâna mai mult momentul în care să le spună vestea celor din familia Gramercy, cu atât se simțea mai mult ca o mincinoasă.

Întreaga săptămână, noile ei rude făcuseră planuri pentru balul de la Ambervale și pentru plecarea la Londra. Se puneau de pe acum la cale petrecerile pe care să le organizeze, locurile în care să o ducă pe Kate, persoanele cărora să le-o prezinte. Kate încerca să își limiteze răspunsurile la înclinări aprobatoare din cap, fără să își ia angajamente, și la zâmbete politicoase. Dar știa că le dădea impresia că intenționa să plece cu ei și să locuiască în aceeași casă cu ei pentru totdeauna.

Acum era seara balului. În câteva ore, trebuia să le fie prezentată tuturor locuitorilor din Spindle Cove în calitate de Lady Katherine Gramercy. Pentru a fi mai exacți, aceea nu era înalta societate londoneză – dar vestea avea să ajungă repede la Londra și să se răspândească. Iar dacă după doar câteva săptămâni, ea fugea în America împreună cu un fost soldat – oare asta nu ar fi fost o rușine publică pentru familia Gramercy?

Mai mult decât atât, dacă legătura dintre ea și Seră ar fi ajuns vreodată să fie cunoscută de către cei din înalta societate… dacă bârfitorii din Londra ar fi aflat că, la un moment dat, o marchiză de Drewe trăise ca dansatoare de operă în Southwark…

Toate astea ar fi dat naștere celui mai mare scandal, care ar fi afectat poziția în societate a întregii familii și ar fi distrus viitorul lui Lark.

Kate știa că, dacă pleca pe furiș împreună cu Thorne, își putea scuti noile rude de acea durere. Moștenirea nu conta pentru ea. Dar trebuia să fugă înainte ca familia Gramercy să îi facă publică identitatea.

Nu mai putea să îl aștepte pe Samuel. Trebuia să îi vorbească lui Evan în seara aceea.

Se suci și se învârti în fața micii oglinzi, judecându-și reflexia. Culoarea rochiei fusese sugestia lui Lark – o mătase amplă, de culoarea cobaltului, având deasupra o dantelă indigo. Nuanța părea mai degrabă îndrăzneață pentru o femeie necăsătorită, dar rudele ei intenționară ca ea să iasă în evidență. Iar ea întotdeauna se simțea cel mai bine atunci când se îmbrăca în albastru.

– O, Kate! Ești atât de frumoasă! spuse mătușa Marmoset intrând în cameră.

Bătrâna era îmbrăcată într-o rochie lungă, de culoare violet, cu falduri, și avea mănuși asortate. În părul rărit, pieptănat în sus, își prinsese o pană de struț.

Kate își pieptănă o buclă de la tâmplă, încercând să o aranjeze peste semnul din naștere.

– Nu pot face această buclă să stea așa cum vreau eu!

– Lasă-mă pe mine să încerc, se oferi mătușa Marmoset, luând o agrafă de pe masă și făcându-i semn lui Kate să își plece capul.

– Gata, spuse ea.

Kate se uită din nou în oglindă. Mătușa Marmoset prinsese bucla spre spate, îndepărtând-o complet de pe fața ei.

– Nu ascunde semnul, draga mea. Este ceea ce te face una de-a noastră.

– Știu. Îmi pare rău. Este un obicei vechi și astă-seară nu îmi pot controla emoțiile, se destăinui Kate.

Bătrâna veni lângă ea, la oglindă, petrecându-și un braț în jurul taliei ei. Pana de struț abia atingea umărul lui Kate.

– Lui Lark îi place să stau mereu lângă ea, spuse mătușa Marmoset. Pretinde că o fac să pară înaltă.

– Nu știu cât de înaltă par, dar mă simt mai puternică atunci când ești lângă mine.

În oglindă, Kate văzu un început de zâmbet înfiripat pe fața mătușii.

– Of! spuse mătușa Marmoset. Știam că apariția ta nu era tocmai completă, dar nu știam unde era deficitul. Lipsea zâmbetul.

– Mulțumesc că mă ajuți să mi-l regăsesc.

– S-ar putea să îți fi dorit să nu o fi făcut. Eram pe punctul de a-ți oferi asta în schimb.

Mătușa Marmoset întinse spre Kate o palmă fragilă, cu încheietura noduroasă. Din ea se desfășură un lanț de aur. Iar la capătul lanțului atârna un pandantiv.

Pandantivul.

– O, Doamne, suspină Kate.

O privire rapidă către portretul mamei ei îi confirmă faptul că era aceeași piatră în formă de lacrimă, de culoare albastru-închis, străbătută de irizații chihlimbarii și albe. Cât de deosebită era acea piatră, cu straturile ei de lumină și de întuneric! Îi reamintea lui Kate de momentul în care domnul Lewis le arătase domnișoarelor, la microscop,

o parte din aripa unui fluture.

– De unde a apărut medalionul? întrebă Kate, surprinsă.

– Am rugat servitorii să îmi împacheteze bijuteriile de la Ambervale și să mi le trimită pentru bal. Menajera a găsit medalionul ascuns în masa de toaletă și a presupus că era al meu. Dar nu este deloc al meu, nu-i așa? Este al tău.

– Cât e de minunat!

– Haide să îl punem!

Mătușa Marmoset fixă lanțul în jurul gâtului lui Kate.

Kate se întoarse pentru a-l privi în oglindă. Pandantivul albastru-indigo îi ajungea până în capul pieptului.

– Este minunat, spuse mătușa Marmoset.

– Este o minune! Kate se întoarse spre bătrână și, aplecându-se, o sărută pe obraz. Bunătatea ta valorează pentru mine mai mult decât orice bijuterie, mătușă Marmoset. Nu cred că ți-am mulțumit cum se cuvine pentru că m-ai ajutat să mă simt acceptată în această familie, dar…

– Prostii, spuse mătușa Marmoset, fluturând din mână. Faci parte din familia Gramercy. Când vei accepta asta?

„Nu știu“, se gândi Kate. „Nu știu.“

În inima ei, chiar credea că ea era Katherine Adele Gramercy. Știa, însă, și că era fiica unei biete prostituate din Southwark, precum și un copil abandonat, care fusese crescut la orfelinat. Poate că toate acestea s-ar fi putut, eventual, împăca unele cu altele și ar fi putut coexista, dar…

Dar în cea mai mare proporție, ea era o fată numită Kate, îndrăgostită pentru prima oară în viața ei.

Îl iubea pe Samuel. Îi era foarte dor de el.

– Trăsurile sunt aici, doamnelor! se auzi o voce de dincolo de ușă.

În timp ce înaintau pe coridor, Kate fu uimită de apariția unei femei fermecătoare, îmbrăcate în roșu, ce ieșea dintr-un oficiu. Kate era aproape sigură că nu o mai văzuse până atunci pe acea doamnă. Părul negru îi era ridicat și pieptănat într-o abundență de bucle. La gât avea un lanț gros de aur, cu rubine.

Femeia se întoarse cu fața către ea.

– Harry? Harry, tu ești cu adevărat? tresări Kate, recunoscând-o.

– Bineînțeles, draga mea. Credeai că voi purta pantaloni la balul la care te prezentăm? spuse, zâmbind, verișoara ei.

– Nu ți-aș cere decât să fii tu însăți, răspunse Kate, sperând că și Harry gândea același lucru despre ea.

Harry ridică din umeri. Buzele de un roșu rubiniu i se arcuiră într-un zâmbet.

– La ocazii, ador să port o rochie somptuoasă. Uneori îmi place să le reamintesc bărbaților ce anume pierd.

Lark apăru alături de ea, arătând proaspătă și drăguță într-o rochie

albă, diafană.

– O, Lark! Nu știam dacă ni te vei alătura, de vreme ce încă nu ai fost prezentată.

– Evan face o excepție în această seară, răspunse tânăra zâmbind și înroșindu-se. Atât timp cât nu dansez.

Loialitatea lor era foarte înduioșătoare. Câte făcuseră pentru ea, se gândi Kate, numai în seara aceea! Harry se îmbrăcase cu o rochie, iar Lark era dispusă să își lase știrbită vâlva pe care avea să o facă adevăratul ei debut. Toate acestea, la finalul unei vacanțe de vară pe care o reprogramaseră cu totul ca să poată petrece timp alături de ea.

Ei nici nu bănuiau că ea urma să își ia rămas-bun în doar câteva zile. Pentru totdeauna. Oare aveau să poată cei din familia Gramercy să îi înțeleagă motivele pentru care pleca, sau mai degrabă s-ar fi simțit trădați?

Urma să îi fie dor de ei, fără îndoială. Dar trebuia să se mărite cu Samuel, iar el nu putea sta în Anglia. Avea nevoie de o proprietate vastă, în sălbăticie, și de genul de oportunități pe care Anglia nu putea – sau nu voia – să i le ofere unui om care provenea din clasa de jos și care avea un trecut de infractor. După cât suferise el, era rândul ei să facă sacrificii, și le-ar fi făcut bucuroasă.

Îi datora totul acelui om. Totul. Dacă nu ar fi fost el…

Nu putea să își imagineze viața ei dacă nu ar fi fost el.

„Samuel, unde ești?“

În schimb, Evan era cel care stătea la intrarea în Queen's Ruby, uitându-se cum ele coborau scările. El își duse o mână la piept și se prefăcu, în glumă, că se împiedicase.

– Ce colecție minunată de doamne, spuse el.

Evan era și el impresionant. Îmbrăcat într-un frac negru și într-o vestă de mătase brodată cu fir de aur, arăta a marchiz din cap până-n picioare. Iar mănușile lui negre… Vai, dar acel bărbat avea cele mai elegante și mai rafinate mănuși cu putință! Îi făceau mâinile să pară gata pentru tot felul de fapte – de caritate, senzuale sau de violență.

În timp ce Kate ajunse la capătul scărilor, el îi oferi brațul.

– Toate celelalte doamne au luat-o înainte, cu trăsurile domnului Lewis. Au mai rămas doar cele două trăsuri ale familiei noastre.

Ieșiră în grădina din față. Într-adevăr, cele două trăsuri care purtau blazonul familiei Drewe, trase de câte o pereche identică de cai pursânge, așteptau un semn.

Evan le îndemnă pe mătușa Marmoset, pe Harry și pe Lark să se urce în prima trăsură, iar apoi îi făcu semn vizitiului să plece.

– Vom fi doar noi doi, atunci? întrebă Kate, surprinsă.

– Te deranjează?

O conduse spre cea de a doua trăsură, apoi urcă în urma ei și se așeză pe bancheta opusă, din grijă pentru rochia ei.

– Speram să putem vorbi între patru ochi. Înainte de bal.

– O, bine! spuse Kate în timp ce trăsura se punea în mișcare. Și eu speram același lucru.

– Mă bucur că gândim la fel, spuse el zâmbind.

– Mă gândeam…

Amândoi spuseră cuvintele în același timp, vorbind unul peste altul. Iar apoi râseră.

– Te rog, tu prima, spuse el făcându-i semn cu mâna înmănușată.

– Evan, nu sunt sigură că ar trebui să mă prezinți public în seara asta drept verișoara ta.

El tăcu preț de câteva momente, iar Kate fu sigură că distrusese totul.

– Sunt de acord, spuse el în cele din urmă.

– Ești de acord?

– Aș prefera să te prezint drept viitoarea mea soție.

– Poftim? reuși să îngaime Kate, a cărei respirație se opri de uimire.

– Acesta este motivul pentru care am vrut să îți vorbesc între patru ochi. Voiam să te cer în căsătorie.

– Dar de ce? Nu poți fi…, încercă ea din nou. Evan, nu pari să ai acel soi de sentimente pentru mine.

– Țin foarte mult la tine, Kate. Avem interese comune și ne înțelegem bine. Dacă nu aș fi crezut că puteam avea o viață fericită împreună, nu ți-aș fi propus asta niciodată.

– Dar este vorba despre altceva, spuse ea, intuind adevărul. Ai alte motive pentru care mă ceri în căsătorie.

– Nu te voi insulta negând. Se aplecă spre ea. Kate, ți-am spus că te așteaptă o moștenire.

Ea dădu din cap în semn că își amintea.

– Dar nu am precizat dimensiunea exactă a acelei moșteniri.

– Ei bine, care este, cu precizie, mărimea ei? întrebă Kate, cercetând expresia îngrijorată de pe fața lui.

El o privi în ochi.

– Vei avea totul, Kate. Totul. Voi păstra Rook's Feel – singura proprietate care îmi revine odată cu titlul de marchiz. În afară de asta, întreaga avere a familiei Gramercy este a ta. Opt proprietăți. Câteva sute de mii de lire.

Kate apucă marginea banchetei și o strânse spasmodic.

– Dar… nu vreau toate astea. Ce aș putea face cu o asemenea avere? O moștenire ca aceasta îți ocupă întregul timp, iar tu ai fost cel care mereu a administrat totul, zise ea, clipind cu putere. Cum rămâne cu venitul lui Harry? Cu zestrea lui Lark? Cu întreținerea mătușii Marmoset?

– Toate astea sunt ale tale. Am pus banii deoparte în fonduri fiduciare, dar nu vor mai fi valide. Din punct de vedere legal, banii nu au fost niciodată ai mei pentru a-i da cuiva.

– O, dragă Evan!

– Așa că acum înțelegi dilema care m-a ținut treaz nopțile, spuse el,

frecându-și nasul.

– Ai fost neliniștit, șopti ea.

– Da, neliniștit.

Își coborî mâna și îi aruncă un zâmbet trist. Nu voi mai pretinde că nu m-am frământat. Am fost foarte îngrijorat în privința averii familiei. Nu pentru mine, ci pentru surorile mele. Familia Gramercy a fost mereu mai bizară, dar am fost îndeajuns de bogați încât să ne fie iertate excentricitățile.

– Și nu va mai fi cazul de-acum înainte.

Kate nu era avocat, dar înțelegea dilema lui Evan. Dacă se căsătorea cu Thorne, întreaga avere nu ar mai fi fost în mâinile familiei Gramercy. Evan ar fi rămas fără nici un mijloc de a-și proteja și de a-și întreține familia. Cu toții ar fi depins de ea – sau, dacă s-ar fi căsătorit cu el, de Thorne.

Iată o situație ciudată!

– Dacă doar aș fi știut de existența ta! spuse el, uitându-se pe fereastră. Am avut și alte proprietăți, din partea mamei. Proprietăți în străinătate, majoritatea. În India, în Indiile de Vest. Dar apoi Bennett s-a dus să le vadă, și a venit înapoi… schimbat. Așa că, acum câțiva ani, am vândut în pierdere toate acele proprietăți, fiindcă nu am vrut să mai am nimic de-a face cu plantațiile și cu sclavii. Am crezut că pământul de aici, din Anglia, era mai mult decât suficient.

– Te-ai gândit corect, spuse Kate. Ai procedat corect. Și nu trebuie să îți fie teamă. Nu vă voi abandona. Vom găsi o cale. Nu cumva aș putea să refuz moștenirea sau să o dau pe toată înapoi?

– Îmi este teamă că nu e atât de ușor, răspunse el zâmbind.

– Dar dacă aș pleca?

Acesta ar fi putut să fie răspunsul la problemele amândurora. Ea ar fi plecat în America împreună cu Thorne, iar Evan ar fi rămas capul familiei.

– Aș putea să plec din țară. Sau să rămân aici, la Spindle Cove. Nimeni nu trebuie să știe că exist.

– Eu aș ști întotdeauna că exiști. Cu toții am ști, și nu ar fi corect. Kate, vreau să asigur viitorul surorilor mele, dar refuz să ne distrugem sufletele din pricina asta. Nu putem, pur și simplu, să îți negăm existența. Dacă am face-o, am nega dragostea părinților tăi unul pentru celălalt, precum și dragostea lor pentru tine. Și nu îți poți dori asta.

Nu. Ea nu își dorea asta.

– Nu am vrea să facem așa ceva, continuă Evan. Și, pe deasupra, Kate, avocații știu acum despre tine. Procedurile legale au fost puse în mișcare. Dacă ai dispărea acum… ar trebui să așteptăm șapte ani cu toate actele blocate în tribunal, iar apoi să înaintăm o petiție pentru a te declara decedată. El se încruntă. Așa că, te rog, nu te gândi la asta.

– Dar este atât de nedrept, spuse ea. Ați fost atât de generoși și de afectuoși cu mine, iar acum trebuie să plătiți acest preț teribil!

– Tu ai fost cea care a suferit pe nedrept, o contrazise el. Să nu te gândești niciodată altfel.

– Ai știut dintotdeauna? Chiar și atunci când ai venit să mă cauți, ai știut că puteam să vă iau întreaga avere?

– Am bănuit-o, adeveri el, înclinând din cap.

– Dar chiar și așa, ai venit să mă cauți. Fără nici o ezitare.

– Da, bineînțeles, răspunse el, încrețindu-și fruntea. Familia mai presus de orice. Acesta este mottoul familiei Gramercy.

Era atât de onorabil și de bun! În circumstanțe diferite, Kate ar fi fost mai mult decât bucuroasă să se mărite cu un bărbat ca el. Dar era îndrăgostită de Samuel. Îi era devotată lui Samuel. Se culcase cu Samuel. Acum nu se mai putea căsători cu Evan.

– Kate, dacă te căsătorești cu mine, îți jur că voi face totul pentru a-ți oferi viața pe are o meriți, zise el luându-i mâna. Viața pe care ai meritat-o dintotdeauna. Și, împreună, ne vom ajuta familia, continuă el zâmbind pe jumătate. Dacă nu mă vei dori, va trebui să caut o moștenitoare odioasă, cu părinți bine poziționați social.

Dar oare avea el să găsească părinți bine poziționați social care să îi accepte cu entuziasm pe Harry cea neconvențională, pe bătrâna mătușă Marmoset, sau pe Bennett cel plecat să cutreiere munții Hindu Kush? Iar biata Lark avea să își piardă zestrea cu câteva luni înainte de debutul ei în societate!

În timp ce străbăteau aleea de la Summerfield, Kate aruncă o privire disperată pe fereastra trăsurii. Iată un lucru intolerabil! Să își găsească familia după tot acel timp, să se simtă atât de iubită, să fie atât de călduros acceptată… doar pentru a le distruge rudelor ei viețile și fericirea?

– Deci, spuse el, pregătindu-se să iasă din trăsură, cum va fi? La miezul nopții, te voi introduce drept Lady Kate? Sau te pot introduce ca pe viitoarea Lady Gramercy?

– Evan, eu…

– Ai nevoie de timp, termină el fraza pentru ea. Firește, înțeleg. Voi veni să te caut înainte de miezul nopții.

Apoi el coborî din trăsură și o ajută și pe ea să coboare. Acum nu mai aveau intimitatea necesară discuției între patru ochi. Înaintea lor, splendoarea luminată de candelabrele marii săli de la Summerfield le acapară atenția.

– Zâmbește, șopti el, oferindu-i brațul. Și fii fericită. Aceasta este seara ta.

În timp ce intra în sala de bal de la Summerfield, Kate se uită în fiecare colț și în fiecare nișă a încăperii. Inima îi tresărea de fiecare dată când vedea o haină roșie. Exista un militar pe care spera, contrar tuturor așteptărilor, să îl vadă.

Nu îl găsi, dar găsi al doilea lucru la care spera.

– Kate!

– Suntem noi! Aici!

Se răsuci pe călcâie, ca să le descopere pe posesoarele vocilor bine-cunoscute.

– Susanna! Minerva! O, mă bucur atât de tare să vă văd!

Își îmbrățișă prietenele cu căldură. Până când nu o cuprinseră brațele Susannei, Kate nu își dăduse seama cât de tare avea nevoie de o îmbrățișare.

Ar fi avut nevoie și de un sfat prietenesc.

– Nu știam că veți fi aici.

Își plimbă privirea de la o prietenă la alta – Susanna, acum Lady Rycliff, cu părul ei roșu și pistruiată, și Minerva, sora mijlocie din familia Highwood, cu părul mai închis la culoare și cu ochelari, recent măritată cu lordul Payne.

– Am venit de la Londra împreună, spuse Susanna. Papa era disperat să își vadă primul nepot.

– Și știam că nu o mai puteam lipsi pe mama pentru mult timp de noul ei ginere, adăugă Minerva. Dar adevărul este că soții noștri ne-au propus să facem această călătorie.

– Într-adevăr? întrebă Kate, neîncrezătoare. Lord Rycliff și Lord Payne au vrut să vină? La Spindle Cove?

– Cred că, în secret, le lipește acest loc, deși nu au lăsat niciodată să se vadă, spuse Minerva.

Susanna tresări un pic.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

– O, nimic. Sunt doar un pic suferindă, atâta tot. Când bebelușul nu mănâncă preț de câteva ore, eu nu mă simt prea bine. Se uită în tavan. Poate că voi da o fugă sus, până la în camera copilului.

– Putem veni cu tine? întrebă Kate. Abia aștept să o cunosc și eu pe micuța Victoria și… și aș aprecia foarte mult dacă am putea vorbi.

– Este atât de frumoasă, șopti Kate. Are părul exact ca al tău.

– Este singura dată când tace, spuse Susanna uitându-se în jos, la copilașul care sugea la sân. Nu tace o clipă dacă nu o ține tatăl ei în brațe. Bram are o metodă secretă de a o calma, una pe care refuză să mi-o împărtășească, bărbat imposibil ce e!

– Sunt foarte fericită, Colin a fost de acord să mai așteptăm până să avem primul copil, spuse Minerva. Abia a căpătat controlul asupra proprietății lui. Iar eu desfășor atât de multe activități academice! Nu suntem deloc pregătiți să fim părinți.

– Dar, Min, cum…, spuse Kate coborându-și vocea. Cum ești sigură că nu vei rămâne însărcinată?

– Ei bine, nu poți fi complet sigur niciodată. Dar suntem precauți. Colin a acumulat ceva experiență înainte să fim căsătoriți. Vezi tu, când un bărbat ejaculează…

Susanna se uită la prietena ei.

– Min, șopti ea, poate că ar fi mai bine să păstrăm detaliile pentru altă ocazie.

– Așa e, fu de acord Minerva. Mă știi cum sunt, vorbesc de lucruri naturale în toate momentele nepotrivite. Oricum, Kate, există metode. Susanna mi-a dat niște ierburi. Și acelea ajută.

– Ce inteligent din partea voastră, spuse Kate.

Se bucura că Samuel fusese precaut cu câteva seri în urmă. Nu că nu i-ar fi plăcut ideea de a avea un copil. Cândva, nimic nu ar fi făcut-o mai fericită. Să se gândească la Samuel ca la un tată, legănând un copil în brațe… asta îi umplea inima de bucurie. Dar acum, cu atât de multă incertitudine în privința familiei Gramercy, o sarcină nu ar fi fost binevenită.

Mai ales în condițiile în care tatăl potențialului copilul dispăruse.

– Kate, ce s-a întâmplat? întrebă Susanna. Arăți îngrijorată.

Kate tăcu preț de o clipă, mușcându-și buza. Apoi inspiră adânc și le povesti totul. Totul despre Gramercy. Totul despre Thorne. Tabloul, pepenele, mușcătura de șarpe, moștenirea, noaptea petrecută cu Samuel și cererea în căsătorie a lui Evan, în trăsură. Totul.

– O, Doamne, Kate! spuse Minerva, aranjându-și ochelarii. Ai fost ocupată!

Kate râse la absurditatea afirmației și se simți atât de bine! Asta era ceea ce îi trebuia – să o asculte cele mai bune și mai apropiate prietene ale ei și să o ajute să vadă totul clar. Susanna și Minerva nu ar fi fost nici de partea lui Thorne, nici de partea familiei Gramercy.

Erau, fără echivoc, de partea ei.

– Mereu am știut că într-o zi aveai să ai parte de basmul tău, spuse Susanna.

Chemă doica și îi dădu copilul, care adormise.

– Nu m-am gândit la o asemenea poveste, bineînțeles. Dar cu toții te iubim foarte mult. Știam că nu se putea să rămâi neremarcată pentru mult timp.

– Niciodată nu am trecut neremarcată, spuse ea. Nu chiar.

Samuel o remarcase chiar în acea primă zi a lui la Bull and Blossom, când ea purtase acel șal indian subțire și stătuse întoarsă din profil, lăsând la vedere tâmpla pe care nu avea nici un semn din naștere. Samuel mereu avusese grijă de ea, fără să ceară nimic în schimb.

Aruncă o privire tristă pe fereastra întunecată. Oare unde era el acum?

– Nu știu ce să fac, spuse ea. Samuel a dispărut. Cei din familia Gramercy depind de mine, numai eu îi pot salva pe toți. Evan vrea să știe dacă mă poate prezenta ca pe Lady Katherine, sau în calitate de viitoare Lady Gramercy. Între timp, mă simt ca o servitoare care a furat rochia stăpânei sale și s-a strecurat în sala de bal. Nu știu cum mă voi descurca precum o lady, de orice fel aș fi.

– În același mod în care o facem și noi, spuse Minerva. Uită-te la Susanna și la mine. Acum un an eram nemăritate, unde mai pui că nu am fost niciodată reginele balului. Acum ea este Lady Rycliff, iar eu sunt Lady Payne. Și poate că suntem un pic stângace în aceste roluri, dar înalta societate va trebui să se împace cu asta.

– Vom forma propriul nostru grup, Kate. Grupul unor doamne care dețin titlul de lady fără să fie prea talentate în această postură, spuse Susanna venind să stea lângă ea. Cât despre ceea ce ar trebui să faci… sunt convinsă că deja știi, în inima ta.

Bineînțeles că știa. Îl iubea pe Samuel și nu își dorea nimic mai mult decât să fie soția lui. Dar, dacă era posibil, trebuia să găsească o cale să ajute și familia Gramercy. Ei îi erau rude apropiate și nu îi putea abandona.

– Îți admiram pandantivul, spuse Minerva aplecându-se și uitându-se cu insistență la pieptul ei.

– Știi ce fel de piatră este? întrebă Kate, nerăbdătoare. M-am întrebat, dar nu am mai văzut ceva asemănător.

– Piatra este ușor de recunoscut. După ce se uită un moment prin ochelarii ei, Minerva dădu drumul din mână pietrei în formă de lacrimă. Se numește Blue John. Un fel de fluorină. Este destul de rară și se găsește doar într-o zonă mică din Derbyshire.

– A fost al mamei mele. Ea era din Derbyshire. Probabil că purta mereu medalionul pentru a-și aminti de casă, spuse Kate strângând pandantivul.

Cât de ciudat, atunci, ca Elinor să îl fi lăsat la Ambervale! Probabil că se temea că acesta s-ar fi putut pierde în timpul călătoriei pe care ea o făcuse la Londra.

– Kate, nu cred că ar trebui să îți faci prea multe griji, spuse Minerva, mângâind-o pe umăr. Am un presentiment puternic că problemele tale se vor rezolva singure, și într-o manieră rapidă.

– Sper să ai dreptate, răspunse Kate. Dar, în ciuda firii ei optimiste, aceasta era o situație în care îi venea greu să vadă o rezolvare ușoară.

– Ei bine, spuse Susanna, ridicându-se. Cred că ne-am ascuns aici, sus, cât de mult am putut. Mai bine am merge să ne găsim soții înainte să facă vreo boroboață.

– Acesta este un bal la Summerfield, spuse Kate. Se pare că în băuturi există ceva care face ca pasiunile bărbaților să… explodeze.

Capitolul 22

Răbdarea lui Thorne aproape că ajunsese la capăt.

Ascuns în biblioteca decorată cu artefacte egiptene a lui Sir Lewis Finch, se plimba încoace și încolo pe un covoraș pătrat. Cizmele noi îl strângeau. Manșetele apretate îi zgâriau încheieturile. Suferința pură îi era unicul companion.

Iar acea suferință avea un nume: Colin Sandhurst, viconte de Payne.

– Lasă-mă să îți dau un mic sfat, spuse Payne.

– Nu mai vreau nici un sfat de-al tău. Nu în ceea ce privește asta.

– Nu vrei să recunoști că ai nevoie de el, răspunse Payne cu glas scăzut. Dar voi vorbi cu mine însumi, iar tu poți să rămâi în preajma mea fără să asculți.

Thorne își dădu ochii peste cap. Își petrecuse cea mai mare parte a ultimelor zile „în preajma lui Payne, fără să îl asculte“. În timpul cumpărăturilor, al întrevederilor cu avocații, al lecțiilor privind… o activitate la care Thorne ura să se gândească, darămite să îi rostească numele cu voce tare.

– Înainte de a mă însura cu Minerva, mi-am petrecut nopțile cu o grămadă de femei, spuse Payne dând peste cap o înghițitură din băutura lui și punându-și o cizmă pe un sarcofag inscripționat.

Thorne gemu.

„Nu. O, Doamne, nu!“ se rugă el în gând.

– Mi-am petrecut timpul cu ducese și cu fete de la țară, și nu conta dacă rochiile lor erau de mătase sau de pânză. Odată ce le dezbraci…

– Dacă începi să delirezi despre rochii de mătase și globuri de alabastru, va trebui să te lovesc, spuse Thorne, scurt.

– Ușor, Cenușăreaso, răspunse Payne, ridicându-și brațele. Tot ceea ce am vrut să spun este asta: pe sub veșminte, toate femeile simt dorința pentru unul și același lucru.

Thorne își strânse pumnul până când îi trosniră încheieturile.

– Ce? Lucrul la care mă refeream este tandrețea.

Din scaunul său de după birou, Bram își frecă tâmpla.

– Cred că ceea ce încearcă să spună vărul meu este că, deși acum e

Lady Katherine Gramercy și nu domnișoara Taylor, asta nu înseamnă că ea s-a schimbat înlăuntrul ei.

Thorne se opri locului. Poate că nu ar fi trebuit să le spună totul. Avea nevoie de ajutorul lor, dar ura ca ei să știe asta. Nu era obișnuit să se simtă slab, și nu îi plăcea deloc acea ipostază. Impulsul lui era să dea năvală pe ușă, să o găsească pe Katie a lui, să o ia în brațe și să o ducă într-un loc călduros, intim și sigur.

Dar nu putea să o ia, fiindcă acea seară se derula după reguli bine stabilite. Indiferent de promisiunile pe care ea i le făcuse despre cum avea să lase totul în urmă și să plece cu el în America, Thorne știa că lucrurile nu se puteau întâmpla chiar așa. În calitate de Gramercy, ea era parte din familie. În calitate de fiică a unui marchiz, ar avea obligații și îndatoriri în Anglia. În calitate de lady, mereu avea să fie deasupra lui – titlul ei, cel care să îi reamintească asta, urmând să fie scris în fața numelui lui Kate pe antetul fiecărei scrisori primite sau expediate de ea.

El nu voia să o împartă cu nimeni. Dar trebuia, dacă voia să fie parte din noua ei viață. Mai mult decât orice, avea de gând să nu o facă de rușine niciodată, pentru nimic în lume.

Astfel că în acea seară se plimba încoace și încolo pe covorașul din bibliotecă, așteptându-și șansa. Abia dacă era Cenușăreasa, dar cel puțin își îmbrăcase într-un costum nou trupul plin de cicatrici și sufletul făcut scrum.

Din spatele biroului, Bram îl privi țintă.

– Nu îmi vine să cred că te-ai dus la vărul meu, spuse el.

„Nici mie nu îmi vine să cred.“

– Dacă ai fi avut nevoie de ceva, Thorne, te-aș fi ajutat. Trebuia doar să ceri.

– Ești ocupat.

– Da, iar eu eram doar în luna de miere, spuse Payne pe un ton glumeț. Nu aveam nimic mai bun de făcut decât să spăl un sălbatic magnific, să îl duc la cumpărături și să îl învăț să danseze.

– Cum? întrebă Bram, uimit, uitându-se la Thorne. Nu se poate!

Thorne se întoarse. Întrebările arogante ale lui Bram îl urmăriră.

– Ai dansat? Iar Colin te-a învățat?

– Te porți ca și cum plăcerea ar trebui să fie de partea mea, spuse Payne. A fost mai degrabă o grea încercare, prin care m-am zbătut să trec cu fruntea sus, trebuie să știi. Dar, mulțumită influenței dragii mele soții, învăț să mă obișnuiesc cu îndatoririle mele academice. Am fost destulă vreme un profesor pentru sexul feminin. Din moment ce acum sunt căsătorit, fericit și devotat unei singure femei, ar fi meschin din partea mea să țin numai pentru mine toate cunoștințele acumulate.

– Fără îndoială, spuse Bram râzând. O, Doamne, îi spuse el lui Thorne, dacă ai rezistat să faci asta timp de o săptămână înseamnă că într-adevăr o iubești pe fata asta!

Payne își reluă aerul suav, profesional.

– Treaba stă cam așa, Thorne. Dacă intenționezi să îi ceri unei femei să îți dea inima sa, trebuie să fii dispus să îți asumi anumite riscuri. Unele reale. Nu doar lecții de dans.

Thorne strânse din dinți. Pentru Katie, renunțase cândva la căminul lui. Petrecuse ani întregi la țară, înfometat, apoi înfometat în închisoare, apoi înfometat și mărșăluind în armată.

– M-am sacrificat pentru ea. I-am oferit tot ce îi putea oferi un bărbat ca mine.

– Poate că așa crezi tu. Dar ele își doresc totul, omule. Îți poți goli buzunarele și sacrifica trupul, iar ele tot nu vor fi satisfăcute, spuse Payne râzând pe înfundate. Nu până când cedezi și le oferi inima ta, încă bătând.

– Încă o dată, voi traduce pentru vărul meu, spuse Bram suspinând. Doar spune-i domnișoarei Taylor că o iubești. Asta este ceea ce își doresc ele cu adevărat să audă.

„Dragoste.“ Tot revenea acel cuvânt! Ar fi fost destul de ușor să îi spună lui Katie că o iubea. Să spună cuvintele nu era cine știe de treabă grea. Dar să le spună într-un fel în care să le creadă amândoi… aceea era provocarea.

– Vrei să exersezi din nou? întrebă Payne.

– Nu.

– Nu mă deranjează să interpretez partea domnișoarei. Sunt destul de sigur pe masculinitatea mea.

– Am spus „nu“.

– Serios, Thorne. Doar încerc să te ajut, zise Payne aranjându-și lavaliera. Dacă intenționezi să o câștigi pe acea femeie – acea lady – și să o faci soția ta, trebuie să faci din dans punctul tău forte. Iar asta, repede.

Thorne îi făcu semn să tacă din gură. Mica orchestră cânta o melodie nouă, iar el se chinuia să audă.

– Acela este un vals, spuse Payne. Să începem!

– Haide, atunci, îl îndemnă Bram pe Thorne, apucându-l pe după umeri.

– Nu te agita, spuse Payne. Este singura ta șansă la fericire, să știi. Acum se hotărăște restul vieții tale.

– Astfel de vorbe nu mă ajută deloc, spuse Thorne aruncându-i o privire încruntată și deschizând ușa cu umărul.

În timp ce ieșea pe acea ușă de legătură și cobora prin micul culoar ce ducea la sala de bal, emoțiile îi răscoleau stomacul. Dar imediat ce o văzu pe Kate la capătul opus al sălii, tema îi dispăru, înlocuită de uimire.

Nu o văzuse de mai bine de o săptămână.

Și nu o văzuse niciodată arătând astfel.

O, Doamne, ce frumoasă era! O vedea din profil, prinsă într-o

conversație cu Minerva Highwood, noua Lady Payne. Se opri din mers pentru o clipă, doar pentru a se uita pe îndelete la ea. Și pentru a-și aminti să respire.

Purta o rochie de mătase de un alabastru-închis, culoarea oceanului adânc și a cerului întunecat al nopții. Umerii îi erau perfect netezi și albi, ieșind de sub mătasea plină. Mici diamante îi sclipeau în părul închis la culoare, pieptănat în sus, și purta mănuși de satin ce îi îmbrăcau brațele până la coate. Auzi sunetul efervescent al râsului ei, care plutea deasupra muzicii.

Era prea elegantă pentru el, prea frumoasă pentru a fi descrisă în cuvinte.

Dar ajunsese până la acel punct. Voia cu orice preț să o ceară în căsătorie.

Începu să meargă din nou. Mulțimea se mișca în jurul lui. În celălalt capăt al încăperii, Katie se întoarse și privi prin sală, cu o căutătură pierdută. Se uită direct prin el, fără vreun semn că l-ar fi recunoscut – apoi se întoarse la conversația ei.

El merse către ea, plin de hotărâre.

După ce parcurse jumătate din distanță, ochii ei îl săgetară din nou. O dată, scurt. Apoi a doua oară, la fel. Ca și cum încerca să își dea seama unde anume îl mai văzuse. Cuta dintre sprâncenele ei trăda o ușoară îngrijorare. Aproape că îi auzea gândurile: oare cine era bruta aceea masivă, îmbrăcată prea elegant, care o fixa insistent din capătul celălalt al sălii de bal?

O, Doamne! Nu îl recunoștea.

„Sunt eu, Katie! Mă știi!“

Privirile lor se întâlniră. El simți cu tot corpul momentul recunoașterii. Acea dulce tresărire a atracției îi străbătu șira spinării.

Apoi, un cuplu care dansa vals apăru între ei, blocându-le privirea.

„La naiba! La naiba, la naiba, la naiba!“

Trebuia să îi vadă reacția. Acela era întreg scopul pentru care venise până acolo și își făcuse apariția în sală. Cum avea ea să îl întâmpine? Urma se întâmple de data asta, în cele din urmă?

Până când trecu cuplul care dansa vals, toată acea mulțime se mișcă din nou. El își croi drum printre oaspeți, uitându-se după ea. Inima îi bătea atât de tare, încât crezu că era gata să îi iasă din piept.

– Samuel!

Se răsuci pe călcâie.

Acolo era ea, ridicată pe vârfuri, cu gâtul întins precum o lebădă, pentru a vedea mai bine pe deasupra mulțimii.

El își schimbă direcția, îndreptându-se către ea. Apoi se opri la doi pași distanță.

Aștepta, cu inima în gât, să vadă dacă fața ei se luminase la vederea lui.

Nu se întâmplase asta. Ochii nu îi sclipeau. Nici o flacără de bucurie

nu se aprindea pe fața ei.

Nu, era mult mai mult decât atât. Reacția ei făcea ca totul să merite – nu doar săptămâna trecută, ci toată viața lui de până atunci.

Ea se aprinsese și strălucea cu puterea unui milion de focuri aprinse până la cer.

– Samuel! Tu ești!

Kate se chinui să se adune. Socotea că el dăduse dovadă de o îndrăzneală nebunească lăsând-o să îl aștepte tot acel timp, iar apoi apărând cu acea înfățișare. Era tot el, cel atât de frumos, doar că… acum era chiar mai mult de-atât.

Mai mult, în toate felurile.

Putea să jure că noile lui cizme hessiene, foarte la modă, îl făceau un pic mai înalt. Croiala strâmtă a fracului negru îi făcea umerii să pară mai lați. Ea nu putea să rostească, vai!, cu voce tare ce anume le făceau pantalonii strâmți coapselor lui, dar era vorba despre ceva suficient ca să îi provoace amețeli puternice.

Părul lui era tuns cu precizie, acoperit de un strat ușor de pomadă. Chiar și de la distanța aceea, mirosea minunat – a piele, a parfum și a haine curate –, totul, amestecat cu esența puterii primare, masculine.

Mai mult decât orice altceva, avea o anumită alură. Nu era chiar eleganță sau rafinament, dar poate… încredere în sine. Hotărâre. O, fața îi era încă încordată, iar ochii îi rămăseseră ca de gheață. Dar sub toate acestea ardea un foc.

– Îmi acorzi acest dans? întrebă el.

Avusese un ton atât de suav! Catifelarea sumbră a vocii o făcu să tremure din tot corpul.

– Cred că da.

Ce era acel joc pe care îl jucau? Trebuia să se prefacă, oare, că nu se cunoșteau unul pe celălalt? Tot ceea ce își dorea ea era să ajungă în brațele lui.

Dar nu putu să facă altceva decât să își pună mâna într-a lui. În timp ce el o conduse către ringul de dans, inima îi bătea cu putere.

Se uitară unul la celălalt, iar el își puse mâna pe spatele ei. Expresia de pe fața lui era atât de serioasă!

– Arăți minunat, șopti ea. Ești atât de frumos!

Aștepta în van ca el să îi complimenteze rochia sau părul. Expresia de pe fața lui arăta atât dorința, cât și o oarecare nesiguranță. Oare însemna asta?

– Mi-a fost atât de dor de tine! spuse ea.

El o legănă într-un vals. Dansară câteva măsuri, cu poticniri. El nu spuse un cuvânt.

– Samuel, ești… Te-ai răzgândit?

– În legătură cu ce? întrebă el, clipind.

– În legătură cu mine.

– Nu, răspunse el încruntându-se la ea, ca și cum o certa pentru întrebare.

Kate mai aștepta asigurări, pe care el nu i le dădu. Inima începu să îi bată cu putere. Nu știa ce se întâmpla, dar ceva nu era în regulă.

– Dacă nu vrei să fii aici, spuse ea, nu vreau să te forțez.

El nu îi răspunse. Cu excepția faptului că scoase un oftat scurt și se uită la orchestră.

– Nu vorbești cu mine? Te-am așteptat întreaga săptămână. Sperând în toate nopțile. Nu am crezut că m-ai lăsat să mă simt atât de abandonată, iar acum ești aici, în sfârșit…

– Sunt aici de ore întregi.

– Atunci, de ce ți-a luat atât de mult să vii și să mă găsești? Ți-a fost rușine? Ai fost nesigur de ceva? Vocea i se stinse. Cel puțin, uită-te la mine!

– La naiba! Nu pot face asta, spuse el oprindu-se în loc.

Se uită prin sală, căutând din priviri o ieșire.

– Trebuie să vorbim undeva, singuri.

Kate se străduia să-și țină în frâu cele mai mari temeri, dar acestea erau tenace. Și aveau dinți ascuțiți.

Poate că noua ei identitate de lady era prea mult pentru el. Poate că se decisese că nu putea fi parte din viața ei.

– Pe aici, spuse el.

Îl urmă, ieșind pe ușa cea mai apropiată și continuând printr-un coridor lung, cu pereți lambrisați, până când ajunseră în vestita cameră medievală a lui Sir Lewis, în care era expusă colecția de arme și de armuri a bătrânului amator de antichități.

– Este liniște aici, spuse Thorne. Și e un loc sigur.

Kate bănui că așa era. De fiecare parte a sălii lungi și înguste străjuiau câte șase armuri din vechime. Arătau precum o escortă de cavaleri arthurieni, stând, solemni ca niște gardieni, de fiecare parte a covorului roșu, somptuos.

Câte un candelabru suspendat în fiecare capăt al sălii era singura lumină. Lumina lumânărilor lucea pe armurile lustruite, vechi de secole, căzând pe muchiile săbiilor și pe vârfurile lor.

Decorul putea fi socotit fie extrem de romantic, fie un pic amenințător.

Samuel o conduse să se așeze pe o bancă dintr-o firidă. Piatra rece de sub coapsele ei o făcu să tremure.

– Katie, trebuie să mă lași să îți explic, spuse el așezându-se lângă ea.

– Te rog să o faci. Dacă ai fost aici, la Summerfield, vreme de ore întregi, de ce nu ai venit imediat la mine? De ce m-ai lăsat să te aștept toată noaptea?

– Vrei să știi adevărul?

– Bineînțeles.

– Pentru că nu știu să dansez. Am avut timp să învăț numai valsul.

Nu puteam veni să te invit la gavotă sau la sarabandă. A trebuit să stau în bibliotecă precum un prostănac și să aștept ca orchestra să cânte singurul dans pe care îl cunosc.

– O, reuși să spună Kate, cu inima răsucindu-i-se în piept.

– Și nici măcar nu m-am descurcat. Pentru numele Domnului, nu ar trebui să fie mai greu decât mărșăluitul, nu-i așa? Payne mi-a zis să nu mă uit la picioarele mele, dar…

– O, Samuel!

– Dar erai atât de frumoasă! Nu mai aveam nimic în minte.

Acum totul avea sens. Asta explica expresia lui fixă, nesigură și refuzul de a-i vorbi sau de a se uita la ea. Încerca atât de tare să țină ritmul dansului, încât nu mai putea fi atent și la politețuri.

Și spusese că lord Payne îl sfătuise? Samuel îl detesta pe lordul Payne. Dar îi ceruse ajutorul. Îi ceruse să îi predea lecții de dans.

Cerule! Ar fi putut să își declare dragostea pentru ea cu litere mari de cincizeci de metri, scrise chiar pe dealul de lângă Bărbatul cel Lung din Wilmington, și tot nu ar fi fost mai evident decât asta.

Acei ochi de un albastru limpede o căutau, sclipind prin întuneric.

– Uită-te la mine. Acesta este omul de care vei fi legată, Katie. Un împiedicat care nu poate număra până la trei în minte și să-ți și spună, în același timp, că ești frumoasă. Ce naiba cauți cu mine?

– Sunt îndrăgostită de tine, prostuțule. Și mă îndrăgostesc și mai tare cu fiecare clipă.

Își puse capul pe pieptul lui și îi ascultă cu atenție bătăile puternice ale inimii.

– Știu că mă iubești. Nu trebuie să o spui. O simt. O știu.

– Katie, știi ce viață am dus, spuse el, respirând sacadat. A fost brutală, sângeroasă și crudă, și nu știu dacă îți voi putea oferi vreodată tandrețea de care ai nevoie. Îmi spui că te iubesc… dar nu pot fi sigur. Înainte de tine, nu înțelegeam nici măcar ce înseamnă cuvântul, sau cum un bărbat ca mine poate simți așa ceva.

– Este în regulă, spuse ea. Nu am nevoie de cuvinte.

– Am câteva cuvinte, oricum.

Se uită în ochii ei. Privirea lui era de un albastru ce îți tăia respirația.

– Dragostea este formată dintr-un singur suflet, ce sălășluiește în două corpuri.

– Samuel, asta este… Lui Kate îi pieri glasul. Este absolut minunat.

– E din Aristotel. Am citit un pic.

O, citise un pic! Pe Kate o durea inima de înduioșare.

– Nu am crezut că filosofia greacă va avea vreun pic de sens pentru mine. Și mare parte din ea nu a avut, dar acele cuvinte au părut să se potrivească. Dragostea este formată dintr-un singur suflet, ce sălășluiește în două corpuri. O apucă de umeri, trăgând-o mai aproape. Asta a sunat adevărat pentru mine, într-un fel în care nimic altceva nu a făcut-o. Indiferent de ce fel de suflet am avut, Katie, cred că ți l-am încredințat

ție acum douăzeci de ani. Iar în această clipă este ca și cum… de fiecare dată când ne sărutăm, îmi dai înapoi câte un pic.

Ea își apropie fața de obrazul lui proaspăt ras, inhalând mirosul pătrunzător al pielii lui. Săpun de bărbierit, mirosul lui natural, precum și o urmă ușoară de parfum.

– Dar nu vreau să renunți la nimic pentru mine, spuse el ridicându-și capul. Vreau să ai această viață. Familia. Dreptul tău din naștere. Ești o lady, și eu nu sunt un gentleman.

– Nu contează, protestă ea, simțind un acces subit de panică. Nu va conta niciodată. Ești un om bun. Cel mai bun pe care îl cunosc.

– Ai nevoie de un soț care să fie un gentleman. Unul care să înțeleagă noua ta viață și toate cerințele ei. Un bărbat care îți poate fi partener în societate și care te poate ajuta să îți administrezi moștenirea.

– Dar nu vreau nici un…

– Intenționez să devin acel bărbat, Katie. Sau vreau să devin el, cât de bine pot.

Inima i se topi în piept lui Kate.

– Ce vrei să spui?

– Vasul era numai o parte. Mi-am petrecut ultimele zile la Londra, împreună cu lordul Payne. A aranjat să beneficiez de niște lecții de la administratorii lui de la Riverchase. Înțeleg jocurile și caii și cursele de cai, dar trebuie să învăț cum să administrez recolte, cum să mă descurc cu chiriașii. M-am gândit că vei avea o proprietate, iar eu…

– Opt, spuse ea. Evan tocmai mi-a spus astăzi. Am opt proprietăți, împrăștiate peste tot prin Anglia. Sunt îngrozită.

– Cred că ar fi indicat să învăț mai repede, spuse el înghițind în sec.

– Cred că amândoi ar trebui să facem asta, răspunse ea încercând să zâmbească.

El se retrase, luând un pic de distanță, și scoase ceva din buzunar, un obiect înfășurat într-o bucată de catifea de culoare închisă. În timp ce despăturea catifeaua, degetele îi tremurau. În cele din urmă, apucă o verigă subțire de metal și o scoase din bucata de catifea.

– Nu am știut ce să aleg pentru tine, dar nici nu am vrut ca un alt bărbat să aleagă pentru tine. Așa că m-am uitat la tot felul de modele până când am găsit unul care să arate îndeajuns de bine pe degetul tău.

Ea privi inelul de aur din mâna lui, împodobit cu diamante mici. În centru era o piatră pătrată, colorată în cea mai pală nuanță de roz.

– Este bine? întrebă el.

– O, Samuel! Este prea mult! Trebuie să fi costat o avere.

– Nu o avere, zise el zâmbind ușor. Doar cea mai mare parte a ceea ce aveam pe numele meu, după comandament și asta. El arătă spre noua lui haină și spre cizme.

– Comandament?

– O căpitănie. Rycliff a aranjat să pot cumpăra una. S-a oferit să plătească el, dar nu am putut accepta. Katie, îți voi da tot ce voi putea –

tot ceea ce sunt și tot ceea ce am –, dar trebuie să mă iei așa cum sunt.

Kate rămase fără cuvinte. Așa cum era? Omul acela era de neprețuit.

Dacă ar fi încercat, nu ar fi putut scrie un final mai bun pentru acea seară. Aveau să se căsătorească și să rămână în Anglia. Iar ea putea să locuiască împreună cu Samuel și, în același timp, să își ajute noua familie.

El se lăsă într-un genunchi în fața ei. Inelul sclipea în palma lui. Fața îi era încordată de nesiguranță.

– Îl vei purta? Te căsătorești cu mine?

– Da. Da, bineînțeles!

Ea își scoase mănușile.

– Pune-mi-l tu, te rog, pentru că mie îmi tremură degetele.

Nici mâinile lui nu erau prea stabile. Dar îi luă mâna și îi puse inelul pe deget.

– Este perfect, spuse ea.

– Și aproape arată că te merită.

Îi luă mâna în mâinile lui și o mângâie ușor.

– Am văzut o singură nuntă propriu-zisă. Care este cuvântul acela din jurăminte… să prețuiești? Te voi prețui, Katie. În fiecare zi a vieții mele. Ești cel mai de preț lucru pe care l-am avut vreodată. Îi duse mâna la buze și i-o sărută. Voi prețui fiecare părticică din tine.

Cu atingeri tandre ale buzelor, îi sărută fiecare deget. Îi întoarse palma în sus și o sărută, apăsat, în mijloc. Buzele lui îi sărutară încheietura mâinii, simțindu-i pulsul, apoi urcară lent. Până când ajunsese la jumătatea brațului, ea tremura de plăcere și de o foame de afecțiune care durase o viață întreagă.

– Samuel? Dacă ai dori să încetezi să mă prețuiești și să începi să mă încânți… aș fi foarte înțelegătoare.

El îngheță, cu buzele lipite de pielea ei.

– După nuntă, răspunse el, sărutându-i plica brațului.

Kate își puse degetele sub bărbia lui proaspăt rasă și îi înălță capul ca să îl poată privi în ochi.

– Aș prefera acum.

Ea se aplecă spre el, surprinzându-i buzele uimite, întredeschise, cu un sărut. Dar nu se putea apropia destul în acest fel. Așa că se ridică de pe bancă și i se alătură pe covor, îngropându-și degetele în părul lui în timp ce îl săruta adânc.

El gemu de plăcere, iar ea își strecură mâinile pe sub reverele hainei lui, plimbându-și palmele peste mătasea răcoroasă a vestei. Găsi nasturii din față, unii atât de mici pentru un bărbat atât mare și de puternic. Cum de reușise să se descurce cu ei?

Dar nu erau o problemă pentru degetele lui Kate. Îi desfăcu la fel de repede precum ar fi cântat un cântecel pentru copii. Unul, doi, trei… patru.

Apoi îi desfăcu vesta și își puse mâinile direct pe cămașa lui,

mângâind materialul apretat și pieptul lui încordat. Bătăile inimii lui bubuiau sub palma ei, iar ea apăsă cu mâna acolo, ținând-o deasupra.

Când fuseseră împreună prima dată, ceva îl reținuse. Dar în seara aceea Kate avea nevoie să știe că el îi putea da totul. Că acolo, în acea încăpere străjuită de armuri, el avea să își dea deoparte toate scuturile. Ea voia… voia ceva ce suna păgân și sălbatic. Să îi țină inima – inima lui pulsândă, inima lui cea caldă, pură și bună, în mâinile ei.

El își coborî capul, adulmecându-i gâtul și strecurându-și limba între sânii ei.

– Nu te opri, îl imploră ea.

Nu era înțelept să îi ceară așa ceva. El se opri și își înălță capul.

– Ar trebui să ne întoarcem.

– Nu, insistă ea, împingându-și corpul mai aproape de al lui. Nu încă. Te rog.

Propria nerușinare o șocă chiar și pe ea. El îi spusese niște cuvinte atât de frumoase, dar ea avea nevoie să simtă puterea și hotărârea din spatele lor.

– Te doresc atât de tare, Samuel! Vreau să faci dragoste cu mine.

După ce se gândi o clipă, el își puse mâna pe obrazul ei. Îi ridică fața pentru a-i primi sărutul.

– Pot face asta.

O sărută dulce, prima dată.

Era toată tandrețea care îi rămăsese. Cel de-al doilea sărut fu adânc, răscolitor, deplin și sălbatic. Limbile lor se duelau ca și cum se luptau pentru a se apropia.

În timp ce Thorne îi explora gura, o așeză pe spate pe covorul roșu, catifelat, și își strecură mâna pe sub rochia ei. Erau pe podea, în mijlocul camerei medievale a lui Sir Lewis, în timp ce un bal avea loc câțiva pași mai încolo.

Un bărbat înțelept s-ar fi grăbit, sau s-ar fi oprit de tot. Dar el voia să facă totul pe îndelete. Aceasta nu era o întâlnire grăbită și scandaloasă.

Făceau dragoste.

În timp ce îi ridica rochia de mătase albastră, avu grijă să îi aranjeze faldurile pentru a nu se șifona mai mult decât era necesar. Îi strânse, metodic, juponul, dezgolindu-i picioarele.

Ce bine! Nu purta lenjerie intimă.

Nu ar fi fost nevoie să îi dea jos ciorapii, dar nu rezistă. Jartierele, cu panglicile lor legate ordonat, îl tentau.

Le desfăcu folosindu-și dinții. După ce rulă un ciorap de mătase pe coapsa fină și fermă, apoi pe gamba bine făcută, se mâhni atunci când ajunse la degete. Apoi se învioră realizând că putea repeta experiența cu celălalt picior.

De îndată ce îl dezgoli și pe cel de-al doilea, o sărută ușor pe talpă. Își făcu drum în sus, ignorându-i micile spasme și proteste în timp ce îi

lingea interiorul genunchiului sau partea interioară a coapsei. Trebuia să se răzbune pentru niște gâdilături la care fusese și el supus cândva.

Până când ajunse la despicătura sexului, ea deja se zbătea, dornică de sărutul lui. Faldurile rochiei străluceau în lumina palidă. Era foarte încântat să știe că anticiparea avea același efect ca și aplicarea. Îi răsplăti răbdarea cu o singură atingere lenește și voluptuoasă a limbii. Ea scânci, arcuindu-se și cerând mai mult.

El se așeză în capul oaselor, desfăcându-și cu repeziciune nasturii pantalonilor, în timp ce se îmbăta la priveliștea picioarelor ei albe, desfăcute, și a triunghiului de cârlionți ce îi păzeau sexul. Era ceva absolut excitant în acea imagine. De la talie în sus, era elegantă, perfectă. O lady. De la talie în jos, nu era nimic altceva decât pur și simplu o femeie, naturală.

Și îi aparținea. În întregime.

Își eliberă mădularul, deja tare ca piatra și pulsând.

Ea își îndoi un genunchi, desfăcându-se și invitându-l.

Nu putea refuza.

Cu grijă, pentru a nu-i strica rochia, se așeză între coapsele ei, la intrarea ei caldă și umedă. Își spuse să intre încet, pentru a nu o răni.

Dar ea își ridică repede coapsele, iar el alunecă direct înăuntru.

„O, la naiba!“

Era strâmtă, da. Dar nu o durea, nici nu simțea tensiune înăuntru. Era perfectă, iar el intră adânc, scufundându-se până la capăt. Dulceața primitoare pe care o găsi acolo îl făcu să nu mai vrea să plece.

– Da, suspină ea.

El începu să împingă încet, ritmic – știind că aceea era o cursă mai ușor de câștigat la pas decât la galop. Folosindu-și tot controlul de sine pe care îl mai avea, nu se grăbi, desfătându-se cu fiecare alunecare, cu fiecare centimetru mătăsos.

Sub el, ea gemea și suspina, fiind tot mai aproape de orgasm.

Mult prea repede, Thorne simți că se apropie de acea prăpastie periculoasă. Alunecând din ce în ce mai aproape de necunoscut. Dacă trecea de marginile ei, nu era sigur de ceea ce putea face.

Simți panică în piept. Ar fi trebuit să se retragă. Ar fi trebuit să o protejeze.

Ea păru să simtă lupta lui. Își încolăci în jurul lui unul dintre picioarele lungi și calde.

– Nu ieși, spuse ea. Te vreau cu totul. Vreau tot ce ai să îmi oferi.

Cuvintele ei îl făcură să se miște mai repede. Curând, fesele lui împingeau cu forță, corpul lovindu-i-se de coapsele ei. Marginea aceea era aproape, iar el se îndrepta către ea – în bine sau în rău, era hotărât să nu ascundă nimic.

Ea țipă și se prinse de gâtul lui, arcuindu-și spatele în agonia extazului. El îi simți o mușcătura ascuțită pe ceafă. Nu erau unghiile ei, nu, ci inelul lui, pe degetul ei. O tăietură însoțită de extaz.

Nu putu rezista mult timp. Plăcerea crescu între picioarele lui și la baza coloanei. Plăcerea îi curgea prin vene în timp ce împingea mai tare și mai repede. Era disperat să ajungă mai aproape, mai adânc. Atât de adânc, acolo unde să fie în siguranță.

Se forță să își țină ochii deschiși, atent la fața ei, pe care o socotea o ancoră care să îl împiedice să se abată de pe cale.

– Fir-ar să fie, Katie! Ține-te de mine. Strâns.

Ea îl ținu, în timp ce el ajunse la orgasm. Atunci se văzu aruncat în altă parte. Dar nu într-un loc al umbrelor, al fumului și al exploziilor, ci găsi pe acel tărâm o priveliște cu piele luminoasă, cu buze perfect roz și cu ochi atât de mari și de adânci, încât păreau niște mări de dragoste. El fu sigur că în acel spațiu de grație inimile aveau aripi. Intenționa să se întoarcă acolo de cât mai multe ori.

Mai presus de orice, acea trăire era frumoasă. Atât de frumoasă, încât el putea plânge.

Nu ar fi plâns singur. În timp ce încetini și se opri, câteva lacrimi străluceau pe obrazul ei. Nu se îngrijoră din cauza lor, doar le șterse cu un sărut.

– Și eu te iubesc, spuse ea.

– Am spus? întrebă el ridicându-și capul, uimit.

– Doar de câteva ori, răspunse ea zâmbind.

– O, atunci e bine, spuse el sărutând-o încă o dată. Am simțit-o atât de intens, de parcă ți-aș fi spus-o de câteva sute de ori.

Ea îi mângâie părul și îl lăsă să se odihnească preț de câteva momente, cuibărit la pieptul ei. Dacă trebuia să fie un om dezechilibrat, scindat, inconștient de acțiunile sale, capabil din când în când să treacă dincolo de granița realității, pe teritorii străine – se bucura că măcar putea să dea dovadă, uneori, de bunătate și de dragoste.

– Ar trebui să ne întoarcem, spuse el desprinzându-se din îmbrățișarea ei. Ar trebui să vorbesc cu Drewe.

– Kate?

Vocea puternică, masculină, se auzea de pe coridor.

– Kate, ești aici?

„La naiba, la naiba, la naiba!“ Vorbind de lup…

Thorne nu intră în panică. Se ridică și o ajută și pe Kate să se ridice în picioare, cu câteva clipe înainte ca Drewe să intre în încăpere. În timp ce ea stătea în picioare, faldurile rochiei îi alunecară în chip firesc către podea. Nimeni nu ar fi știut ce se întâmplase pe sub ele cu câteva minute înainte.

– Suntem aici, Drewe, răspunse Thorne, încercând să pară nonșalant.

– Noi? întrebă Drewe, pășind în cameră.

Thorne încercă să își păstreze calmul în timp ce își încheia nasturii. Știa că întunericul îl mai ascundea preț de câteva clipe, până când ochii lui Drewe se obișnuiau cu lumina lumânărilor.

Încă o închizătoare…

Apoi nasturii hainei. Drewe era aproape la jumătatea drumului către ei.

„Încă un nasture. Gata.“

– Drewe, spuse Thorne înclinându-se. Te căutam.

Marchizul se uită la ei, prudent.

– Kate, ce se întâmplă?

– O, nimic. Nimic.

Protestele ei erau cam necredibile pentru gustul lui Thorne, iar Drewe era, în mod clar, suspicios. Dar Thorne era aproape sigur că reușiseră să ascundă orice dovadă palpabilă.

Asta, până când privirea lui Drewe căzu pe o pereche de ciorapi de pe podea.

„La naiba!“

În întuneric, ochii lui sclipiră cu o furie cumplită.

– Ticălos ce ești! strigă el, clocotind de furie. Te omor!

Capitolul 23

– Evan, oprește-te! Oprește-te! Kate îl apucă pe vărul ei de mânecă, trăgându-l deoparte. Nu face asta. Pot să îți explic. Ne vom căsători.

– Te vei căsători? Fața lui Evan se contractă. Cu el?

Thorne se apropie și își puse o mână pe spatele ei.

– Am vrut să vin să vorbesc cu tine, Drewe. Am vrut să o cer în căsătorie așa cum se cuvine, dar…

– Dar ce? Ai decis să te culci cu ea într-o cameră întunecată mai întâi? Nenorocitule!

Evan se întinse din nou către el, dar Kate sări între cei doi bărbați exact la timp.

– Stați! strigă ea. Trebuie să vorbim. Toți trei. Dar nu vom reuși, dacă sărim unii la gâtul altora.

Puse câte o mână pe pieptul fiecăruia și îi împinse în părți opuse ale camerei.

– Acordați-mi câteva clipe.

– Prea bine, spuse Evan. Câteva clipe, adăugă el, lugubru.

Mai multe voci se auziră de pe coridorul întunecat.

– Kate? Evan? Este totul în ordine?

Harry, Lark și mătușa Marmoset se iviră la intrare, pe fundalul de lumină al coridorului celui lung.

– S-a luat o pauză de la dans, pentru cină. Speram să facem anunțul cât de curând, spuse Harry, uimită de furia din privirile celor doi bărbați și de priveliștea rochiei șifonate a lui Kate. Dar se pare că sunteți… ocupați. Caporale Thorne, ce surpriză!

– Noi ne vom întoarce în sala de bal, se oferi Lark.

– Am auzit că s-a adus acolo un bol cu punci proaspăt, adăugă mătușa Marmoset.

– Nu, stați, spuse Kate. Vă rog. Toate trei. Vă privește și pe voi.

Își puse mâinile pe abdomen, ca atunci când cânta și avea nevoie de sprijin pentru ca notele să îi iasă din gâtlej tare și răspicat.

– Caporalul Thorne și cu mine ne-am împăcat. Ne vom căsători.

Din partea cealaltă a camerei, Evan spuse, fierbând de furie:

– Kate, nu poți să faci asta! Ai idee cine este acest bărbat? Să știi că m-am interesat despre el. La început, când am venit în Spindle Cove.

– Te-ai interesat despre el?

– Da. Aveam în minte moștenirea ta. Și cea a familiei. Am vrut să știu cu cine te căsătorești. Și este al naibii de bine că am făcut acele investigații. Acest bărbat este un om care a fost condamnat. A petrecut ani în închisoare.

– Știu asta. Mi-a spus totul. A fost condamnat în tinerețe pentru braconaj, dar a fost eliberat pentru a se înrola.

– Unde a comis fapte și mai mârșave.

– Știu și asta. Dar apoi și-a revenit și a servit onorabil sub comanda lordului Rycliff, ani la rând. După cum am spus, mi-a povestit totul. Îmi pare rău că vorbesc atât de mult despre tine, zise ea întorcându-se către Thorne. Ai prefera să te aperi singur?

– Nu contează ce spun eu, răspunse Thorne. Lordul Drewe va vedea în mine ce va dori. Milord, nu îmi prea pasă ce crezi despre mine, atât timp cât Katie…

– Cum îndrăznești? Un val de roșeață apăru de sub lavaliera lui Evan și urcă până către păr. Cum îndrăznești să vorbești despre ea într-o manieră atât de familiară? Pentru tine, ea este Lady Katherine!

– Poate vorbi despre mine așa cum dorește, spuse Kate, surprinsă de furia din vocea lui Evan. Suntem îndrăgostiți. Ne vom căsători.

– Kate, nu ai auzit încă partea cea mai rea. Știi de unde provine acest bărbat? Mama lui a fost prostituată într-un bordel dezgustător, de doi bani, din Sou…

– Din Southwark, termină Kate. Știu.

– Ți-a spus asta?

– Nu, știu pentru că îmi amintesc. Pentru că și eu am locuit acolo.

Doamnele tresăriră. Kate detesta să le șocheze aducând vorba despre asta în momentul și în locul acela, dar putea un asemenea anunț să fie mai puțin decât șocant?

– Ați locuit împreună? Voi doi, în…, spuse Evan.

– Eram copii amândoi. Se pare că acolo a ajuns Elinor după ce a plecat de la Ambervale. A avut un nume nou, Ellie Rose, și, da – mi-am petrecut primii patru ani din viață într-un bordel. Toate amintirile mele erau neclare până acum câteva zile, dar cu ajutorul lui Samuel le-am pus cap la cap.

– Minte, spuse Evan, uitându-se spre Samuel cu o privire nimicitoare. Te-a convins de ceva ce nu este adevărat.

– Îmi doresc, de dragul mamei mele, să nu fie adevărat. Dar îmi amintesc, Evan. Nu pot să îmi imaginez de ce a ajuns mama acolo. Poate că i-a fost mult prea teamă să ceară ajutor. Poate, ca fiică a unui fermier, nu s-a simțit demnă de îndatoririle unei lady. Din acel punct de vedere, Kate putea înțelege. Te rog, nu îți face griji pentru familie, spuse ea apropiindu-se cu precauție de vărul ei. Vom găsi o cale. Eu voi… îți

voi da totul înainte de nuntă. Toate proprietățile, toți banii.

– Pe naiba vei face asta, spuse Thorne. Moștenirea ta este dreptul tău din naștere, Katie. Ai crescut singură, cu nimic. Meriți din plin să fii despăgubită. De asta am venit aici astă-seară. Nu te voi lăsa să renunți la tot. Nu pentru mine, și cu atât mai mult nu pentru un șarpe smiorcăit ca el.

– Iar eu nu voi lăsa un fost condamnat să distrugă ce a mai rămas din numele familiei mele, răspunse Evan. Dacă ții vreun pic la ea, de ce o legi din nou de acel loc? Însoară-te cu ea, și adevărul va ieși la iveală. Toată Anglia o va ști drept fiica unui marchiz care a fost crescută într-un bordel.

– Nu îmi pasă, spuse Kate. Nu îmi pasă de bârfe și nici lui Samuel nu îi pasă.

– Dar mie îmi pasă, spuse Evan. Nu am de ales decât să îmi pese. Pentru a nu distruge viitorul lui Lark, va trebui să întrerup orice legătură cu voi. Complet și în public. Nu vor mai fi vizite sau baluri. Nu vor mai fi sărbători în familie de Paște sau de Crăciun, spuse el cu vocea redusă la o șoaptă răgușită. Kate, vom fi forțați să te alungăm în stradă. Asta mă va distruge, fără îndoială. Dar o voi face, pentru a-mi proteja surorile.

Kate știa că el ar fi făcut-o. Ar fi făcut orice pentru ele. I se strânse stomacul.

– Dar deja mi-ai spus că nu pot dispărea pur și simplu. Chiar dacă nu mă voi căsători cu Samuel, voi fi subiectul bârfei generale. Nu văd cum se poate ascunde adevărul.

– Eu știu. Căsătorește-te cu mine, și vom ascunde toată această poveste sordidă.

Samuel înjură:

– Ce naiba este asta? Nu se va căsători cu tine.

Evan îl ignoră și vorbi direct cu Kate:

– Dacă ne căsătorim, nu vor fi necesare acte în instanță. Tot ce este al tău va deveni al meu după lege de îndată ce ne căsătorim. Nici o proprietate nu va trebui să își schimbe proprietarul. Titlul Drewe și averea Gramercy vor rămâne unite. Apoi vom putea evita toate întrebările curții și scandalul.

– Dar, Evan…, încercă ea să formuleze totul amabil. Noi doi nu ne iubim. Nu în felul acela.

– Dragoste! pufni Evan. Dragostea este ceva nespus de puternic și de amețitor, dar îți voi spune, din trista mea experiență, că nu poate echilibra pierderea averii, a reputației și a familiei. Cred că, dacă ar mai trăi, și părinții tăi ar fi de acord cu spusele mele.

Pentru prima dată, cuvintele lui Evan o amuțiră pe Kate.

Iar Evan își dădu seama de asta.

– Simon și Elinor au fost îndrăgostiți, spuse el cu glas scăzut. Dragoste pasională, disperată. Nu au respectat regulile societății și nu au

ascultat dorințele familiilor, fiindcă au vrut să fie împreună cu orice preț. Și iată cum s-a terminat povestea lor.

– Nu s-a terminat încă, spuse Samuel. Dar îți spun eu cum se va termina. Cu fiica lor recunoscută de drept ca Lady Katherine Gramercy, moștenitoare a proprietății și a averii.

Evan i se adresă numai ei, cu voce monotonă și puternică.

– Kate, gândește-te la familie!

Samuel o strânse mai tare de talie.

– Dacă este vreo pată pe numele de Gramercy, atunci fii un gentleman, Drewe, și asumă-ți. Tu, sau cineva din familia ta, ați aruncat-o pe mama ei pe drumuri. Eu, condamnatul, am făcut tot ce am putut ca să o salvez de acolo, din bordel. Și o voi proteja până la mormânt de-acum înainte. Dacă vreodată vei încerca să o faci de rușine pentru ceva ce nu a putut controla, cu scopul de a-ți menține viața poleită și confortabilă… vei răspunde în fața mea, și va fi sânge.

Evan făcu o săritură înainte, plin de furie.

– Încetați! țipă Kate. Încetați, vă rog!

Ea nu știa ce să facă sau să spună. Fiecare dintre cei doi înțelegea greșit intențiile celuilalt și stăruia în propria încăpățânare. Nici unul dintre ei nu era interesat să fie rezonabil. Căutau o scuză să se urască unul pe celălalt, iar scuza o reprezenta chiar ea.

Un dezastru era pe cale să se producă.

Exista o singură modalitate de a termina această ceartă. Oricât o durea să anunțe vestea întregului grup, nu vedea o altă alternativă.

– Evan, spuse ea, nu mă pot căsători cu tine. Cu siguranță că vei înțelege. M-am culcat cu Samuel. Trebuie să mă căsătoresc cu el.

– Nu. Nu trebuie să te căsătorești cu el, răspunse Evan după ce tăcu un timp ce părea o eternitate, auzindu-i-se doar respirația.

– Dar nu m-ai auzit? M-am…

– Trebuie să te căsătorești cu cineva, da. Își înălță capul și îi aruncă o privire ucigătoare lui Samuel. Acel cineva va fi decis la apus.

La unison, Harry, Lark și mătușa Marmoset oftară:

– O, Evan…

– Nu iar!

– Șase? Serios? Cinci era un număr impresionant, dar șase dueluri sunt o glumă proastă.

Evan potoli protestele cu o privire.

– Conform regulilor duelului, Thorne – presupun că nu ești atât de familiar cu ele, nefiind un gentleman –, eu am inițiat provocarea, astfel că alegerea armelor îți aparține.

Kate era înnebunită. Oare nu erau pistoalele alegerea tradițională? Dar brațul drept al lui Samuel încă era slăbit de la veninul de viperă! Ținta lui cu un pistol ar fi fost dezastruoasă. Nu ar fi avut nici o șansă.

– Ea a ales, spuse Samuel. Nu va fi nici un duel.

„O, slavă Cerului! Slavă Domnului!“

Evan păși prin cameră, legănându-și brațele.

– Ai dreptate, Thorne. Nu este necesar un duel.

Într-adevăr? Renunța la idee atât de ușor? Lui Kate i se părea că acea turnură a lucrurilor părea prea bună ca să fie adevărată.

Era.

Evan se opri în fața unei armuri și scoase sabia din teaca pe care o ține cavalerul inexistent.

– De ce să așteptăm până dimineață când putem rezolva în această seară?

În gând, Kate își retrase mulțumirile și le schimbă cu rugi disperate.

Evan cântări sabia în mâna dreaptă, testându-i balansul. Deși sabia era, probabil, veche de secole, era bine întreținută, și lustruită de te puteai oglindi în ea.

– Te duce înapoi în era cavalerilor, nu-i așa, Thorne? spuse Evan. În zilele în care unui bărbat îi păsa de reputația unei lady.

– Evan, nu fi ridicol. Tuturor de aici ne pasă de Kate, zise Harry.

– Nu vreau să se bată nimeni pentru mine, spuse Kate. Nu merită.

– Pe naiba nu merită! Samuel se întoarse către ea. Să nu spui niciodată că nu meriți, Katie. Meriți bătălii epice. Războaie întregi.

– Samuel…, spuse ea, simțind o împunsătură în inimă.

– Da, Elena din Troia?

Ea crezu că îl văzuse cum îi făcuse cu ochiul în timp ce se dădea înapoi, luând o sabie pe măsura celei a lui Evan.

După tot acel timp… el alesese exact un asemenea moment pentru a fi fermecător.

– Este în regulă, o consolă Lark trăgând-o deoparte. Va fi un pic de spectacol în scopul păstrării onoarei și aparențelor. Știi cum sunt gentlemenii.

Nu conta cum erau gentlemenii. Samuel nu era un gentleman. Nu era genul de bărbat care să ia arma într-un spectacol dedicat onoarei. El avea să lupte.

Mai rău, orice lovitură primită l-ar fi putut trimite într-un alt loc – viziunea cu acel câmp de luptă întunecat, unde nu știa nimic altceva decât să își asculte instinctul și să supraviețuiască. Chiar dacă ar fi dorit să se retragă de pe acel tărâm imaginar, era posibil ca, în toiul luptei, să nu reușească.

Ea nu vedea nici un alt final decât unul nefericit – sângeros – pentru toată lumea implicată.

– Încetați! țipă ea. Amândoi, vă rog! Evan, nu înțelegi. Samuel ține la mine. A sacrificat totul pentru a mă scoate din locul acela îngrozitor.

– Ți-a furat virtutea. Este un netrebnic.

Kate dori să îi spună că renunțase la ea de bunăvoie și că ideea că virtutea unei femei era proprietatea unui bărbat care o putea fura de la alt bărbat venea tocmai din epoca medievală. Dar, judecând după scena din fața ei, acuzațiile în privința unui comportament medieval ar fi fost

ignorate.

Bărbații mergeau în cerc, în centrul sălii, precum două animale sălbatice zbârlindu-se și mârâind pentru a-și ține dușmanul la distanță. Micul covor pe care pășeau, roșu ca sângele, nu reușea, prin culoarea lui, să o liniștească pe Kate, nici să domolească setea de violență a bărbaților.

– Chiar vrei să faci asta, Thorne? întrebă Evan.

– Nu. Pentru că atunci când te voi ucide va fi trist pentru Katie și mizerie pentru slujitorii lui Sir Lewis.

– Am petrecut patru ani practicând scrima la Oxford.

– Un joc de copii, îl luă în derâdere Samuel. Am petrecut o decadă luptând prin liniile inamice, folosind nimic altceva decât o baionetă.

„Sunt sigură că așa ai făcut", gândi Kate. „Dar asta, cu un braț puternic, sănătos, nu cu o strânsoare slăbită de veninul unui șarpe."

– Nu o voi abandona, spuse Samuel. Nu mă poți convinge că ești un om mai bun decât sunt eu.

– Foarte bine. Atunci, îmi voi lăsa spada să vorbească.

Kate se crispă în timp ce Evan porni la atac, dar Thorne pară bine lovitura. Se ciocniră de câteva ori în succesiuni rapide. Sunetul metalului pe metal o cutremura.

Dintr-odată, se îndepărtară și se retraseră, amândoi respirând greu. Ritualul învârtitului în doi, animalic, începu din nou.

– Nu face asta, Samuel, îl rugă ea. Evan este doar disperat să își salveze familia. Este pasiunea lui. Își dorește atât de mult să aibă grijă de familie, iar Lark să aibă…

– Nu este nimic nobil în asta, răspunse Samuel râzând amar. Nu vezi că a plănuit totul? Te-a manipulat să te căsătorești cu el încă de la început. De aceea nu te-a scăpat din ochi de când au venit cu toții la Spindle Cove. Îi pasă, bineînțeles. Îi pasă de bani.

– Și ție, nu?

Evan se opri din învârtit și își ridică sabia către Samuel.

– Acele ambiții americane au dispărut destul de repede de îndată ce ai aflat de moștenirea ei. Îi vrei banii atât de mult, încât ești dispus să îi târăști numele prin noroi pentru a-i obține.

– Noroiul în care tu ai lăsat-o! Ținându-și sabia îndreptată către pieptul lui Evan, Thorne se uită prin cameră, de la un Gramercy la altul. Nu voi crede niciodată că nimeni nu a știut de existența lui Katie. Că nu ați putut să o găsiți și să o scutiți de ani de degradare și de mizerie. Fie sunteți mincinoși, fie proști.

– Samuel, fii atent!

Evan profită de neatenția oponentului său și făcu o lovitură care îi prinse sabia lui Samuel și i-o aruncă, prin aer, în cel mai întunecat colț al camerei.

Dar înainte ca Evan să îi poată cere să se predea, Samuel se dădu înapoi și îl lovi cu toată puterea pe Evan în încheietură. Evan țipă de

durere și scăpă sabia.

În loc să o ridice, Samuel lovi arma cu piciorul, aruncând-o pentru a nu fi la îndemână.

– O, slavă Cerului, suspină Kate. Poate că acum se va termina.

– Nu îl cunoști foarte bine pe fratele meu, spuse Harry clătinând din cap.

Evan se întoarse spre următoarea armură din șir. Aceasta nu avea o sabie, ci un scut și o suliță lungă, subțire. Smulse scutul și sulița de pe piedestal.

– Mereu mi-am dorit să încerc asta.

De cealaltă parte a camerei, Thorne se întoarse către armura pereche și făcu la fel.

De îndată ce fură înarmați similar, bărbații se duseră spre capătul camerei, ca și cum se pregăteau pentru un turnir.

– Acum nu mai este nici o îndoială că ești o lady, îi spuse Harriet lui Kate. Au organizat un întreg turnir pentru câștigarea dragostei tale.

– Este ridicol, spuse Kate. Târgul de vară s-a terminat cu săptămâni în urmă. Ce urmează, trasul cu arcul?

– Nu le mai da și alte idei, șopti Lark.

– La trei, Thorne! strigă Evan ridicându-și scutul cu mâna stângă și balansându-și sulița cu dreapta.

Își înfipse bine picioarele în somptuosul covor roșu.

– Trei… doi…

– Nu! Kate își luă ciorapii de pe podea și se năpăstui în centrul camerei, fluturându-i ca pe două steaguri albe, de capitulare. Opriți-vă!

Bărbații se opriră.

Totul se opri. Dintr-odată, camera fu cuprinsă de o liniște totală, nefirească. Pentru că se auzea muzică din sala de bal. Nu muzica orchestrei. Doar sunete blânde de pian și o voce cunoscută, care cânta.

– O, suspină Kate, recunoscând vocea. Este domnișoara Elliott. În cele din urmă, draga de ea, curajoasa, cântă pentru prietenii ei!

– Mozart, spuse Evan, recunoscând aria. Excelentă alegere, Kate. I se potrivește foarte bine vocii ei. Mergi des la operă, Thorne?

– Nu, răspunse Samuel, încordat.

Fără a-și lua ochii de la adversar, Evan vorbi cu Kate:

– Vezi? Eu voi fi un soț bun pentru tine. Îți pot oferi nu numai protecția de care ai nevoie, dar și compania pe care o meriți. Vorbim de politică și de poezie, cântăm duete nemaipomenite. Își mișcă sulița către Thorne. Poate că el ți-ar face sângele să clocotească de dorințe interzise, dar nu îți poate oferi ceea ce îți ofer eu.

Kate își întoarse privirea către Samuel, îngrijorată. Știa că ceea ce spunea Evan îi atingea cele mai adânci sentimente legate de presupusa lui lipsă de merite.

– Ce anume ai putea să îi oferi? întrebă Evan în timp ce vocea domnișoarei Elliott se ridica în tonuri de operă. Nu ai clasă. Nu ai

educație. Nu ai nici măcar o meserie onorabilă. Nu îi poți oferi o casă demnă de o lady.

– Știu.

Expresia lui Samuel se împietri și deveni impenetrabilă.

– Ești sub nivelul ei, spuse Evan, în orice mod posibil.

– Știu și asta.

„Nu are dreptate!“ țipă Kate în mintea ei. „Să nu crezi niciodată asta!“

– Atunci, cum îndrăznești să o ceri în căsătorie? rânji Evan.

– Pentru că o iubesc, răspunse Samuel cu glas scăzut. Am mai multă dragoste și devotament de oferit acestei femei decât este aur în Anglia. Și am bunul-simț să nu pălăvrăgesc în timp ce eleva ei cântă.

Făcu un gest amenințător cu lancea.

– Taci sau te străpung!

După asta, toate sufletele din încăpere amuțiră și încremeniră, până când domnișoara Elliott cântă ultima ei notă suavă. Inima lui Kate se umplu de mândrie pentru eleva ei și de fericire pentru prietena ei.

Iar acum spera din tot sufletul ca Evan și Samuel să se împace.

– Mulțumesc, le spuse ea celor doi bărbați, plimbându-și privirea de la un capăt al încăperii la celălalt. Știu că înțelegeți ce a însemnat asta pentru mine. Cât de mult a muncit domnișoara Elliott.

Își lăsă brațele să îi cadă pe lângă corp și se retrase la marginea camerei, lăsându-i să se privească unul pe celălalt. Cu siguranță că acum înțeleseseră, lăsând la o parte diferendele lor ca bărbați, că amândoi voiau ce era mai bun pentru ea.

– Acum, întrebă Kate, puteți pune deoparte artefactele lui Sir Lewis și să cădem de acord să discutăm problema precum oamenii raționali?

Se părea că nu.

– Unu, spuse Evan.

Cei doi bărbați năvăliră unul spre celălalt și se ciocniră, cu un zgomot puternic, în centrul încăperii. Impactul dintre sulițe și scuturi îi făcu să sară înapoi, împinși de recul. Nimeni nu fu rănit serios – ceea ce îi plăcu lui Kate, dar îi frustră în mod evident pe cei doi bărbați. Își aruncară sulițele deoparte.

Evan luă o toporișcă, dar, scoțând-o din rastel, nu îi aprecie corect greutatea. Arma cea îngrozitoare se lovi de podea, la câțiva milimetri depărtare de piciorul lui și scufundându-se câțiva centimetri în parchet.

Lark, Harriet și mătușa Marmoset se puseră pe strigat:

– Opriți-vă! Opriți-vă amândoi! Este absurd!

Dar se pare că ei ajunseseră acum pe culmi și mai înalte ale absurdității masculine, care parcă implorau să fie explorate. Amândoi se găseau undeva departe de logică sau de rațiune, într-o dimensiune în care sălășluiau numai mândria masculină și setea de sânge.

Thorne luă un drug de lemn din rastel. Era lung, cu greutăți de lemn la fiecare capăt, montate cândva în scopul de a cauza lovituri care

rupeau oasele.

În ceea ce îl privea pe Evan, acesta luă o stea a dimineții – o bilă cu țepi, ce atârna la capătul unui lanț. Ridică acea ghioagă cu ambele mâini și începu să învârtă proiectilul amenințător în cercuri deasupra capului. Bila scotea un șuierat din ce în ce mai amenințător pe măsură ce căpăta mai multă viteză.

Toată lumea se uita, încremenită. Priveliștea te lăsa înmărmurit – acel instrument al morții învârtindu-se mai repede și mai repede pe orbita sa amețitoare.

Fața lui Evan spunea că până și el era îngrijorat de ceea ce descătușase – și nu știa cum să mai controleze sau să oprească acea bilă. Îi aruncă lui Kate o privire derutată. Ochii lui păreau să spună: „Chiar eu am făcut asta? Să mă lupt cu logodnicul tău cu spade și sulițe, iar apoi să ridic o măciucă medievală deasupra capului și să încep să o învârt, inconștient, într-o cameră plină de oameni?“

„Da, Evan. Chiar asta ai făcut.“

Kate era bucuroasă că, în cele din urmă, Evan își venise în minți cu privire la acea bătălie ridicolă.

Dar era prea târziu.

Când urma să dea drumul acelei chestii, ea avea să zboare repede și puternic și să distrugă orice întâlnea în cale pe traiectoria ei.

– Mă tem că nu o mai pot ține foarte mult, spuse el pe un ton politicos, calm, aristocratic.

– Katie! urlă Samuel. La pământ!

Toate doamnele se supuseră, îndreptându-se spre colțurile încăperii și ascunzându-se sub scaune. Kate se ascunse în spatele unuia dintre scuturi.

Thorne se poziționă ca pavăză umană, ridicându-și drugul cu ambele mâini și ținându-și ochii pe ghioagă. Arăta ca un jucător de cricket, gata să lovească – și în esență, asta era. Bărbat curajos și neghiob!

– Samuel, te rog! Preia tu!

Cu un strigăt sălbatic, Evan dădu drumul ghioagei. Kate se ascunse instinctiv, neputând să mai privească.

Auzi și simți lovitura îngrozitoare. Impactul inițial scoase un sunet ascuțit și vibrant, apoi aproape muzical, sporit de trosnetul sticlei sparte.

Bila se izbise, probabil, de o fereastră, și își purtase în grădină țepii însetați de sânge. Kate nu știa ce soartă ar fi avut vreun arici lovit de un asemenea proiectil, dar se pare că oamenii din încăpere avuseseră noroc și nu fuseseră răniți.

Atrași de sunetul dezastrului, oaspeții începură să vină, valuri-valuri, din sala de bal. Câțiva dintre ei duceau în mâini lămpi și lumânări.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă lordul Rycliff.

Iată o întrebare bună! Trăgându-și ceea ce părea a fi prima ei respirație din ultima oră, Kate ieși de după scut și evaluă scena.

Evan rămase în picioare, uitându-se la geamul spart. Îi curgea sânge pe frunte, de la o tăietură foarte fină. Altfel, nu părea rănit.

Cât despre Samuel…

O, nu! Cele mai mari temeri ale lui Kate se adeveriră. Nu era rănit fizic, dar mental… Pupilele îi erau dilatate, la fel ca și nările. Nu era acolo. El căzuse în transa în care mai fusese și atunci când avusese loc asediul pepenelui, dar acum exista o diferență importantă.

De data asta era înarmat.

Capitolul 24

În timp ce Kate îl privea îngrozită, Samuel strânse măciuca. O ținea cu două mâini, de-a lungul pieptului, paralelă cu podeaua.

Un răcnet inuman îi ieși de undeva din pântec, crescând în intensitate pe măsură ce îi străbătea pieptul și urca spre gâtlej.

Urma să îl atace pe Evan. Iar Evan cel amețit, neînarmat și inconștient nu mai avea nici o șansă.

– Samuel, nu!

Kate sări să îl oprească, apucând măciuca aceea cu ambele mâini.

Îl privi în ochi, sperând ca el să o recunoască.

„Sunt eu! Vino înapoi!“

Ceva sclipi în ochii lui albaștri, rătăciți – dar ea nu putu spune ce era acel ceva.

Urletul primitiv care se formase adânc în el, erupse. Cu un strigăt răgușit, ridică măciuca, legănând-o atât pe ea, cât și pe Kate cu o forță violentă, iar apoi aruncându-le pe peretele cel mai apropiat.

Câteva doamne țipară.

Kate nu ar fi putut țipa nici dacă ar fi vrut. Impactul îi luă tot aerul din plămâni. Pentru moment, simți cum aluneca despărțită de propriul corp – privată de senzație, de prezență. Nu simțea nici o durere – nu încă. Dar era sigură că durerea urma să vină. O lovitură atât de puternică trebuia să îi fi rupt ceva. Cel puțin câteva coaste.

Apoi, un aer amețitor îi intră în plămâni. Vederea i se ascuți. Putea respira din nou, liber. Durerea încă nu venea.

După un moment de reflecție, înțelese de ce. O proiectase nu în perete, ci într-o nișă. Cum măciuca era mult mai lungă decât deschizătura nișei, bilele de la fiecare capăt preluaseră impactul. Kate nu era rănită.

Da, nu se alesese cu răni, dar era zdruncinată până în măduva oaselor.

Dacă ar fi fost aruncată cu câțiva centimetri mai încolo, măciuca i s-ar fi izbit cu întreaga ei forță de cutia toracică – rănind-o, cu siguranță.

Probabil, omorând-o. Dar chiar și în cel mai întunecat, inconștient

moment al său, Thorne o protejase de el însuși.

O salvase. Acum trebuia să îi returneze favoarea.

Ignoră camera plină de curioși. Ignoră măciuca ce o ținea țintuită în nișa strâmtă. Își ținea privirea legată de a lui. El era departe, iar ea trebuia să îl readucă la realitate.

– Este în ordine, spuse Kate, vorbindu-i pe cel mai scăzut și mai liniștitor ton de care era în stare. Samuel, sunt eu. Katie. Nu sunt rănită. Și nici tu. Ai avut o neînțelegere cu lordul Drewe aici, la Summerfield. Dar acum s-a terminat. Totul s-a terminat. Nu mai este nici un pericol.

Văzu o sclipire de înțelegere în privirea lui. Thorne respiră adânc.

– Da, îl încurajă ea. Da, așa. Vino înapoi. Înapoi la mine. Te iubesc.

Dacă ar fi putut să îl atingă, asta ar fi ajutat mult. Dar măciuca îi ținea despărțiți.

– Las-o în pace.

Evan apăru lângă Samuel, apăsând o sabie pe gâtul lui și distrugând toate eforturile lui Kate din ultimele minute.

– Evan, nu! Te rog! Va fi și mai rău!

– Pleacă naibii de lângă ea! urlă vărul ei la Thorne.

– Nu înțelegi, Evan. Nu m-a rănit. Nu m-ar răni niciodată.

Ea își ignoră vărul, iar apoi se concentră din nou la Thorne, uitându-se adânc în ochii lui.

– Samuel, trebuie să te întorci la mine. Acum. Am nevoie de tine aici.

Asta funcționă.

Lui Thorne i se calmă respirația, iar revenirea la realitate îi netezi ridurile de pe frunte.

Privirea căpătă din nou focus – mai întâi pe fața ei, apoi pe măciucă, apoi pe poziția celor două în nișă.

– O, Doamne, bolborosi el.

Teama i se simțea în voce.

– Katie, ce ți-am făcut?

– Nimic, îl asigură ea. Nu ai făcut decât să mă aperi. Sunt bine.

– Prostii, spuse Evan. Ai fi putut să o omori!

– Nu îl crede, spuse Kate. Știu adevărul. Nu m-ai rănit deloc. Nu m-ai răni niciodată.

Atunci apăru Bram, care apucă măciuca.

– Dă-te la o parte, Thorne. Lupta s-a terminat.

Samuel dădu din cap, încă ținând arma strâns.

– Da. Totul s-a terminat.

– Nu spune asta, îl rugă Kate împingând bățul care o ținea țintuită.

Avea nevoie să îl atingă pe Thorne, să îl țină strâns în brațe. Dacă ar fi putut să își petreacă brațele în jurul lui, l-ar fi făcut să se răzgândească.

Se pare că și el știa asta.

– Nu pot risca, șopti el, dând-o jos. Nu pot. Te iubesc prea mult. Am crezut că puteam fi bărbatul de care ai nevoie – un soț potrivit pentru o

lady –, dar…

Fața i se încruntă în timp ce o privi, îndurerat, de sus până jos.

– Uită-te la asta. Nu mai aparțin acestei lumi. Dacă am aparținut vreodată.

– Atunci, vom merge să găsim altă lume, spuse ea. Împreună. Aș renunța la tot pentru tine.

El clătină din cap în semn de avertisment.

– Nu te pot lăsa să faci asta. Spui că viața în înalta societate nu contează, dar dacă te iau de aici… cu timpul, vei ajunge să mă urăști. Mă voi urî eu. Familia înseamnă atât de mult pentru tine!

– Tu însemni mai mult.

– Drewe, spuse el, încă uitându-se în ochii lui Kate, cât de repede te poți căsători cu ea?

– Mâine, răspunse Evan.

– Și o vei proteja? Împotriva bârfelor, a scandalului? Împotriva celor care nu se vor purta frumos sau care vor încerca să o folosească pentru averea ei?

– Cu viața mea.

– Samuel, nu!

Kate se ținu să nu plângă.

Thorne dădu din cap, încă uitându-se la ea.

– Atunci, fă-o. Voi pleca din Anglia imediat ce voi ști că s-a întâmplat. Imediat ce voi ști că ea este în siguranță.

– Nu mă voi căsători cu el, ripostă Kate. Și, Samuel, nu vei permite așa ceva. Spui asta acum, dar vrei să te cred că mâine-dimineață vei sta pe bancă la biserica Sfânta Ursula și te vei uita în timp ce eu merg la altar cu un alt bărbat.

Auzind asta, el ezită.

– Nu vei permite așa ceva. Știu că nu vei permite.

Argumentul ei păru să aducă unele progrese.

Dar, din păcate, îl duse pe Thorne într-o direcție greșită.

– Bram, zise el.

– Încă aici, răspunse lordul Rycliff.

– Atunci când ai fost împușcat în genunchi, m-ai pus să jur, chiar acolo, pe câmpul de luptă, că nu aveam să îi las să îți taie piciorul. Samuel vorbea cu o voce fermă, controlată. Indiferent de ceea ce ar fi spus chirurgii, indiferent că ai fi fost pe patul de moarte. Chiar dacă îți pierdeai mintea, delirând. Am jurat să nu îi las să îl amputeze, și nu i-am lăsat. Am stat lângă patul tău cu un pistol în mână, speriind pe oricine doar dintr-o privire. Atunci când m-au amenințat să mă trimită în fața Curții Marțiale, chiar și atunci când nu am mai fost de acord nici eu cu ceea ce jurasem să fac… mi-am respectat cuvântul.

– Așa este. Îți voi fi veșnic recunoscător, spuse Bram, întărindu-și afirmația cu o înclinare din cap.

– Mă vei recompensa acum.

– Cum?

– Închide-mă în temnița satului. În lanțuri, în seara aceasta. Și indiferent de ce se întâmplă – chiar dacă urlu sau mă milogesc – dă-mi chiar acum cuvântul tău că nu mă eliberezi decât după ce Kate este măritată. Jură!

– Thorne, nu pot…

– Nu pune la îndoială rugămintea mea, spuse Thorne întorcându-se către el. Nu te uita la nimeni altcineva. Suntem doar noi doi, și o datorie a ta. Doar fă ceea ce te rog, și jură.

– Prea bine, se dădu bătut lordul Rycliff. Ai cuvântul meu. Acum o poți elibera.

– Adu lanțurile mai întâi.

– Pentru numele Domnului, Samuel! pledă Kate din nou. Ce șanse sunt să fie pe-aici niște lanțuri?

Uitase să ia în considerare faptul că în casa lui Sir Lewis existau chiar șanse foarte bune. Cineva aduse o pereche de cătușe de fier, legate de un lanț masiv.

Lord Rycliff descuie cătușele și le puse în jurul încheieturilor lui Thorne.

– Mulțumesc, șopti el, uitându-se adânc în ochii lui Kate. Pentru că te-ai aprins pentru mine, o dată. Asta a făcut să merite totul.

Kate țipă și îl lovi – nu că i-ar fi putut face mult rău cu picioarele goale.

– Nu te preface că situația este romantică, om neghiob și încăpățânat! Dacă nu te-aș iubi atât de mult, aș jura să te urăsc pentru totdeauna.

Drept răspuns, el o sărută pe frunte, ceea ce avu darul de a o enerva și mai tare.

De îndată ce cătușele fură încuiate, Thorne dădu drumul parului și o eliberă.

Apoi plecă, în lanțuri.

– Nu voi permite să se întâmple așa ceva!

Lark stătea în centrul salonului de la Queen's Ruby, hotărâtă și fermă cum nu o mai văzuse Kate niciodată.

– Kate, spuse ea, te iubesc nespus de mult, dar dacă azi încerci să te căsătorești cu fratele meu, mă voi ridica în mijlocul bisericii Sfânta Ursula și voi obiecta.

– Puicuță, o liniști Harry, nu este treaba ta. Evan și Kate sunt adulți. În afară de asta, vicarul ar lua în seamă obiecțiile tale numai dacă ar avea un fundament legal. Și nu există nici unul.

– Există un impediment emoțional, argumentă Lark. Kate nu se poate căsători cu Evan. Este îndrăgostită de caporalul Thorne.

Kate închise ochii. Bineînțeles că era îndrăgostită de Thorne. Dacă nu ar fi fost complet și pentru totdeauna îndrăgostită de el, nu s-ar fi simțit

atât de jalnic în acea dimineață în timp ce discuta posibilitatea de a se căsători cu un alt bărbat.

Își înălță capul. Undeva în apropiere, Samuel era în lanțuri, închis precum un animal într-o cușcă. Își petrecuse întreaga noapte în temniță.

Știa cât suferise în tinerețe în închisoare. Nu ar fi trebuit să mai fie închis niciodată, nici măcar pentru o noapte. Dorea cu disperare să îl vadă eliberat, iar el trebuia să fi știut că ea simțea asta. El se hotărâse să joace un rol de răscumpărător, iar prețul era căsătoria ei cu un alt bărbat.

Ce om încăpățânat, imposibil! Și să mai crezi în vorbele din popor, care spuneau că femeile erau sexul înclinat spre dramă?

– Mai mult, Evan nu se poate căsători cu Kate, continuă Lark. Cum rămâne cu Claire?

– Claire? repetă Harry. Draga mea porumbiță, Claire este îngropată de câțiva ani.

– Dar a iubit-o cândva, asta e tot ce spun. S-ar putea îndrăgosti din nou.

– Să sperăm că nu, murmură Harry.

Cu obrajii arzători din pricina enervării, Lark își înfruntă sora.

– Serios vorbind, Harriet! Fratele nostru te-a apărat atunci când ai rupt trei logodne lipsite de iubire. Te-a susținut în atașamentul tău pentru Ames. Și așa îl răsplătești? Încurajându-l să se căsătorească de conveniență și sperând să nu mai iubească niciodată?

– Vai, vai, draga mea, spuse Harry, uimită, în timp ce asculta critica lui Lark. Crești atât de repede! Bătu cu degetele în spătarul scaunului, apoi se ridică. Prea bine, voi obiecta și eu.

– Sper ca obiecțiile voastre să nu fie necesare. Kate îl luă în poală pe Badger. Nu am nici o intenție să mă căsătoresc cu Evan, dacă reușim să evităm ca voi să pierdeți averea. Trebuie să existe o altă cale.

Dar chiar atunci când rosti acele cuvinte, Kate se îndoi de ele. Ce altă cale putea fi? Se gândise la acea dilemă întreaga noapte. Epuizase toate exercițiile de logică, de imaginație și de disperare, și tot nu găsise nici o soluție.

– Eu și Harry am încercat să îl rugăm pe Evan, spuse Lark. Dacă și-ar retrage propunerea făcută lui Kate, Caporalul Thorne ar trebui să renunțe. Dar și Evan e de neclintit.

– Se simte prea vinovat, îi spuse Harry lui Kate. Este hotărât să îți ofere viața pe care meriți să o ai.

– Dar deja mi-ați oferit atât de mult, răspunse ea. M-ați căutat și m-ați primit cu brațele deschise, chiar dacă știați că viața urma să vi se schimbe în moduri cu totul imprevizibile. Bunătatea voastră și încrederea pe care ați avut-o în mine au fost remarcabile, iar eu… vă iubesc pe toți pentru asta.

– O, draga mea!

În celălalt capăt al camerei, mătușa Marmoset își puse o mână pe

piept.

– O, vai de mine și de mine!

– Mătușă Marmoset, ce s-a întâmplat? Te doare inima?

– Nu, nu. E vorba de conștiința mea!

Bătrâna se uită la Kate cu ochi roșii, înlăcrimați.

– Trebuie să îți spun adevărul. Este vina mea. Este numai vina mea că te-ai pierdut, dragă. Nu trebuie să te simți îndatorată față de noi. Nu te-aș învinovăți dacă ai lua toți banii familiei și ne-ai arunca în stradă.

Kate dădu din cap, extrem de derutată.

– Nu înțeleg. Să vă arunc în stradă? Nu aș face niciodată un asemenea lucru.

– Sunt sigură că nu este atât de rău, mătușă Marmoset, zise Lark mângâind mâna mătușii sale.

– Ba este. Este.

Bătrâna acceptă o batistă de la Harry.

– După ce a murit Simon și tatăl vostru a moștenit titlul, am venit la Rock's Fell. Sora mea avea nevoie de mine. Tu nu erai născută, Lark. Dar Harry – tu sigur că trebuie să îți amintești acele vremuri. Cât de dificil a fost!

– A fost anul în care a început boala tatei, zise Harry clătinând din cap. Erau atât de mulți doctori, venind și plecând. Îmi amintesc că fața mamei era mereu crispată.

– Viața voastră s-a schimbat atât de mult, atât de repede! O casă nouă, noi titluri, noi responsabilități! Am preluat conducerea gospodăriei. Supravegheam servitorii, mă ocupam de corespondență. Primeam orice oaspete acasă.

Făcu o pauză cu subînțeles. Așa că eram acolo atunci când iubita lui Simon s-a întors, cu un copil în brațe. Și am alungat-o.

„Ce?!"

La auzul acelor cuvinte, Kate avu senzația că era scufundată în apă. Aerul se simți greu și dens în jurul ei. Rece. Privirea i se încețoșă și își simți bătăile inimii în urechi.

Nu putea respira.

– Ai alungat-o? se auzi vocea lui Lark de la distanță, repetând. Mătușă Marmoset, cum ai putut face un asemenea lucru?

Kate se chinui să iasă la suprafață, să asculte.

– Nici nu ai idee…, spuse mătușa Marmoset. Strânse în mână batista lui Harry. Nu ai idee câți șarlatani apar de nicăieri după moartea unui marchiz. În fiecare zi mai alungam pe cineva. Unii veneau să spună că Excelența Sa trebuia să le plătească salarii sau că avea datorii la jocurile de noroc, alții spuneau că le promisese să le asigure traiul. Mai multe fete au apărut cu câte un copil în brațe. Mincinoase, cu toatele. Când Elinor a venit și a susținut că ea și Simon se căsătoriseră… Nu am crezut-o. Un marchiz să se căsătorească cu fiica unui fermier? Absurd! Nu am bănuit niciodată, până în ziua în care am găsit registrul parohiei,

că era posibil ca fata să fi spus adevărul.

Kate își duse degetele la pandantivul ce îi atârna la gât. Își trecu degetele peste piatra în formă de lacrimă, implorând netezimea lucioasă să îi liniștească emoțiile.

– Deci de aceea aveai pandantul? I l-ai luat. L-ai avut tot timpul.

Mătușa Marmoset dădu din cap.

– L-a oferit ca parte a dovezii. Nu am văzut ce semnificație putea avea, era doar o bucată de piatră. Cu toate astea, l-am păstrat, pentru cazul în care ea s-ar fi întors. Dar nu s-a mai întors. Nu a mers niciodată la avocați. A dispărut.

– De ce nu ne-ai spus adevărul cu săptămâni în urmă? întrebă Lark în timp ce mergea prin cameră de colo până colo, chinuindu-se să își stăpânească emoțiile.

– Mi-a fost rușine, spuse bătrâna. Și ce am făcut a fost bun făcut. Nu am văzut ce bine ar fi rezultat din confesiunea mea. Cu toții am fost de acord să facem ce este corect pentru Kate. Urma să o primim în familia noastră, să îi dăm ce i se cuvenea. Dar apoi, azi-noapte, când ne-au spus despre bordel…

Mătușa Marmoset începu iar să plângă.

– O, a fost vina mea! Am fost atât de tăioasă cu fata aceea! Atunci când m-a întrebat unde ar fi putut să se ducă sau din ce să trăiască, i-am… i-am spus că nu avea să primească nici un ban de la noi, și că ar fi trebuit să trăiască în felul în care o făcuse și până atunci – ca o desfrânată ce era.

– O, nu, spuse Kate acoperindu-și gura cu mâna. Nu ai făcut asta!

Kate se uită la mătușa Marmoset, neștiind ce să spună sau să facă. În ultimele săptămâni, începuse să creadă despre bătrână că era… că era ființa cea mai apropiată de o mamă pe care avea să o cunoască vreodată. Iar acum afla că fusese izgonită chiar din vremea în care fusese doar un bebeluș.

Pentru un moment, se află din nou în salonul domnișoarei Paringham, bând ceai diluat și încasând lovituri de baston.

„Nimeni nu te-a dorit atunci. Cine crezi că te va dori acum?“

– Îmi pare atât de rău! spuse mătușa Marmoset. Știu că este posibil să nu mă poți ierta, și te voi înțelege dacă nu o vei face. Dar îmi ești atât de dragă!

Suspină.

– Chiar îmi ești. Te iubesc ca pe unul dintre copiii mei. Dacă aș fi știut că momentul meu de iritare a avut consecințe atât de teribile…

– Nu ai știut, se surprinse Kate spunând. Nu aveai cum să știi. Nu te condamn.

– Nu?

– Nu, zise ea, dând din cap cu sinceritate.

Cuvintele batjocoritoare ale domnișoarei Paringham din acea zi nu îi schimbaseră cursul vieții. Se îndoi că puținele momente de răutate ale

mătușii Marmoset ar fi fost de ajuns pentru a stabili întregul viitor al mamei ei. Pentru ca Elinor să ajungă atât de disperată, mai mult de o ușă trebuie să i se fi închis în față. Sau poate că ea nu dorise să trăiască după regulile altora. Kate nu avea cum să știe.

– Știi cum a răspuns în acea zi, când am alungat-o? o întrebă mătușa Marmoset pe Kate, strângându-i mâna.

– Te rog, spune-mi. Vreau să știu totul, o rugă Kate.

– Și-a ridicat bărbia, urându-mi o zi bună. Și a plecat zâmbind. Și-a păstrat demnitatea, chiar dacă eu mi-o pierdusem pe a mea. Mâna scofâlcită a bătrânei strânse mâna lui Kate. Ai atât de mult din înfocarea mamei tale!

„Înfocarea mamei tale."

În sfârșit, Kate avea un nume pentru acea flăcăruie ce îi încălzea sufletul. Chiar avea ceva din mama ei. Purtase acea înfocare cu ea în tot acel timp, și era cu mult mai prețioasă decât amintirea feței mamei sau un cântec pe care poate că aceasta i-l cântase cândva. Kate avea curajul să zâmbească în fața cruzimii și a indiferenței – să își păstreze demnitatea atunci când nu mai avea nimic altceva. Acel foc interior era modul în care supraviețuise.

Iar acum avea să găsească un răspuns la acea situație, unul care să nu presupună căsătoria cu nimeni. Cu nimeni altcineva în afară de Samuel.

– Ar trebui să îi spunem asta lui Evan? întrebă ea. Poate că se va simți mai puțin obligat să se însoare cu mine dacă ar ști asta.

– Mai puțin obligat? țipă Harry. Cu siguranță că îl cunoști mai bine de atât, Kate. Dacă Evan află despre asta, ne va pune să îți lustruim pantofii drept pedeapsă. O va îmbrăca pe Lark în ciliciu și în cenușă pentru debutul ei. Cu siguranță că nu se va simți mai puțin obligat față de tine.

Kate își mușca buza, știind că Harry avea dreptate.

Cu toate acestea, tot mai avea o ultimă sursă de speranță. Susanna! Poate că Susanna avea să îl facă pe lordul Rycliff să vadă realitatea și să îl elibereze pe Samuel din temniță.

Chiar atunci, Susanna și Minerva intrară pe ușa sufrageriei. Badger sări pe jos în timp ce Kate se ridică să le întâmpine.

– Mă tem că nu am vești bune, spuse Susanna fără să piardă timp cu politețuri.

– Bram nu poate fi convins? întrebă Kate, căzând din nou în scaunul ei. O, nu!

Susanna dădu din cap în semn că nu, atât de agitată, încât i se lăsară buclele.

– La ce bun este un cod de onoare, dacă nu respectă principiile bunului-simț? Bram susține că este legat prin jurământ să facă ceea ce i-a cerut Thorne, chiar dacă personal nu este de acord. Nu vrea să audă de nici un argument. Este cu totul îmbrobodit de mândrie, de frăție și de

piciorul lui rănit. Îți spun, de fiecare dată când este implicat acel picior, Bram ajunge să fie imun la logică. Dacă omul ăsta a avut vreodată vreun os sensibil în corpul lui, probabil că acela a fost genunchiul lui drept. Îmi pare rău. Am făcut tot ce am putut, încheie Susanna, așezându-se lângă Kate.

– Știu.

– M-am gândit să îl rog pe Colin să îi vorbească, în ultimă instanță. Dar m-am temut că asta s-ar putea întoarce împotriva noastră, adăugă Minerva.

– Îți mulțumesc pentru gândul bun, spuse Kate, încercând să zâmbească.

– Cu siguranță că, în câteva zile, unul dintre ei va putea fi convins zise Susanna. Asta nu poate să dureze o veșnicie.

Dar chiar dacă dura doar câteva zile, asta tot ar fi fost prea mult. Nimeni nu putea înțelege ce însemna pentru Samuel să fie închis. El era un om care își tatuase pe braț ziua eliberării, trecând peste durerea îngrozitoare, pentru că știa că era în pericol de a-și pierde speranța și ultima urmă de umanitate. Acceptarea lanțurilor trebuia să fie o tortură pentru el.

– Vom găsi o altă cale, spuse Susanna. Se uită roată prin încăpere la Lark, la Harry, la mătușa Marmoset, la Minerva… și, într-un final, ajunsese la Kate.

– Aici suntem la Spindle Cove. Adică avem, în aceeași cameră, șase femei inteligente, cu imaginație și cu tărie de caracter. Nu vom fi împiedicate de câțiva bărbați nerealiști și de jocurile lor prostești de-a armata.

– Așa este, adăugă iute Minerva. Haideți să analizăm toate alternativele.

– Nu pot fugi, spuse Kate, numărând pe degete. Căsătoria cu Evan nu intră în discuție, ca și căsătoria cu altcineva.

– Știu, spuse Lark. Kate, ai putea să te călugărești, în felul ăsta ți se va interzice cu desăvârșire să te căsătorești.

– O femeie Gramercy, trimisă la mănăstire? Asta ar fi de o cruzime de neînchipuit – mai ales față de maica stareță.

– Stați o clipă. Poate că ar fi o idee să se mărite cu Evan pentru foarte scurt timp, iar apoi să dizolve sau să anuleze căsătoria, zise Harry ridicând un deget și mijind din ochi.

– Nu pot face asta, spuse Kate. M-am gândit, dar vicarul mi-a spus că nu este ușor să obții anularea căsătoriei. Și în plus, nu ar fi onest.

Evan a fost atât de bun cu mine – nu l-aș putea minți în față, rostind jurăminte pe care să nu am intenția să le onorez.

– Susanna a avut o idee bună, spuse Minerva. Își potrivi ochelarii. În acest sat, ne învingem bărbații la propriul joc. Dacă vor să se joace de-a războiul, ne vom face propria armată de doamne. Ne vom lupta cu arcuri, pistoale, pușți – chiar și cu catapultă, dacă Sir Lewis ne-o va

împrumuta – și vom înscena o evadare din închisoare cu mijloace care țin de forță.

– Draga mea, îmi place cum gândești, spuse mătușa Marmoset, înviorându-se.

– Nu, nu, spuse Kate. Este cu siguranță o idee… interesantă, Min. Dar nu putem. Sunt șanse prea mari ca cineva să se rănească, iar ultimul lucru de care are nevoie Samuel este un alt asediu.

Felul neprevăzut în care reacționa la explozii era chiar esența problemei.

– În plus, chiar dacă l-am scoate din temniță, asta nu i-ar schimba părerea. Am ajunge doar la impasul în care am fost aseară.

Kate credea din toată inima că își putea construi, împreună cu Samuel, o viață fericită. Dar noaptea trecută, când el făcuse acel târg cu Evan, asta scosese la iveală dubiile lui Kate. O lăsase în grija altcuiva, la fel cum făcuse cu douăzeci de ani în urmă, la Margate. El se îndoia de propria valoare. Și nu o crezuse atunci când ea îi spusese că ar fi renunțat la totul pentru el. Kate epuizase toate căile de convingere care presupuneau dialogul.

Și mai era și problema scandalului public. Ea nu putea adopta numele familiei, iar apoi să îl târască prin mocirla din Southwark. Chiar și după destăinuirile mătușii Marmoset, nu îi dorea așa ceva nici unui Gramercy – și nu dorea ca acel nor să îi umbrească vreodată căsnicia cu Samuel.

Cu un gest nervos, răsuci inelul pe deget, învârtind piatra roz astfel încât să surprindă sclipirile soarelui. Atât de frumos! Nici nu se gândea să nu îl mai poarte. Samuel îl alesese special pentru ea.

Piatra avea un foc interior. La fel ca și ea.

– Ei bine, trebuie să facem ceva, spuse Minerva. Să scriem pamflete. Să facem greva foamei pe pajiște. Să nu mai purtăm corsete până când cineva va renunța. Acesta este Spindle Cove. Doamne ferește să ne conformăm regulilor! Ia uită-te la câinele tău! Chiar și el este de acord cu mine.

Kate se uită la Badger, care rodea, fericit, un alt exemplar din Sfaturile înțelepte ale doamnei Worthington pentru tinerele domnișoare.

– Asta este numai vina ta, să știi, șopti Kate în timp ce se aplecă și îl scărpină după una dintre urechile pe jumătate pleoștite.

Dacă nu ar fi fost Badger, ea nu ar fi scos niciodată adevărul de la Samuel după ce acesta suferise de pe urma mușcăturii de viperă. Nu ar fi ajuns niciodată să îi cunoască latura blândă și nu ar fi ajuns să îl iubească pentru asta. Iar pepenii ar fi avut o importanță mult mai mică în viața ei.

În minte începu să i se contureze o idee. Poate… doar poate… Badger ar fi putut să fie cheia și pentru acea problemă.

– Cred că știu ce să fac, spuse ea, din ce în ce mai bucuroasă în timp ce se uita în jur, prin încăpere, la familie și prieteni. Dar voi avea nevoie

de ajutor pentru a mă îmbrăca.

Capitolul 25

Deci asta era temnița din Spindle Cove!

Thorne mereu se întrebase ce destinație avea acea clădire mică, amenajată pe pajiștea satului, nu departe de biserica Sfânta Ursula. Inițial, crezuse că era un turn de apă pentru un izvor care secase de multă vreme. Apoi cineva îi spusese că fusese un baptisteriu pentru vechea biserică.

Oricum, în prezent era temniță.

Clădirea era mică, de piatră, fără ferestre. Trebuia să fi fost construită în aceeași perioadă cu castelul Rycliff – cu alte cuvine, în urmă cu foarte, foarte mult timp. Tavanul de lemn putrezise de mult. În schimb, o rețea de bare de fier ținea prizonierii închiși, lăsând ca închisoarea să fie în același timp ventilată și luminată de razele soarelui. Ici și acolo, în crăpăturile zidului apăruseră bucăți de mușchi și tulpini de ferigă.

Precum toate lucrurile din acel sat, închisoarea era un pic prea ciudată și fermecătoare. Dar era destul de eficientă. Singura crăpătură din zid era ușa de metal. Lucrată de Aaron Dawes, cu siguranță, iar Thorne știa că omul era un fierar priceput.

Încheieturile lui Thorne erau vârâte într-o pereche de cătușe zdravene, unite de un lanț luat din colecția lui Sir Lewis. Cheia de la ușa celulei și cea de la lanț erau date în păstrare lui Bram, iar acesta își dăduse cuvântul de onoare să nu le dea nimănui.

Thorne era foarte bine închis.

Nu petrecuse o noapte ușoară. Stând încătușat în întuneric… liniștea zgândărea creatura sălbatică din el. Dar lanțurile erau bune, iar pereții, solizi. Chiar dacă înnebunea și i s-ar fi zdruncinat hotărârea, nu putea ieși cu forța din celulă.

Ceea ce era bine, pentru că dacă evada din celulă, nu era ușor să treacă de gardieni.

– Spune-ți-mi din nou cum de voi doi sunteți paznicii închisorii satului, ceru el.

Finn și Rufus Bright stăteau în afara ușii cu gratii a celulei, cu un

pachet de cărți de joc. Erau gemeni, având aproape șaisprezece ani, iar Thorne nu fusese de acord ca ei doi să facă de pază, vreme de câteva ore pe zi, în turnul de sud-est al castelului Rycliff. Nu i-ar fi pus niciodată să păzească un infractor periculos.

– Era datoria tatălui nostru cel vrednic de dispreț, spuse Rufus. A fost cândva responsabil cu patrularea în zonă, înainte de a trece de cealaltă parte a legii. A scos mai mulți bani din furt, probabil.

– Odată ce a plecat, spuse Finn, îndatoririle lui au fost preluate de Errol, ca fiu mai mare.

– Iar Errol a plecat la Dover săptămâna asta.

Rufus amestecă bine cărțile și le împărți.

– Așa că ne ai pe noi, norocosule.

Norocoșii de ei, voiau să spună tinerii. Având în vedere la ce instrucție severă îi supusese Thorne, vreme de un an, pe tinerii din miliția de la Spindle Cove, el își imagina cât de bucuroși erau aceia doi să îl vadă la închisoare.

– Finn, Rufus! Sper că vă tratați bine prizonierul, se auzi vocea lui Bram.

– Da, Lord Rycliff.

– Thorne?

Bram se uită prin ușa cu zăbrele. Nu ești complet distrus, sper.

– Nici pe departe!

– Să nu crezi că asta nu mă costă. Soției mele nu îi place. Iar în cazul în care te întrebai, domnișoara Taylor – Lady Kate, presupun că ar trebui să îi spun acum – nu este nici ea încântată.

Thorne dădu din umeri, indiferent.

În cele din urmă, Kate avea să fie încântată. În timp, urma să vadă că așa era cel mai bine. Drewe chiar putea să o facă fericită și să aibă grijă de ea. Poate că purtarea de aseară a lui Kate fusese una curajoasă. Ea îi spusese că ar fi lăsat totul deoparte pentru a fi cu el – dar o știa foarte bine, ea își dorise toată viața o familie, iar el nu îi putea oferi nimic pentru a înlocui o familie. Iar după seara trecută știa că nu era potrivit să fie soțul unei lady. Nu putea nici măcar să o protejeze.

– Deci, ce se întâmplă? întrebă Thorne. Cei doi miri au fost cununați de vicar?

– Nu sunt sigur, spuse Bram. Dar ea tocmai a intrat pe ușă la Queen's Ruby.

– Cum arată?

– Ca și cum urmează să se căsătorească.

Un hău negru, fără fund, apăru în pieptul lui Thorne. Se gândi să se arunce în el.

– Se îndreaptă către biserică, spuse Bram. Toate domnișoarele de la pensiune o urmează. La fel și familia Gramercy.

– Spune-mi ce poartă.

Bram îi aruncă o privire enervată.

– Ce ți se pare că sunt eu? Ziaristul care scrie rubrica mondenă de la Prattler?

– Doar spune-mi!

– O rochie de culoarea fildeșului, cu două volane și cu multă dantelă.

– Râde?

„Ce întrebare tâmpită!“

Zâmbetul ei nu vădea nimic din emoțiile lăuntrice. Katie a lui zâmbea cu mult curaj, chiar și dacă s-ar fi îndreptat spre ghilotină.

– Părul ei, întrebă Thorne. Cum este aranjat părul ei?

– O, Doamne, omule! Am fost de acord să te închid, nu să îți dau rapoarte de modă.

– Doar spune-mi.

– Are părul pieptănat în sus. Știi cum și-l aranjează doamnele… o grămadă de bucle sus, prinse cu panglici. Cineva i-a pus mici boboci printre bucle. Nu te obosi să mă întrebi ce fel de flori sunt alea. Nu știu.

– Nu contează, hârâi Thorne. Este suficient.

El o putea vedea cu ochii minții. Plutind pe un nor de dantelă, cu mici stele de iasomie strălucind, prinse în păr. Atât de feminină și de frumoasă! Dacă se străduise atât de mult să se gătească, înseamnă că așteptase cu bucurie ziua nunții, nu cu șovăială sau cu teamă.

Asta era bine, își spuse el. Cea mai bună rezolvare posibilă. Crezuse că multă vreme de atunci încolo ea urma să refuze să se mărite cu Drewe, doar de dragul de a fi încăpățânată. Dar probabil că, după câteva ore de gândire, înțelesese înțelepciunea acelui aranjament matrimonial.

– Susanna este cu ea, spuse Bram. Mă duc să le întreb ce planuri au.

Neliniștit, Thorne începu să se plimbe prin mica încăpere. Își ridică și își întinse mâinile, trăgând de zalele de fier. Fiecare instinct primar al lui ar fi vrut ca el să se elibereze. Se pregătise pentru asta. Exact de aceea îl făcuse pe Bram să îi promită că nu avea să îi dea drumul – pentru că, atunci când avea să se apropie momentul căsătoriei lui Kate, el știa că numai dacă era încătușat ar fi putut să fie oprit să se ducă după ea.

Cu siguranță că, în mai puțin de o oră, totul avea să se termine. O chestiune de minute, poate. După ce începeau să sune clopotele bisericii, el avea să știe că nunta se sfârșise.

Cu toate acestea, în loc de clopotele bisericii, Thorne auzi un sunet metalic în încuietoare. Ca răspuns, corpul lui strigă: „Pregătește-te să sari!“

Se întoarse cu spatele la ușă, strângând din pumni.

– Naiba să te ia, Bram! Ți-am spus să nu deschizi ușa! Mi-ai dat cuvântul tău!

– Nu te eliberez, răspunse Bram. Am un prizonier nou, așa că va trebui să împărțiți celula.

– Un prizonier nou?

Thorne se uită țintă la perete în timp ce se deschise ușa.

– Sunt primul prizonier pe care această temniță l-a văzut în ani de zile. Iar acum suntem doi într-o singură dimineață? Care este acuzația?

– Posesia unei pacoste de animal, răspunse o voce melodioasă, caldă. Distrugerea proprietății.

„Nu!“

Cătușele de fier parcă își dublară greutatea și începură să îl apese drept pe inimă. Se întoarse.

Bineînțeles că era Katie.

Iat-o ajunsă în aceeași temniță cu el. Iar Bram nu avea nici un viitor ca ziarist monden, deoarece povestea lui despre înfățișarea ei era doar o palidă reflectare a realității. Un om ar fi putut la fel de bine să fie martorul trecerii pe cer a unei comete și să o descrie ca fiind ceva asemănător cu un licurici.

Rochia ei era transparentă – inocentă și revelatoare în același timp. Părul îi era prins în zeci de spirale și ondulat în zeci de bucle, iar pielea ei ar fi putut face îngerii să plângă. Radia.

Un pic de foc îi strălucea pe deget.

Thorne se strădui să își înăbușe explozia inoportună de speranță. Sufletul nu trebuia să îi fie înveselit de prezența ei. Nu trebuia să dorească deloc ca ea să se afle acolo. Katie nu avea ce căuta în temniță – nici măcar într-una ciudată și fermecătoare.

– Ei bine…? Ea făcu o piruetă pentru ca el să o poată admira. Dorea, bineînțeles, să obțină aprobarea lui. Voiam să arăt cât mai bine la nunta mea.

– Nu ar trebui să fii aici, spuse el. La naiba, ce fel de joc s-a apucat să să joace Bram?

– Nu este un joc, din păcate. Sunt arestată.

– Pentru ce?

Ea scoase de sub braț o carte neagră, groasă.

– Ai avut dreptate. Să îl las pe Badger să roadă cărți a fost o neglijență îngrozitoare din partea mea. Ia uită-te ce a făcut mica bestie!

Thorne nu putea risca să se apropie și mai mult de ea, dar întinse gâtul și se uită la carte. Era veche, groasă, legată în piele… Literele de pe cotor, gravate cu lamele aurite, fuseseră distruse aproape în întregime, iar majoritatea paginilor erau rupte în fâșii.

– Doamne, oftă el în timp ce începea să își dea seama ce anume se întâmplase. Spune-mi că nu este ceea ce cred eu că este…

– Este registrul parohial al Bisericii Sfânta Maria a Martirilor, zise ea dând din cap ca să își întărească spusele.

– Nu cumva cel care…

– Cel care conținea înregistrarea nașterii mele. Da. Precum și înregistrarea căsătoriei părinților mei.

Thorne nu putea crede așa ceva.

– I-ai permis lui Badger să facă una ca asta! Dinadins!

– Nu prea contează unde și cum s-a întâmplat, nu-i așa? Cert este că

s-a întâmplat.

Își îndreptă umerii.

– Nu există nici o înregistrare scrisă despre o anume Katherine Adele Gramercy. Nu mai există.

Pentru moment, mintea lui Thorne fu confruntată cu gravitatea extremă a întâmplării pe care o descriau cuvintele ei. Bâjbâi, în marea vastă de nonsens, după un pic de rațiune sau de logică.

– Nu contează, spuse el. Distrugerea registrului nu poate să îți schimbe identitatea. Ești tot Lady Katherine Gramercy.

– O, știu cine sunt. Și cei din familia Gramercy știu, de asemenea. Dar acest accident, spuse ea ridicând registrul făcut ferfeniță – face mai grea dovedirea identității mele. Evan spune că vom avea nevoie de mai mulți martori înainte chiar de a ne putea apropia de tribunal. Va dura ani pentru a rezolva problema asta – mult după sezonul lui Lark, cred, și după ce Evan va avea șansa să aranjeze finanțele și să mă pregătească pentru moștenire.

– Deci spui…

– Spun că sunt liberă, pentru moment, să fac ce vreau. Se apropie încet de el. Spun că într-o zi voi lua numele de Gramercy, legal și public. Dar între timp… sper să îl primesc pe al tău.

Vocea i se tăie de emoție.

– Ți-am spus că aș renunța la tot, Samuel. Nu îmi pot imagina nici o viață fără tine în ea.

Thorne se uită la ea preț de un moment. Apoi se duse la ușa celulei.

– Bram!

Zgudui zăbrelele.

– Bram, deschide ușa asta! Acum!

– Nici o șansă. Mi-am dat cuvântul, spuse Bram clătinând din cap.

– La naiba cu cuvântul tău!

– Înjură-mă cât vrei. Scutură-ți cușca cât vrei. Mi-ai cerut asta. Mi-ai spus să te țin în temniță până când domnișoara Taylor va fi căsătorită.

– Ei bine, nu se poate căsători cât timp este închisă aici.

– Din contră, spuse ea. Cred că pot.

Se întoarse și o văzu că se uita la el pe sub gene, în timp ce pe buze îi apărea un zâmbet timid.

– Nu. Nici să nu te gândești. Nu se va întâmpla.

– De ce nu?

– Pentru numele Domnului, nu mă voi căsători cu tine într-o temniță!

– Ai prefera să o faci în biserică?

– Nu.

El mârâi de frustrare.

Ea își ridică capul și se uită la razele de soare care se cerneau prin rețeaua de bare de fier de deasupra. Cu vârful degetelor, atinse un pic de iederă ce atârna pe perete.

– Fiind vorba de o închisoare, cea de față este chiar una romantică. Acesta este pământ sfânt, așa că nu văd nici un impediment din acest punct de vedere. Ni s-a citit anunțul de căsătorie acum câteva săptămâni. Sunt îmbrăcată pentru ocazie, iar tu încă porți costumul tău cel nemaipomenit de elegant. Nu văd nici o oprelițe.

„Nu. Nu. Nu."

Asta nu avea să se întâmple.

– Lord Rycliff, vrei, te rog, să trimiți după vicar? întrebă ea.

– Nu! ordonă Thorne. Nu! Nu vreau să fac așa ceva!

– M-am gândit că vei spune asta, zise Kate așezându-se pe singura bancă din cameră – o simplă scândură de lemn. Foarte bine. Pot aștepta.

– Nu te așeza pe aia, o îndemnă el. Nu în rochia pentru nuntă.

– Atunci, să rămân în picioare și să îl chem pe vicar?

Cum el nu răspunse, ea își întinse picioarele înainte și le încrucișă la glezne.

– Voi aștepta până când te vei răzgândi.

Thorne pufni. Deci așa voia să joace asta! Un război al voinței!

Ei bine, ea tocmai făcuse prima greșeală fatală în luptă – subestimarea oponentului.

Thorne se sprijini de perete – cât de departe putu, în mica încăpere rotundă.

– Nu mă poți doborî, îi spuse el. Nu poți rezista mai mult decât mine.

– Asta rămâne de văzut, nu-i așa? Ea se uită în sus, la bucățile de cer albastru. Nu plec nicăieri.

Kate se ținu de cuvânt. Nu plecă nicăieri.

Nici el.

Bineînțeles, asta nu îi împiedică pe locuitorii din Spindle Cove să vină la ei. Pe parcursul zilei, se pare că fiecare bărbat, femeie și copil din sat se uitară, pe rând, prin ușa cu zăbrele și împărtășiră cu cei doi prizonieri cuvinte de încurajare sau de înțelepciune.

Vicarul veni pentru a oferi sfaturi. Cei din familia Gramercy veniră ca să le ceară să înceteze. Evan le dădu binecuvântarea lui, în cazul în care Samuel o aștepta. Samuel spuse clar că nu o aștepta. Mătușa Marmoset îi dădu lui Kate bomboane mentolate printre gratii.

Doamna Highwood trecu pe acolo pentru a aminti, într-o manieră foarte evidentă, că dacă lordul Drewe mai era interesat să se căsătorească în acea zi, Diana ei ar fi fost disponibilă.

La vremea cinei, familia Fosbury le aduse celor doi niște mâncare. Kate îi oferi lui Thorne, cu vârfurile degetelor, o bucată de prăjitură, însă el o respinse cu o privire de gheață.

În schimb, o mâncă ea, făcând un spectacol din lingerea degetelor.

„Să nu crezi că îți poți ascunde acea licărire din ochi."

El era încăpățânat. După lupta de seara trecută, folosea tot ce avea la îndemână pentru a construi în jurul lui un ultim zid fortificat. Dar ea

voia să i-l dărâme. Să fie a naibii dacă avea să îl lase să trăiască în acea închisoare rece și fără sentimente pe care și-o construise în suflet! Nu acum, când ea știa câtă dragoste și bunătate avea el de oferit.

În situația de față, Kate considera că ea nu făcea altceva decât să răsplătească o favoare. Cu mulți ani înainte, el nu o lăsase în urmă. Conștiința nu îi dăduse voie să părăsească Sera fără ea. Nici ea nu avea de gând să plece din acea temniță fără el.

Până seara, întreg satul de adună pe pajiște. Acea bătălie a voințelor care avea loc între Kate și Samuel se transformă într-un festival neprevăzut. Berea curgea gratis, datorită lui Bull and Blossom. Miliția locală organiză un sondaj de opinie, punând pariuri cu privire la cât avea să dureze întemnițarea cuplului.

În timp ce soarele apunea, în fața închisorii apăru Badger. După ce depuse în fața ușii, drept dar, cadavrul unui șoarece proaspăt vânat la biserică, cățelul se așeză pe iarbă, cu capul pe labe, așteptând vreme de ore întregi, până când luna începu să reverse dâre de lumină argintie.

– Gândește-te la câine, fredonă Kate. Uită-te la el. Știi că nu va pleca. Va sta acolo toată noaptea. Afară, expus primejdiilor. Bietul cățel, va tremura de frig!

– Toată povestea asta a pornit de la faptul că el a ros registrul, spuse Thorne pe un ton disprețuitor.

Ei bine, dacă grija pentru cățel nu îl mișca…

– Îmi este frig.

Ea tremură, pentru efect.

– Nu vii să stai lângă mine, sau mă vei lăsa și pe mine să tremur de frig?

În cele din urmă, găsise argumentul care să îl pună în mișcare. Cu evidentă reținere, Thorne veni și se așeză lângă ea pe banca mică și solidă.

Kate îi apucă încheieturile prin cătușele de fier încă legate una de cealaltă cu lanțul, iar apoi își trecu capul prin cercul format de brațele lui încătușate, cuibărindu-se, în cele din urmă, la pieptul lui. El nu se împotrivi la toate astea, iar ea stătea acum lipită de inima lui, ascultându-i bătăile ritmice și puternice.

– Ar trebui să plecăm, murmură ea. Să ne întoarcem la Queen's Ruby și să dormim într-un pat cald.

– Un pat cald sună bine, într-adevăr. Dar numai dacă ești tu în el. Voi aștepta să merg acasă împreună cu tine.

Își puse mâinile pe spatele ei, trăgând-o aproape, mângâind-o cu degetul mare pe coloană, în sus și în jos.

– Nu voi pleca din acest loc fără tine, Samuel. Tu nu ai părăsit Sera fără mine.

– Asta a fost cu zeci de ani în urmă. Eram copii. Nu îmi datorezi nimic acum.

– Doar viața, sănătatea, fericirea și toată dragostea din inima mea,

spuse ea râzând ironic.

Îl cuprinse de talie și se uită la el.

– Nu este vorba despre trecut, Samuel. Este vorba despre viitorul nostru. Nu îmi pot imagina fericirea fără tine.

– Katie, trebuie să știi… eu îmi pot imagina să fiu fericit doar datorită ție.

Ea simți cum emoția îi punea un nod în gât.

– Atunci, de ce mi te opui acum, după tot? Este vorba doar despre mândria ta, Samuel?

– Dacă mândria mea este un inconvenient, trebuie să știi că orice fel de orgoliu am, asta este din cauza ta, spuse el aproape zâmbind.

Închise ochii și își lipi fruntea de a ei.

– Este numai vina ta.

Vocea lui era gâtuită de emoție.

– Ai ascultat când am avut nevoie. Ai râs când am avut nevoie. Nu ai plecat, indiferent de cât m-am încruntat și am răcnit. M-ai iubit orice a fost și m-ai făcut să mă uit adânc în mine să găsesc puterea de a te iubi, la rându-mi. Dacă acum sunt un om, asta ți-o datorez ție.

Inima ei se umplu de bucurie.

– Dar asta nu este suficient. Eu nu sunt suficient. Dacă te-aș fi rănit azi-noapte? Dacă se întâmplă asta din nou?

– Nu m-ai rănit, stărui ea. Nu m-ai rănit niciodată. Chiar și atunci când ai… alunecat în tumultul momentului, mereu ai revenit. Întotdeauna m-ai protejat.

– Dacă… Vocea i se stinse. Și-o drese și continuă: Vom avea copii. Îmi fac griji pentru copii.

– Nu trebuie să ne grăbim să întemeiem o familie, răspunse ea, strângându-l tare în brațe. Te-ai întors în Anglia de un an, după ce ai petrecut o decadă în campanie. Acordă-ți timp să te vindeci. Nu trebuie să te izolezi în cine știe ce sălbăticie. Întunericul va dispărea treptat, în cele din urmă. Când se va întâmpla, voi fi aici.

– Nu ar trebui să aștepți. Meriți pe cineva care nu este traumatizat, abrutizat, și… El respiră adânc și o strânse în brațe cu putere. Există bărbați mai buni decât mine, Katie.

– Vorbești serios? Eu n-am întâlnit nici unul.

În timp ce îi atinse buzele într-un sărut ușor, tandru, Kate putu gusta victoria. Bătălia era aproape câștigată.

Îi sărută barba țepoasă pe de marginea bărbiei și îi spuse cu voce abia șoptită:

– Știi, am putea să ne începem luna de miere în mai puțin de o oră.

Se răsuci un pic în îmbrățișare, lăsându-și sânii să se frece de pieptul lui și simțind în amândoi excitația produsă de senzația de frecare. El scoase un geamăt adânc.

– Știi ce mi-a spus mătușa Marmoset odată? spuse ea. Te-a comparat cu o bomboană mentolată. Tare și foarte puternică la început, dar cu

toată dulceața în centru. Trebuie să recunosc, am fost disperată să încerc un experiment. Îi aruncă o privire poznașă. De câte ori crezi că aș putea să te ling înainte de a ceda?

Toți mușchii lui se încordară.

Zâmbind, își vârî nasul în adâncitura gâtului lui și îl linse, seducător, pe piele.

– O dată.

– Katie!

Cuvântul acela era o amenințare ușoară, rostită pe un ton jos și răgușit, care o făcu să se înfioare până în vârful degetelor.

Coborî cu gura la gulerul deschis al cămășii, dând materialul la o parte. Mirosul familiar al pielii lui o excită adânc.

Unduindu-și limba, îl sărută la baza gâtului.

– De două ori.

– Finn! strigă el cu o voce răsunătoare. Cheamă-l pe vicar!

– De două ori? întrebă ea, retrăgându-se, șocată. Asta este tot, serios? Nu știu dacă să fiu mândră sau dezamăgită.

Fața lui Finn apăru la ușă.

– Dacă nu te deranjează, caporale, ai vrea să mai aștepți jumătate de oră? Am pariat pe miezul nopții.

– Da, mă deranjează. Adu-l pe vicar. Acum.

Kate zâmbi. Acela era viitorul ei soț. Atunci când, în cele din urmă, se hotăra să facă ceva, ar fi fost bine ca nimeni să nu îi stea în cale. Slavă Domnului!

– Sper că bobocii din părul meu nu sunt prea ofiliți, spuse ea zâmbindu-i lui Samuel prin întuneric.

– Sunt perfecți. Ochii lui albaștri îi cercetară fața. Ești atât de frumoasă, Katie! Nu am cuvinte.

Ea nu avea nevoie de cuvinte. Ce femeie ar fi vrut să fie flatată, când putea să se bucure de o adorație atât de pură, de pasională? Mândria și iubirea din privirea lui erau palpabile.

– Ești insuportabil de frumos, ca totdeauna, spuse ea în timp ce îi mângâia bărbia. Nu aș fi putut visa o nuntă mai perfectă. Toată familia și toți prietenii noștri sunt deja adunați afară. Cu câteva lumânări, această clădire ciudată poate fi transformată într-o capelă romantică. Dar crezi că lordul Rycliff îți va scoate cătușele înainte ca noi să ne rostim jurămintele? Am auzit că bărbații consideră căsătoria ca pe o încătușare, dar cred că asta e o concepție cam extremă.

– Extremă? Asta o spune femeia care m-a legat de pat!

Ea râse ușor, lăsându-și capul să se odihnească pe pieptul lui.

El își așeză bărbia, pătrată și grea, pe creștetul ei. În liniște, ea îl putea auzi gândindu-se, cumpănind. Atunci când vorbi din nou, vocea lui avu acel ton gânditor – unul pe care nu îl putea folosi decât dacă ea își întorcea privirea. Kate își ținu fața îngropată în mâneca lui, nevrând să strice vraja.

– Bram ar trebui să îmi lase cătușele la mâini până după cununie, spuse el. Acesta este jurământul pe care l-a făcut și pare potrivit, cumva. Pentru alți bărbați, căsătoria poate fi o capcană sau o închisoare. Nu pentru mine, Katie. Nu pentru mine. O sărută pe creștetul capului. Când mă voi căsători cu tine, voi fi liber.

Epilog

Câțiva ani mai târziu.

– Liniște! Se aude calul lui pe alee!

Kate furișă o privire de după draperiile albastre, de catifea. Iată că venea, călărindu-și armăsarul într-un galop iute, pe pietrișul alb.

El descălecă dintr-o singură mișcare agilă și dădu frâiele unui servitor care aștepta. Prin luminile întârziate ale apusului, ea văzu liniile bine-cunoscute, puternice, ale feței lui. Cu fiecare an care trecea, viața adâncea un pic mai mult acele linii, gravându-i frumusețea precum ceva etern, permanent. Și, de fiecare dată când îl privea după o despărțire, lui Kate încă îi tresărea inima în piept.

– A venit!

Cu o mână, își adună rochia de mătase, iar apoi se grăbi pe coridor, mergând lin, așa cum se deprinsese. Nu se cădea ca o lady să alerge, dar o lady cu trei copii trebuia să învețe să se miște repede.

Dar nu era prima care să îl întâmpine la ușă. Badger, așa bătrân cum era, se luă la întrecere cu ea până la intrarea în coridor, făcând zgomot cu ghearele pe podeaua placată cu travertin. Adulmecă cizmele stăpânului său, mirosind povestea călătoriei.

În timp ce îi privea pe cei doi prieteni reuniți, Kate zâmbi.

– Văd că nu sunt prima care să te întâmpine acasă.

– Tu ești cea mai drăguță, spuse Samuel mângâindu-l pe Badger pe după ureche și îndreptându-se de spate.

Adusese cu el înăuntru un miros de aer rece, tomnatic. Vântul cu miros de lemn se simțea în haina lui. O dezbrăcă, iar apoi își scoase mănușile.

Kate le luă pe amândouă și îl sărută pe obrazul înghețat.

– Unde este Wiliams? întrebă el, căutându-l pe majordom cu privirea în zona intrării.

– O, este… în altă parte, răspunse Kate, mușcându-și buza.

Ea se întoarse și își făcu de lucru atârnând hainele, temându-se să se uite la el fiindcă se gândea că putea să devină suspicios în privința lipsei

servitorilor.

El intenționa să ia acea lipsă ca pe o oportunitate.

Mâinile lui îi cuprinseră talia. O trase înapoi, ținând-o aproape de pieptul lui ferm. Cu buze reci din pricina contactului cu vântul înghețat, o sărută pe gât, trimițându-i fiori reci și calzi pe șira spinării.

Pleoapele lui Kate fluturară din pricina abandonului senzual. Se sprijini de pieptul lui și își lăsă capul să cadă într-o parte, oferindu-se pentru a fi sărutată mai mult. O, cât de dor îi fusese de el!

– Cum a fost la Wimbley Park? murmură ea.

– Un dezastru, răspunse el în timp ce o mușca ușor de claviculă.

– Iar s-a întâmplat ceva rău cu câmpurile din sud?

În timp ce îi sugea lobul urechii, el mârâi un răspuns afirmativ:

– Inundații până la gleznă.

– O, Doamne, suspină ea. Cum rămâne cu canalele de drenaj de anul trecut? Am crezut…

Cu o mișcare rapidă, o răsuci și o întoarse cu fața la el. Intensitatea privirii lui îi spuse lui Kate că acum nu mai aveau de ce să vorbească despre canalele de irigații.

– Katie!

O atrase într-un sărut adânc, pasional, care îi transmise tot ceea ce ar fi dorit o femeie să audă spus în cuvinte: „Te doresc“, „Am nevoie de tine“, „Te iubesc“, „M-am gândit numai la tine cât am fost despărțiți“.

– Haide să mergem sus, o rugă el prinzându-i rochia cu mâna. A trecut o eternitate.

– Ultima oară am făcut asta marți, spuse ea, râzând, în timp ce îl săruta.

– După cum am spus: o eternitate.

O luă pe sus, ca și cum voia să o pună pe umăr și să o ducă la prima saltea.

– Nu putem. Nu acum, îl opri ea, punându-și mâinile pe pieptul lui.

El îi observă seriozitatea din privire. În timp ce o lăsă jos, fruntea i se încruntă de îngrijorare.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Nimic, doar… Ea înghiți în sec. Te rog să nu te superi.

– Spune-mi! Acum, îi ceru el și o luă de după umeri.

– Nu îți face griji. Nimeni nu este bolnav și nu sângerează. Încă. Și nu este ceva ce pot explica. Trebuie să vezi singur.

Îl luă de mână și îl conduse pe culoar. Mergeau încet. El arăta precum un om care se îndrepta spre propria înmormântare.

– Știu că nu îți plac lucrurile astea, își ceru ea scuze în avans. Dar băieții întreabă încă de vara trecută, iar apoi Bryony a prins ideea și nu a mai vrut să renunțe.

Se opriră chiar înainte de intrarea în salon.

– Este prea liniște, observă el dintr-odată. Katie, nu îmi place asta.

– Nici măcar nu știu cum s-a întâmplat. Totul a scăpat de sub

control, Dar te rog să ții seama de faptul că au avut cele mai bune intenții.

Cu o rugă în gând ca să își dea curaj, Kate deschise ușile duble.

Salonul erupse de zgomot și culoare.

– Surpriză! se auzi un strigăt unanim, provenit de la vreo doisprezece dintre cei mai apropiați prieteni, vecini, rude și servitori.

– Este o petrecere, spuse ea. Pentru tine.

– La naiba!

Kate se făcu mică văzându-l cum cerceta din priviri camera plină ochi de oameni. Ea invitase toți proprietarii terenurilor din apropiere și cât de mulți prieteni reușise să ademenească la Ambervale. Lord Rycliff și Lord Payne își aduseseră familiile. Calista și Parker erau acolo, și Harry și Ames. Ca întotdeauna, Evan îl salută pe Samuel cu o călduroasă strângere de mână. De mult erau prieteni apropiați.

– Copiii au vrut să îți sărbătorească ziua de naștere, șopti ea, făcând semn cu mâna în direcția mătușii Marmoset. Vara trecută au întrebat de ce nu o sărbătorim niciodată, și nu am știut ce să spun. Am inventat o dată pe loc, pentru că am crezut că aveau să uite. Dar nu au uitat. Sunt încăpățânați, ca tatăl lor.

– Sunt isteți, spuse el. Iar asta este în întregime vina ta.

Copiii așteptau în mijlocul camerei. Toți trei erau plini de satisfacție, știind că reușiseră să își năucească formidabilul tată.

Bryony Claire, în vârstă de aproape opt ani.

Brent Christopher, cu câțiva ani mai mic.

Cel mai mic, Benjamin Charles, traversă camera și se agăță de cizmele tatălui său.

Le dăduseră tuturor inițialele B.C. La primul copil, ea îl convinsese pe Samuel să procedeze așa. El propusese ca micuțul ce trebuia să se nască să fie „Simon“ sau „Elinor“, în memoria părinților ei, dar ea voia cu disperare să dea o altă semnificație cuvintelor tatuate pe pielea lui.

Acum nu exista nimic în el legat de Caracter Rău. Dacă existase vreodată. Numai Tată Iubitor, Angajator Corect, Prieten Loial… și Soț Iubitor. În acea încăpere plină nu exista un suflet care să nu îl admire.

Dar Kate nu credea că altcineva îl putea iubi mai mult decât o făcea ea.

Își puse o mână pe pântec. Dacă suspiciunile legate de ultimele săptămâni, în care se simțise rău, se adevereau, în curând ar fi trebuit să înceapă să își stoarcă mintea pentru un alt set de nume. Pe cât de viril părea să fie Samuel, ea spera să se oprească înainte să fie nevoiți să folosească „Bathsheba Cabbagewort“.

Kate îi surprinse privirea, iar sprâncenele lui se arcuiră și formară un singur arc, dojenitor. Dar ea dezvoltase un talent din a descifra schimbările subtile ale expresiei lui împietrite, iar acum putea spune că nu era nervos.

Îl luă pe micuțul Benjamin și îl puse pe umeri.

– Vino să-ți vezi tortul!

Bryony îl trase de mânecă și îl duse în fața unei mese mari, pline cu răcoritoare. În centru se afla un tort cu formă neregulată.

– Bryony l-a decorat.

– Înăuntru are caise. O să-ți cântăm mai târziu. Mama ne-a învățat un cântec nou, spuse Bryony și se ridică pe vârfuri, mândră.

Se răsuci în față și în spate, învârtind fustele noii ei rochii.

– Îți place petrecerea ta, Papa? își întrebă ea tatăl.

– Nu, nu îmi place.

Kate îi aruncă o privire rugătoare. Lui Samuel nu îi păsa de agitație – cu atât mai puțin de tort –, dar ea spera că putea rezista o seară.

– O ador. Și te ador și pe tine, zise el luând în căușul palmei sale mari bărbia fiicei lui și ridicând-o către el.

În aceeași colecţie

au apărut:

Victoria Alexander, Îndrumar pentru iubire

Lorraine Heath, Secretul contesei

Stephanie Laurens, Acolo unde te conduce inima

Anne Barton, Tentația

Vanessa Kelly, Mireasă pentru un scoțian

Elizabeth Hoyt, Dorințe nobile

Lorraine Heath, Masca dragostei

Johanna Lindsey, Pasiune furtunoasă

Anna Harrington, În braţele altei iubiri

Deeanne Gist, În vâltoarea vieţii

Anne Barton, Nopţi scandaloase

Lorraine Heath, Promite-mi veşnicia

Anna Harrington, Păcatele unui crai

Kerrigan Byrne, Tâlharul de inimi

Anna Harrington, Pețitorul

Kerrigan Byrne, O țintă seducătoare

Johanna Lindsey, Vântul sălbatic

Valerie Bowman, Un conte neîmblânzit

Loretta Chase, Curtezana

Vanessa Kelly, Subjugarea unui marchiz

Kerrigan Byrne, Demonul Scoţian

Vanessa Kelly, Pasiunile unui conte

Valerie Bowman, Un lord legendar

Johanna Lindsey, Tunet neîmblânzit

Kerrigan Bryne, Ducele barbar

Loretta Chase, Nu mă ispiti

Vanessa Kelly, Contesa mea favorită

Daisy Goodwin, Victoria

Lorraine Heath, Cum să-ţi recucereşti soţul

Anne Barton, O seară de pasiune

Lorraine Heath, Aventurile unui Don Juan

Johanna Lindsey, Inimă îndărătnică

Sabrina Jeffries, În braţele unui prinț

Lorraine Heath, O datorie de onoare

Lesley Downer, Regina din umbră

Joanna Shupe, Un aranjament îndrăzneţ

Johanna Lindsey, Tu eşti tot ce-mi doresc

Kerrigan Byrne, Un mariaj neconvenţional

Sabrina Jeffries, Pentru plăcerea unui prinţ

Joanna Shupe, O înțelegere scandaloasă

Johanna Lindsey, Moştenitoarea

Vanessa Kelly, Nopți de seducție

Sabrina Jeffries, O noapte cu un prinț

Johanna Lindsey, Bărbatul visurilor mele

Kerrigan Byrne, Ducele cu tatuaj

Christi Caldwell, Pentru inima unei doamne

Anna Campbell, Șapte nopți de pasiune

Lorraine Heath, Între dorință și scandal

Christi Caldwell, Secrete din trecut

Johanna Lindsey, Iubește-mă o veșnicie

Jane Austen, Raţiune şi simţire

Johanna Lindsey, Pe urmele iubirii

Sarah MacLean, Capcană pentru duce

Leila Meacham, Titanii

Joanna Shupe, Un an de căsnicie

Sophie Barnes, Un duce neobişnuit

Johanna Lindsey, Zâmbetul iubirii

Tessa Dare, Pact cu ducesa

Stephanie Laurens, Anotimpul iubirilor

Lorraine Heath, Dragostea unui duce

Susanna Craig, Sărutul unei hoaţe

Sabrina Jeffries, Să nu seduci un crai

Sophie Barnes, Ducele dorinţelor ei

Kelly Bowen, Ultima noapte cu un conte

Tessa Dare, Jocul de-a guvernanta

Lorraine Heath, Un rebel desăvârşit

Sabrina Jeffries, Pentru iubirea unui duce

Stephanie Laurens, Ispitirea lui Thomas Carrick

Johanna Lindsey, Ascultă-ţi inima

Caroline Linden, Fostul şi viitorul meu duce

Kate Moore, Păcate pentru un sfânt

Christi Caldwell, Secretul Cleopatrei

Sophie Barnes, Ducele bastard

Loretta Chase, Un cavaler desăvârşit

Sabrina Jeffries, Răzbunarea unui scoţian

Lorraine Heath, Să nu iubeşti un cowboy

Susanna Craig, Tentaţii pentru o moştenitoare

Johanna Lindsey, Dorință neîmblânzită

Lorraine Heath, Pasiunea unui cowboy

Caroline Linden, Un conte ca tine

Kate Moore, Salvarea unei diavolițe

Johanna Lindsey, Lasă dragostea să te găsească

Valerie Bowman, Să n-ai încredere într-un pirat

Sabrina Jeffries, Vicontele păcatului

Kate Moore, Seducerea unui înger

Valerie Bowman, Libertinul meu preferat

Mia Marlowe, Unicul domn Sinclair

Candace Camp, Sub vraja iubirii

Sabrina Jeffries, Nu face pact cu diavolul

Valerie Bowman, Un duce ca nimeni altul

Maya Banks, Subjugarea unui scoţian

Candace Camp, O lady greu de cucerit

Sabrina Jeffries, Scandaluri şi pasiuni

Mia Marlowe, Biblia burlacilor

Victoria Alexander, În căutarea unui soţ

Vanessa Kelly, Nunta unui spion regal

Sophie Barnes, Enigmatica ducesă

Julia London, Neastâmpărata

Valerie Bowman, O pasiune de-o noapte

Sabrina Jeffries, Scandaluri şi pasiuni

Mia Marlowe, Reguli de bază pentru burlaci

Kerrigan Byrne, Totul e permis în dragoste

Julia London, Mireasă pentru un crai

Vanessa Kelly, Nunta unui scoţian

Candace Camp, Misterul de la Winterset

Julia London, Libertinul şi debutanta

Victoria Alexander, Darul iubirii

Sabrina Jeffries, Cum să devii ducesă

Victoria Alexander, Când ne vom revedea

Lorraine Heath, Seducătorul

Sarah MacLean, Dorințe periculoase

Maya Banks, Cel mai dorit scoțian

Victoria Alexander, Să fie dragoste

Anna Bennett, Un conte doar pentru mine

Christi Caldwell, Îmblânzirea scorpiei

Sabrina Jeffries, Ce își dorește un duce

Suzanna Craig, Sedus de o străină

Valerie Bowman, Încurcăturile dragostei

Sabrina Jeffries, Să iubești o păcătoasă

Kelly Bowen, Nopțile unui nelegiuit

Anna Bennett, Visând la un duce

Sabrina Jeffries, Un libertin seducător

Joanna Shupe, Cuceritorul de pe Fifth Avenue

Lorraine Heath, Ducesa din patul lui

Christi Caldwell, Guvernanta

Victoria Alexander, O aventură pasională

Joanna Shupe, Prințul de pe Broadway

Sabrina Jeffries, Secretele vicontelui

Christie Caldwell, Pentru inima unui marchiz

Johanna Lindsey, Fă-mă să te iubesc

Victoria Alexander, Moștenitoarea fugară

Johanna Lindsey, Dragostea unui pirat

Sabrina Jeffries, Burlacul

Anna Bennett, Când visezi la un rebel

Christie Caldwell, Contele și curtezana

Johanna Lindsey, Paradisul sălbatic

Paula Quinn, Stăpânul negurilor

Jane Feather, Ispitește-mă cu diamante

Nicola Cornick, Dulce răzbunare

May McGoldrick, În numele iubirii

Jane Feather, Sedu-mă cu safire

Lauren Willing, Soția engleză

Johanna Lindsey, O căsătorie scandaloasă

Nicola Cornick, Dans la miezul nopții

Caroline Linden, Un pariu riscant

Paula Quinn, Un scoțian neîmblânzit

Sarah MacLean, Jocul pasiunii

May McGoldrick, Giuvaierul scoțian

Lorraine Heath, Fantezia unui conte

Nicola Cornick, Nopțile unei lady

Scarlett Scott, O lady necruțătoare

May McGoldrick, Sabia scoțiană

Scarlett Scott, O lady timidă

Christi Caldwell, În patul unui conte

Suzanna Craig, Secrete scandaloase

Kerrigan Byrne, Un scoțian adevărat

Elizabeth Hoyt, Dulce răsplată

Sabrina Jeffries, Cine își dorește un duce?

Christi Caldwell, Aleasa inimii mele

Valerie Bowman, Un conte sub acoperire

Elizabeth Hoyt, O pereche pe măsură

Anna Campbell, Sărutul unui crai

Valerie Bowman, Șarada ducelui

Lorraine Heath, Când Frumoasa seduce Bestia

Joanna Shupe, Seducătorul din Manhattan

Johanna Lindsay, Tentație irezistibilă

Valerie Bowman, Marchizul care mă iubea

Anna Campbell, Curajul unui duce

Shana Galen, Cum se amuză nobilii

Kate Bateman, Contele meu iubit

Vanessa Riley, Ducele, doamna și bebelușul

Kerrigan Byrne, În pat cu diavolul

Anna Campbell, Iubire la ceas de seară
Janna MacGregor, Mireasă cu ghinion
Kate Bateman, Prins în mreje
Kerrigan Byrne, Străinul seducător
Sabrina Jeffries, Un duce sub acoperire

Kate Bateman, Prințesa sedusă

Janna MacGregor, Mireasa norocoasă

Shana Galen, Sărută-mă cu foc

Courtney Milan, Războiul ducesei

Vanessa Riley, Contele, fata și copilul

Minerva Spencer, Iubire periculoasă

Kerrigan Byrne, Aventuriera

Sherry Thomas, O lady norocoasă

Victoria Alexander, Îndrumar pentru seducție

Tessa Dare, Noaptea plăcerilor

Kerrigan Byrne, Flirturi periculoase

Courtney Milan, Moștenitoarea

Victoria Alexander, Îndrumar pentru cucerire

Minerva Spencer, Dragostea unui pirat

Tessa Dare, Șapte zile de iubire

Sherry Thomas, O afacere secretă

Kerrigan Byrne, Tentația seducției

Marie Force, Cum să devii ducesă

va apărea: